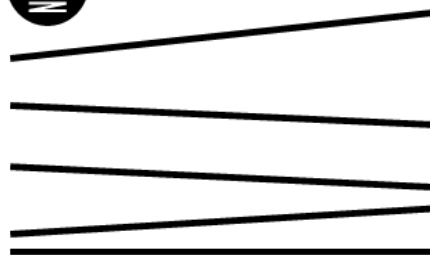

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1831; Vol. 53

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

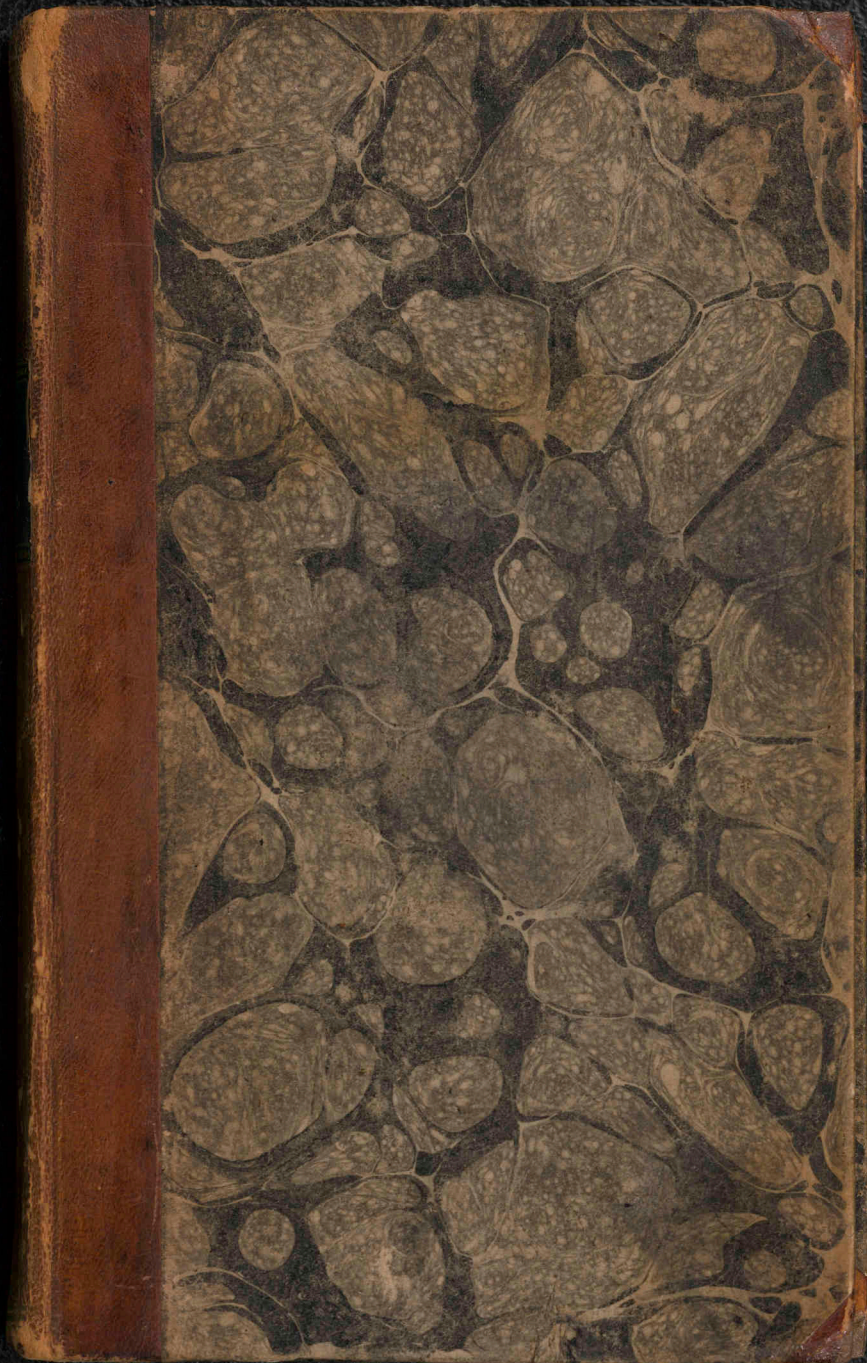
Digitaliseret af | Digitised by

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

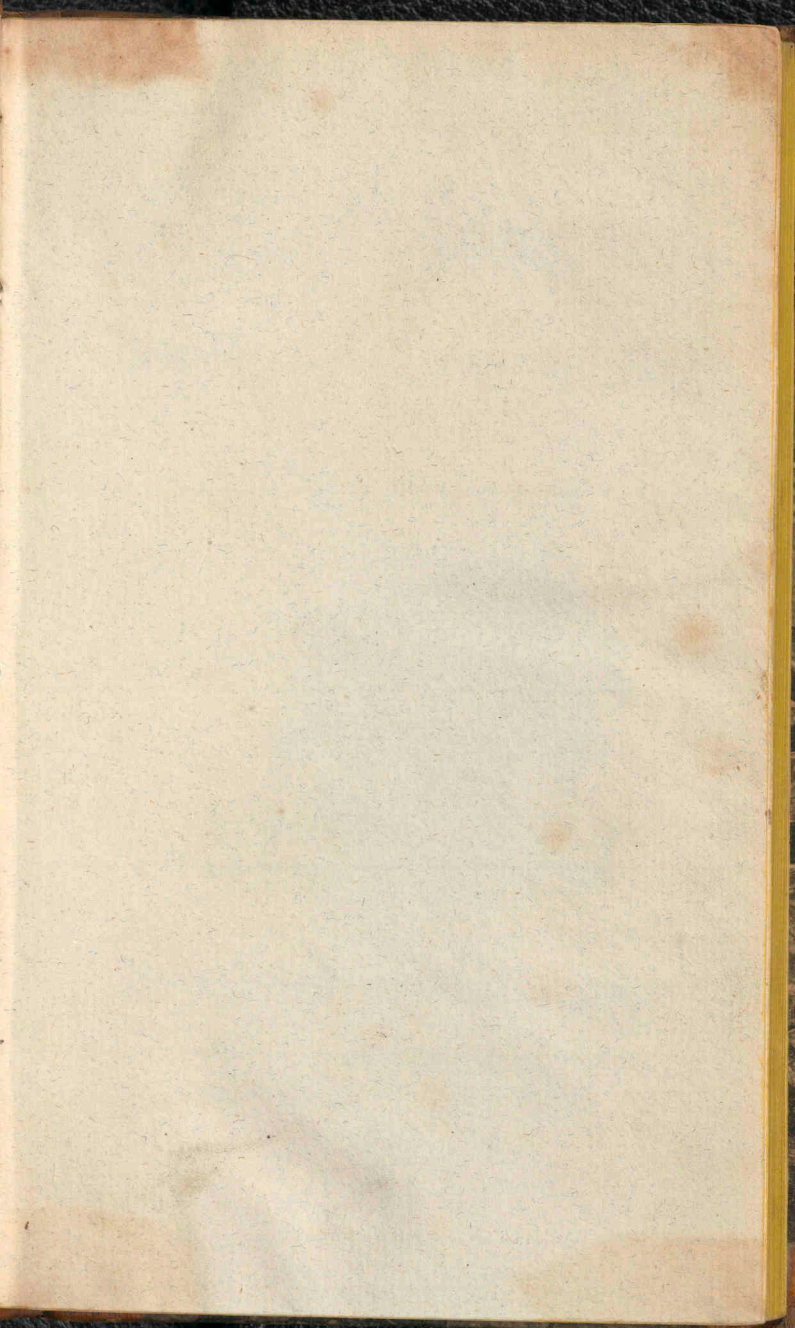
11 57 08 00123 0

Det Kgl. Bibliotek

130025458894

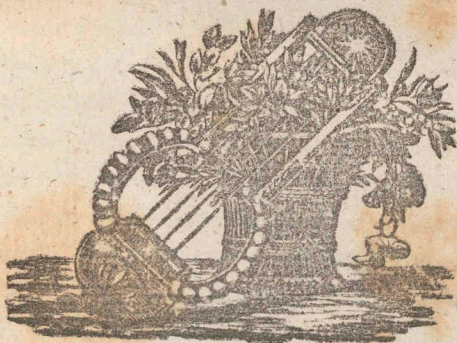

Beskræftigter,

samlende paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Tre og halvtredstindstyvende Bind.

Trykt i Karhuns Skriftbogtrykkerie.

1831.

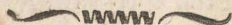

I n d h o l d

Side

Ridderspranget. En Fortælling fra den tidligste norske Ridderalder	1
Guld : Rokken. Et jydsk Folkesagn	24
Af en guillotineret Franskmands Dagbog.....	44
Maria Rosa. Den skønne Neapolitanerinde.....	66
Saltkarret. Efter en sand Begivenhed	89
Valpladsen ved Belle - Alliance.....	104
Landstrygeren. En Scene af det virkelige Liv	110
Fire Dage i Sverrig.....	116
Kosciusko	126
Vesten i London 1655.....	137
Den sorte Død.....	139
Frøerne.....	141
Planten og Digteren	143
Italieneren. En Novelle af Dr. G. Doering.....	143
Franskmændene i Rusland. En Dobbelthfortælling....	252
Gianibelli's Helvedsmaskine.....	279

Hvad er Kjærlighed? En Afhandling af Dahlgreen..	295
Kjærlighedsprøven. En Fortælling af F. S. Birch..	299
Donna Coucha. Fortælling af L. Kruse.....	321
De brogede Skoe.....	384
Paul Marron. En Kriminalhistorie.....	402
Rothschilds Kok.....	421
Lorenz Kindeleins Endeligt.....	425
Vampyren.....	434
Pladsen de la Cebada i Madrid.....	439
Et interessant Bekjendtskab.....	444
Et vigtigt Bidrag til Napoleons Historie.....	447
Det blaa Lommetørklæde.....	451
A. B. C. for Piger.....	454
Poetisk Efterstet af Fr. S. Birch.....	456

R i d d e r s p r a n g e t.

En Fortælling fra den tidligste norske Riddersalder.

Nord udi Guldbrandsdalen ligger et Præstegjeld, forðum Vaagaæ nu Vaage kaldet. Udi samme Bygdelaug boede mange djarve Riddere, der ved deres Tapperhed gjorde sig saare frygtede og bekjendte under Navn af Vaagaæguttene. De Fornemste af disse vare: Eivind Geisling paa Sandboe, Erlend Ildjern paa Valdbjærg, og Tord Brath paa Riddersædet Bjølstað. Heelt forunderligt var disses Venskab for hinanden: Eivind, Tord og Erlend vare Fostbrødre og forbundne til at være hinanden tro i Liv og Død.

I Midten af Bygden kneisede Riddersædet Sandboe, der nu er deelt udi sex Gaarde, skjon ved dets Beliggenhed; og lykkelig var den Mand stattet, der aatte denne Bopæl. Gorm Geisling var en stridbar Mand, der havde til Mundheld: „Blod paa Skjold er bedre end Brud i Bold!“ Aldrig var han sølere end naar han spingede sit Glavind, der røg af

hans Fiendes Blod ; derfor var han meget frygtet, thi som Uven var han grum og uforsonlig.

Fra Gorms Bedstefader af havde der med en Ridderstamme i Balders, ved Ravn Glepung, hersket en Stridighed, foranlediget ved et Fiskevand, Heimdalen kaldet, hvortil Geislingerne formeente at have Ret, paa Grund af sammes nære Beliggenhed ved deres Eiendomme ; ogsaa havde formodentlig Fiskevandet for rum Tid tilbage tilhørt Sandboe. Disse Stridigheder strakte sig ogsaa til Gorm ; stolt svor han ved sin Arm, at undertvinge de frække Glepinger, der bovede at nægte ham hans formeente Ret, og hans Had til dette Ravn var grændseløst. Mange Aar vare saaledes under disse Feider henderundne, og Gorms Haar vare blevne graae, dog flammede Hadet endnu frygteligere i hans Bryst, og han havde endnu ei opgivet det Haab, at lægge sine Fiender for sine Fødder og Heimdalen under Sandboe.

Atter lod Gorm sine Undergivne stævne til Thing : tolv Stene, opreiste paa Sletten under Ridderborgen, var Samlingsstedet. Her stod den graahærdede Gorm, endnu med Unglingens Ild i Diet, og med Kraft og Mod, men ogsaa med uforsonligt Had i Brystet ; ved hans Side stod Livind, Arveherre til Sandboe, fuldkommen Faderens Efterfølger. Han var en rask Ungersvend, der ved alle ridderlige Øvelser besad en udmærket Smidighed ; uagret han i Kræfter og Legems Størrelse ei kunde maale sig med Tord Brath og Erland Ildjærn, saa var han dog deres Fostbroder, og ei sjælden i Lege deres Overvinder. Denne Livind stod nu ved Faderens Side, og saae med sit flammende

Gldøie paa den Gamle, der begyndte sin Tale saaledes: „Atter kaldes I sammen, jeg har endnu det Haab til Eders og min Styrke, at jeg skal overvinde min Fiende, og at det ilde skal bekomme Glepinger, at de ville forholde en Geisling hans Rets. Mig er tilkjendegivet, at Axel Glepings er draget til Vigen, for mod alle Splændingers Skik at hylde Magnus Olufsson til Konge; allene herfor er han skyldig at stædes for Gorms Arm, og nu kommer vort gamle Had til, som ei kan endes uden med Glepingers Undergang. Derfor kaldes I nu sammen, og vi ville gjæste Axels Søn, for at see om ei Baagaebæringer skulde bringe en stakkels Valdris til at skjæve. Læber Jer derfor rede, thi inde trende Dage ere omme skulde Valdris Fjælde huse Geisling med hans Stridsfolk.“ De Omstaaende gave nu sit Bifald tilkjende, og den Gamle vendte sig derpaa til sin Søn, saa sigende: „Livind! Du bliver hjemme for at vogte Huus og Hjem. Dette skal være mit sidste Tog, thi efter det lægges Sværdet i Din Haand, men ikke skulde jeg haabe Andet end at Heimdalen da er lagt til Sandhøe; dog Livind, dersom dette ei skulde skee, dersom Gorm skulde falde, da sværg Søn, sværg saa Haaret reiser sig paa Dit Hoved og Blodet voldsomt strømer om Dit Hjerte; sværg, ved Dine Forfædres Gravhøie, som Du her skuer om Dig, aldrig at hvide forinden Du haver hæbnet Din Faders Spot, og forinden Heimdalen er Din; sværg Søn, at Gorm kan være rolig.“ Da udstrakte Livind sin Haand, omfattede sin Faders Sværd, og med rullende Dine, blaae zittrende Læber svor

han: aldrig at finde No, hverken her eller hieset, hvis han ei hævnede sine Forfædres Forurettelser.

Allerede mange Dage vare forløbne siden Gorm forlod Baage; allerede mange Dogn huserede den gamle Kæmpe blandt Valders Fjelde, hvis Indvaanere troede sig trygge for alle fjendtlige Overfald. Paa Sandboe var Alt øde og stille: ene vandrede Livind om i de mørke Værelser, og usædvanlig lang tyktes ham denne Tid. Vel samlede han ofte med hine Riddere paa Bjølfsdal og Baldbjerg, men ei vare disse istand til at bortglatte de Rynker, der hvilede paa ung Livinds Pande. Trende Uger vare henrundne, endnu vare ingen Efterretninger indløbne fra Gorm, og tungt faldt Denne udi Sonnens Tanker. Mørk iulte han om paa Gletten, hvor hans Forfædres Grave saa høie taarnede sig i Veiret, og her blev han endnu mørkere og vildere. Hans Die rullede om, og voldsomt udbrod han: „Herester skulde Valders Riddere føle Livinds Arm, og skulde de da faae Andet at finde end at stride med en graahærdet Gubbe. Fader! Jeg swoer at hævne Dig, og endnu gjentager jeg det: saalænge min Tunge kan røre sig, skal den blive brugt til at forbande Glepingers Afkom; saalænge min Arm kan bøies, skal den farves med Glepingers Blod, indtil de atter overlade Heimdalen til dens rette Eier!“ Da blev han afbrudt ved en kommende Larm, han vendte sit Hoved om, og ei langt fra ham sees hans Faders Stridsfolk at komme tilbage. Han iler dem imøde, men bliver strax derpaa som lynslagen staaende, thi hans Faders blodstænkte Liig blev baaret af tvende Baabendragere. „Ligger graahærdet Gorm

der ? raabte Livind med en sæl Fatter : Ei stod det i Din Magt at farve Sværdet med Glepingers Blod ? — „Sig ei det ! svarte en Døl med dyb Alvor : Din Fader, ung Livind, faldt som en drabelig Kæmpe, men hvo kan hytte sig for den unge Bjørn, som vi gif løb paa i hans Hu'e ? Nei Herre ! Mig lyfter ei oftere at stride med Balders Ridderen.“ — „Da lyfter mig det !“ raabte Livind med skjærende Tænder, og bød at bringe Lige op paa Riddersædet,

Magnus Oluffsen var nu i Bogen udraabt som Konge over hele Norge ; men Steiner Tore, den i Guldbrandsdalen og de omliggende Egne saa vidt berømte Drot, havde freit draget sin Fosterson Sagen Magnusson, og fordrøede, at man skulde give ham Kongeriet over halv Norge, hvilket han efter sin Fader med Villighed kunde paaflaae. Nu blev der stævnet til Thing over hele Oplandet, og Sagen eftergav Bønderne Landoreffat, Julegave og megen anden Lyngde ; herfor blev han og af hele Guldbrandsdalen og flere Egne eenstemmigen udraabt som Konge. De saakaldte Baagaegutter : Livind Sandboe, Tord Brath og Erland Ildjærn, droge ogsaa imod Sagen for at hylde ham. Her hørte Livind Baldersridderen, den unge Harald Glepung, omtale som en drabelig Kæmpe, mod hvem Steiner Tore havde et Horn i Siden, fordi han hældede til Magnus's Partie ; Livinds Had til sin Faders Banemand, som han endnu ei havde seet, var ubegrændset, og besluttede han med Tiden at vorde ham en farlig Gæst.

Hagen og Tore droge nu til Trondhjem, for ogsaa her at modtage Kongenavnet, og Vaagefæmperne droge atter tilbage til deres Bygd.

I Vaage boede ogsaa paa denne Tid en Ridders Enke ved Navn Fru Gjertrud, bekjendt for sin Rigdom og Stolthed; men endnu mere var hendes Ry udbredt ved hendes eneste Datters Ektheden, der var bekjendt under Navnet af skøn Gudsdrun. Elskelig var denne Møe, saavel ved sit Udportet som ved sin blide Sjel. Hvor smigrede det ei Fru Gjertruds Stolthed, naar hun saae hvorende de gjæveste Riddere kappedes om hendes Datters Gunst; og naar Gudsdrun om Søndagen reed til Messe, stimlede Almuen om hende for at skue Skaarvangs Solen. Fru Gjertrud boede paa den nordligste Deel af Bygden, kaldet Skaarvang, og havde ei den korteste Vej til Kirke. Heel misfornøiet var derfor den stolte Kone, fordi der som oftest var sammenringet, naar hun kom, og Messen allerede begyndt. For nu at forebygge dette, der huede hende saa ilde, skjenkede hun til Kirken en Gaard, Sunde kaldet, paa det Vilkaar, at der ei maatte ringes sammen i Gudshuus forinden hun eller hendes Bud kom; dette blev og strax indvilget, og naar Dølene derefter fra en høj Bakke skuede Fru Gjertrud med sit Følge, sagde de: „Naa kjom Stasen, naa fein os laagaae os te aa rinje.“ Derfor kaldes endnu samme Bakke: „Stasbakken.“

Gudsdrun deeltog aldrig i sin Moders stolte Planer; hun var from og blid, derfor var hun ogsaa elsket af Alle. Endnu havde ingen af de an-

komne Veilere været af Moderen anset for værdig til at faae hendes Datters Haand, og heller ikke havde Nogen endnu gjort Indryk paa Guddruns Hjerte. Moderen havde rigtignok allerede i Stilhed udkaaret Den der skulde kaldes hendes Svigersøn; ingen Anden kunde dette være, end Sandboes Ridderen, den gjæve Livind Geisling. Men just han mishagede Guddrun meest. Naar hans sorte luende Øie traf hendes blaae, følte hun altid noget der bragte hende til at slaae sit Blik mod Jorden.

Livind var nylig kommen tilbage fra et Tog imod sin Fjende Valdersridderen, i hvis Graværelse han indenfor hans Grændser havde brændt og huseret, som en sand Voldsmand. Med Triumph kom han derfor tilbage til Baage, og nu vankede der Lyssighed hver Dag paa Sandboe. Hans Fosterbrødre Tord og Erland, samt en Deel Riddere, der fra Hedemarken og andre sydlige Steder vare dragne Nord i Dalen for at gjæste Baagaaguttene, vare ofte forsamlede paa Sletten under Sandboe, hvor ridderlige Øvelser og Beddekampe bleve foretagne. Fru Gjertrud og Guddrun vare ogsaa ofte tilstede ved disse Forlystelser, og mangen Ridder fik ved Synet af Guddrun et saaret Hjerte. Livind var heller ikke bleven ufølsom ved Pigens Skønhed, og stolende paa sin Rigdom, bad han Fru Gjertrud om hendes Datters Haand. Gjertrud saae nu sit Ønske opfyldt, og gav ham sit Ord paa, at Guddrun til Høsten skulde blive ført til ham som Brud, men indtil den Tid bad hun ham, at holde denne Beslutning taus. Da hun tilkjendegav for sin Datter, at hun var Geislings

Brud, fyldestes Guddruns Dine med Laarer, et Suk
steeg fra hendes Barm, og hun sagde sagte: „Hvor
for ham, Moder, der af Alle er mig den afstyes
ligste.“ — „Fordi jeg vil have det saa, min Datter!“
svarte Fru Gjertrud stolt, og Guddrun ind-
saae, hun var uigjenkaldeligen solgt.

En Dag skulde atter Ridderne samles paa
Sandboe for at deeltage i lystige Øvelser. Fru
Gjertrud havde paa denne Dag bundet en Guldfjæde
om sin Datters Hals, hvormed hun skulde pryde den
Ridder, der blev Overvinder; thi hvem skulde dette
vorde, uden den altid saa lykkelige Livind Geisling.
Allerede vare mange drabelige Kæmper samlede;
Enhvers Die hestede sig sunklende paa den hulde
Pige, der skulde uddele Belønningen, og Enhver vilde
prise sig lykkelig som Overvinder. Nu sprængte toende
Riddere til Steenkredsen, den Ene var Erland Aldjærn
og den Anden var en Fremmed. Erland tilstalte Li-
vind saa: „Ikke, Fostbroder, fortryde Du paa, at
jeg i Dag bringer en fremmed Riddersmand med.
En Ridder fra Sogn lyster at see, hvorledes Baag-
gaaegutterne ride deres Heste.“ — „Han skal være
mig velkommen! sagde Livind, idet han betragtede
den Ankomne med et forskende Blik: Thi i Dag ud-
deles Belønning af Skaarvangs: Solen for Den,
der vorder Overvinder.“

Guddrun rødmede og slog sit Die mod Jor-
den, thi længe havde det tindrende hvilet paa den
Fremmede. Aldrig havde hun forhen seet saa skøn
en Ungersvend; han var et Hoved høiere end de
øvrige Riddere, og derhos var han rank som Bras-
nen; fra Fernhatten, der bedækkede hans Hoved,
følgede guldgule Lokker ned ad den brede Krag.

Smidigen som udi Dands, svang han sig af Hesten, og med ædel Anstand hilste han de omstaaende Riddere; derpaa begav han sig til Guddrun, og med Skjøn, men mandig Røst tiltalte han hende saalunde: „Ikke, skjønneste Mø, tør jeg smigre mig med at modtage Skaarvangs Solens Belønning, thi mangen djerv Ridder vil her gjøre mig den stridig; dog lykkelig vilde jeg satte mig, dersom dette skulde vorde min Lod; thi Din Roes, herlige Pige, er viden bekjendt, og drog jeg over Sogns Fjeld for at skue den Sol, der fra Nord oplyser Guldsbrandsdalen.“ Guddruns Hjerte bankede, Riddersens ædle Ansigt og behagelige Tale havde tændt en Ild i hendes Sjæl, der nægtede hendes Læber at tolke, hvad hun vilde sige. Fru Gjertrud mærkede heel vel sin Datters Forvirring, og tilskrev den Overraskelse over den Fremmedes Dærvhæd; og smigrede det hendes Stolthed, at den Fremmede satte saadan Pris paa hendes Datters Undighed, saa maatte hun ogsaa tilstaae, at han var skjønnere end nogen anden Ridder.

Nu blev der blæst i Hornet til Signal, at Ridderøvelserne skulde begynde. De Kæmpende fore mod hinanden, og allerede laae mangen gjæv Ridder nedstyrtet paa Jorden. Ingen kunde i Smidighed og Kræfter maale sig med Sogneridderen; hvor hans Haand traf, der maatte ogsaa hans Modstander falde. Nu dreiede Livind sin Hest mod den Fremmede, og raabte: „Ogsaa mig lyster at prøve Sogneridderens Styrke!“ — „Heel ilde vil det da vist bekomme mig! svarte Denne: Thi Du, Livind Geisling, er en drabelig Mand!“ Guddrun blev bleg om Kind, da Geisling vilde

kappes med Ridderen med de krusede Løkker, thi alt længe havde Møen ønsket, at den Fremmede maatte være Den, der af hendes Haand skulde imodtage Guldfjæden. Umulig tyktes det hende, at Nogen kunde overvinde den stridbare Livind, og stjal der sig et Suk over hendes Læber, da der blev stødt udi Hornet.

Med Boldsomhed foer Ridderne mod hinanden; Guddruns Die fulgte med Omhed den ranke Ungersvend, der saa modigen tumlede sin Hest, og med djerv Haand tilsendte sin Modstander vældige Stød. Dog Livind var ei at spøge med, han var en haard Hals at knække, og adskillige Gange troede man ham som Overvinder; men Sogneridsderen var smidig, ei var han god at faae fra Hesteryggen, og Livind naaede ikke sit Maal. Længe varede Kampen, og Fru Gjertrud havde den Tillid til sin tilkommende Svigersøn, at den Fremmede snart skulde ligge for hans Fødder; heel ilde blev hun derfor tilmode, da der opstod et stort Bulder, og Livind, nedstyrtet mod Jorden, maatte tilstaae Sogneridderen Navnet af Overvinder.

„Du er værdig til at besøge Kæmperne udi Dalen! raakte Erland Ildjern, og greb den Fremmedes Haand: Nu til Skaarvangs Solen og lad hende behænge Dig med sit Guld.“ Rødmenende reiste sig den skjønnne Pige; hendes Ønske var opfyldt, hun skulde med sin Kjæde smykke den holde Ridders Hals. Med ædel Anstand nedknælte nu Sogneridderen, og med sit rindrende Kæmpevie skuede han op mod Guddrun, der med sin sneehvide Haand skjælvende bandt Kjæden om hans Hals. „Glemmer jeg nogensinde Dig, sagde han sagte: da glem:

mer jeg Ridderses Tro og Love!" Taarer stod i Pigens blaae Øie og hun zittrede saare. Fru Gjertrud tyktes ilde om den hemmelige Samtale, Ridderen holdt med hendes Datter, og stolt bød hun ham at bortfjerne sig.

Om Aftenen var der herlig Fæeg paa Sandhoe. De djærve Riddere svingede sig nu i lystige Dandse, og ei glad var Fru Gjertrud, naar hun saae, hvorledes Sogneridderen i Dandsen favnede Guddruns ranke Liv, og hvorledes Pigens tindrende Øie hvilede paa den skjønnede Ræmpe. Ukjendte Følelser vare opvaagnede i Guddruns Barm; naar hendes bløde Haand laae i den kraftfulde Ridders, og af ham modtog omme Haandtryk, da glødede en underlig Fld i alle hendes Aarer, og hun kunde ei nægte for sig selv, at hun vilde vorde lykkelig ved at torde kaldes Sogneridderens Brud. Træt af Dandsen sidder Pigen hensjunken i Tanker, i en affides Krog af Riddersalen; hun gjorde Sammenligninger mellem Rivind og den Fremmede: Geislings Øie var sort og grumt, hans Tale haard og uvenlig, og det mindste Ord derimod fra den fremmede Ridders Læber, rørte hendes Hjerte. Sagte følte hun da en Haand paa sin Skulder, hun skuede op, og ved hendes Side stod Sogneridderen og betragtede hende med omme Blik. „Hil være Dig, Du Skaarvangs Sol! sagde han: Du har lært mig, hvad Kjærlighed er, og trofast adspørger jeg Dig, om Du vil vorde min Fæstemø?" En Taare vædede Guddruns Rosenkinder, og med qvalt Stemme svarte hun: „Gaae, ædle Ridder! Ei gjøre Du Guddrun ulykkeligere end hun allerede er." — „Ei ulykkelig Du hulde Møe skal vorde som min Brud;

min Arm skal værne om Dig, og i min Hal skal Glæden boe!" — „Viid, sagde nu Guddrun, med megen Anstrængelse: viid, jeg er allerede Fæstemø!" Ridderen veeg nogle Skridt tilbage, en Blegghed trak sig over hans Ansigt, og han sagde: „Hvo var den Forbovne, der røbede mig Dig! Vige, Du var min Brud endog forinden jeg lærte Dig at kjende, thi Dit Billede har bestandig været i mit Hjerte." Guddrun var heftig rørt, og sig selv neppe bevidst, sagde hun: „Ja, jeg er Din, om jeg endog vorder en Andens Brud! Livind Geisling faaer min Haand, og Du har mit Hjerte." — „Geisling, Geisling! raabte Ridderen, og Blodet steg op i hans Kinder: Geisling! Skrækkeligt, skrækkeligt!"

Allerede havde Sogneridderen forladt Baage, og de øvrige Fremmede droge tilbage til deres Hjem. Allerede var Guddrun over hele Bygden erklæret for Ridder Geislings Brud, og blev den Ridder skattet for lykkelig, der skulde faa den hulde Møe. Pigen lod sig opoffre med stille Taalmod; hun vidste hendes Moders Villie var uigjenkaldelig, forgjæves udstrakte hun Armene efter Redning, og dog imødesaae hun ei anden Udsigt, end at vorder Geislings Hustru. Men Pigen salmede som en Rose i Høsten; hvide Lillier fordrev Karminen i hendes Kinder, og ofte bleve de vædede af bittre Taarer. Guddrun kunde aldrig glemme hiin fagre Ridder, der havde viist hende sin brændende Kjærlighed; hun elskede ham af sit Hjertes hele Fylde; han var den Gjenstand hun omfattede med sin ængstelige Sjel, og dog var hun uigjenkaldeligen for:

domt til at være Geislings Brud. Drømmende vankede hun om blandt de gamle Ræmpehoie, hendes Hu stod til den elskede Ridder, hvem hun ansaae som sin Skjtsengel. „O, han kommer! sagde hun blidt, idet hun mod det Fjerne udrafte sine Arme: Han kommer sikkerligen, naar Elendigheds skrækkelige Time skal slaae for Guddrun.“

Ei kunde Geisling, saa lidt som nogen Anden, udgrunde hans Bruds, saa siensynlige Forandring, og havde han besluttet saa snart muligt, at indgaae en uoploselig Forbindelse med hende. Hans Had til hans Fjende Valders Ridderen vedvarede endnu i al sin Uforsønlighed, og ofte gjentog han i sin Bruds Nærværelse: ei at kunne finde No forinden Heimdalen laae under Sandboe. Den ellers saa mennefskefjærlige Guddrun forenede sig ofte med de Dørrige, og udtrykte sin Afsky mod de onde Glepinger, der havde været Aarsag til saa mange blodige Feider.

En Dag var stolten Fru Gjertrud med sin Datter paa Geislings Riddersæde. Mangt et høvmodigt Ord vankede der da om deres store Rigdomme, og broutede Geisling af, at han snart blev den gjæveste Ridder udi Dalen. Guddrun hørte ei paa deres Samtaler, hendes Sjæl hang ved en Gjenstand, der ei aatte hjemme indenfor Dalens Enemærker; den elskede Sogneridder stod saa levende for hende, men ei tyktes det hende vel, at han i denne lange Tid ei havde ladet melde et Ord fra sig. Da blev af Geislings Baabendrager en fremmed Udsending ført ind, der hilsende Sandboes Ridder med Erbødighed. Livind spurgte hvo han var, og bad ham at rygte sit Erinde. „Jeg kommer, svarte

den Anden : fra Den Du ei lyfter at høre frá, jeg kommer fra hiin Valdersridder, der i saa lang Tid har været Din Gjende." Her var Livind sprunget op, og Guddrun blev endnu blegere. „Ei Du ved hans Navn haver Behov at fare saa i Veiret ! Mågtet han er Din Gjende og Din Faders Bånemand, saa er han dog en gjæv Ridder, der ei frygter hverken for Dit eller for nogen Andens Sværd. Denne Ridder byder Dig nu Fred, han byder Dig hvad aldrig nogen Anden har været buden : han byder Dig Heimdalen." — „Heim: dalen? gjentog Geisling med Forundring: Indseer da Glepning omsider, det vorder forgjæves at fraholde Geislinger deres Ret?" — „Jkke Du, Ridder, behøver at paae saa store Ord ! var Svaret : Ei af BANGHED, men af Overtæg, bydes Dig Heimdalen, og fordrer ogsaa min Herre af Dig, Du Sandboes-Ridder, Noget til Gjengjeld." — „Forlang ! svarre Geisling: Ei skalst Du i mig finde en ussel Mand ! Siig mig : eies Noget udi mit Bærg som kan bydes Glepning for Heim: dalen?"

„Du eier Noget, svarre den Fremmede : som min Herre skatter høiest i hele Verden. Vild ! Skaar: vangs: Solens Ry har udbredt sig blandt Valders Fjelde og optændt min Herres Kjærlighed ; derfor beder han Dig, at Du vil fikke ham Din Brud hen til Hustru, og Enighed skal da herske mellem Eder, og Heimdalen vorde Din." Blussende af Harmen slog Livind med Rynknæve i det haarde Birkebord, saa det dundrede udi Stuen. „Saadant et Forslag, raabte han : kan gøres en feig Ridding, og ei Sandboes Rid: der ! Drag bort, Du Glepings usle Sendebud ; siig Din Herre, at Skaarvangs: Solen er om føie Tid min Hustru ; lystes det ham da at gjæste mit Brude:

bord, saa bed ham at komme, og ei længe skal det vare forinden Livind skal snakke med ham om Heimdalen."

— „Forsilbe er da Dit Snak! svarte Sendeбудet: Aldrig vorder Heimdalen Din, dersom ei Din Brud vorder Glepings, thi den Arm, der saa længe har beskyttet den, vil ogsaa for Eftertiden gjøre Dig den stridig."

— „Ei geraader det Dig til Vre, Ridder Geisling, sagde Fru Gjertrud: at Du saa længe taaler denne Valdris frække Ord. Meld, Du høitsnakkende Svend, Din Herre, Fru Gjertruds Tale: For skulde jeg med disse mine Hænder qvæle min Datter, skjon Guddrun, førend hun skulde vorder en nedrig Valdersridders Brud!"

Guddrun havde med Forundring hørt den Fremmedes Vrinde; ilde tyktes det hende, at være Geislings Fæstemø, dog langt værre, at være en forhadet Voldsmands Hustru, og leed hun ei saa ilde den Priis, Livind satte paa hende. Det fremmede Sendeбуд blev nu med megen Haan af Fru Gjertrud og Livind drevne udaf Døren; og var der intet Haab for Valdersridderen, at erholde Geislings Brud paa denne Maade.

Nu blev der store Tilberedelser paa Sandboe til Geislings og Guddruns Forbindelse. Fra Valdersridderen blev intet videre hørt, ei heller fra den Ridder, der havde Guddruns hele Kjærlighed; og med Grue og Elendighed saae hun den Dag imøde, der skulde fængsle hende for bestandigen til Livind Geisling.

Kong Magnus var nu optændt til Brede imod Kong Sagen, og meente, han havde større Deel af Rigtig end han; hvorfor han gav den saa vidtbekjendte Steinar Tore i Gulbrandsdalen Skylben. Han

holdt nu 7 Langskibe udenfor Kongens Gaard i Nidaros, og spurgtes det, at han selv rustede sig med en betydelig Magt til Lands. Herover lod Sagen og hans djerbe Drot Tore stævne til Thing og sammenkalde sine Vasaller. Ei udebleve Baagaet guttene: hine stridbare Kæmper Tord, Erland og Riving forlode ogsaa deres Bygd, og maatte den Sidste for sin Pligt drage fra det dugede Brudebord. Guddrun ansaae sig allerede som fortabt, thi Bryllupsdagen var bestemt; da lod Stridshornet, Glædens Jld straaled af hendes Die, thi Geisling maatte drage bort fra Baage; dog efterlod han sig til sin Bruds Forsvar nogle gjæve Svende.

Ei længe havde Geisling været borte, førend der indløb Efterretninger om Kong Sagens pludselige Død, og ei længe varede det forinden disse Efterretninger fik Stadfæstelse, og man imødesaae nu Fred og Rolighed. Paa modig Ganger kom Geislings Aabendrageren Dag indridende paa Gaarden, og havde en Hilsen at frembære til Fru Gjertrud og hendes skønne Datter. Glad spurgte Hiin, hvad Efterretninger han bragte fra sin Herre? „Fred og Tilbagekomst! var Svaret: Om tvende Døgn er atter Ridder Geisling hos sin Brud, som han ved sin Ankomst ønsker at see smykket, da han samme Stund agter at føre hende for Alteret. Derfor bedes I, gjæve Fru Gjertrud, at holde Alt rede til Brylluppet, og ønsker han, at dette maa staae paa Sandboe; thi min Herre med sine Fostbrødre skulle indtræffe til bestemte Tine, og agter Ridderen efter fuldbragt Bryllup at gjæste sin Sjende Valdersridderen.

Meget Stoi og Bram saaes nu. Meget var at tage vare til Bryllupsboiriden, og sukkende saae den blege Ellievand, skjon Guddrun, paa Tilberedelserne. Bryllupsmorgenen frembrød: Skaarvangs Solen blev smykket som Brud og bortsendt til Vidderfædet. Herlig var den hulde Moe at skue, om hendes Legeme flagrede den himmelblaae Silkefortel i rige Folder; hendes gule Loffer vare ombundne med tunge Guldhæder, og Fru Gjertrud sparede paa den Dag ei rige Prydelser.

Paa høien Loft sad nu Guddrun; hendes Dilemmende udi Taarer, hendes Hjerter bankede saare, og ængstelig lyttede hun efter enhver Lyd, om den skulde bebude den saameget frygtede Brudgomms Komme. Aldrig havde Sogneridderens Billede staaet saa levende for hende som nu, da hun skulde vende en Andens Hustru; forgjæves gjorde Samvittigheds Paamindelser om hendes Pligter; paa sin Brudgom tænkte hun med Gru, og derimod paa den Anden med den sømteste Kjærlighed. Det lakkede henad Eftermiddagen. Kvind var endnu ikke kommen, og ængsteligen saae Fru Gjertrud ud af Stuens Vindue; men man bemærkede nu mere Tilfredshed paa den skjonne Bruds blege Ansigt, end som forhen. Da — blev der med eet en Stoi og Raaben: „Han kommer, han kommer!“ Guddrun gik ind, det blev taaget for hendes Dine, og ei formaade hun at skue den blinkende Ridderstare, der alt nærmede sig meer og mere; glædedruffen fæstede endnu Fru Gjertrud et Smykke om Brudens Hals, og bød hende at holde sig rede for at føres til Brudgommen. Da blev Skraalet endnu høiere;

der stodtes udi Horn: men — Forfærdelse! Det var Stridshorn som toned. Med Fortvivelse iulte Baabendragere og Stridsfænde om hinanden, og En styrtede ind til Fru Gjertrud og Bruden, og tilkjendegav, at den grimme Valdersridder med en Troop stridbare Kæmper havde omringet Sandboe. Hvo kan male Fru Gjertruds Skræk? Men Bruden blev rolig, thi nu frygtede hun mere sin Brudgoms, end en Fjendes Komme.

Da høstes Baabenbrag og Stridsraab, de tre Fænde vovede deres Liv for at værges for deres Herres Hjem! Men hvad formaaede de mod en Skare vilde stridlystne Valderser, der havde en saa drabelig Anfører? Med Skræk og Gysen horte Fru Gjertrud de Stridendes Støien og de Faldnes Jamren, og Guddrun foldede fromt sine Hænder og bad for de Ulykkelige. Salens Dørre vare fast tilslaaede, og indenfor samme stode Bogterne med skarpe Baaben ihænde. Da raabtes udenfore: „Overgivelse! Overgivelse!“ og under Seiersstrig drog Valdersridderen ind paa Gaarden.

„Moder, de kan intet Ondt gjøre os, thi Gud er med os!“ sagde Guddrun trøstende. — „Ja, vær rolig, min Datter! svarte Fru Gjertrud: Snart kan Livind komme og give disse Voldsmænd den Løn de fortjene.“ Guddrun gjøs for en ny Blodsudgydelse. Da høstes en Ridder at stige op ad Trapperne; med tordnende Stemme bødtes Bogterne at bortfjerne sig, og voldsomt greb det i Døren. Fru Gjertrud udstødte et Angststrig, Døren blev ved et Haandtryk indstødt; Rustning og Sporer

klirrede, og Guddrun sank bevidstløs om, thi — den elskede Sogneridder stod blodbestænkt foran hende.

Med Kjærligheds hele Henrykkelse ilste den Kommande til Bruden, og taget Moderens Skrig og tordnende Forbandelser trykte han hende til sin Barm, og bød hende, under de kjærligste Råvne, at vende tilbage til Livet. Omfiden slaaer hun atter Diet op; hun seer sig i sin Elskedes Favn, og blideligen slyngede hun sine Arme om hans Hals, og trykte et Kys paa hans Læber. „Vanartige Datter! raabte Moderen: Lader Du denne Røver besøre Dine Læber? Ved til Gud, at Din Brudgom kommer og kjoelner sin Harmen udi hans nedrige Blod!“ — „Intet Menneſke, sagde Ridderen: formaaer nu at rive Skaarvangs Solen af mine Arme, og Du, stolte Fru Gjertrud, skal opleve, at Din Datter vorder Valdersridderens Hustru; thi ei en Sogning, men Geislings Fjende, Ridder Glepning, er jeg.“ Nu traengte der sig flere af Ridderens Følge til, og han bød dem at bortfjerne Fru Gjertrud vaerligen, saaledes, at hende ei blev tilfoiet nogen Skade. Med den hoieſte Forbittrelse raabte hun: „Vee den Time, Guddrun, da jeg fødte Dig! Men ei ſkulde Du have levet til nu, dersom dette var bleven mig tilkjendegivet.“ Med ſand Fortrydſe ſank Guddrun paa Knæ, indrakke bedende ſine Arme og raabte: „Tilgivelse, Moder, Tilgivelse! Men Denne maa jeg følge.“ Ridderen ſlog ſin Arm om Guddruns Liv og førte hende udaf Stuen, de Dvorige fulgte ogſaa efter med

Fru Gjertrud, og bragte hende i Sikkerhed. Gudsdrun laae i Ridderens Arme, hendes Fod berorte ei Jorden, og let som paa Vinger, iilte han med sin kjære Byrde. Nede i Gaarden jublede den hele Skare ham imøde, og velsignede hans skønne Brud. Rask svingede han sig paa sin stolte sorte Ganger; den elskede Gudsdrun sad foran ham paa hans Skjød og slyngede sine Arme om hans Hals. „Giv min Fjende, raabte Ridder Glepning til sine Folk: et Mærke paa, at jeg har færdes her i hans Fraværelse! Og ei længe derefter sloge Luerne ud af Sandboes Binduer. Gudsdrun udstødte et Skrig og viste med Haanden mod det brændende Ridderfæde. Saaledes var det ikke meent! sagde Ridderen: Men nu galer der en rød Hane over Sandboe og ønsker Geisling en lykkelig Tilbagekomst!“ Og derpaa gik det i fuldt Galop opad Bygden til Fjeldene.

Langt borte stuer Geisling med sine Fostbrødre Luerne, der fra Sandboe blodrøde blussede høit mod Himlen. Han freg vildt og fraadede; jagende sin Hest indtil Blodet, ankom han til det nedstyrtede Riddersæde. Her hørte han den hele Tildragelse: at hans Brud var røvet, at Fru Gjertrud var bragt til sit Hjem, og at hans Gaard var afbrændt ved hans Fjende Valdersridderen. Geisling smyste og soover at hæve sig frygteligen. Han sammenkaldte sine Stridsfolk, Tord Brath og Erland Aldjern stødte ogsaa til med sine, og de Flygtendes Spor bleve strax eftersatte.

Trende Mile borte i Fjeldet, ved et Sted, Fuglesøfteren kalder, overnattede Glepning med sin røvede Brud. Her soover hun at porde hans, og han overlode de sig til Kjærligheds Henrykkelser. Nat-

ten kom, Guddrun slumrede i urolige Drømme paa et Leie af blodt Moos, som den Elskede selv havde rettet for hende. Foran samme sad Glepning for at værne, at ingen Fare skulde stædes i hendes Nærhed. Rundt om laae de slumrende Valderser i deres fulde Rustning, og længere borte stode de udsatte Bagter.

Ridder Geisling kom alt nærmere og nærmere sin Fjende, og frydede han sig til det Dieblif, da Mordscenen skulde begynde. Slu befaler Livind de Forreste af sine Folk at afhugge smale Birke-træer, og binde dem foran deres Heste, at ei de flygtende skulde blive dem vaer.

Gleplings Bagter bleve opmærksomme paa en Skov, som de ligesom tyktes at røre sig. Forundrede over dette Vidunder bleve de en Stund staaende; men da Skoven alt nærmere og nærmere rykkede dem ind paa Livet, gjorde de Allarm, dog — for silde, de saae sig med eet omringet af en fjendtlig Skare. Tumlende op af Sønnen ilste nu de overraskede Valderser til deres Heste, men Død og Ndelæggelse hilfede dem. Paa sin modige Hest sad Glepning med Guddrun, hun trykte sig til hans Barm og stammede: „Vi ere forlorne!“ Med den ene Haand omslyngende Pigen, og med den Anden kæmpende, baner Valdersridderen sig Vej gjennem den blodtørstige Skare. Han seer sine Folk at falde rundt omkring sig, og dog taber han ikke Modet, thi Skaarvangs: Solen laae i hans Arme. Da hørtes Geislings Tordenrøst: „Her er Røveren med Bruden! Frem Brødre og tapper hver Draabe Blod af hans giftige Aarer.“ Guddrun var uden Bevidsthed, og sporende sin Hest indtil Blodet, flygter Gles-

ping. Han vorder efterfat, men snar som Lynet
 iulte han fremad, og takkende Gud for sin Redning,
 horer han sine Efterfølgeres Trampen bliver sagtere
 og sagtere. Da standser han med Forsærdelse; Na-
 turen bød ham, ei at komme længere: thi foran
 hans Hestes Fødder stummede Fiendelsen, Sjoen, og
 fra Afgrunden strakte sig paa begge Sider en tyve
 Favne høi Klippevæg i Veiret. Vildt rullede Rid-
 derens Die, idet det maalte Afgrundens Bredde;
 den kunde være som 3 Alen, og anmærkes, at den
 modsatte Kant af Dybet var langt høiere end den,
 som Glepning med sin Elskede befandt sig paa.
 „Fortabt! Fortabt!“ raabte Ridderen, og vred knu-
 gende sine Hænder. — „Fortvivl ei, Du Elskede! sag-
 de Vigen blidt: Lad Elven hernede modtage os, lad
 os ei frygte Døden, vi nyde den i Fællesskab, og
 da vil den worde sød.“ — „Ja, da vil den worde
 sød!“ raabte Ridderen vildt, foer af Hesten, greb
 Guddrun i sine Arme, knugede hende fast til sit
 Bryst og — anstrængende sin sidste Kraft, foer han
 med sin Brud over Dybet. Ei troede han sit Die,
 da han stod paa den modsatte Kant og kunde lee
 af sine Fiender, der nærmede sig alt meer og mere.
 Da saaes hans tro Baabendrager ogsaa flygtende
 at komme til Afgrunden; han udstrakte takkende sine
 Hænder mod Himlen, da han saae sin Herre med
 hans Brud reddede paa den anden Side, og i et Nu
 var han af Hesten for at vove hiint stræffelige Spring;
 men — den Ulykkelige styrtede ned i Dybet.

Da Geisling ankom til hiint stræffelige Sted,
 var Glepning allerede forsvunden, og troede nu Sands-
 boeridderen, at hans Fiende havde styrtet sig ned i Af-
 grunden med hans Brud for at undgaae at falde i hans

Hænder, og veltilfreds med sin Hævn, drog han tilbage igjen. Men ei længe var det forend tvende Udsendinger fra den dødtroede Baldersridder tiltalte ham saaledes: „Jkke, Ridder Geisling, maa Du undres over, at Din Brud, Skaarvangs Solen, straalere i Balders som Glepings Hustru; men for at Du kan have Noget til Vederlag for Din Brud, skjenkes Dig herved løbfor; meligen Heimdalen, thi Du har jo svoret, ei at hvile forinden denne er Din; og saaledes kan vor Feide nu være endt.“

Strax efter blev Heimdalen overleveret til sin nye Herre, og har siden efter været under Baage Bygd.

Med sin Hustru Guddrun levede nu Balders den lykkeligste Liv; aldrig lode de af at elske hinanden, og hiint Sted, hvor han trodsede Døden, hedder den Dag i Dag; „Ridderspranget.“

G u l d : R o k k e n .

Et jydsk Folkesagn.

Si langt fra den lille By Weile laae tæt ved Hævet en smuk gammel Ridderborg, omgivet paa de andre Sider af en stor tyk Skov. I denne Borg boede en mægtig Riddersmand, som havde en Datter, der hed Johanna. Da nu den Gamle mærkede, at hans sidste Time her paa Jorden nærmede sig, kaldte han den unge Jomfru Johanna og hendes Væiler, Ridder Otto, ind for sit Sygelsæie, og talte saalunde til hende: „Vel er der mange Ting, hvorom jeg kunde tale til Dig i denne Alvorstund, som vel er min sidste her paa Jorden; men jeg seer at Timen nærmer sig, hvori jeg skal fremtræde for den himmelske Herre, og vil derfor velsigne Dig, min Datter, og ønske Dig al den Glæde, jeg saa gjerne vilde selv været Vidne til. Kun beder jeg Dig for Alting, altid at være Din Ægteherre tro og lydlig, og aldrig at lade andre jordiske Syssler indtage Dit Sind mere, end Din ægteskabelige Kjærlighed. Det ahner mig, at megen Sorg og Bedrøvelse svæver over denne Borg, som let kan bringe svar Elendighed og Kummer i Eders Hjerter, men jeg stoler paa, at jeg har opdraget Dig i Fromhed og Gudsfrugtighed, og vil derfor blot advare Dig fra, aldrig at tage mod Gave af nogen anden Haand end Din Ægtemægtes, thi ellers vil der times Dig stor Sorg og jeg ingen No fange i min Grav, førend Du

selv har skriftet Din Synd for mig!" Derpaa henslumrede han. De to unge Forlovede sadde en Stund ved det kjære Liig, som de vædede med deres Taarer, og stirrede ud i den mørke Efteraarsnat, hvori ingen Stjerne funklede. De følte, at med ham var en Deel af deres jordiske Lykke bortflygtet.

Johanna var nu ene tilbage i den tomme Borg, da hendes Fader var begravet. Men efter at nu Vinteren var forbi, var det som om de grønne Træer, de quiddrende Fugle, de nynnende Rilder med et sagte Sprog forjogte Sorgen, saa at glade Hølelser igjen fremginge i hendes Bryst. Og da nu hendes Bryllup med Ridder Otto blev holdt, og larmende Gjæster aldrig fattedes hos det unge Brudepar, tænkte hun ikke saa ofte paa Fortiden, men levede ligesom op i det Nærværende, saa at Livet blev en deilig klar Sommerdag for hende. Da begav det sig, at hun en Dag reed ud i Skoven med flere fremmede Herrer og Damer paa Jagt. En ængstet Hind spillede forbi hende, og da hun nu satte efter den, stod den pludseligt stille ligeoverfor hende mellem Buskene, saae med et bedende, klogt Blik paa hende, og satte derpaa ængstet ind i Lyknin-gen af Skoven. Fru Johanna satte vel strax efter den og kastede et Spyd hen derpaa, saa at det blev fiddende i dens Side; men Hinden løb alligevel glat affted uden at standse, og det traf sig nu saaledes, at idet hun reed efter den imellem Buskene, og slog paa Hesten for at den skulde løbe hurtigere, stillede denne og vilde ikke affted; og da hun nu saa gjerne vilde have den deilige Hind, som atter havde vendt sig og stirrede paa hende med et smerteligt Blik, gled hun ned af Saddelen og saag

rede sin høire Fod. Til Lykke vare nogle af Ridder; svendene i Nærheden, hvilke iilte deres betrængte Frue tilhjelp, og bragte hende op paa Borgen. Hele Jagten blev vel nu standset, men efter hendes udtryffelige Forlangende maatte Lyssigheden, som var bestemt til om Aftenen, ikke udsættes, og endstjøndt hun følte store Smarter i Foden, deeltog hun dog selv deri, og gif først silde ud paa Natten til Hvile.

Men den næste Dag forøgedes Smerten. Da bleve mange erfarne og duelige Læger hentede, men efter niende Dag erklærede de Alle, at der var ingen Redning for Foden, som maatte affættes. Det skete da, at som just de kunsterfarne Mænd stode og raadsloge om den bedste og mindst smertelige Maade at affætte Foden paa, en gammel Mand med smaae vidunderlig spillende Nine, der laae dybt inde i Hovedet, røde Loffer som slyngede sig i sølsomme Bøininger om Rinden, og som havde en sort underlig skaaren Klædning paa, treen ind til den forsamlede Mængde. Og der han nu havde kastet sine skarpe Blikke omkring i Forsamlingen, stod han stille, bukkede ærbødigt for de forsamlede Læger, og sagde: „Lillad, ærværdige Herrer, at jeg forsøger min ringe Kunst, førend Foden affættes paa den naadige Frue; thi ved Hjelpen af den Salve som jeg har tilberedt og som findes i denne Krukke, haaber jeg at redde den.“ — Da saae de forsamlede Læger med et foragteligt Blik paa den Fremmede, men da Otto sagde, at han ønskede, at den gamle Wolf, som desuden var bekjendt i hele Egnen for at have hjulpet der, hvor Livet var opgivet af Lægerne, forsøgte sin Kunst, toge de deres Hatte og reiste Alle bort. Nu gif den gamle Wolf

ind til Fru Johanna, som laae og ventede paa, at Foden skulde affattes; men saasnart han havde smurt hende med sin Salve, følte hun strax, at Smerten veeg. Den tredie Dag derefter kunde hun igjen gaae paa Foden, og var gandske helbredet.

Otto vilde nu belønne Wolf med en riig Gave, men Denne vilde Intet tage, og sagde, at han maatte igjen ud i Skoven til sin ringe Hytte. Men da nu Otto saa ugjerne lod ham drage bort uden Belønning, saa bad han den Gamle om at forblive paa Borgen, hvor han altid kunde have flere Bequemmeligheder end i sin lille Skovhytte, i hvilket Denne ogsaa omsider, skjøndt som det lod ugjerne, indvilligede. Han flyttede nu ind paa Borgen, og hentede selv alle sine Krukker og Sager, som han omhyggelig forvarte i det Kammer, Otto havde givet ham, og hvortil han stedse vel gjemte Nøglen, naar han gik ud i Marken for at samle Urter, hvoraf han kogte kostelige Lægemidler og Salver.

Hver Aften, naar det var klart og behageligt Veir, var den gamle Wolf nu inde hos den naadige Herre og Frue, thi de hørte gjerne hans Fortællinger om, hvorlunde han i sin Ungdom havde reist i fremmede Lande, om vidunderlige Hemmeligheder i Naturen, og meget andet Saadant. Tilslutt fik de ham Begge saa kjær, at det ret glædede dem, at de havde faaet den sælsomme Gamle til at forblive paa Borgen; og endskjøndt det ofte forekom Otto som om en Stemme i hans Indre hvidskede om en uhyre Misgjerning, saa kunde han dog aldrig aflade at søge den Gamle og lytte til hans Fortællinger. Men nu begyndte Folkene at mumle

allehaande sælsomme Rygter. Ja, en Dag gik endogsaa den gamle Svend Knud ind til Hr. Otto, og sagde: „Det er en forunderlig Gæst, naadige Herre, som vi have faaet herind paa Borgen, og hvis J ikke vidste det bedre, vilde jeg sværge paa, at det ikke hang saa gandske rigtig sammen med ham.“ Da nu Otto trængte ind paa den gamle ærlige Svend, fortalte Denne, hvorledes de om Midnatstider havde seet Lys paa Wolfs Bærelse, hørt forunderlige Stemmer derinde fra, som om to Mennesker vare i den største Trætte, og naar de saa forfærdede flygtede hen i den anden Ende af Borggaarden, var det som om den Fremmedes Kammer stod i lys Lue, og en ildrod Hane med lange gloende Fjær fløj ud af Binduet og satte sig paa Taget og galede, saa at det lød i skjærende Toner som af den dybeste Jammer, og tabte sig i Ekko mod Borgmuren. — Da sagde Hr. Otto, at sligt kun kom af deres ophidsede Phantasie, der nu engang saae Spøgelser og Gjenfærd allesteds i den mørke Midnat, men da sukkede Knud, og sagde: „Ja, naadige Herre! Var det blot os her paa Borgen! Men hele Egnen veed jo at fortælle om denne Mirakeldoctor, hvis vidunderlige Kurer strækker sig langt ud over det virkelige Livs Erfaringer. Men ihvordan det saa er, saa skal jeg dog, med Herrens Bistand, bestaae mod alle hans Tristelser og Gjærninger.“

Wolf syntes imidlertid ikke at bekymre sig om Folkene eller deres Mistro. Han gik daglig sine sædvanlige Vandringer ude i Marken, for at samle Blomster. Ofte saae man, at han reiste sig ved Midnatstide, gik ind i det Lykkeste af Skoven, og

kom først hen mod Morgenstunden tilbage med Hænderne fulde af de sælsomste Planter og Stene. Var det saa Stormveir og Vinden hylede i dybe betydningsfulde Toner, saa var han ofte meest oprømt. Da saa man ham at gaae op paa det høieste af Taarnet og lytte til de flagende Jammertoner af de oprørte Elementer, medens ofte den forunderlige Brusen fyldte Enhver paa Borgen med den dybeste Forfærdelse og Angest.

En Nat hylede Stormen saaledes gjennem Ekorven, at Ingen kunde sove paa Borgen. Ved et hvert Stormstød var det, som om den skulde styrte sammen. Otto havde reist sig og stod ved Vinduet og stirrede ud i den mørke Nat. Da saa han en dunkel Skikkelse snige sig forbi i Gaarden, og kjendte Wolf, der listede sig ind i sit Kammer. Strax derefter blev det lyst derinde. Otto gik ud i Gaarden, og hørte nu vidunderlige Toner, som af den høieste Jammer eller et dybtsaaret Dyr's Klagen, hvilke kom fra den gamle Wolf's Bærelse. Sagte listede han sig derhen, og hørte nu tydelig de sælsomme Toner, der fyldte ham med Gysen og Forfærdelse. Rast aabnede han Døren og blev nu Wolf vaer, der stod med Noget mellem Fingrene, hvorpaa han filede, og som gav de skrækkelige Klager fra sig. Forstræffet glemte Wolf det paa sit Bryst, da han blev Ridderen vaer, og freg angest: „Ak, Hr. Ridder! Hvad vil J nu her i Midnatstimen!“ — „Hvad bestiller Du, Wolf?“ spurgte Otto, idet han traadte nærmere hen til ham, der nu syntes at have fattet sig noget. — „Ak, Hr. Ridder! tog Denne Ordet: Da J nu engang ikke vil unde mig den Glæde at overraske Eder med en-

Gave, hvorpaa jeg i lang Tid har arbeidet, saa vil jeg da nu sige Eder, hvad der bevæger mig til i denne usædvanlige Time at arbejde." — Han gik nu hen bag et Forhæng, og fremtog en deilig, vidt underligstjøn Rok, der var dreiet af de fineste Been og indlagt med skinnende Guld. „Se! begyndte Wolf igjen: Der har jeg nu arbeidet paa den om Ratten, for at kunne skenke den naadige Frue en lille Gave, da hun altid er saa god imod mig, og nu har J nægtet mig den Fornøielse, at kunne overraske hende dermed, saafremt J ikke tier med hvad J har seet." Otto tog Rokken i Haanden, men som han fik den mellem Fingrene, begyndte de smaa, kunstigudskaaarne Figurer, der stode som Zirater omkring paa den, at danske lystelig og fordreie de søle Ansigter, saa at han blev gandske underlig tilmode, og sagde: „Det er rigtignok en kunstig Rok, J der har udskaaen, og den er vistnok mange Penge værd, men min Johanna vil blive gandske bange for den, thi jo længere jeg seer paa den, er det, som om en Gisstrøm lægger sig tungt paa mit Bryst og standser min Aande, saa at jeg maa være glad ved, at jeg kan levere den tilbage igjen i Eders Hænder." — Wolf loe og sagde, at sligt kom fra den usædvanlige Form, der nu engang maatte tilbagestøde Synet, indtil Banen gjorde den liig andre Rokke. „Jeg har nu, vedblev han: arbeidet Nat og Dag paa den, og det har kostet mig Sved og Møie, inden jeg fik disse mange Figurer dreiede." — J det samme begyndte han igjen at file, hvorved de dybe, skjærende Toner atter udgik fra Benet, der ligesom dreiede sig af sig selv mellem hans Fingre, som om latter Fiedre satte det i Bevægelse. Derhos gebær-

Dede han sig saa sælsomt og forførdeligt, at Otto, gandske underligen stemt, forlod ham og gik ind til Johanna, der af Angest over den vedholdende Storm havde reist sig, og med Utaalmødighed ventede sin Husbondes Tilbagekomst.

Men Wolf arbejdede nu Dag og Nat paa sin Guldros, saa at han sjeldnere saaes inde hos Ridderen. Efter syv Dages Forløb var den færdig, og han bar den ind til Fru Johanna, med den Betydning, at han bragte hende en kostbar Gave. Johanna glædede sig barnlig over de sælsomme Figurer, hvis Bevægelser og Spil morede hende, og jo mere hun saa paa dem, desto livligere bleve de, som om de glædede sig over deres nye Eierendes Velbehag. Hun satte sig strax til at spinde, og kunde ikke aflade at have den sjeldne Kunststykke ihænde. Alle de som kom paa Borgen, forundrede sig storlig over dette forunderlige Kunstværk, hvis Lige ei var seet hidtildags af Noget. Selv Wolf syntes ret at glæde sig over den Noes, man tillagde hans Arbejde, og fandt ei sjelden en sælsom Lyst i at stirre paa de forunderlige Figurer, hvis Form hans kunsts færdige Hænder havde dannet.

Det begav sig i de Lider, at christelige Konger og Riddere droge til det forjættede Land med mange Svenske og Krigere, for at stride mod Muselmændene, hvis Halvmaane var plantet paa Christi Grav. I alle christelige Lande rustede sig seiervante Baabenmænd og droge mod Osten, for at tilbageerobre den hellige Grav, eller finde en ærefuld Død. Ridder Otto ønskede ogsaa at tage Deel i dette Tog, uagtet han nødigt skiltes fra sin unge Hustru; men christelig Pligt drev ham med et Antal Svende over den mørkeblaa Bølge til det for

jættede Land. Men forinden havde han overgivet sin Borg til den tro Knud, og anbefalet ham sin kjære Hustrues Vel i sin Graværelse.

Det var nu Fru Johanna's eneste Udspredelse, at spinde paa sin Guldros. Naar det var klart og stille, sad hun gjerne i de lange Aftener paa Borg:Altanen og stirrede iblandt ud over det store Hav, paa hvis Glade hendes elskede Otto's Skib vuggedes til fjerne Bredder. Da greb hun Traaden og udtrak den med sjelden Færdighed til en forunderlig Fiinhed, saa Alle kunde ikke noksom forundre sig derover. Den gamle Wolf saaes nu sjeldnere. Det syntes som om den bortreiste Herres Graværelse havde lagt et Baand paa ham, saa at han kun tilfældigviis talte med Johanna. Men fra Morgen til Aften vandrede han omkring i de mørke Skove, for at samle Planter til de Lægemidler, han tilberedte for Omegnens Beboere, thi siden hiin Aar med Borgfruen, søgte Alle til ham, da de hos ham vare visse paa at erholde Hjælp mod enhver Sygdom. Om Natten derved arbeidede han hemmeligt, og man hørte ofte ved Midnatstider, hvorlunde han dreiede og filede, selv i det dybeste Mørke, saa at de forunderlig klægende Toner lode ud fra hans Bærelse. Men Borgens Folk vare nu allerede forlængst vante til den besynderlige Gamle, og om end hans Udsærd forblev dem en sælsom Gaade, som de forgjæves søgte at løse eller finde Nøglen til, bleve de dog daglig mere ligegyldige derved, og troede at det skulde saa være. Da han desuden holdt sig ved sin egen Side og undveeg enhver Berøring med dem, og de altsaa ingen videre Alieilighed havde af ham, tabte Nyæggjerrigheden sig omsider, og

han forekom dem som enhver Anden, hvem de daglig saae paa Borgen.

Der var allerede et Aar forløben siden Ridder Otto's Afreise, og endnu havde hun ikke hørt noget fra ham, da en klar Sommerdags Morgen nogle Stod i Borgvægterens Horn vakte hende af Erindringens Drømme. En statelig Ridder med blodrød vajende Fjærbusk paa sin Hjelm og blank skinnende Rustning, gik over Borggaarden og lod sig melde hos Fruen. Hun undskyldte sig, at det ei passede sig i hendes nærværende Stilling at modtage Besøg, medens hendes Egteherre var fraværende; men den Fremmede lod hende sige, at Ridder Otto lod hende hilse ved ham, og at han medbragte Budskab fra ham. Med Glæde hørte hun sin elskede Husbondes Navn og indlod den Rejsende, da hun nu maatte anse det for Uhosflighed at nægte ham en Samtale. Ridderen var netop lige hjemkommen fra Palæstina, hvor han i tre Aar havde gjort Toget med mod de overmodige Tyrker, og med ungdommelig Kraft fløvet mangan Bantvoendes Vandeskål med sin gode Staalflinge, der endnu bar adskillige Skaar af de skarpe Damascenerklingers vældige Hug. Sælsom forvirret slog Fru Johanna Diet ned, thi den ranke Unglings flammende Blikke mødte hendes ved Indtrædelsen, og hun havde neppe Fatning til at spørge hveden Hr. Otto havde det, som hun med Glæde erfoer at være lykkelig ankommen til Palæstina og at stride under den tappre Gottfried af Bouillons seirerrige Banner. Med Begjerlighed lyttede hun til den fremmede Ridders Fortælling om Christenriddernes Bedrifter, saa hun omsider ikke kunde

nægte sig den Fornøielse at bede ham om at forblive et Par Dage paa Borgen og udhvile sig noget efter den lange Reise, hvilket Tilbud han med Glæde modtog.

Adskillige Dage hengik og de forlængedes til Uger, men den fremmede Ridder talte aldrig om at reise igjen, og da endelig adskillige Maaneder vare hengangne, betragtede Enhver paa Borgen ham ei længere som en Gæst, og selv Fru Johanna kunde ikke heller skjule for sig selv, at hun jo høist nødigt saa, at han reiste.

Da begav det sig, at den gamle Knud en Aftenstund kom hjem fra Jagten, og da den gamle trofaste Svend kom forbi Kirken, i hvilken den salig Herre hvilede, bevægedes den Gamles Hjerter af en vemodig Erindring, saa han dreiede af Veien og tog en Sti, der førte assides mod Kirken. Og da han nu var kommen til Muren og vilde opstige Kirkegaardslaagen, som stod halv aaben, hørte han en forunderlig Hullen, ret som spæde Børns Jamren, og udaf de høie Lindetræers Skygge treen en gammel Kvinde med en Spade i Haanden, og hende fulgte Wolf med et Barn paa Armen, hvis rallende Stønnen lød i dybe Sukke gennem den stille Aften. Der de nu vare gangne nogle faa Skridt, kastede hun nogle Græstøv op med Spaden, og ned i den skumle Jordaabning kastede Wolf det spæde Barn, hvis matte Sukke snart dæmpedes af den Jord hun kastede paa det. Da greb en inderlig Gysen den gamle Svends Bryst, og med hurtige Skridt treen han ud af sit Baghold og nærmede sig Stedet, hvor den gruelige Gjerning var fæet. Men da var Altskudseligt forfunden, og gennem Aftennaturen lød

det som en skærende Jammertone af et pludselig smerteligt saaret Dyrs Dødsstus, saa der greb Knud en dyb Angest og han i Hast vendte hjemad mod Borgen, i hvis Forgaard Wolf stod rolig og talte med Folkene, der forsikrede, at han ikke havde været fraværende den hele Dag.

Den fremmede Ridder gik ofte i Abildgaarden med Fru Johanna, eller i de mørke Skove langs Strandbredden, og fortalte om sine Reiser og Hændelser i fremmede Lande; saa han snart vandt hendes hele Tillid. Men Ingen syntes saa glad, som den gamle Wolf. Han sprang omkring, dandsede og sang, og gav sin Glæde tilkjende paa manges haande Maader, og havde saa meget at sige til den fremmede Ridders Roes, at det var grantgiveligt, at Denne havde vundet den Gamles Tillid.

Da sad hun en Aften i sit Kammer og spandt paa Guldbrokken, hvis Billeder hoppede og sprang i usædvanlig Bevægelse og morede hende, ihoorvel en forunderlig Gysen foer igjennem hende ved Synet af det sælsomme Kunstspil, der forekom hende som Troldværk i den stille Aften. Da bankede det paa Døren, og den gamle Wolf kom ind, og sagde, idet han ærbødig nærmede sig hende: „Jeg har nu i lang Tid, ja fast et heelt Aar, arbejdet paa et Guldværk, hvilket jeg har bestemt for Eder, naadige Frue, og kommer nu for at bringe min Gave. Men jeg maa sige Eder, at det er intet almindeligt Værk, men at det besidder saadanne Egenskaber som saa andre Vægere har, og jeg vil nu strax vise Eder dets skjulte Kræfter.“ Han fremtog nu et gyldent Værk af Barmen og rakte hende. Og

da hun nu saae ind i dets blanke Metalskær, fremgik en Mængde dunkle Skiffelser af dets Speil, hvilke efterhaanden henfaldt i mere strengt formede Omrids, saa der kun tilsidst blev een eneste tilbage, som lignede Hr. Otto. Men ud af et dybt Saar i Brystet strømmede det purpurrøde Blod, saa at det tilsidst fyldte Bægeret, der flød over og udgjød sig over hendes Haand. Inderlig forfærdet kastede hun det langt bort. Men Wolf greb det førend det faldt paa Gulvet, og sagde: „Sandelig, I behandler min Gave paa en heel haanlig Maade, og hvis jeg vidste, at I ikke vilde have lagt mere Vægt paa den, end I gjør, saa skulde jeg ikke have gjen-nembaaget saa mangen natlig Time, for at udarbejde et saa sjeldent Kunstværk.“ — „Åh, Du milde Gud! raabte Fru Johanna: Det var jo min Mand's blodige Legeme jeg saae!“ — „Nei, nu har jeg aldrig hørt Magen! svarte Wolf, og fordreiede sit gamle rynkede Ansigt: Vil I barestens see rigtig derpaa, saa vil I neppe finde et blodigt Legeme der!“ Og derpaa rakte han hende Bægeret igjen, der atter skinnede saa blankt og klart, som om det nylig var poleret. Da hun nu kastede sit Blik derpaa, saae hun den fremmede Ridder, som sad i Skoven under en Bøg, hvis Grene dannede et Lyst-huus over ham. Han sad eftertænksum og syntes hensjunken i en sød Elskovsdrøm. „Nu! Seer I, at jeg talte Sandhed! raabte Wolf: Lad mig dog engang see, hvad mit Tryllebæger fremviser!“ Han greb Bægeret og saae ind i det, og sagde derpaa: „Ja, det var noget gandske Andet end en saaret Riddersmand! Jeg haaber, at I er nu bleven forsonet med mit Bæger, der sandelig tro gjengiver

Billedet af den Person det fremstiller!" — Men Fru Johanna var heel sælsom tilmode, og da nu den gamle Wolf var borte, gik hun hen til Vinduet og stirrede ud af de smaae Borgruder. Det var en klar maanelys Aften. Egnen laae indhyllet i et let Dæmringsflør, og udfoldede sin hele Skjonhed i maagist Dplysning af den klare Stjernehimmel. Det rolige Hav havde udbredt sit blanke Speil, hvori Buske og Træer fremstjode deres Billeder paa Strandbredden. Det behagelige Veir loffede hende ned i Haven, i hvis maanebelyste Gange hun vandrede langs Strandbredden, indtil hun kom til en stor Bøg, der var det sædvænliche Maal for hendes Spadseretoure. Her sad den fremmede Ridder, tungsindig lænet op til Stammen, og stirrede ned i det blanke Vand, men da han blev hende vaer, reiste han sig og gik hende imøde. Forst ved Midnatstide ginge de Begge tilbage til Borgen.

Den gamle Wolf blev daglig mere munter og oprømt, arbeidede og larmede i sit Værelse, og havde heel travlt med at samle Urter i Skoven og Marken. Men Fru Johanna's Kinder blegedes daglig meer og mere, og hun lod sig sjeldnere see. Den fremmede Ridder var nu reist, og Borgen vilde blevet efterhaanden igjen det samme stille Opholdssted, den var sørend hans Ankomst dertil, hvis ikke Wolfs Overgivenhed havde iblandt afbrudt den eensformige Rolighed. Men udaf hans smaae Dine stjod sig en sælsom Flamme, som greb Enhver med en forunderlig Gysen, naar deres Blikke mødte hans; thi det forekom Alle, som om Døden figede med graadig Begjerlighed ud af dem, saa at Enhver flyede for den forunderlige Gamle. Kun den tro Knud

fulgte enhver af hans Bevægelser, thi en dyb Sorg knugede hans gamle Hjerter og havde hærdet det mod al Frygt, saa han stedse fulgte den Gamle og varetog enhver af hans Bevægelser.

Syv Maaneder vare hengangne siden den Fremmedes Afreise. Da sad en barsk Vinteraften Fru Johanna i sit Kammer og betragtede, for forstegang igjen siden hiin Aften, det sælsomme Guldbæger, i hvis Glade mangehaande uformede Skikkelser bevægede sig hid og did, ligerviis de af Stormen urolig hendrevne Skyer, indtil de omsider henfaldt i et eneste Billede, af hvis tydeligt formede Træk Hr. Otto's Ansigt blev synligt. Han gik i Pilegrimsdragt i en stor Skov, og saae meget mat og udtæret ud. Sælsom rystet kastede hun Bægeret fra sig, thi det rørte sig under hendes Hjerter, og med Ræmpeklor greb Tanken om hendes Brøde hende. Den lille Lampe brændte svagt i den høie Stue og kastede sit Skin paa det hvælvede Loft. Udenfor bruste Vinterstormen og klappede med de tunge Vinger paa Vinduerne og dreiede Borgsloien, der pibende og knarkende fløi hid og did med tunge Sukke i den kolde Nat. Sælsom urolig satte hun sig til at spinde paa sin Guldrok, for at fordrive den lange Aften. De smaa Figurer bevægede sig frem og tilbage, som om en urolig Aand rørte dem, og gave derved saa sælsomme Toner fra sig, ret som udaf et af den dybeste Jammer bevæget Bryst, at hun gandske angest og bangede vilde sætte Rokken tilside. Men ubevidst vedblev hun at spinde og de smaa Figurer at pibe og surre, saa hun halv afmægtig sank tilbage paa Stolen, som truffet af en usynlig Fjendehaands haardeste Jernvægt.

Ude hylede Stormen i tunge Sukke over den gamle Borg, da Midnatstimens tolv Slag lode fra Borgens uhr. Den tro Knud væltede sig søvnløs paa sit Leie og knurrede over det vedholdende Uveir, der ikke tillod ham at sove. Men da nu et Vindue knagende stoi op tæt ved ham, og det bruste med skærende Kulde ind i Sengen, reiste han sig, og sagde: „Sandelig, jeg veed ikke om det nu engang er saaledes med denne Borg, at den lede Satan skal drive sit Spil her fremfor andets steds, men jeg mener dog, at han gjerne kunde lade skikkelige Folk ligge i Fred i deres Seng!“ Bred greb han efter sine Klæder, som han i det dybe Mørke ikke strax kunde finde, og vilde just til at give sin Harmes Løst i et nyt Udraab, da en forunderlig Lyd foer ham forbi og tabte sig i de stærke Stormstød. Og som han forundret vendte sig og lyttede, hørte han det atter høiere og mere gjennemtrængende, saa at Haarene reiste sig paa hans Hoved, og en Gysen gjennemfoer ham og standsede Ordet paa Tungen. Og stedse tydeligere og tydeligere hørte han de vidunderlige Toner, der kom fra den høie Borgstuebygning, og lode som af spæde Børns rallende Dødsstikke eller en Moders vemodige Smertesklage ved et elsket Væsens Undergang. Da greb Tanken om en uhyre Forbrydelse Knuds Sjæl og lagde sig med Centnervægt paa hans Bryst. En Blændlygte fastede et svagt Skin ind ad Vinduet, og han blev den gamle Kvinde vaer, som han hiin Aften havde seet ved Kirkegaarden, og Wolf bag hende med en lille Lygte i Haanden, hvis matte Skin fastede et rødt Skjær paa Borgens Muur. De forsvandt i den gamle Munkegang, hvis Hvælving, som man sagde, førte dybt under Jorden ud i Skoven.

I Hast greb Knud sit gode Sværd, i den Tanke, at det ikke hang saa gandske rigtig sammen med denne natlige Gang, og ilte skyndeligst efter dem. Fra sin tidlige Barndom havde han været paa Borgen og kjendte noie enhver Gang og Krog i den, men ned i denne skumle Munkegang havde han aldrig vovet sig, fordi det, efter et gammelt Ord som gik om den, ikke alletider hang saa rigtig til dernede, men at man imidlertid havde seet forunderlige Syn der i den stille Midnat. Men i Overbeviisningen af sin gode Samvittighed, og i den Formening, at her var en svar Misgjerning i værk, som han maaskee kunde forhindre, gjorde han først sin Bøn, og steg derpaa dristeligen ind i det skumle Mørke.

Foran sig saae han den lille Lygte at glimte gjennem Hvælvingens Mørke, og ilte afsted efter det ledende Skin. Imellem blev det borte, fordi Hvælvingen gik i Slangegang, og han maatte da hjælpe sig saa godt afsted som han kunde, idet han følte sig for. Men efter en lang Vandring blev det ledende Skin gandske borte, og han befandt sig nu ene, midt i den ubekjendte Hvælving, hvis Mørke rugede om ham, og Gjenlydet af hans egne Skridt var den eneste Lyd som han fornam. Han standsede et Øieblik, for at overlægge, hvad der var videre ved at gjøre. Men Tanken om hans Herre, der ved sin Afreise overgav ham den Befaling, at vaage over Borgen, beseirede enhver Tvivl i den tro Svends Bryst, og med Haanden omkring Korset paa Sværdet vedblev han at fortsætte sin Vandring saa godt som Omstændighederne tillode det.

Omsider standsede en Muur ham, og han mærkede, at han var ved Enden af Gangen. Efter nogen Leden stødte han paa nogle Trappetrin, og krabbede opad. De førte til en Aabning, og han befandt sig ude i Skoven. Stormen gav nogle dybe Sukke i Træroffene og legede med den irdre Svends Løkker. Men en mægtig Attraa efter at finde Maaglet for sin Søgen drev ham ind imellem Buxkene, og omsider blev han et dæmpet Skin vaer bag en tyk Hvidtorn. Han nærmede sig forsigtig og blev Wolf og den Gamle vaer, der Begge sadde omkring en lille Ild, hvorpaa der stod en Kjedel. Wolf sad med et spædt Barn paa Skjødets og udfjar med en Kniv dets Hjerter, som den Gamle kastede i Kjeden, og derpaa pustede til Ilden, der, som solte den det kostbare Bytte, flammede høit op og kastede et rødt Blus ud i den mørke Nat. Men den Gamle vedblev at puste ad de stigende Flammer.

„Det var da det Syvende! begyndte Wolf, efter et Dieblisks Løstshed: Naar jeg nu har spist dette Barnehjerte, saa oplades alle Jordens Hemmeligheder for mig, og jeg formaaer at gennemskue hele Universet.“

„Ja, det var en kostbar Fangst!“ svarede den Gamle, idet hun løstede Hjertet op af Kjeden og holdt det hen for de flammende Luer. „Hun troer det nu velforbaret, og at Hr. Otto aldrig erfarer hendes Brøde. Det er ikke mere end forskyldt, og den lille Djævelunge var jo saa alligevel undfangen i Synd!“ —

Disse saa Ord vare nok for at aabne den gamle Svend et Blik over det Hele. Men en

Gysen foer gjennem ham, og med Haanden fastknyget om sit Sværd fløvede han med eet Hug den gamle Qvindes Hoved, saa hun, uden at sige et Ord mere, sank om i Jlden, der blussede klarere op, og derpaa lukte sig over hende. Men Wolf var i samme Dieblis forsvunden, og man har aldrig siden den Dag seet ham der i Egnen.

Den tro Knud ilte derpaa gjennem Skoven, og naaede omsider Borgen. Han ilte strax op til sin Frues Kammer. Men ogsaa her mødte ham den Sorg, at han fandt hende livløs i Sengen. En svar Bedrøvelse lagde sig fra denne Dag af paa den tro Svends Hjerter, og han sørgede, ligerviis som en Hund, over sin tabte Herre. Hver Aften gik han, efter at hun var begravet, hen til hendes Grav, og satte sig ved den. Hvad han der blev Bidne til, kom aldrig over hans Læber, men en svar Sorg lagde sig fra den Dag af paa hans Hjerter, og han svandt hen som Dug for Solen. Et halvt Aar derefter kom Hr. Otto hjem, og samme Dag døde den tro Knud, efter at han havde leveret sin Herre Røglerne til Borgen.

Efter nogle Aars Forløb udbredte sig det Rygte i Egnen, at der udi Lydsland var opstaaet en saare klog Mirakeldoctor, hvis forunderlige Kurer man aldrig forhen havde i de Lande hørt Magen til, og det er rimeligt, at det ikke var nogen Anden, end den gamle Wolf. Men snart mumlede man om noget Andet, og Mange forsikrede at have seet Fru Johanna sidde paa den yderste Pynt af Fjorden og spinde paa Guldrokken, og imellemstunder at kaste et

længselsfuldt Blik ud over Havet, hvorpaa hendes Ægteherre drog afsted. Dette Rygte blev snart saa almindeligt, at Ingen tvivlede om Sandheden deraf, saa det blev vitterligt for Alle, at den faderslige Formaning var gaaet i Opsyldelse, og endnu indtil vore Tider gives der dem, som have seet den ulykkelige Borgfrue sidde der ved Midnatstider og spinde paa sin Guldtråd.

N. Winther.

Af en guillotineret Franskmands Dagbog.

D'une terre chérie
D' est un fils desolé.
Rendons une patrie,
Une patrie,
Ou pauvre exilé.

Béranger.

1.

Ligt en mørk Jordensky ligger det ved Stranden, det lille Fartoi, som bragte os Eventyrere tilbage til vort Fædreland. En siid, sandig Bred modtager os. Gjernt paa den graae Horizont ligger Calais. Alle ere vi gjennemfrosne, og bag en Hoi tændes forsigtigt et Blus, hvorum vi leire os. Underlige Tanker løb om i mit Hoved. Mit Die svævede, snart hid, snart did. Der laae de blege, hentørrede Skiffelser, hartad Alle fremmiede for mig, dog forenede med mig til eet og samme Maal.

Som en tolvaars Dreng havde jeg, i hiin vilde bevægede Nædselstid, forladt Fædrelandet, ved min Faders Haand. Jeg vidste ei, hvad jeg forlod. Jeg kunde dengang ikke tænke mig, at der nogensinde vilde komme en Tid, da mit hele Liv blot kunde have Værd for mig med Hensyn paa Fædrelandet og dets Lykke. De nye Gjenstande fortrængte snart Erindringen om Hjemmet. Stundom folte jeg endogsaa et glædeligt Velbehag, naar jeg hørte, hvilke Nædsler der foregik i Frankrig. Da tænkte jeg, hvor lykkelige mine Forældre og jeg dog vare i Fædens velsignelsesrige Skjød. Men alt som jeg rykkede frem i Aar, vaagnede i mig en Bevidsthed, frydelig og smertelig tillige. Ofte drømte jeg om min

Barndom, om det yndige Fædreland. Jeg begyndte at længe efter „hiin Plet af Jord.“ Det syntes mig det Bittreste i Verden, ei at gjensee det Sted, hvor man havde seet Lyset, ei at tørde tage Deel i de Begivenheder, som skulde afgjøre Fædrelandets Stjebne, ei at tørde hellige det sin Kraft. Og hvo har røvet mig og saamange Ynglinger denne Udsigt? Hvo tørde vove, at udelukke de Bedste, de Bedste af Nationen fra denne Hæder? Hvilken Uretfærdighed begik Frankrig, da det forstødte sine Sønner? Ikke Frankrig var det; nei, det var en kjærlig Moder mod Alle. Nogle Mænd af overlegen Aandskraft havde vundet den offentlige Mening for sig, og fra dem udgik vor Ulykke. At fjerne disse Mænd, at gjenoprette den gamle Orden, det er det store Kald, som synes os forbeholdt.

Her vaagnede jeg af mine Drømme. En stærk Damp havde udviklet sig af det brændende Qvass. Hastende reiste sig en bredskuldret Mand med dybfurede Træk, som beskyggedes stærkt af det nedhængende Haar og den brede Hatkrampe. Hvo saae ikke strax, at denne Ryg var vant til, at bære Sække paa Faderens Mølle? Kraftigt gik han omkring. Denne Mand var Georges Cadoudal. Han er den Eneste af dem Alle, jeg noie kjender, ham er det overdraget at lede det hele Foretagende. Saa har man sagt mig i London. Paa ham beroer Alt. Det volder mig Bekymring. Physiske Kraft, ærlig Egefremhed ere fortræffelige Egenskaber; men her behøves de ikke.

Det første Glimt i Østen endte mine Betragtninger. Vi brøde op, dog i forskellige Retninger, for ei at vække Opsigt.

I Skoven ved Gentis skulde vi gjensammles
fjerde Dags Aften.

2.

Mildt skinner Solen, og hilser, med søde Haabs-
straaler, den unge Franskmand paa fædrelandsk
Grund. Gangen er vaklende, Brystet beflemt, Hov-
vedet svømmelt. Ikke langt borte seer jeg Calais.
Fremmed i Fædrelandet — hvilken Tanke! Ingen
Ven, ingen Frænde, til hvem jeg kunde betroe mig.
Hvor var nu hiint udbredte Slægtskab, som, under
de gamle Forhold, vilde kommet mig imøde i Rigets
fleste Stæder, saasnart blot mit Navn var blevet
nævnt? Alle hine glimrende Forhold og Forbindelser
vare adskilte ved Guillotinens skarpe Øxe, hvorun-
der de ædleste Slægter havde blodt.

Kun een Sjæl veed jeg mig hengiven. En Ung-
domslegesøster. Fjernt fra Hjemmet havde vi lært
at kjende hinanden. De politiske Forhold tillode hen-
des Forældre en tidligere Tilbagekomst. Mon jeg
faaer hende at see? Hun er, ved forførelse Vaand,
knyttet til det Nye — jeg truer, en mørk Skygge,
at forstyrre hendes Lykke. Kan vort Forhold være
det Gamle?

Snart havde jeg naaet Porten. Nye Følelser,
nye Betragtninger! — Hvad jeg hidtil havde seet af
Franskmænd — hvor forskjelligt var det fra det, jeg
her saae! — De Udvalgte, jeg havde lært at
kjende, bare Præget af en tidligere Tid, en egen
Smag, en Charakter, som jeg hidtil troede eiendoms-
melig for Franskmanden. Den smækkre Chevalier
de l'ordre militaire de St. Louis, med den poma-

berede, puddrede Frisur, den knappe grønne, gammelfrankiske Uniform, det store Kors ved det brede Baand, den lille trefantede Hat, var hidtil forekommet mig at være Normen for en fransk Kriger. Men hvilken Forskjel her! So unge Grenaderer, i lange, blaae Kjoler, efter et eget, dog meget net Snit, med høie Bjørnehuer, hvis Haar bedækkede Panden, hvorunder to straalende Dine fremlynte, sadde Skjodesløst paa Trønner, og kastede Terninger paa Bagsiden af en Patronastæ, som nedhængende ved et langt Bandaleer, af den Enes var kastet op paa Skjodet, for at gjøre Tjeneste som Bord. Hos dem stod, med forslagte Arme, en Mand med Solv: epauletter, som betegnede Officeren, og saae paa Spillet. Kastet var fæet; leende vendte den Vindende sig til Officeren, som han kaldte Citoyen. Denne benævnede ham paa samme Maade.

Jeg skred igjennem Porten. Læggende Haanden paa Huen til Hilsen, traadte Officeren hen imod mig. Jeg fremtog mit Pas, han kastede et flygtigt Blik deri, og lod mig vandre videre.

Denne tilsyneladende Skjodesløshed sætter mig i Forundring og fylder mig med Glæde. „Galeien,” den første Auberge, modtager mig. Ved Frokosten forsamle sig adskillige Indboanere, Borgere og Soldater. Alle kalde hinanden „Borger” og „Du.” Hvilken Lykke synes at herste overalt! Ere Revolutionens Rædsler saasnart forglemte, og tør Alt med Rolighed hengive sig en velsignelsesrig Orden? Og hvem er dette Vidunder lykkedes? Og hvorfor ere vi komne til dette Land? — Alt derte gik, tungt og trykkende, gennem min Sjæl. Hartad vaklede min Beslutning.

Nye Rædsler seer jeg fremspire af vort For-
tagende. Landet vil atter worde ulykkelig — da
blusser det pludseligt op i mig. De ere Røvere og
Mordere, som juble paa de Thjelslagnes Grave, som
leve høit af de i fjerne Lande Fortviblendes Formue,
som ogsaa have plyndret Dig, ogsaa gjort Dig
ulykkelig. Ogsaa Du har Fordring paa denne Lykke,
som Du maa gjenvinde, det koste, hvad det vil! —

3.

To Dage har jeg været i Paris. Hvilken Færd-
sel! Hvilken Glæde! Mine Guldstykker flyde ud, og
Udspreddelsen er saa stor, at jeg ofte maa samle mig,
for at kalde Alt ret levende tilbage i min Erindring
— hvorfør jeg er her — hvilken alvorlig Fremtid
der venter mig — hvor mørke og blodige de næste
Dage kunne worde. — Og — ogsaa hun er her! —

Hvor kan da noget Andet sysselsætte mig længe?
Har Himlen hidsendt denne lyse Skikkelse, for at
afdrage mig fra den sørgelige Tid? Jeg veed det
ikke, men min Sjæl er fuld af hende — kun hende
kan jeg tænke! Og saameget mere fylder hendes
hulde Billed mig gandske, som jeg ei kan nærme mig
hende. Siden vi sidst saaes i London, ere vi, skjøndt
vi nu atter leve i den samme Stad, komne tusind
Mile fra hinanden. Min værdige Tante, som har
vidst at finde sig ret godt i Tingenæs nye Orden,
forstaaede mig Leilighed til, engang at see hende i
en lille, fortrolig Cirkel. Da Ingen ellers kjendte
mig, forestillede jeg som en fjern Slægtning fra de
sydlige Provindser; jeg spillede min Rolle godt, og

beherskede mine Dine omhyggeligt, at de ikke, i hendes Nærhed, skulde røbe mig. Et Par Ord, som vi tilhviestede hinanden, og et Haandtryk af hende var hele denne lykkelige Aftens Bytte — og hvad vilde jeg mere?

4.

Vi vare i Sentis. Den synkende Sols røde Straaler farvede de Forsamledes Ansigter blodige, og kun Blod fordrede, kun om Blod handlede de Ubefindige. Maadehold kjendte de ikke. I stærk Bevægelse adskiltes vi. To Dage endnu, og Selvedmaskinen springer. Nu, vi saae at see, hvad Opsigt dens Knald vil vække, og om dens fordærvende Indhold vil knuse den rette Mand. Kun fulgt af min Skygge naaede jeg Barrieren. Min hele Sjel var atter hos hende. Jeg havde rækket min Haand til Tyrannens Undergang, og al min Tanke var kun — hun. Er jeg først atter den gamle Grebe, tjenende Fædreslandet med ungdommeligt Mod, riig i min retmæssige Arv — o, salige Drøm! — da vorder hun min Hustru! Den Tanke forvirrer mig. — Skulde de Andre have Lignende? Alle vel ikke. Den Ene besjeles maaskee af Vergjerlighed, den Anden af Havesyge, den Tredie af Hævnslyst. Kan det tage en heldig Ende!

5.

Midnat forbi. Hvilken Aften! Jeg løb som en Morder gjennem Gaderne, pidstet af Samvittigheds:

angst. Det skrækelige Knald drøner uafsladeligt igjennem mit Øre. Alt — Alt forloren! — Der stod Kærreren med den frygtelige Maskine. Gaden er snever. Den første Consul kjører, paa et bestemt Klokkeslet, i Theatret; Diebliffet, da han vil naae Maskinen, kan beregnes; Explosionen kan med Visshed forudbestemmes.

Igaar Aftes — endnu bæve alle mine Nerver, naar jeg tænker derpaa — staaer jeg, som jeg pleier, bag Huset, ved Haven, og seer længelsfuld op til hendes Vindue. Der er Lys. Hver Skygge, som svæver forbi de tiltrukne Gardiner, er hendes — min Længsel er ubeskrivelig. Nu standser en Skygge — skulde hun see efter mig? En lille Haand trækker Gardinet tilside, Vinduet flirrer — det er hende. Hendes Haand vinker mig. Jeg staaer for hende! i hendes Bærelse, uden at vide, hvorledes jeg er kommen derop.

Næsten bevidstløs i de første Diebliffe, vækkes jeg ved hendes frygtelige, alvorlige Ord:

„Hvad vil Du gjøre, Ulykkelige? siger hun: Hvortil har Du budet Din Haand? Imorgen skal Helvedsmaskinen dræbe Verdens største Mand, og Du var indviet i den djævelske Plan? Du maa forhindre det; ved vor Kjærlighed fordrer jeg det af Dig.“

Hun gjorde mig et Forslag hertil, og med en Overtalelse, som jeg ikke formaaede at modstaae, havde hun bragt mig til alvorlig Estertanke. Til alvorlig Estertanke, ligeoverfor hende! Et Underværk, saa sjeldent i sit Slags, som Alt, hvad hun ellers gjorde af mig. „Og troer Du kun paa denne Naar? De at kunne naae Dine Onskers Maal? vedblev hun: Din Daad skal bære Dig Frugter; ogsaa ved det

nye Hof kan Du finde Held og Glæde — og —
jeg — "

Da hørte jeg Intet mere. Den kolde Maane skinnede paa min brændende Pande — hun var der ikke mere — hendes oplyste Vindue, de tiltrukne Gardiner saae jeg, som hver anden Aften, og en Beslutning, som kun en brændende, til Vandid grændsende Kærlighed kunde fremkalde, stod fast i min Sjæl.

Næste Dag sidder jeg, forklædt som Bonde, paa en simpel Vogn, og sperrer Veien for Forstekonsulens Karet, som trækkes til Skuespilhuset af sex prægtige Skimler. Allerede ville de ledsagende Gensd'armer hugge ind paa den drukne Bonde — — da lyder et Rnald, saa Vinduerne springe, og Jorden ryster; Hestene maa holdes af de nedspringne Lakkeier, mine skye Klepperter gaae igjennem den hidtilende Mængde, uden at ændses, thi kun for Eet har man Sands: et Complot mod Buonapartes Liv er strandet, og han er atter frelst ved et Underværk!

6.

Jungensteds Ro. De aarvaagne Støvere ere Vildtet paa Spor, hine Støvere, som jeg ikke kjendte. Derfor var man saa ligegyldig ved at eftersee mit Pas. De Usynlige hænge sig i Hælene paa En, omgive den Fremmede i tusinde Stikkelfer, lokke ham som det Kjæreste — Helligste! O, mit Hoved! — Dog, det var kun en Drøm — — intet Videre! —

Alle de, der vare tilstede i Sentis, ere allerede grebne, og man venter blot paa, ogsaa at fange mig,

for da at foranstalte en prangende auto da fé. Lys
vegange vil Guillotinens Øre falde og tyve Fonta-
ner af Menneskeblod ville sprudle mod Himlen.

Hvorledes mon hun har erfaret det Hele! Næ-
sten troer jeg, at den første Consul har havt Nys
om Alt, og at han, snu nok, har forberedt sin vid-
underlige Redning. Vare de Sammensvorne blevne
grebne, inden de havde iværksat deres Plan, var
Maskinen bleven undersøgt før Explosionen, da vilde
man have tilskrevet Politiets Narvaagenhed Alt, li-
gesaa vist, som nu den ubekjendte Bonde bringer Folk
til at troe paa et Jertegn, der, som saamange An-
dre, aldrig har fundet Sted. Dog — spørger jeg
tidt mig selv — mon ogsaa Alt virkelig er gaaet
saaledes til, eller var det kun en Drøm? —

7.

Trods den Fare, hvori jeg svæver, vedbliver
Tanken om hende at sysselsætte mig. Barriererne
bevogtes paa det Strengeste; jeg kan ikke forlade
dette Malepartur, og stedse seer jeg mig dreven i snev-
rere Kredse deri — de maae da fange mig tilfidsst.

Til min stakkels Tante tør jeg ikke tye; det
vilde være at stille hende blot for en diensynlig Fare.

Hvor mon hun dog kan være? Om Natten
omsværmer jeg hendes Hotel og den dertilstødende
Have. Sorgjæves! Vinduet flirrer ikke. Der er ei
engang Lys indenfor. Skulde hun være bortreist?
Da jeg, forrige Nat, gjorde min Rund, kom det mig
fore, som om uheldbringende Skygger forenede sig
med Min. Jeg mærkede tydeligt, at man omspo-
rede mig, og Forsigtighed tilraadte mig, at antage

en Forretningsmands Gang og at forlade Qvarteret. Hvorhen skulde jeg vende mig?

Ihvorlidet jeg end følte mig oplagt dertil, besøgte jeg dog En af hine forekommende Damer, som aabne deres Dør for den Første den Bedste, og ere fristagne for de hadelige, hemmelige Politiforskninger, da de selv, mere eller mindre, øve dem. Mit engelske Guld, hvoraf jeg endnu besad et dygtigt Forraad, lod mig passere for en riig Udlænding, og Pigen overraste mig med Artigheder, medens jeg, fordybet i svære Sorger, mat og mødig, paa hendes bløde Sophas eensom kastede mig i Evngudens Arme.

8.

Tanken om den forestaaende Nat ængstede mig. Ei fordi jeg, uden Fare, kunde tilbringe den paa samme Sted. Og dog maatte jeg, hvor forhadte end flige Selskaber vare mig, søge en lignende Tilflugt.

Med nogen Dristighed søgte jeg at fornye et tidligere i Udlandet sluttet Bekjendtskab med En af de første Kunstnerinder ved *théâtre français*. Hun overraskedes ved at see mig i Paris, og tillod mig, efter nogle let gjorte og let hævede Indvendinger, at komme, naar Skuespillet var ude. Jeg havde ikke været i Theatret; jeg sad paa Scene: Heltindens *Ottoman*, da hendes Bogn rullede for Døren. Hun undredes over, allerede at finde mig, og bebreidede mig ikke utydeligt min Vandalisme, at forsømme *Voltaire's Zaire* og hendes *Triumph*. Hun fjernede sig, for at gjøre sit *Mattoilette*, medens der anrettedes et splensid Aftensmaaltid. Jeg var ordknapp, og den Skønne fjædede sig. Vi forlode Bordet, og gik ind i hendes

Boudoir. Hun syntes at vente, at jeg skulde lave mig til at gaae, eller — til at blive. Men Ingen af Derslene skete. Vigens Stilling maa have været piinlig. Hun syntes overvunden af Sovn, og fastede sig paa Sengen. Jeg blev siddende i min Lænestol, stum og tankesfuld, ligeoverfor Europa's meest blændende Hærfære. Tanken om min nærførestaaende Død — Døden paa Skafottet — havde bemægtiget sig mig paa en sælsom Maade. Den var mig nu gandske vis. Ingen Udvei, Vildtet var omgivet, Stoverne viste Tænder. Hun var den eneste Stjerne, som nedstraaede til mig gjennem de jagende Ræmpestykker. See og tale med hende — det forundes mig vel ikke mere; altsaa maa jeg skrive til hende.

Hestigt sprang jeg op; min sovende Skjonne vendte sig om. Et elegant Skrivebord stod aabnet, og ført af Skjælvende Haand staa Pennen paa Papiret. Det var min Afsted til hende — for en lang, lang Skilsmisse. Hun var ung, hun sad i Lykkens Skjød, og jeg skulde allerede forud, ned i det mørke Rige. —

Det ringede stærkt paa Gadedørsfloffen. Jeg paaguede af mine Tanker, og saae uvilkaarligt til Uhrer. Det var Midnat. Damen sprang hurtigt op, og aabnede Vinduet. Med blegt, forstyrret Ansigt greb hun et Lys, og ilte ud af Bærelset. Jeg var forraadt, den Visshed havde jeg, og ventede hvert Dieblisk, at Bagten skulde træde ind.

Ikke længe varede det, inden den Skjonne kom tilbage i ængstelig Hast. Hvor overraskede mig det, hun sagde: „Jeg maa bede Dem, at De ufortøvet vil skjule Dem i et tilstødende Gemak — jeg ventede ei, i Nat — — Man havde Intet meldt mig — — og derfor — — hendes Forlegenhed voxte med hvert Ord.

Jeg bad hende forklare mig Alt. „Jh nu! her gyndte hun, efter nogen Nølen, paany, idet hun søgte at rødme, og, ei uden Stolthed, lod sin Stemme og sine Pine synke — — den første Consul viser mig sundom den Tre, i strengeste Inkognito at nedlade sig til mig — — men jeg havde ikke den ringeste Ahnelse — — nu først kommer Mameluken, som melder mig sin Herres Komme.“

Man tænker sig let min Forundring, som dog ikke varede længe. Thi en Vogn rullede frem, og paa Døren dundrede to vældige Slag.

„Det er ham!“ raabte hun, idet hun svøbte sig i et kostbart Shawl, som havde været en Sultaninde værdigt.

„Hvorledes? Buonaparte?“ stammede jeg.

„Ham selv! svarte hun — — For Himlens Skyld, gaae dog derind!“ — Hendes bløde Haand ledte mig til en Sidedør; hun pegede mod et af en Natlampe oplyst Gemak, hvortil Døren stod aaben, og som befandt sig ved Enden af en lille dunkel Gang. Et prægtigt Teppe gjorde mine Trin umærkelige. Den sødeste Vellugt omgav mig, og en herlig Divan, saavel som det matte Lys i Alabastervasen, indbød mig, den Nødige, til Søvn. Men mit Blod var i Røg. Den fordærveligste Nysgjerrighed greb mig. Jeg maatte see ham, den Frygtede, da det gunstige Tilfælde nu engang førte ham i min Nærhed. Sagte, holdende min Aande, listede jeg mig gjennem den mørke Gang, skød det svære Silkegardin fra Glasdøren, og mine Blikke beherskede Boudoirret.

Der stod han, uden at røre sig, og havde han ikke af og til rynket sine Bryn, skulde man holdt ham for livløs. Intet Spor af Helten, af den store Mand.

Iden, uanseelig, skjodeløs i sin Stilling, med Hænderne paa Ryggen, i en graae Overkjole, med en lille Hat, som ikke klædte ham. Kun den høie, hvide Pande, hvori de største og meest glimrende Tanker krydsede hinanden, syntes mig udmærket. Intet Portrait, jeg hidtil havde seet af ham, lignede han; kun Hat og Frak gjorde ham kjendelig. Der stod han, Gjenden, som jeg agtede det for Menneskehedens største Lykke, at tilintetgjøre — der stod han, værgeløs, ligeoverfor mig — og jeg havde en Dolk! Krampeagtigt foer min Haand efter Grebet; men Tanken: „Snigmord“ gjennemtiisnede mig med Rædsel, og afmægtig lod jeg Armen synke. Med Graadighed slugte jeg hans Billed; jeg kunde ikke løsrive mig fra denne livløse Figur. Han syntes fordybt i en Betragtning.

Om sider rører han sig, og gjør nogle Skridt mod Skuespillerinden, der, liig en Serail, Favoritinde, det skjønn Hoved nedsunket paa den hvide Skulder, hvorfra Shawlet var gledet, sad der i stille Forventning.

Her greb en pludselig Afmagt mig; jeg svimlede, og af Frygt for at røbes, kastede jeg mig med største Forsigtighed tilbage, kastede mig paa Divanen, og Bevidstheden forlod mig — Afmagten eller Søvnens lukkede mine Dine.

Et Skrig vakte mig. Idet jeg slaaer Dinene op, seer jeg Pigen for mig. „Han døer, han døer! — tilraaber hun mig med den høieste Forfærdelses Udtryk: O, skynd Dem, frels ham!“ —

Efter nogen Besindelse rinder det Forbigangne mig ihu, og jeg spørger forundret: „Jeg? Frelse ham?“ —

„Ja, ja! raaber hun, idet hun griber min Haand, og river mig med sig: De er fremmed, kun De kan hjælpe mig. O, Gud! Hvilket græsseligt Tilfælde!“ —

Nalende, mistroisk standsede jeg; da kastede hun sig for mine Fodder, og besvor mig i de meest rørende Udtryk, som jeg ei kunde Andet, end troe. Jeg fulgte hende. Der laae den Mand, Millioner frygtede, stiv og livløs — det ligesom brusne Die, som med et Blik kunde tilintetgjøre, saae Intet — den halvaabne Mund, som havde udtalt min Dødsdom, var stum — de Hænder, som bare Seirens Bannere foran den begejstrede Hær, de Hænder, der toge og bortgav Krøner, laae knyttede i Krampe, afmægtige, og — jeg kunde ikke dræbe ham! — Hurtigt løenede jeg hans Halstørklæde, Alt, hvad der kunde hindre Handedrættets frie Gang blev borttaget, hans Tindinger gnedes med Essentser, medens jeg, fra Tid til Anden, spurgte Pulsen om den tilbagevendende Livskraft.

Da hæver Brystet sig, sagte trækker det i Diens laagene, og med det Udraab: „Frelst — andengang frelst!“ — lister jeg mig bort.

9.

Hvor forunderligt! Han, til hvis Fordærvelse jeg hidkom, andengang frelst ved mig! — De vildeste Følelser bestormede mig. Urolig gik jeg op og ned i det lille Sidegemak. Endnu havde jeg ikke hørt Vognen rulle bort. Endnu var jeg i hans Nærhed — min Arm kunde naae ham — hvad havde jeg vel at tabe? Et Liv, som, truet af Boddeløxen, ikke bød mig nogen Glæde mere.

Da randt mig hendes Ord ihu: „Din Daad skal bære Dig Frugter; ogsaa ved det nye Hof kan Du finde Held og Glands — —“

Held og Glands, — og hendes Besiddelse! — det Eneste, hvorefter jeg stræber. Al, hvor mon hun er? Siden hiin Aften, da jeg var saa lykkelig, at høre hine Ord af hende, har jeg ikke seet hende mere. Skulde hun maaskee idag —? — Jeg forbander den byrdefulde Gæst, som holder mig fangen i det trange, med Blomsterduft opfyldte Gemak. Jeg qvæles, jeg maa rive et Vindue op. Jeg seer ham stige tilvogns og kjøre bort. Den troe Mameluk springer bag paa.uart forsvinder Vognen. Jeg seer mig om i Gemakket, og opdager en anden Dør, end den, hvorigjennem jeg var indtraadt. Jeg aabner den, og befinder mig i Nærheden af Trappen. En Tjener er endnu sysselsat med Lampen. Studsende lyser han mig i Ansigtet, og lukker mig ud for mit Guld, som jeg trykker ham i Haanden. Som en Vanvittig styrter jeg bort, til hendes Hotel, om hvilket jeg løber i Kreds, hartad uden Bevidsthed. Morgenens finder mig med aabnet Bryst og forgrædte Dine. Skulde de bringe mig paa Skafottet? Jeg troer, en Daarekiste vilde være tilstrækkelig, og i en saadan lander jeg vel ogsaa.

10.

Min Skrivetavle have de ladet mig beholde. Den skal være min eneste Trøst. Al, blot de ikke finde den! Jeg benytter de eensomme Dieblkke til at skrive om hende — det er rimeligviis de sidste —

de Sidste? — det er ikke muligt. Min Hemmelighed beskytter mig.

Min evige Streifen om hendes Hotel, min panbittige Aldfærd, maatte jo vække selv et mindre garvaagent Polities Opmærksomhed.

Atter intet Lys i hendes Bærelse. Det dagedes, og hun kom endnu ikke. Denne gang var hun, det vidste jeg, paa Val hos den * * ske Gesandt, Grev M. Omsværmet af de galanteste, elskværdigste unge Herrer, dansende, fortryllende Alt — hun, der engang — o Gud! og jeg — men hvorfor nedskriver jeg det da, her, paa dette Sted? Hvor er jeg? Jeg maa fatte mig. Jeg kunde intet tænke, uden hende; jeg laae i en Fiacre, som, ikke forspændt, holdt udenfor en Smedie, hvor den skulde istandsættes. Jeg saae ikke, hvorledes Støverne nærmede sig; jeg vidste ikke, hvad de vilde mig, da de greb mig; jeg forstod ikke, hvad de sagde til mig, begreb ikke, at de havde fanget mig, og tænkte ikke paa, at jeg bar en skarp Dolk hos mig — thi hun var jo endnu ikke kommen tilbage fra Ballet.

11.

Min æroverdige Tante forlader mig i dette Dødsblik. Hun er trøstløs og vil vide, at der ei er noget Haab om Redning for mig. Min Proces er forlængst indledt. Man veed, i hvad Hensigt jeg kom herover fra Engelland, man veed, i hvilke Forbindelser jeg stod, og Guillotinens Døe svæver allerede over mig. Længe vil Forhøret ikke vare; de ville gjøre kort Proces med mig, mener den gode, gamle Rone. Sorgjæves søger jeg at lede hende paa andre

Tanter; forgjæves forsikrer jeg hende, at jeg besidder en Hemmelighed, som maa redde mig. Hun troer ikke derpaa. Hun vil, at jeg skal aabenbare hende Alt — men hvor kunde jeg det? Egesaalidet vil jeg, allerede nu, gjøre Brug af mit sidste Middel. Først vil jeg see det an en Stund. Hun vil — hun maa gaae i Forbøn for mig! — Nei, gode Tante. Dit Navn vil ikke worde vanæret. Din Neven's Blod vil ikke komme til at farve hiin græsselige Dø, som de ædleste Slægters Blod, endogsaa Kongeblood, har vædet! —

12.

Atter en mørk Nat overstaaet. Min Tante skulde ei, med sine sorte Billeder, komme saa sildesaa Aftenen. Hun vilde vide, at min Dom allerede var falden, og at den vilde worde mig meddeelt endnu idag. Hun hyder mig gjøre Brug af min frelsende Hemmelighed, inden det maaskee vorder for sildigt. Hun taler saa bevægeligt — hun bringer ordentligt mit Blod i Oprør — det er ikke Frygt — det er en egen Følelse, at vide slig en Dødsdom svævende over sig, om man end har det sikke Haab, at den ei vil worde fuldbgyrdet.

Da hun havde forladt mig, satte jeg mig hen, og skrev et Brev til den første Consul; min Tante skal overlevere ham det, hvis hendes Betyrning viser sig at være grundet. Jeg mener, det maa frembringe en overraskende Virkning paa ham! Det kan ikke slaae feil. — Men at jeg ikke hører det Mindste fra hende! — Skulde hun da ikke gjøre eet eneste Skridt til min Befrielse? Er hun syg, eller bortreist

— eller hindre Valler og andre Forlystelser hende fra, at tænke paa mig? — O, min Gud! —

Jeg har vaaget over mine Kræfter — mit Hoved er forstyrret. Brevet har anstrengt mig — jeg vil faste mig lidet paa Sengen — hvad er det? Saa aarle — — — —

Hun havde Ret! Nys have de forladt mig — jeg er dømt fra Livet.

13.

Hvilken Jammer! Naar sli­g en gammel Kone engang mener, at have Ret, og det i et sorgeligt Tilfælde, er der intet Ud­komme med hende. Nu er Dies­blikket kommet. Jeg gav hende Brevet. Hun i­l­te med det til Malmaison. Hun meente, ei at kunne ga­ae feil, naar hun benyttede sig af den meget formaaende Josephines bekjendte Godhed, og valgte hende til Talsmandinde. Men hvor overraskedes hun, da jeg sagde hende, at hun dermed vilde fordærve Alt. Ene maa han læse Brevet. Kjendte Josephine des­ Indhold, da var ingen Redning at haabe mere. Græd ikke, gode Tante. Besørg kun Alt, som jeg har sagt! Det raabte jeg efter hende, og hun i­l­te bort. Hvor længe jeg efter hendes Tilbagekomst!

14.

Om Aftenen Klokken sex saae jeg hende igjen. Jeg indfører hendes Meddelelse fuldstændigt i min Dagbog, fordi det vil volde mig Glæde, engang, i roligere Dies­blikke, at læse disse Linier.

Uden at standses blev den gamle Dame luffet gient hem Haveporten. Haven var tom, og uforstyrret kunde hun nærme sig Slottet. Hvorledes det vilde lykkes hende, at bringe Brevet i Buonapartes Hænder, vidste hun selv ikke; hun opsøgte et gunstigt Tilfælde, som pludseligt frembød sig af sig selv. En lydelig Samtale fæstede hendes Opmærksomhed paa en nær, aabenstaaende Pavillon. Hun nærmede sig, og saa en halv Snees Officerer i Adjutant-Uniform; i ærbødig Holdning stode de om et Billard, og saa paa Spillet. Alles Opmærksomhed var saa henvendt derpaa, at Ingen ændede den Indtrædende. Ved første Blik gjenkjendte hun den første Consul, som, paa denne Tid, pleiede, ved Billardspil at forjage de Sorger, Frankrigs politiske Stilling voldte ham.

Med Anstand nærmede hun sig, og stod pludseligt, i sin sorte Dragt, sølsomt afstikkende mod den glimrende Omgivelse, for den første Consul, med Brevet i sin rystende Haand. Buonaparte, som just skulde støde, syntes ikke overrasket; idet han rakte sig langt over Kanten af Billardet, og tog skarpt Sigte paa Ballen; han vilde gjøre, tilraabte han En af de Nærmeste: „Corbineau, see engang efter, hvad det er! —“

Min Tante havde nu paa ingen Maade skullet give Corbineau Brevet; kun i Buonapartes egen Haand skulde hun levere det, det havde jeg gjentaget for hende utallige Gange. Men — hendes Overraskelse lader sig undskylde, og Corbineau aabner min Skrivelse, medens den første Consul gjør sin Bal. Reppé har han gennemløbet de første Linier, før han, ei uden Hestighed, sammienfolder Papiret, og rækkede Buonaparte det med de Ord: „Det er kun for Eder, Excellens!“

Min Tante kunde see, hvor bekyrtet Corbineau var, da han tilstillede Consulen Brevet. Denne gik hen i en Vinduesfordybning. En hurtig Rødme overslo hans blege Ansigt, og med dæmpet Stemme sagde han: „Den Elendige! Han har været der, han har seet mig saaledes!“ Derpaa tilføiede han høit: „Konen skal komme her igjen i Morgen Kl. 11!“ —

Saaledes endte min Tante sin Fortælling. Begge overlode vi os til Glædens. Vilde han vel bestille hende til i Morgen, for at stadfæste min Dødsdom? — Nei, det er udenfor al Tvivl — jeg er frelst! —

15.

Alt dog denne Tvivl aldrig vil klæres ret! Klokker er otte, og min Tante kom igjen, ude af sig selv, grædende, fortvivlende. Hun forlader mig i dette Dieblis, for at ile til Skarprefteren. Til Skarprefteren — ja. Det seer hartad ud, som om det skulde vorde Alvor. Hun har nemlig erfaret, at Henrettelsen skal finde Sted i Morgen Kl. 7. Saa kom Benaadelsen rigtignok for sildigt Kl. 11. Til hvem skulde man vende sig i denne nye Forlegenhed? Til Gouché, Réal, Veyrat? Gud bevare mig — det vilde være at ødsle med Tiden, og den er nu kostbarere, end nogensinde. Utsaa — den lige Vel! Den Mand, som fuldbyrder Dødsdommen, er den Eneste, som her kan forunde Opsættelse. Hun lover mig, at komme igjen endnu idag. Jeg er nysgjerrig efter at erfare, hvad Budskab hun medbringer.

Klokken ti var hun her igjen. Skarpretteren syntes ei at være uden Medlidenhed. Han lovede, at gjøre alt Muligt, men han bad tillige, at Naades Budskabet maatte bringes fra den første Consul saa hastigt muligt. — En kort Tid kunde han forhale Exekutionen — længer ikke. — At jeg skulde komme i saa nær Berørelse med den frygtelige Mand, er mig slet ikke behageligt. Og hun lader slet Intet høre fra sig. Ak, hun, havde hun villet tale — men — jeg er bleven gandske vildfarende i mine Tanker om hende! —

Min Tante er gaaet til Malmaison, for at kunne tale med den første Consul i Morgen gandske aarle. Blot det lykkes hende. Dog — det gjælder jo et Mens nestes Liv, som han allerede har benaadet. Det kan ikke mislykkes.

Dagen gryer. Skulde det være den sidste? Uhyret i Taarnet slaaer syv. Jeg hører en Vogn komme strumlende — Brevet til hende er sluttet — de besørge det vel — tænker jeg — — hvor dog min Tante bliver af — — Man lukker op — — — hvo — — —

Saa vidt min ulykkelige Neven's Dagbog. Ved min Tilbagekomst fra Grevepladsen laae den paa Bordsket, tilligemed det omtalte Brev. Den første Consul var paa Jagt, og jeg kunde ikke oppebie hans Hjemkomst. En Ven fortalte mig, at min Neven maatte

bære Vidne til en Mængde Ulykkeliges Henrettelse, som havde deeltaget i Sammensværgelsen. Omfider kom Raden til ham. Skarpresteren forlængede hans Dødsqval, idet han foregav, at Maffinens Mekanisme var kommen i Uorden, og at der maatte hentes en Tømmermand. Mange unyttige Søn bleve slagte i det blodige Støllads, som endnu var stærkt nok til at befordre utallige Slagtoffer ind i Evigheden. Stolperne bleve undersøgte, og den barmhjertige Mand kastede nafladeligt sine Dine i det Fjerne, om han ikke kunde see et hvidt, naadesorkyndende Torflæde. Da vakte Folkets Medlidenhed; man ynkedes over det arme blege Slagtoffer, som, ved dette uforklarlige Ophold, maatte lide Døden mængesold. Man begyndte at knurre høit; man skjældte, bandede — allerede greb man hist og her efter Brostenene paa Grebepladsen — — da gav Skarpresteren den Dødsdømte et Vink, at stige op.

August Lewald:

M a r i a R o s a.
Den skønne Neapolitanerinde.

Et Aar var henrunden siden den ulykkelige Folkes opstand, der endtes med Masaniello's Død. For at berolige de oprørte Italieneres Gemytter sendte Philip IV sin naturlige Søn Don Juan d'Austria til Neapel, en Ungling, lige udmærket med Hensyn til Sjels- og Legems-Fortrin, og sit vanføelige Kald boren. Den 18de Juni 1648 var bestemt til hans Indtog, og med bange Utaalmodighed saae hele Neapel og dens Omegn den nye Beherskers Ankomst imøde. Vel havde de Aarsag til at være bange; thi fra Spanien torde de ikke vente noget Godt.

I Neapel levede paa samme Tid en høitaget Maler, Guiseppe Ribera lo Spagnoletto, hvis listige og falske Caracteer dog ingen Ugtelse fortjente. „Spanieren“ — thi saaledes kaldtes han sædvanligt, fordi hans Fader var fra Spanien — sølte allerede tidlig glødende Lyst til Malerkonsten, hvorfor Faderen satte ham i Morigi's Skole. Eiden foretog han en Reise til Rom, for der at werde fuldkommener, og fik af Hertugen af Osuna Titul og Løn som Hofmaler. Snart udnævntes han til Opsynsmand over alle Konstens Anstalter i hele Kongeriget. Sjernet fra al Deeltagelse i politiske Begivenheder var han stedse en frybende Tilbeder af den spanske Throne, og lod ingen Leilighed til at smigre den unyttet. Skadesro saae han Fisker kongens Død.

Den attende Juni's Morgensol fandt den flittige Ribera ved Stafeliet isærd med Udarbejdelsen af et stort Malerie, forestillende den hellige Januarius, i det Dieblis, da han føres til Dønen. Enhver der saa det, erklærede det for et Mesterstykke. Midt i Kammeret sad den skønne Maria Rosa, i fortrolig Samtale med Faderen, beskæftiget med qvindeligt Haandarbejde. — „Altsaa i Dag Espierens Indtog?" spurgte Datteren. — „Ja, om nogle Timer nyder Neapel den Ære at modtage en Spire af den store spanske Kongestamme indenfor sine Mure." — „Jeg er dog nysgjerrig, vedblev han efter en Pause: efter at høre, hvorledes Folkets Stemning vil udtale sig, thi endnu ulmer Opvælsens funken i de uforsønlige Gemytter. De kan ikke glemme deres usle Fiskerkonge, der dog til Slutning kun bragte Vanhæd og Skændsel over dem." — „Gud være lovet, svarte Maria: at disse Lidder ere forbi! Himlen bevare os for lignende!" Gamle og Unge strømmede snart ud for at see den fornemme Gæst. Ribera og Rosa fulgte med.

En uhyre Mennefskrimmel fyldte det store Torv, paa hvis Midte en festlig smykket Throne, prydet med Spaniens Vaaben, omgaves af pyntede Krigere. Paa den kort efter høitlydende Herolds Medling, at Høitideligheden snart begyndte, fulgte en almindelig Tausshed. Intet Glædesudbrud hørtes; bange Suk opstege fra mangt et Bryst ved Tanken om den nye „Tyrans" Ankomst. „Er De ogsaa her?" tilhviidskede en bekjendt Stemme Rosa. — „Er det Dem? spurgte den Skønne, idet hun vendte sig om: Francesco Gramanzano!" — „Ja!

vedblev han: Ogsaa jeg har indfundet mig som Tilskuer ved dette Gjøglespil! Men jeg glemmer, at Mester Ribera, vore Despoters Tilbeder, er tilstede!" tilføiede han sagtere. Denne var imidlertid i en dyb Samtale med Michelo Angelo og flere vakre Konfibrodre, og bemærkede ham ikke. Atter lød Trompeterne. Det festlige Tog nærmede sig med afmaalte Skridt den vide Plads. En Afdeling af det spanske Rytterie aabnede det; paa denne fulgte Gudsfolkene, i glimrende Uniform. Til dem sluttede en Deputation af Borgersekabet sig, med Borgemeister og Raad i Spidsen. Herpaa fulgte den høie Geistlighed, anført af Erkebissen af Neapel, de første Embedsmænd i Staden og Adelen. Endelig lod Don Juan d'Austria sig see, paa en statelig Ganger, omgiven af utallige Adelsmænd og en velbevæbnet Livvagt. Klokkernes festlige Lyd og Rationernes Torden forkyndte Høitiden i det Fjerne. Alles Dine vare hestede paa den skønne Spanier, hvis milde Blik tolkede Mængden hans Velvillie; venligt hilste han til alle Sider. Snart seirede den ædle Ynglings elskværdige Medlidenhed over den for saa Diebliske næsten over Alle hvilende stumme Bæmød. Ribera, Maria Rosa og deres Benner istemte af fulde Hjerter det jublende Folks Velkommen. Kun Francescos knurrede over den saa let bevægelige Pobel's Ustadighed. Dybt smertede det ham at Rosa var Spanierne saa hengiven, og mismodig herover forlod han den almindelige Jubel.

Don Juans Elskværdighed vandt ham daglig flere og flere Hjerter. Hver Aften samlede han nogle af de fornemste Neapolitanere hos sig, og fik

frede sig derved Adelen. Vel vidende, at man paa denne Maade lettest vinder Folket, især Italienerne, aabnede han stedse nye Forlystelser og Udspreddelser for de Nydelsesslystne. Ribera havde erfaret, at han ikke blot drog de Store, men ogsaa Lærde og Kunstnere til sit Hof; hvad Under, at ogsaa han ønskede at bevidne Fyrsten sin Vrefrygt for Spanierne. I fuld Pynt begav han sig en Dag til ham, efter mange Gange at have gjentaget for sig selv de Smigrerier, han vilde anbringe i sin Tale.

„Eders Fader altsaa ved Hoffet? spurgte Francesko med et bittert Smil, og saae mørk paa den elskede Pige: Glemmer han da gandske, at han er en Neapolitaner og ei en Spanier?“ — „Allerede igjen vred?“ smilte Rosa, og glattede med den bløde Haand de mørke Rynker. — „Vær dog ikke saa uforsonlig, Francesko! Og lad den nye Hersker vederfares Ret. Ligesaas grusom som den forrige Gouverneur var, saa vennehuld er den ædle Juan. Gaaer ikke hans hele Stræben ud paa at befordre hans Undergivnes Lykke?“ — „Han har et smukt Udortes, derfor behager han Qvinderne! svarte den vrede Yngling: Mig behager hverken han eller Noget af hans Landsmænd. Jeg hader ham og den hele fremmede Yngel.“ — „Eders Had gaaer forvidt! svarte Pigen: Rigtignok foretrækker jeg Friheden for spanskt Herredømme; thi I maa ikke troe, at ingen Gnist af Fædrelandskjærlighed besjeler min Barm; men da det nu ei kan være anderledes, finder jeg mig hellere i at bære det milde Nag, end jeg ved Modstand vil gjøre det dobbelt smerteligt. Og mild er dog sandelig Juans Regjering. Vee den, der turrer Tigeren; i et ondt

Lunge sønderriver han maaskee." — „Vi skal med
 Tiden stille ham af med Lænderne, saa har det
 ingen Fare!" svarte Francesco, da en Stemme bagved
 ham lød: „Det skal I ikke!" Det var den fra
 Audientzen tilbagevendende Mester, der havde hørt
 det sidste af Samtalen. „Det skal I især ikke,
 uforsønlige Ungling, om I sætter nogen Pris paa
 min Datters Besiddelse. Aldrig faaer Den Rosa's
 Haand, der ved sin uoverlagte Udfærd kan befryg-
 tes at ville styrte sin Bruds Fader i Jordærvælse.
 Har jeg derfor anvendt saamange Timer paa Eders
 Dannelselse, at I ved sig ubetænksom Tale skal be-
 røve mig og Eder selv Regjeringens Raade — den
 Raade, der allerede tildeels er falden i min Lod;
 thi — jeg er udnævnt til Hs. Høiheds Hofmaler,
 og med denne ærefulde Titel tillagt en maanedlig
 Løn af firehundredtyve Dublons. Al min Lykke forspil-
 der I, om I ikke giver efter, og holder Eders Tun-
 ge i Tømme." — „Af Kjærlighed til Eder, vil jeg
 det, af ingen anden Grund!" svarte Unglingen no-
 get roligere. — „Det bliver dog min Trøst, ved-
 blev han: at jeg veed, at I i Hjertet er en ærlig
 Neapolitaner. I leger kun Smigrer for den time-
 lge Fordeels Skyld, og — I tage det ikke ilde op!
 af en Smule Forsængelighed. Gud befalet, Mester!
 Himlens Betsignelser over Dig, min Elskede!" tilføjede
 han, idet han vendte sig til Pigen, til hvem hans
 Hjerte var knyttet med uoploselige Bånd, og gik.

Ofte med Ribera snart den Lykke at være
 hos Konstens Betsytter, Don Juan. Denne sagde
 engang: „Jeg hører, at I engang ugentlig samler
 en Flok af Kunstnere og andre Hædermand hos
 Eder. Der opføres endogsaa Ustenmusik hos Eder, siger

man, Overalt, forsikre mine Venner, morer man sig fortræffeligt i Eders Huus. J ville meget forbinde Eder mig, ved at tilstaae mig Afgang til denne skjønnne Forening. De eensomme Aftentimer ere ikke sjeldent en Byrde for den hele Dagen virksomme Fyrste. Mine Formænd, veed jeg, holdt meget strengt over, kun ved Hoffet at tale med Folk. Det er aldeles uoverensstemmende med min Tænkesmaaade. Er det Eder derfor ikke imod, kjære Mester, ønsker jeg at deeltage i Eders Aften: Underholdninger." — Ribera's Glæde over dette naadige Forslag var grændseløs. Under utallige Bøf søgte han at bevidne sin ophøiede Bæsthytter — saaledes pleiede han at kalde Don Juan — sin Henrykkelse over den ufortjente Ære. „Naar det ei er Eders Høihed imod, tilføiede han i den meest smigrende Tone, han i sit Liv havde udtalt: vil jeg tage mig den Frihed, i næste Uge at foranstalte en lille Fæst, til hvilken jeg skal lade de bedste Hoveder i Neapel, og de skjønneste Damer indbyde." Don Juan afskedigede den Lykkelige med gjentagne Forsikringer om sin Naade og Tillid.

Tilberedelserne til Fæsten, som den høie Belysning der saa høitideligt havde lovet at bivaane, kostede Ribera ikke liden Nøie. Ved hans Huus var en rummelig Have, fra hvilken man nød en herlig Udsigt over Besuv og den skjønnne yppige Omegn. Toppen af en Høi i denne Have skulde smykkes med et Tempel i grøft Smag, hvis Sviler oplystes af Lamper i forskjellig Farve. Over Indgangen et passende Smigrerie. Midt i Templet tænkte han sig i Munden et Alter, over hvilket Spaniens og Neapels Naaben i Forening skulde svæve; det nedenstaaende

Krat, saabelsom Rosen; og Jasmin; Partierne, skulde ligeledes oplyses. Høit bankede hans Hjerter af Glæde, ved at tænke sig den herlige Virkning, den festlige Oplysning vilde frembringe paa de mange vakre Statuer, der smykkede Haven, og hans Virksomhed i at udføre den lagte Plan, var rasløs.

Medens han hele Dagen var beskæftiget i Haven, havde Rosa nok at gjøre i Huset. Dets Indretning overlod han den kloge Vige. Den nederste Sal med Udgang til Haven, bestemtes til Tasselet, der skulde holdes for aabne Døre. Musik, hvoraf Fyrsten var en stor Elsker, maatte naturligviis ikke mangle.

Francesco nød i disse Dage kun faa Delsblikke den Elskedes Nærværelse. At deeltage i Tilberedelserne til Festen, kunde han ikke overtale sig til.

Festdagen brød endelig frem. Alt var beredt til den høie Gæst's Modtagelse. Allerede en heel Time omvandrede Gæsterne i de skyggesfulde Gange, da man meldte Fyrstens Komme. Enhver trængte sig til Salen, hvor Bertens skønne Datter, festlig smykket, ventede den høie Fremmede, for at bevidne ham sin Erbødighed. Nu indtreen han, med huld Nedladdenhed, ved Faderens Haand, og hilste med ædel Værdighed de Tilstedeværende. Da nærmede den elskelige Vige sig, og bødte sig, efter Faderens oftere indskærpede Befaling, dybt. Begges Blik mødtes. Don Juan's flammende Dine glødede, en Iet Rødme fløi over Rosa's fortryllende Ansigt. For Ingen af dem der vare tilstede, vare deres gjensidige Følelser en Gaade. Lykkeligviis var Francesco ikke nærværende. Snart fattede Begge sig. Efter

nogle sædvanlige Høflighedshytringer abstøstes de ; han, for at hilse paa de Omstaaende ; hun for at modtage Faderens videre Befalinger. Paa et Vink af Ribera tonedede nu en listig Musik. Alt strømmede til den skjønt oplyste Have, i hvis Midte det glimrende Tempel prangede. Det var et herligt Skue, her at bemærke en, hist en anden Klynge af de mange pyntede Gæster i de løbige Gange og duftende Blomsterpartier. Mangt et elskende Par opsogte de mørkeste, for der mere usforstyrret af Omgivelser, at knytte en venlig Samtale. Paa en fri Plads stilledes en Mængde Unge, hidkaldte til gladske Dandse af den muntre lydende Musik. Ribera veeg ikke fra sin høie Gæstis Side, men Denne saae kun lidet af al den Herlighed, der vistest ham ; han havde Andet i Hovedet, eller rettere i Hjertet. Vel roste han uophørlig den Gamles Smag, og takkede for den venlige Modtagelse ; men det største Indtryk havde den underkønlige Datter gjort paa hans Hjerte. Forgjæves spejdede hans Øie allevegne efter hende ; forgjæves søgte han at komme fra den kjædesommelige Fader. Endelig fandt han hende ved de Dandsende. Hun deeltog ikke i Dandsen, men støttede sig, hensunken i dyb Eftertanke, til Stammen af en Acazia. „Allerede længe søgte jeg Eder forgjæves !" sagde Don Juan halvsagte, idet han traadte hen til hende. — „Alt for megen Ære, min Fyrste !" svarte den Hulde, og et venligt Blik fra de mørke Dine gjorde ham modigere. „Tor jeg tilstaae, vedblev han : hvor lykkelig jeg føler mig ved at have fundet Eder ! O, at jeg aldrig igjen maatte tabe Eder !" De sidste Ord sagde han med et dybt Suk. — „J behager at stiemte med mig,

naadige Herre!" svarte Rosa høitrodmende. — „Nei, ved Gud, ikke" — „Endelig gjenfinder jeg da Ederes Høihed! afbrød Kibera ham, som havde unddraget sig ham i Trængselen: Over et Qvarteer har jeg søgt Eder i hele Haven. Jeg frygtede alle: rede I havde forladt os. Tillad, at jeg nu fører Eder til Salen." Ubehagelig forstyrret fulgte Juan, og det øvrige Selskab, Kibera. Han havde haabet, ved Bordet at komme til at sidde ved Rosa. I hendes Sted fik han en gammel Dame af høi Adel. Rosa's Opmærksomhed for, at Ingen af Gjæsterne skulde mangle Noget, tillod ham kun at see hende Dieblikke. Da Maaltidet var tilende, gik man atter ud i det Frie. Et pragtfuldt Fyrværkerie sluttede Festen, og meget fornøiet skiltes Don Juan fra Mester Kibera og hans skjønnede Datter.

Den følgende Dag indfandt Francesko sig hos Rosa. Hans Broder og Kibera's øvrige Elever havde troligen staaet deres Mester bi; han allene havde ingen Deel taget i den sundne Nats Fests- lighed. Rosa gjorde ham en lille Behreidelse deraf for. Overalt følte hun sig ikke, hun vidste ikke selv, hvorfor, saaledes hendragen til den Elskede som hun pleiede. Skulde det i Gaar gjorde fornemme Betjendtskab være Skyld deri? — Hun gjorde sig selv Behreidelser, men søgte forgjæves at forjage Billedet af den i herligste Ungdomsskyld prangende spanske Fyrste af sin Sjæl. Den mistroiske Francesko ahnede Grunden til denne Forandring, der ikke undgik hans Blik, men han bekæmpede den ham saa uendelig dybt nedtrykkende Følelse, og forlod efter saa Dieblikke den underlige Pige, for at raadføre sig med Mesteren om et Billede.

Noget Dage hengik uden at Don Juan saae Gjenstanden for hans varmeste Ønsker. Urolig omvandrede han i det store Pallads, der nu syntes ham et sørgeligt Ode. Hvor gjerne havde han ikke deelt det med den fortryllende Pige; men hvorledes kunde han vente sin kongelige Faders Samtykke dertil? Og vidste han, om den Himmelske elskede ham? Vel smigrede han sig med, i hendes Mine at have læst dette glade Haab; men — det var kun et Haab! „Jeg maa see hende igjen! udraabte den Utaalmodige: Det koster, hvad det vil!“ Diego, Juan's fortrolige Skriver, blev kaldet, og paalagt at skaffe Høiheden en hemmelig Samtale. „En Samtale, saa lang som Eders Høihed ønsker! forsikrede den snu Spanier: For det Øvrige behøver jeg ikke at sørge!“

En Time — for Juan en Evighed — ventede han forgjæves Diego's Tilbagekomst. Endelig hørte han den Tilbagevendendes bekjendte Trin, og det glade Haab, hans muntre Mine gav ham, bekræftet med det Udraab: „Som jeg lovede, Eders Høihed! I Begyndelsen mødte jeg rigtignok Vanskeligheder. Hendes Forlovedes, Maleren Francesco's, Jalou-sie, gjorde hende en Sammenkomst med Eders Høihed betænkelig.“ — „Hvorledes? Hun er forlovet?“ afbrød Juan ham. — „Bagatel! trøstede Diego: Kun med en Elev af hendes Fader, den unge Francesco Gramanzano, en heftig Knøs, fuld af Mistroe, som man let kan bringe til det Yderste. Efter langt Overlæg gav hun endelig sit Samtykke, og syntes ordentlig rørt ved mine Forsikringer om Eders Høiheds brændende Kjærlighed. Rørt at fortælle: hun venter Eder allerede i Aften. Til Lykke

er Himlen ikke ved godt Lune, saa at den forræder-
ste Maane kjønt bliver hjemme." — „Kloffen ti
venter Du mig i Forgemaaket!" befalede Don Juan,
og var nær ved af Glæde at omfavne den saa
glade Tidender bringende Tjener.

Ei uden Bæven imødesaae Rosa den ikke
fjerne Nat. Hun solte sin Utroskab mod Fran-
cesko; det gjorde hende rigtignok ondt at bedra-
ge ham, der elskede hende saa inderligt; hun søgte
en Undskyldning i Francesko's blodtørstige, menne-
skessjendste Ytringer om den ædle Juan. Endelig
brød Natten frem, hun aabnede et Vindue, og Mørke
hviilte over Staden, hvor hun saae hen. Da ban-
kede det sagte paa. „Gud! Det er ham!" sukkede
Maria Rosa, og søgte forgjæves at skjule den ind-
trædende Juan sin Forlegenhed. „Endelig har jeg
Eder igjen, hulde Rosa! udbrød Prindsen, og trykte
den bløde Haand til sine Læber; Endelig undes den
Salighed mig, uden Vidner at torde tale med Eder,
den navnløse Fryd at kunne tolke Eder de Tølelser,
der, fra det første Dieblis jeg saae Eder, fylde min
Barm." — „J viser mig altfor megen Ære, min
Fyrste!" stammede Rosa. — „Tal ikke om Ære!
bad Juan: Mig tilkommer det at takke Eder, fordi
J opfylder mit dristige Ønske, især da jeg hører,
J er en ung Kunstner tiltænkt. Modtag min varm-
este Tak derfor!" Med disse Ord drog han hende
ned ved Siden af sig paa Sophaen. — Dydens
Skytsengel flyede sukkende.

„Hvorfor saa alvorlig, min Rosa? begyndte
Juan efter en Pause: O, hvor lykkelig gjør J
mig; alle mine Bestræbelser skal gaae ud paa at
vise Eder det; ved min Side skal Rosa vandre,

Neapels Skjønne misunde hende, Alles Dine være hestede paa hende, naar I blot — o lad mig ikke længere pines af Uvissheden om I elsker mig — udtal min Dom." Da hævede Rosa de Skjønne Dine og sank til hans Bryst. Juan sluttede hende i sine Arme — „Fast, som jeg nu omslynger Dig, min Rosa, udbrod han: Skal vor Kjærlighed være!" han trykte hende endnu engang fast til sin Barm, og ilte til Palladset.

„I elsker mig ikke som før, Rosa! sagde Francesko en Dag: Eders Opførsel er saa paa faldende forandret, at jeg dobbelt bittert man føle det. Men vee Dem, hvis Kjærlighed I foretrækker for min." Forgjæves søgte Rosa at berolige ham. „Gjør Eder ingen Uleilighed! afbrød han hende: Kun altfor vist ahner jeg, at I elsker en Anden; jeg vil derfor trække mig tilbage for — at hævne mig paa den Forræder, der berøver mig Eder; thi ustraffet skal Ingen det; paa ham og Eder skal min frygteligste Hævn falde, naar jeg opdager ham."

Grublende sad Juan samme Aften i sit Arbeidsværelse. Han havde just fuldendt et Brev til sin Fader, hvori han bad ham tillade sig at ægte hans tilbedte Rosa, da en sagte Bevægelse med Døren vakte ham af hans Drømme. „Hvad fører Eder saa sildig til mig, Diego?" spurgte han den Indtrædende, der var tæt indhyllet i en Kappe. „Min Juan!" raabte Rosa ham imøde, og laae skjælvende om hans Hals, førend han endnu torde troe den glade Overraskelse. „Gud være lovet, at jeg finder Dig, min Elskede! Kun min grændseløse Kjærlighed gav mig Mod til at hæve mig over Alt,

for at advare Dig. Den efter Hævn tørstende Francesko ahner en Medbeiler; han har svoret, at opdage hvem det er. Jeg frygter, at han hver Aften gaar paa Luur derefter. Ved vor Kjærlighed besværges jeg Dig; undgaar i nogen Tid at nærme Dig mig, gaar aldrig allene ud; og vær stedse besvænnet! Din tro Rosa befalder Dig derom!" Juan lovede hende den muligste Forsigtighed, og viste hende det foran ham liggende Brev. Hendes Dine gennemløb det, og Taknemmeligheds Taarer strømmede ved den Elskedes Barm. Først slode Juan hende ledsage hjem ved Diego.

Mester Ribera undrede sig ikke lidet over Francesko's forandrede Opsørsel. Frugtesløse vare hans Bønner om en Forklaring derover. „Tiden vil opklare det!" var hans Svar, og med hver Dag blev han mørkere og mere indsluttet i sig selv.

Ikke langt fra Midnat bevægede en Skikkelse sig paa den stille Gade nær ved det Hjørne, bag hvilket han denne Aften, som saamange tilforn, havde skjult sig; da han, lig en Ræsende, sprang frem af sit Skjul mod den Fremtrædende, med det Udbrud: „Endelig, Elendige!" Han hævede Dolken, idet den Ubekjendte vilde gaa ind hos Ribera; men veeg, som truffen af et Lyn tilbage; da han kjendte Juan. „Nei, ikke saaledes!" fnyste han; og forsvandt, førend Juan endnu havde sat sig i Forsvarsstand. Rosa var i Vinduet Vidne til det Skete, og sank asfægtig tilbage med et høit Skrig. Juan maatte opbyde sin hele Veltalenhed for at berolige hende.

„Rosa! Jeg kjender Din Rummer!" forsikrede den gamle Ribera hende en Dag, da han fandt

hende i Taarer: Mig bedrager Du ikke. Dit frygtelige Skrig, der for nogle Nætter siden vaagnede mig, kaldte mig fra mit Leie; jeg vilde gaae ind til Dig, da jeg gjennem en Sprække saae" — „Tilgivelse, min Fader!" bad Rosa. — „Hvorfor har Du ikke været fortrolig imod mig, mit Barn? Vist nok lader Alt sig haabe af Hs. Naade; men for end Du er vis paa, at han vil gøre Dig til sin Gemalinde, maa Du være mistroisk mod hans Løfter. Ikke Alt hvad man lover i Lidenstkabens Time holdes." Rosa forsikrede ham, at hun selv havde læst Brevet, hvori han bad sin Fader om at måatte ægte hende, og gjorde den Forsængelige, i Haabet til den lykkeligste Dødelige ved denne Efterretning.

Imidlertid pønsede Francesko paa den frygteligste Hævn. Fra det Dieblig af at han i Fyrsten havde gjenkjendt sin Medbeiler, forlod han Neapel. Venligt modtoges han i en af Systerhytterne ved Portici, og vidste snart ved sin Snildhed at skaffe sig et Partie, liig Masaniello, der søgte Spanierens Undergang.

Svaret fra Spanien udeblev. Engstelig saae Rosa det imøde. En Aften indtreen Ribera til de Elskende, med en usædvanlig mørk Mine. Den hemmelige Tilstaaelse af Datteren gjorde ham urolig. Forilde indsaae han, hvortil hans forsængelige Hjerte havde forledt ham. Med Taarer i Dinene besvoer han Ynglingen, ikke at forlade den lykkelige Datter, om Svaret var ugunstigt. Med Møie lykkedes det Juan nogenlunde at berolige ham.

Kun altsor snart indtraf det uheldsvangre Brev. Juan skjælvede, da han aabnede det; hans Livs Lykke var jo afhængig af dets Indhold. „Ar

me, ullykkelige Rosa!" vare de eneste Ord, han var istand til at frembringe, efter at have læst Tilintetgjørelsen af sit Haab i Faderens Afslag. Endnu samme Aften ilte han til den elskede Pige, for at trøste hende, han, som selv manglede Trøst. Hvo formaaer at skildre den Ulykkeliges Smerte og den gamle Ribera's vanvittige Jamren. „Før mig i et Kloster, Juan! bad den Grædende: at jeg kan skjule min Skjændsel for Verden." Han lovede det, og bønfuldt om hendes og Faderens Tilgivelse.

Imidlertid var Francesko's Sammenrottelse modnet. Dag og Time til de spanske Troppers Overtagelse var bestemt; flere tusinde Fiskere og Landmænd imødesaae med Længsel det aftalte Gignel til Opbrud. Da Anførerne en Aften vare samlede hos Francesko, hørte de Bevæbnede nærme sig. Francesko bød dem at fordele sig; og trak sig selv tilbage i Hytten. Snart bankede man paa Døren med det Udraab: „Hvor er den forrygte Maler Francesko?" — „Ikke her!" svarte den forskrækkede Fisker. De Bevæbnede steg op ad Trappen — Døren var tillaaet. „I Hertugens Navn, luk op!" bød Officeren, og sprængte den, da det ei siebliffelig skete. Francesko var just i Begreb med, ved et dristigt Spring fra Vinduet, at undgaae at gribes, da han med Ræmpekraft floges til Jorden af Anføreren med de Ord: „Overgiv Dig godvillig, Skurk! Don Juan veed Dine sorte Planer." Forgjæves var hans Modstand; tænderstjærende bandtes han, og førtes bort.

Rosa var, efter sit Ønske, i et af Byens Klostre. Hun søgte sig roligere i Eensomhedens Skjød. Alt i Verden, Juan undtagen, var hende ligegyldigt.

Hver Aften besøgte han hende i Nonnernes fredelige Have, der med vennehuld Omsorg pleiede hende. Priorinden gjorde hende ikke den fjerneste Vebredelse, men forsøgte flere Gange at overtale hende til at tage Sløret om et Aar. Rosa, der endnu ikke gandske havde opgivet Haabet om at forenes med den Elskede, vilde ei love det. Hun erfarede Francesko's forbryderiske Daad, og følte inderlig Medynk med den arme Yngling. Dobbelt smertede hans Ulykke hende, da hun vidste, hvad der gjorde ham saa uforsonlig mod Fyrsten. Juan havde allerede oftere talt om det Bemød, der nedtrykte hendes Fader. Han syntes nu gandske at have glemt hende. Det smertede hende dybt, at hendes oftere gjentagne Bønner om hans Besøg bleve ubesvarede. Hun hørte, at han vandrede om som en Drømmende, og i det ene Dieblik arbeidede med den sædvanlige Fild, i det følgende tilintetgjorde sit Arbeide. Hun kaldte sig selv hans Roligheds Morderiske, og ikke sjelden fandt Nonnerne hende svømmende i Tårer knælende for Alteret.

Don Juan bød i sin første Hefstighed Statsraadet at gaae frem med den yderste Strengthed mod Oprørerne, især mod Francesko. Men ved roligere Overlæg seirede hans gode Hjerter, og han befalede, at behandle de Fængslede med Staaansel. Oprigtigen angrende det forbryderiske Foretagende røstes de inderligt, Francesko undtagen, ved hans Godhed. Han forsmædede enhver tilstaaet Frihed. Hans uforsonlige mørke Sjæl lod ham forgjæves søge hvad han ene ønskede — Hævn. Kun Haabet, engang at faae den, gjorde, at han ønskede at vord

fri. Hans Fængsel var et af Kastellet's yderste Laarne, hvis God beskylledes af en rivende Flod. Til forøget Sikkerhed havde man i denne anbragt spidse Pæle, der dog ei, formedelst Bandet, vare synlige. Den Ulykkelige, der ikke ahnede dette, gjorde en Nat et Forsøg paa at bryde Jernstængerne i Vinduet, og — den gamle Muur gav efter; det lykkedes! „Gud og den hellige Jomfru staae mig bi!“ raabte han, og styrtede sig i den brusende Strøm. Den lydelige Pladsten vakte Skildvagtens Opmærksomhed. Efter faa Minuter hidkom man med Fakler. En sagte Stønnen forraadte de forskrækkede Soldater den under de frygteligste Smerter halvtsonderknuste Flygtning. Et Ribbeen og begge Arme vare brudne; det ene Been knust. „Lad mig døe! had den Afsnægtige: Hvi ville I vække mig til nye Qualer?“ Og han lukkede sine matte Øine.

Med Gysen erfoer Juan den følgende Morgen hvad der var skeet. Snart kom ogsaa Diego med det sorgelige Budskab: „Mester Ribera har ikke ladet sig see siden i Gaar Morges.“ — „Ulykkelige Kosa! Saa er da ogsaa Din sidste Støtte borte!“ sukkede han blegnende.

Tre samfulde Dage laae Francesko uden Bevidsthed. Den fjerdes Morgen vaagnede han af sin Dødssovn, idet Lægen var isærd med at omlægge et nyt Bind. Han forsøgte at tale, men kunde ikke; paa den sagteste Bevægelse var ikke at tænke. Legemet var som knust. Kun et Mirakel syntes at kunne frelse ham. Flere Uger tilbragte han under de frygteligste Smerter, uden at torde eller kunne bevæge sig. Og dog vaagnede Ønsket om at helbredes hos ham. Med de tiltagende Kræfter voxede Trangen

til Hævn hos ham. Den Ulykkelige! Den skrækkelige Advarsel han havde faaet, var utilskrækkelig til at fjølne den hævingjerrige Flamme, der luede i hans Barm. — Den eneste Udspredelse i hans sorgelige Scilling var at tænke paa Midler til en ny Flugt. Længe pønsede han forgæves. Endelig bemærkede han, at Taarnets Muur var opført paa en gandske særegen Maade. Den bestod nemlig af tykke Steen, der vare saaledes samlede, at en følgende Steen gik videre frem, den næstfølgende noget kortere, liig en Trappe. „Hvad om jeg endnu engang satte mit usle Liv paa Spil? tænkte den Uforsønlige: O havde jeg dog, da jeg kunde gjort det, stødt min Dolk i hans Barm! Men, Taalsmodighed! Naar jeg blot kan faae Hævn!“

Tidens lægende Haand lindrede den faderløse Datters dybe Smerte. Længe varede det, førend den Elskedes Bønner om, at hun vilde skaaene sig, formaade at udrette noget. En Aften indtraen han usædvanlig munter i Haven, hvor hun ventede ham, med et aabent Brev i Haanden. „Læs, min Udvagte! jubledede han, og hans Dine glødede af overvættes Glæde: Mine sidste gjentagne Bønner ere bønhoorte. Læs, elskede Pige!“ bad han, og trykte hende Paapiet i Haanden. — „Dor jeg troe mine Dine? raabte Rosa, og sank i Knæ, idet hun andægtig foldede Hænderne: Tak, min Skaber! Tak, hellige Jomfru, at Du har hørt min inderlige Bøn! Og Du, min hensovede Fader, tilgiv Din angrende Datter!“ — „Hvorfor dulgte min Juan mig, spurgte hun, og sluttede ham i sine Arme: at han atter

har bestormet sin Fader med Bønner?" — „For at volde Dig en glad Overraskelse, min Elskede!" Og en ny inderlig Omfavnelse tolkede deres Fryd.

Francesco's Tilstand bedrede sig med hver Dag. Han kunde atter bevæge sine Lemmer, og ikke længe efter begynde at være oppe af Sengen. Rosa's Billede svævede uophørligt for hans Sjel; men ikke, som før, i en Engels Skikkelse — med bitterste Haan tænkte han paa den engang saa høit Elskede. — Hans Oppasser fortalte ham en Dag, at Don Juan den følgende holdt Bryllup. „Bryllup?" spurgte han blegnende, med et bittert Smil. Neppe var han allene, førend de frygteligste Ønster og Beslutninger fyldte ham. „Altsaa allerede i Morgen, medens jeg maa døele her, uden at kunne hæve mig? — Dog, hvad holder mig tilbage? Bee dig, hulde Brudepar, hvis min Plan lykkes. En Brudesakkel skal jeg rænde, hvis Lys I endnu aldrig har seet Mage til." Bedøvet sank han ned paa sit Leie under de grueligste Træksninger.

Hele Neapel havde travlt med at gjøre Tilbedelser til Morgendagens Høitid. Transparenter og Triumphbuer prangede i festlig Pragt. Neapolitanerne følte sig smigrede ved, at Fyrsten havde valgt en Gemalinde blandt dem, og troede derfor dobbelt at burde bevidne ham deres Glæde. Kort erkjendte Juan deres Velvilje; nu først syntes Spaniens Herredomme over Staden befæstet.

Natten havde udbredt sit mørke Skur over den slumrende Jord. Døe herskede i Gaderne; Alt hvilede i den første vederkvægende Slummer. Kun Francesco stod grublende ved det aabne Vindue, hvis Bitter han havde faaet løsnet. „Endnu en-

gang dober jeg mig i dine Arme, grumme Død, der kun er mig uvelkommen, fordi jeg, om du griber mig, døer uhævnnet." Efter en kort Betænkning svang han sig ud paa Muren, og var heldig nok til at holde sig fast ved den med Neglene, saa han, ikke agtende det stærkere og stærkere fremstrømmende Blod, med næsten overmenneskelig Anstrengelse naaede Gaden af Taarnet. Som en øvet Svømmer var det ham let at komme over Floden, og med Lynets Fart iilte han til sin gamle Bolig. Kun saa Diebliffe dvælede han der. Med Dagens Frembrud sneeg han sig bort, tæt indhykket i en simpel Landmands Dragt.

Den længselsfuldt ventede Dag brød frem. Fulde endte vare de prægtige Uereporte og kunstige Buegange, omsnoede med utallige Guirlander, der duftede Bellugt trindtomkring sig. Skareviis trængte Folket til Nonneklosteret, hvorfra den høie Brud skulde føres i Triumph til Palladset. Borgerne kappedes om, ogsaa her at vise Spanien deres Hengivenhed, idet de paa deres Skuldre bare hende til Fyrsten. Denne ventede den Elskede paa Palladsets Balkon, omgivet af Landets Store. Da han saa Toget nærme sig, iilte han ned, og sluttede, under Tusinders Jubelraab, den henrykte Brud i sine Arme.

Vielsen var tilende, Taffelet hævet. Allerede lyse de venlige Stjerner, som om ogsaa de vilde forherlige Festen; allerede glimtede Fakler og Lamper fra hvert et Hus. Ved Palladsets Port ventede en statelig aaben Vogn paa Brudeparret, med Utaalmodighed stampede de otte forspændte Heste dets Rømer imøde. Ingen Vagt ledsagede Vognen. Juan

havde udtrykkelig frabedt sig det. Hvo skulde ogsaa paa en Dag som denne kunne ovenogen Udaad? Langsom drog Toget frem igjennem de oplyste Gader. Paa det store Torv gjordes Holdt for at besee det prægtige Fyrværkerie. Paa eengang følte Fyrstinden et brændende Stik i Armen, idet en velbekjendt Stemme tilraabte hende: „Lykke til Brudepatten!“ Hun saa sig om, men kunde i den store Trængsel ei opdage, fra hvem den kom. „Du bløder, Rosa!“ udraabte den forstrækkede Juan, idet han bemærkede Gaaret paa hendes Arm. — „Jeg har identviol revet mig paa en af Bogziraterne!“ svarte hun! Og i samme Dieblis begyndte det frygteligt skønne Fyrværkerie i al sin fulde Pragt.

Midnat var forbi; de festlige Toner forstummede. Allerede vare Kammerpigerne beredte til at afklæde Fyrstinden. „Hvad feiler Eder, ædle Frue!“ udbød den Ene forstrækket, idet hun bemærkede den stedse blegere Herskerindes Bæven. „En pludselig Svimmel!“ — var Svaret, idet hun segnede om paa en Stol. „Hjelp! Hjelp!“ lød det fra de ængstede Piger, og den Ene styrtede efter Lægen. Juan, der havde hørt Raabet, iulde til sin Gemalinde. Hvo er istand til at skildre hans Bestyrtelse, da han nærmede sig den Syge, og saa hende i de frygteligste Krampefrækninger! Bildt omrullede de før saa venlige Dine, den fulde Barm hævede sig i konvulsivist Angest. Imidlertid kom Lægen. Bævende veeg han tilbage ved at see den Syge, med de Ord: „Barmhjertige Gud! Det er Virkninger af en frygtelig Gift!“ —

Næsten en halv Time varede Kampen imellem Liv og Død. Jo mere Kræfterne svandt, desto roligere blev Rosa. Hendes Befindelse vendte endnu engang tilbage; hun gjenkjendte den for hende knæende Gemal. Et venligt Smil spillede om de blegge Læber. Liig en allerede Forklaret hævede hun de matte Øine, og hvidskede halv lydeligt: „Jeg tilgiver Dig, ulykkelige Francesko!“ og — sank svende tilbage. Maaløs bøiede Juan sig ned over det elskede Liig, trykte endnu et Kys paa de blegnede Læber, og sprang derpaa op med det Udraab: „Bringer mig Morderen død eller levende! Det er udenfor al Tvivl den bortrømte Malers Bærk.“ — „Gandske rigtig!“ lod det ind ad det aabne Vindue, og de Omkringstaaende bleve en Skikkelse vaer, der med megen Møie holdt sig ved en svag Green paa et af Havens Træer, og med diævelsk Fryd beskuede det elskede Liig. „Griber ham!“ bød Juan. Men neppe havde han udtalt, førend Francesko svang sig ind i Gemakket. „Her er jeg! begyndte han: Gjører Eder ingen Uleilighed. Min Hensigt er opnaaet. Jeg har straffet Dig, elendige Tyran! Før mig nu til Døden!“ — Uden Modstand lod han sig binde og slæbe i Fængsel. Dybt rystet sank Juan ned ved den Elskedes Fodder.

Fængselsporten aabnede sig. Bøddelen indtreem til den med svære Lænker betyngede Francesko, holdende i sin Haand et Bæger. „Francesko! tilstalte han den Fange: Du har tilstaaet at have myrdet vor naadige Fyrstes Gemalinde. Din frække Haand saarede hende med en forgiftet Dolk. Efter min Fyrstes Befaling rækker jeg Dig til Gjengjeld dette

Gisfæger; tom det diebliffeligt!" Uden at bæve
 tomte Francesko Bægret, og fastede sig taus hen
 ad Jorden. De Tilstedeværende forlode ham, Bæge-
 ren undtagen. Snart viste Virkningerne af Bæge-
 rets Indhold sig. Under voldsomme Trækninger for-
 søgte den Piinte at reise sig; men de tunge Lænker
 forhindrede ham deri. Graadende Skum flød af
 den Fortvivlendes Mund, og dog hørtes ikke den
 ringeste Klage af ham, førend han, stedse svagere
 og svagere, opgav Vanden i samme Dieblif som Lige-
 Hatten ved Rosa's Jordebærd slog det første Slag.

Phantasus.

S a l t k a r r e t.

(Efter en sand Begivenhed.)

— Alle Gæster vare bortgangne. En tyk Snees sky fuste efter dem fra Ettersbjerget, og de tomme Pladser ved Linden fyldtes med Sne. Borten i Schöndorfer Kroen ved Weimar havde støttet sig med Hovedet mod Posten i Hjørnevinduet, og malede de Tal og Bogstaver paa de anløbne Ruder. Hans Kone stod foran Skabet ved Kaffelovnen, og summerede de indkomne Smaapenge paa Steenbordet. Derhos saae hun stundom til Døren, som om hun vilde hidkalde Nogen. Rimeligviis skulde Lene, hendes Datter, hjælpe hende med Regnskabet. Men Lene var gaaet ud, og havde fulgt En af Gæsterne paa Veien ned til Byen. Denne Gæst var altid den Første og den Sidste under Linden, thi Datteren af Huset skulde, med sin Haand, betale Gildet, og hun vilde ogsaa, thi hun elskede ham. Han havde først nu fundet Leilighed til, at klage sin Nød for hende, thi der havde i Aften ikke været nogen Ende paa Gæsternes Raab: „Lene! En Glaske Ol! En Portion Suursteg med Rødbeder! En Snaps Kommen!“ o. s. v. Den Nød, han klagede for hende, bestod deri, at han næste Morgen skulde paa Sessjonen, for at udskrives som Rekrut. Men Lenes Forældre hugede Monduren slet ikke. „Blot ingen Soldat!“ var deres bestandige Løsen, og med temmelig Visshed kunde man antage, at de aldrig vilde give en Rekrut deres eneste Datter til Kone. Men til

at løstjæbe ham fra Soldaterstanden havde han ingen Penge.

Det var det, den smukke, forelskede Frøis sørgede over. Lene trøstede ham, snart med den Mulighed, at Løddet ikke traf ham, snart med Forsikringen om sin evige Kjærlighed. Derover havde hun glemt, at vende om, og det var allerede bleven gandske mørkt, da hun afskedigede bemeldte Rekrut med en Lønning, som paany fængslede ham til hendes Tjeneste, og gjorde ham enhver Anden utaalelig.

„Ingen kan tjene to Herrer! tilraabte hun ham spøgende, idet hun gik bort: Sørger ikke for den Dag i Morgen, hvad I — skulle isøre Eder!“ — Hun kunde, for Fatter, ikke mere. Leende løb hun tilbage. Men han listede sig langsomt til Staden, for at gaae sin dunkle Skjebne imøde.

I Skjenkestuen havde man imidlertid savnet Lene meget. Silde havde der indfundet sig endnu en Gæst. Moderen var saameget fortrædeligere over hendes lange Udeblivelse, som den Fremmede slet ikke var hende velkommen. Gammel og svag, syntes han at ville overnatte her.

„Naa, hvor bliver Du af saalænge? raabte hun den Tilbagekommende imøde: Du kunde nok lade Din Guldsmed gaae allene for een Gang Skyld — Alting hviler her paa mig!“

Den Fremmede havde lagt sin Tornister fra sig, og taget Plads bag det hvidtskurede Bord ved Vinduet. Det var en gammel, sær lille Mand, som Kromanden ikke var utilbøielig til at ansee for en Betler, saa ussel saae han ud, helst nu, da Lene bragte Lys, og satte det hen for den Gamle. En

smudsig, graa Kittel bedækkede den lille vindtorre Skikkelse, og en Peltshue, som han, ved Lenes Komme, hilsende lettede paa, beskyttede den skaldede, kun ved Siderne med tynde, iisgraae Haar besatte Tøse.

„J er vel langveisfra?“ Med dette Spørgsmaal aabnede Kromanden en Samtale. — „Naar jeg siger, jeg er ikke langveisfra, svarte den lille Mand næsten skjelmst: saa giver J mig vel intet Natteqvarteer. Altsaa — langveisfra!“

„Og reiser saa allene, i Eders Alder?“ tilfoie de Lene deeltagende.

„Ja, hvo skulde da vel ledsage mig? Jeg har Ingen mere. Vilde Du maaskee, min Lille?“ spogte den Gamle, idet han strøg et Par graae Haar tilrette.

„Jh, hvad skulde der være iveien!“ loe Lene, og hoppede ud.

„Et smukt Barn, Eders Datter, Hr. Bert!“ vedblev den Fremmede.

„Hvoraf veed J da, at det er min Datter?“ spurgte Hnin smilende.

„Jh nu, til en Tjenestepige er hun for god, og til at hun skulde være et Pleiebarn, ere Liderne for flette.“

„Ja, der siger J et sandt Ord! forsikrede Berten, og rykkede fortroligt nærmere med sin Stol: Ja vel, ja vel ere Liderne flette, saa flette, at man nu ikke mere veed, hvor man skal tage Skatter og Afgifter fra. Al, den Krig, den Krig! De fordømte Soldater! De syv magre Køer, som have opslugt de syv fede. O, Moses har været en fornuftig Mand. Krig og Dyrtd! Handel og Vandel gaaer

meer og mere istaa. Ingen har Mod til at fortære noget Ordentligt mere i et skuffeligt Huus. Du gode Gud! Jo dyrere Brødet er, desto bedre smager det. Som jeg siger, de syv magre Kæer — —

„Er da Eders Kro ikke stærkt besøgt?“

„Aa, saamæn! meente Kromanden: Men just den Omstændighed, at den, i nærværende Tider, besøges stærkere, end mangt en Anden, beviser jo kun, at jeg lader mig nøie med den allerringeste Fordeel.“

„Tiderne werde nok bedre!“ trøstede den Gamle.

„Åh, ikke mens jeg lever!“ sukede Hiin, som just kaldtes ud.

„Mennesket behøver saare lidet, for at leve lykkelig! vedblev Oldingen, og vendte sig til Lene, som bragte den Fremmede et Kruus Øl: Ikke sandt, Lene?“

„Lidet! sukede hun: Men dog Noget. Men naar man slet Intet har, saa er man ret ilde faren.“

„Er Du maaftue saaledes faren, min Datter? spurgte den Gamle, og klappede smilende den velstaaende Pige paa den trinde Arm: Hvad behøver Du da til Dit Udstyr?“

„Hvoraf veed I da, at?“ spurgte Lene forundret, men ihukom strax, at Moderen jo, ved hendes Tilbagekomst, havde robet Hemmeligheden.

„Åh, skulde jeg da ikke vide, at Du har fulgt Din Guldfruits paa Veie? spogte den Gamle: Ikke sandt, han er Guldsmied?“

Pigen blev blodrød.

„Se der det skønne Sprog paa Saltkarret!“
vedblev den Fremmede, og dreiede det store, plumpe, rustne Metalsaltkar hid og did ved Lampen, idet han læste:

„Salt og Brød

„Gjør Kinden rød!“

Der har Du det jo. Behøver Du da mere end røde Kinder, for at leve tilfreds med Din Frits? Og kan det vel fattes Dig paa Salt og Brød?“

„Åh, det gamle Saltkar! loe Lene: Det er ogsaa, saa plumpt og tungt det er, et Beviis paa, at naar Liggeren Intet skal have, taber han Brødet udaf Posen. Hun, som efterlod sig dette Saltkar, kunde sagtens“

„Hvorledes det?“ spurgte den Fremmede, idet han, prøvende og beffuende, veiede Karret i Haanden.

„Det er, saa at sige, det eneste, der tilhører mig. En gammel, hovedrig Fæster, til hvem min Fader sendte mig, at jeg skulde pleie og arve hende, havde fattet Gudhed for mig, og virkeligen lovede hun mig ogsaa en Deel af sin Formue, da det blev flettere med hende, og jeg en Aften havde forelæst hende noget af den store Husbogstil. Hverken Dag eller Nat veeg jeg fra hendes Seng; jeg puslede under hende, og pleiede hende, som om hun kunde været min Moder. Da kom hun sig, og — Gud forlade hende det! — Hun giftede sig igjen. Saa var det forbi med Arven. Noget Tid gik hen; den unge Nar havde stakket hende i Dinene; til Gjengjæld lukkede han hendes Dine.“

Pigen borttorrede en Taare. — „Du stakkels, gode Pige! sagde den Fremmede i beklagende Tø

ne: Og Du fik slet Intet for Din Kjærlighedsfulde Pleie."

„Da Testamentet blev aabnet, vedblev Lene: var han indsat til Universalarving, og loe mig dygtigt ud. Min Fader larmede; jeg græd bitterlig. Det gamle Saltkar havde Ingen bekymret sig om. Det havde lidt staaet paa Bordet hos mig, naar jeg, hungrig efter den lange Nattevagt, fortærede mit Stykke Brød. Thi den Gamle var meget gjerrig, og lod sjelden Noget tage. „Salt og Brød gjør Kinden rød!“ sagde hun altid, og dermed skjød hun gjerne Saltkarret hen til mig, at jeg kunde dyppe mit Brød deri. Til en Aemindelse skal Du tage det gamle Stykke med Dig, tænkte jeg; der var jo desuden Ingen, der skjøttede om det. For at have min Samvittighed reen, spurgte jeg først den Afdødes Skriftestader, der var tilstede som En af Testamentets Guldbjrdere. De klare Taarer stode ham i Vinene, da jeg yttrede mit Ønske for ham. „Tag og behold det, min Datter! sagde han: Jeg vil forsvare det. Kunde jeg forvandle det til Guld, saa gjorde jeg det. Giv det gaae Dig vel paa Jorden!“ —

Atter græd Pigen, og kunde ei fortælle videre. Ogsaa den Gamle syntes dybt rørt; nogle Taarer trillede over hans Kinder ned i Saltkarret, som han endnu stedse holdt i Haanden, idet han, med Gassen, ridsede mangehaande Figurer deri.

„Saa gif jeg da med Saltkarret, vedblev Hiin: og herhjemme maatte jeg lidt høre meget derfor. Min Fader kaldte det ofte: den store svære Urbes part. Th nu! tilfoiede hun smilende: Min Grits

vilde nok være tilfreds dermed ; det har jo dog været feligt gjort mine Kinder røde."

"Røde og smukke!" bekræftede den Gamle, og kneb hende smilende deri.

"Skulde han blot ikke være Soldat!" stampede hun halvored med Foden.

"Det behøver han jo ikke, naar han kjober sig fri!" meente Hiin.

"Ja, naar — —"

"Hr. Bert! tilraabte den Gamle Denne i fast Tone, da han treen ind igjen, og medlidende saatte en Smule Nød for den Fremmede: Eders Svigersøn maa ikke vordz Soldat!"

"Nei, det maa han ikke, hvis han skal vordz min Svigersøn. Men hvo skal kjoøbe ham fri?"

"Jeg vil forstrække Jer med et lidet Laan." —

Berten sad stadsende, snart paa den Fremmede, snart paa Lene, der heller ikke vidste, hvad hun skulde sige til den Gamles Forslag.

"Nu, leer blot ikke ad mig!" vedblev Denne.

"J vil laane os Penge, J?" spurgte den forbausede Bert og den ikke mindre forundrede Pige, og Begge havde Nøie med, at tilbageholde deres Latter.

"Leer ikke ad mig!" gjentog den Gamle bedende, og saae dem derhos saa godmodigvenligt i Diskenene, at de bleve gandske underligt tilmode.

"Er det da saa sælsomt, at en gammel Mand, der hverken har Kone eller Børn, ei heller, som J seer, store Fornødenheder, kan have sammensparet en Nødstilling? Forstrækker jeg Jer med en Sum, da kan J frikjøbe den vakre Knøs og gjøre ham til Lenes Mand. Kommer J da engang i bedre Om-

stændigheder, og jeg skulde reise herigjennem igjen, saa kan I give mig det Laante tilbage, hvis det skulde trykke Jer."

"I — laane os Penge? gjentog Berten: Nei, det er mig dog altfor"

Han ilte ud, rimeligvis for at meddele sin Kone denne Nyhed.

"Og I vil ei engang tage Pant af os?" spurgte Lene tillidsfuldere.

"Jh jo vel! svarte han med tvunget Alvor: Du snitter Dig en Smule i Haanden, og forskris ver Dig med Dit Blod"

"Gud bevare mig! foer Wigen tilbage, og skottede tvivlende til den Fremmede, men fattede sig strax igjen, og kom tilbage til ham: Nei, det er ikke Eders Alvor; I er for god"

Den Gamle loe, saa han kom stærkt til at hoste. "Nu, saa giv mig Saltkarret her i Pant!" begyndte han igjen.

"Saltkarret? gjentog Lene eftertænkksom: Hvad Magt kan der ligge Jer paa det simple Stykke? For mig derimod har det altid nogen Bærde — ja, lee I kun! I veed ikke, hvor underligt jeg mangengang er tilmode, naar jeg betragter det, og derhos ihukommer Præstens Ord."

"Nu, saa behold det! raabte Hiin fortrædelig: Saa beholder jeg mine Penge, og Korporaterne beholde Din Frits."

Kromanden traadte just ind i det samme. "Ja, behold Eders Penge! sagde han: Min Kone har Ret; af fremmede Folk skal man ikke laane Penge. I er jo dog, tilføiede han mistænkksom: ligesom hids

blest af Vinden! Man veed hverken, hvordan I kommer, eller hvordan I gaaer." —

„Nu, nu, I kan jo tage Sagen i Betænkning til i Morgen tidligt, beroligede den Gamle godmodig: det er endda tidsnok. God Nat, Hr. Bert, god Nat, Lene! Du tillader dog vel, at jeg tager Saltkarret med paa mit Kammer? Ikke for at beholde det! Jeg vil kun dyppe en Bid Brød deri i Morgen tidligt, hvis jeg maaskee skulde faae Appetit, for Du.“

Lene nikkede. Den Gamle satte Saltkarret paa Tallerkenen, hvorpaa der laae lidt Kød og Brød, tog sin Tornister, og gik ud af Døren. Lene fulgte ham med Lyset, men Kromanden rystede paa Hovedet.

„Det er en Epidesbub, eller Djævelen selv! raabte nu den indtrædende Krokone: Hvor han plisser og spionerer med de smaae Dine! — han lod sin Mand sel falde derude; Remmen var gaaet løs. Adskillige gandske fordægtige Instrumenter faldt ud. O, vi ere forlorne, vi ere i hans Magt!“

Bridende sine Hænder og lamenterende høit gif hun om i Stuen.

„Saa giv Dig dog tilfreds! trøstede Manden: Han er ene, vi ere Mange.“ — „Ja, Du snakker! Slige Djævelsmennestæ er aldrig ene. De have altid deres onde Mandet med. Han lader dem nok yttresig, naar Tid er; saa sviter han, eller — —“

„Det skal vi snart forebygge! sagde Manden: Der, tag Kridtet, og opfrisk Korsene paa Døren; Du kan gjerne tilføie et Par nye. Er han, hvad Du anseer ham for, saa vil det snart vise sig, thi

flige Tegn kan det Slags Folk ikke fordrage. Jeg vil imidlertid tage Bibelen og Psalmebogen ned."

Sukkende gik hun med Kridtet til Døren; men han nedtog de to gamle Bøger fra en Hylde over Kaminen.

"Han beder sin Aftenbøn!" fortalte den indtrædende Lene.

"Hvem? spurgte Moderen hurtigt: Fanden?"

"Den Fremmede! svarte Lene: Nei, nu er jeg veltilmode; men nys, da han forlangte, jeg skulde forskrive mig til ham med mit Blod . . ."

"Nu, der har vi det!" raabte Moderen, og Kridtet faldt ud af hendes opløstede Haand. —

"For Spøg, kjære Moder! For Spøg! Siden forlangte han Saltkarret, men det var vel heller ikke hans Alvor. Det maa være en riig gammel Knark, men god er han vist ogsaa, thi han beder saa inderligt. Jeg har hørt det, da jeg gik forbi hans Kammerdør endnu engang."

"Seer Du det, Moer! sagde Berten med lettest Hjerte, idet han lagde de aandelige, med Støv bedækkede Bøger paa deres gamle Sted: Vor Frygt er altsaa gandske ugrundet; en Djævel beder ikke!"

"Ja, det er mig nok den rette Bøn! tog Moderen Ordet: Jeg er gandske betagen af Rædsel. Og fort og godt — det hænger ikke rigtigt sammen med ham. Jeg troer, hvad jeg seer."

"Og seer, hvad Du troer! brummende Krosmanden: Jeg er ordentlig glad, at det Menneſke ingen Djævel er."

„Jeg ogsaa, Fader!“ raabte Lene. Faderen gik beroliget tilfængs. Moder og Datter maatte endnu engang lægge Dret til Kammerdøren.

Næste Morgen indfandt den Gamle sig tidligt i Gæstestuen. Han havde nys atter bedet saa an: dægtigt, saa lydeligt og rørende, og sjunget sin Morgenpsalme saa smukt, at Alle nærmede sig ham frimodig, og ønskede ham ret venligt god Morgen. Det bevægede da Oldingen til at gjentage sit Tilbud angaaende Laanet. Men ihvormeget end Kroman: den og Lene ønskede, at modtage det, var dog Moderen derimod, thi hun var endnu stedse mis: tænksom.

„Nu, saa lever da vel Alle tilhobe!“ ønskede den Gamle. Efter at han, af en Skindpung, havde betalt Mattely og Fortæring, rakte han Kroman: den Haanden, rystede den trohjertigt, tog sin Mand: sel, som Konen endnu stedse betragtede med Forsædelse, og brod op. „Lev vel, Lene! Saltfårret har jeg ladet staae. Vær altid slyk og brav, saa vil det gaae Dig vel!“

Dermed gik han. Lærerne traadte Lene og hendes Fader i Vinene; endogsaa Moderen havde den korte Afsted rørt. Længe saae alle Tre efter den eensomme Vandrer, indtil han, paa Veien ad Weimar, forsvandt for deres Blikke.

Da modnedes Kromandens Beslutning til Daad. Hurtigt klædte han sig paa, greb Stok og Hat, og ilte efter den Gamle. Han havde desuden en Forretning i Staden. Rekruternes Lodtrækning var ogsaa en Gjenstand for hans Nysgjerrighed. Om han end ikke tilstod det for sig selv, Guldsmieden

var ham dog kjær. Uvissheden om, hvad Nummer han vilde trække, lod ham ikke hvile. Og den Gamle — hvorhen mon han gif? — Hvo mon han var? — Alt dette fortjente vel en Gang til Staden. Moderen blev hange, da hun saae ham ile did; Lene derimod glædede sig i Stilhed derover.

Den Gamle var gaaet muntert fremad, og havde et stort Forspring. Kromanden fra Schöndorf fulgte ham ad Biveie, og slap ham ikke af Sigte. Det var endnu ikke lys Dag. En sagte Gysen overkom ham, da han nærmede sig den saakaldte „tørre Bæk.“ Dette af nogle Piiil sparsomt besatte sumpige Sted paa Veien til Weimar var allerede dengang berøgtet, som det er endnu. Alle haande Sagn om Forvildede og Hængte, om Lygtemænd og mirakuløse Phænomener have omtaaget det med Spøgelsesetro. Det uhyggelige Steds Nærhed, den lille, ivrigt, som det syntes, med sig selv talende og med Hænderne gestikulerende Figur, hans Rones Mistanke — Alt virkede tilsammen, og voldte ham, som sagt, en stille Rædsel.

Nu kom de til Staden; her var allerede meget Liv. De indkaldte Bønderkarle flæntrede gennem Gaderne skareviis, og søgte, ved tvungen Lyfthighed, at indgyde hverandre Mod til den forestaaende patriotiske Lodtrækning.

Den Gamle vandrede, med sin Rædsel, roligt gennem Sværmen af de jublende Fædrelandsforsvarere. Kromanden fra Schöndorf efter ham. Hvor mon han vil hen? tænkte han. Saasnart han havde faaet nogen Esterretning om ham, vilde

han i Lag med ham. Det tilbudne Laan traadte her, med Erindringen om den stakkels Srits, stedse mere lokkende for hans Sjæl. Gjennem Jakobs-gaden over Pottemagertorvet, kom de omsider til det saas kaldte „Bornberg!“

Allerede frygtede Kromanden, at den Lille vilde spadserere ud af den anden Byport — da forsvandt han pludseligt i et Hus. Kromanden stillede sig, i nogen Graastand, ligeoverfor Indgangen, og ventede forgjæves. Den, der ikke kom ud, var den Lille. Efter lang Venten saae han Srits lisse sig sørgmodig forbi. Han bar allerede sin nye Stands Tegn, Sabel og Patronstaske, og saae ud, som om han var syg. Men det havde ikke hjulpet ham, thi Regimentschirurgen havde undersøgt Alt, kun ikke den Deel, hvor han havde sin Skade — Hjertet nemlig.

„Srits, Srits!“ tilraabte ham den Skildvagtstaaende Bert fra sin Post. Han kom. „Tagen alt? Stakkels Srits! Naa, tøv kun, vi skal snart skaffe Raad. Følg med mig derind.“

Han gik foran, ind i det betegnede Hus, hvori den Lille var forsvunden. Stum og villieløs fulgte den nedslagne Rekrut. Men — o vee! Huset — et Hjørnестed — havde en dobbelt Ind- og Udgang. Forsærdet stod den Sægende der, og stirrende paa den anden Dør. I sin første Ergrelse fortalte han Srits den hele Historie med den Fremmede, at Denne nemlig havde tilbudet et Pengeforstød, og at de nu kunde gjøre Brug af Tilbudet, hvis de kunde finde ham. Efter at de forgjæves havde søgt ham i hele Huset, gjennevandrede de alle Byens Gader. Nei

— den Fremmede var ingensteds at see. Det strandede Haab bragte Begge hinanden nærmere. Sritzs maatte følge med tilbage til Schöndorf.

Her var Alt i fuldt Oprør. Allerede langt fra Kroen kom de Tilbageblevne Mændene imøde. Lene græd og loe over sin Kjærestes nye Værestegn, der flødte ham saa underligt. Men Moderen havde intet Die derfor. „Der har Du det! tilraabte hun Manden: Den fordægtige Knark! Sagde jeg det ikke, at han havde Djævelen, eller at han var Djævelen selv? Gud staae os bi — blot han ikke kommer igjen! Kom kun ind, og see Saltkarret.“

Med disse Ord trak hun Manden ind i Stuen. Ei uden Forsværdelse saae han her det gamle Stykke funkle paa Bordet, splinternyt. Efter længe at have betragtet det langt fra, vover han omsider, at tage det i Haanden. Ja, efter Form og Indskrift var det det samme. Han gned, som drømmende, sine Dine — det var og blev Saltkarret.

„Nu, Gamle, hvad siger Du dertil? spurgte Konen: Er det ikke klart, at den Karl maa være — Fanden skinbarlig?“

„Lad mig engang see! bad Sritz, og greb i Lommen efter sin Probeerssteen: Moder, Moder!“ raabte han, og hans Hænder sank.

„Nu, hu? spurgte de Andre nysgjerrigt: Hvad er det?“

„Lutter Guld!“ stammede Guldsmeden.

„Gud bevares! Det er gaaet til med Fandens Kunst! Kast det ud!“ freg Moderen.

„Nei! beroligede Sritz hende: Det kaster man ikke ud. Det maa være gaaet naturligt til. Den

Gamle har været — ingen Guldmager, men en Guldsmed, som jeg — nei, ikke som jeg, snildere end jeg, thi jeg har nu saatilidt havt det gamle Stykke i mine Hænder, og dog Intet mærket. Men Lene maa have været Skyld deri; jeg havde kun Dine for hende."

Lene var imidlertid sprunget ind i den Gamles Sovestue, hvor hun virkelig havde fundet Spor af en natlig chemist Operation. Den Gamle havde uimodsigeligt erkjendt det uanseelige Stykkes Værd, og anvendt en Deel af Natten paa at udføge og afpudse det. Der fandtes endnu Levninger af Kul, som han syntes at have hentet fra det nærliggende Kjøkken.

Familiens bange Foruadring opløste sig nu i Glæde og Henrykkelse. Fader og Moder, Datter og Søn faldt hinanden vekselsviis om Halsen. „Nu skal Du ikke være Soldat!“ jublede Kromanden. „Vi flytte til Byen, til de unge Folk!“ meente Moderen. „Nei! bestemte Faderen: Nu maa vi jo blive her, for at vente paa den Gamle. Han sagde jo, han vilde komme igjen.“

Længe have de ventet paa ham, men han kom aldrig.

L. Sondershausen.

Valpladsen ved Belle-Alliance. *)

— — Vor Rudst holdt, for at gjøre os opmærksomme paa en ved Randen af en Skov beliggende By — det var Fleurus. Paa Sletten, som omgiver denne By, havde, paa den første af hine tre evigmærkverdige Dage, der afgjorde Europa's Skiebne, det første Slag staaet, hvori den vakkende Lykke hældede til Frankrigs Side. Nu fik den øde Egn pludseligt Liv for os; den Interesse, som hver Godhed af denne med Blod gjødede, ved store, uforglemmelige Begivenheder og Heltegjerninger helligede Jordbund, maatte indgyde os, lod intet Rum for nogen anden Bemærkning. Det øde Land var fladt og bart; længere hen blev det lidt bakket, gennemskåret af Huulveie, der omgaves af lave Buske. Disse førte os til en med Birketræer og nogle Frugttræer omgiven Flække, hvor vi skulde blive til Midsdag. Det var Genappe. Ogsaa dette Navn staaer, med blodige Træk, optegnet i Skjebnens Bog. Hvor meget Blod er ikke rundet her, hvor have ikke alle Krigens Furier raset her! Men intet Spor af alt dette findes nu. Den lille By seer ikke mindre venlig ud, end alle Andre i Nederlandene. Vi fandt en temmelig stor, landligt men bekvemt indrettet Gæstgivergaard. Medens Huusmoderen lavede

*) Er Brudstykke af Johanna Schopenhauer's „Ausflug an den Niederrhein u. nach Belgien, im Jahre 1823.“

Middagsmaden til os, underholdt jeg mig med den gamle Bedstefader, en munter, rast og ret forstandig Mand. Han indrømmede rigtignok, at de, for tretten Aar siden, havde oplevet nogle slemme Dage; i Byen brændte det; mange Ulykker vare skete; hans eget Huus havde lidt meget; han og hans Familie havde oplevet megen Angst og Død; de havde været omringede af Døde og Døende. Alt dette var imidlertid nu forbi, meente han, og gav derhos ikke utydeligt at forstaae, at han dog i Grunden kunde takke hine onde, men hurtigt forbigangne Dage for sin nærværende Velstand, eftersom saaa mange Reisende toge ind til ham, for at see Balspladsen. Jeg ihukom derved det gamle Ord: „Ingen Vind er saa slem, at den jo blæser noget Gode til En og Anden.“

Om Eftermiddagen kom vi gjennem et om muligt endnu ødere og mennesketommere Land, end det, hvorigjennem vi om Formiddagen vare komne. Ikke langt fra Genappe, paa et Sted, hvor to Veie krydse hinanden, ligger den nye, kun af faa Huse bestaaende Flække Quatre-Bras, hvor Slaget stod den næste Dag, hiint Slag, hvori de Allierede endnu ikke gik af med Seiren.

Vor Rudst, en iorrig Napoleonist, gjorde os, med stor Veltalenhed, opmærksomme paa disse Steder, først paa Sletten ved Fleurus, siden paa Quatre-Bras, og holdt længe, for at vi ret kunde tage dem i Diesyn. Men Belle-Alliance vilde han stilsiddende kjørt forbi, og vi havde rimeligviis slet ikke bemærket dette Huus, som vi ei formodede at være saa nær, hvis ei en lille Trop Blaatroier havde taget sig af vor Uvidenhed, idet de strigende kom her

bende imod os, for at tilbyde sig som Førere. Der var 8 til 10 Drenge; den Ældste kunde omtrent være 16 Aar gammel. Ham antog vi til vor Cicerone; de Dyrige løb med som Frivillige, faldt os meget til Byrde, idet de snakkede allehaande dumt Løi, og faldede Rugler, Knapper, franske Ørne ic.

Belle: Alliance er et, i ringe Afstand fra Chausseen beliggende, høidt, nanseeligt Hus; det har kun eet Stokværk, og er et gandske almindeligt Søermandsherberg, som man seer dem allevegne; kun udmærkes det med en Marmorplade med en Indskrift over Døren.

Der laae det da endeligen for os, saamange Tusindes haarde, vide Dødsleie! Egnen kan egentlig kaldes flad; dog fremviser den smaae, ligesom hølgeformige Høie, som danne Huulpeie hist og her.

Den store, nogle hundrede Skridt fra Veien, paa en Høi, hvilende belgiske Løve yder, langt fra seet, et gandske eget høitideligt Skue. Hundredtusinde fra Balpladsen tagne Rærrer Jord danne dens ne, 225 Fod høie, i Skikkelse af en brudt Pyramide over 10,000 Liig optaarnede Gravhøi; 230 Trin, desværre kun af Træ, føre op til den kolossalste jernstøbte Løve, som ligger der i hvilende Stilling, endende det stolte, truende Blik mod Frankrig. Nærmere Belle: Alliance staaer paa Marken det de faldne Preussere helligede Monument, en med gotthiske Zirkater udsmyret Pyramide, ligeledes af støbt Jern; tæt ved Veien, paa begge Sider deraf, staaer, her, den Obelisk, som er viet de faldne Hannoveraneres Minde, der den Søile, som Oberstlieutenant Gordon's Sødskende have hidsendt, for at betegne det Sted, hvor denne Kriger, der var Adjut

tant hos Hertugen af Wellington, fandt Heltedøden i sit blomstrende Livs 29de Aar.

Hvorhen man vender sit Blik, falder det paa Steder, som ere helligede ved store Bedrifter og ved det ædleste, i Striden udøste Blod.

„Her, paa denne Høi stod Napoleon! skreg vor Fører: Fra Høien histhenne kom Preusskerne — Napoleon meente, det var General Grouchy. Der, længere borte, stod han sidstegang. Her stode Skotterne les sansculottes! raabte leende en anden overmodig Dreng. Og her ligger la jeune garde begravet! vedblev Taleren. Og hist ligge Engellænderne — og derovre, ved Høien, ligge de tydske Legioner, og histnede, ved Træet, er General Pöilton død. Træet var gaaet ud; men et ungt stod, ved Siden af, i frodig Væxt.

Gysende, gjennemtrængt af Bemød, betragtede jeg saamange Tusindes vide, haarde Dødsleie. Hvor mangt et Hjerter var ikke brustet her i vild Fortvivlelse over Tilintetgjørelsen af alle sine Ønsker og Forhaabninger; Hvor mangt i den opløstende Følelse, at bløde for Frihed og Fædreland! — Venligt har Naturen bredt sit grønne Teppe over dem Alle; Benner og Fjender sove derunder den lange Søvn. Bore ubudne Fedsageres vilde Skrig, som ikke opførte, at falbyde os deres Ørne og Rugler fra Balpladsen, dissonerede, paa en i Sandhed oprørende Maade, med de Tanker og Følelser, som opfyldte os.

Vi fjørte bort, men de forfulgte os endnu et langt Stykke med deres Skrig. Efter en halv Times Kjørsel, naaede vi en ret smuk Flække. Alt havde her et festligt Udseende. Grønne Grantræer

vare opsatte udenfor Husene og prydede med Krands. Pyntede Koner sadde udenfor Dørene, fladdrede og gaade Rager. Børnene legede paa Gaden i deres Søndagsklæder. Der feiredes just en Fest i Byen, og Byen hed Waterloo. Overraskede stege vi af, for at bese Kirken; vi havde ikke ahnet, at vor Vej vilde føre os gennem denne By. En Fører var strax ved Haanden. Kirken havde oprindeligt været et lidet Kapel. Engellænderne havde forstærket den ved en lang, noget uformelig Tilbygning, for i denne at opstille deres Monumenter. Høialtret prangede, Festen til Vre, i sit skønneste Smykke. Blomster og Orangetræer vare opstillede trindtomkring; under en Baldachin saaes Skytspatronesens, den hellige Anna's Billed, som man om Førmiddagen havde baaret omkring i Procession. Jeg saae her Gjentagelsen af en Fremstilling, der allerede nogle gange har afsødt mig et Smil. Den hellige Anna bærer nemlig sin Datter, Jomfru Maria, i Skikkelse af et to-treaars-Barn, paa Armen, og dette Barn bærer igjen en gandske liden Christus. Smukke, blonde Parykker, med gyldne Kroner paa, bare de alle Tre.

Begge Sidevægge i Kirkens Tilbygning ere beklædte med Marmortavler, i hvis Indskrifter engelske Familier beklage deres i Slaget faldne Færendes Død. Alle Indskrifterne ere affattede paa Engelsk. Nogle klinge lidt storpralende; Andre udmærke sig ved en rørende Simpelt. Aldinger beklage deres Sønners Død; Sødsfende deres Brødre; Kvinder deres Egtesællers. Naafaldende er de fleste af disse Offres store Ungdom; kun Faa af dem havde opnaaet den modne Manddomsalder.

Med alt dette maatte jeg, til min egen Forundring, tilstaae for mig selv, at dette Sorgen viede Tempel ikke gjorde det vemodige Indtryk paa mig, som ellers syntes saa naturligt. Den pralende Forsængelighed, der dog egentligt udtaler sig for tydeligt i det Hele, har vel, uden at jeg blev mig det bevidst, stemt mig ligegyldigere.

Ogsaa nogle Nederlændere havde sluttet sig til Engellænderne, for her, i Marmor og i flammst Lunzemaal, at forevige deres Smerte og deres faldne Benner's Navne.

Men ikke eet eneste tydsk Navn prangede her. Og — det glædede mig hjerteligt. Det ligger ei i vort Væsen, for fremmede Dine at gjøre Stads med vor Smerte.

Landstrygeren.

En Scene af det virkelige Liv.

„Nu friskop, gamle Henrik! sagde Slutteren; idet han stak den store Nøgle i den stærke Egedør: Op, op! Det er den høie Tid; Skarpretteren venter allerede.“

„Hvorledes? Allerede?“ svarte Manden, der låae i noget Halm. Han strakte de senefulde Lemmer, knyttede Hænderne, og tilføiede, efter lang Gasben: „Det er Skade, jeg sov saa godt!“

Han stod op, bragte sin graae, lasede Frak i Orden, aspillede de Halmstræae, der havde sat sig i hans Haar og Skjæg, trykte en gammel Filthæt ned i Dinene, og sagde rolig: „See saa, nu er jeg færdig!“

Skarpretteren ventede udenfor. Han stælede til den Dør, og raabte: „Hurtigt, hurtigt, det er allerede over Tiden.“

„Henrik, gamle Skrog! sagde Fangevogteren: Der forestaaer Dig et slemmt Kvarteerstid. See her, tøm det Glas, at I kan holde Jer opret!“

Dermed rakte han ham et stort Glas Brændevin, som Oldingen tømte, med synligt Velbehag, i eet Drag.

Skarpretteren tog en lang Strikke med løbene Knuder op af Lommen, og bandt Stymperens Hænder. Derpaa begave Begge sig paa Veien til Retterstedet

Længe har man kjendt den gamle Henrik. Men hvo han er, hvorfra han kommer, hvo hans

Forældre ere, det veed Ingen. Han var neppe atten Aar gammel da man saae ham gjennemstreife Eggen førstegang. Dengang henvendte han sig til En og Anden med ubestemte Spørgsmaal, søgte paa en hemmelighedsfuld Maade at underrette sig om Dette og Hiint — fort, han var sysselsat med en Efterforskning, hvis Grund man ikke kunde efterspore. Noget Tid efter syntes han at have haft store Gjenbordigheder og at være greben af dyb Kummer. I mange Aar saae man ham nu ikke mere, og han maatte allerede være temmelig bedaget, da han pludseligt viste sig igjen. Skiebuen havde været ham gram: Fattig var han gaaet; som en Betler kom han tilbage.

Hvad havde han gjort i al den Tid, han havde været borte? Hvor havde han opholdt sig? Han sagde det ikke. Han maatte have flakket vidtomkring; thi naar han, i kolde Neginætter, var saa heldig, at kunne skjule sit Hoved under en Lades Straatag, vederlagde han de gode Landboeres Gjæstevenskab med at fortælle dem om fremmede Lande.

Engang havde han forgjæves gjennemstreift Eggen: ingen Almisse var bleven ham buden — Posen var tom. Nødhed og Nød tvinge ham mod Alsten til, udenfor et Slot, at bede om Mattely og en Bid Brød. Begge Dele nægtes ham. Med Haardhed jaager man ham bort; bøiet over sin Ryg, lister den Ulykkelige sig til en nærliggende Skov, kryber ind mellem nogle Buske, og lægger sig paa Jorden, for at døe.

Det var mod Slutningen af Høsten — en taager Dag. Vinden peeb, og Mørket begyndte at falde paa. Rystende af Kuld, næsten gjennemblødt, føler han snart Hungerens hele Qual, . . . kunde han blot sove!

— I Morgen kommer der atter en Dag, og den vorder maaskee bedre; men Sønnen kommer ikke, og den ulykkelige Betler lider usigeligt.

Han modstaaer ikke længer. Han reiser sig, tager sin Stok og vender tilbage til Slottet. Han har bemærket et Sted, hvor Muren er let at overstige — et Vindue, som stod paa Klem — det er meget silde, mørkt Nat allerede — — han snuffer blot Lidet at opholde Livet med — — maaskee lykkes det ham, at finde det.

Herren paa Slottet var en Subbe paa over 80 Aar, uden Familie, uden Selskab, gnaven, haard, gnieragtig. Han havde bemærket Betleren, da han var her førstegang, og hans mistænksomme Die havde fulgt ham til Skoven. Paa hans Befaling maae Folkene vaage, og den arme Henrik er neppe stegen ind ad Vinduet, før han seer sig greben, kneblet og strax ført til Staden, hvor man kaster ham i Fængsel. Der finder han idetmindste et Snykke Brød, som Slutteren af Barmhjertighed rækker ham.

— — — Med fra den Skammel, hvortil han er bunden, lader den Gamle sit Blik svæve over Mængden. Han trækker paa Skuldrene, og leer bittert. „Hvorfor begløde I mig, som et underligt Dyr? Dog, I har Ret! — Seer kun paa mig, thi det er sidstegang fra det Sted de førte mig til, kommer jeg ikke tilbage. Fængselsluften er dræbende for Den, der, i saa mange Aar, ingen Geng har havt, uden Jorden, intet Omhæng, uden Stjernehimlen Nei, den gamle Henrik kommer ikke mere tilbage og jeg havde gjort bedre, om jeg ogsaa forrige Gang var bleven borte! Men — jeg elskede dette Land! Jeg er født her, skøndt jeg endnu Ingen har sagt det

og hvorfor skulde jeg sige det? Jeg havde hverken Forældre eller Tilflugtssted: de havde lagt mig udenfor Kirkedøren hm, hm, maaskee har jeg Nærbestægtede iblandt Eder og min brave Fader! Skade, at han ei er her, for at vedkiende sig mig han vilde fryde sig over, at hans Søn har bragt det saa høit i Verden! Hm, hm, selv har jeg ingen Søn — ene har jeg levet, ene er jeg vorden gammel! Engang — men det er meget længe siden — da elskede jeg rigtignok en ung Pige, som ogsaa vilde ægte mig, og jeg var Mand for, at fortjene Brød til os Begge; men jeg maatte vel sige hende, hvorfra jeg var, og da hun saae, at jeg, efter mange Efterforskninger, hverken kunde finde Fader eller Moder, har hun bragt mig, hvor jeg nu er! Thi det var min Ulykke Græmmelse fortærede mig, og jeg begyndte at stryge om i Verden, blev en Betler, gammel, uden Støtte og saa blev jeg engang saa ubeskrivelig sulten, og Ingen vilde give mig et Stykke Brød"

Med disse Ord lod han Hovedet synke ned paa Brystet, og begyndte at græde

Da kommer Skarpretteren tilbage med sin Svend, der bærer en Kulvande, hvorpaa det gloende Brændejern ligger. De stege op, og stille sig ved Siden af den Dømté. Svenden blottet hans Skulder; Skarpretteren bukker sig at tage Jernet op den Gamle farer gysende sammen, og udstøder et Smerteskrig. En let Røg stiger op, og Skjændelsesmærket er paatrykt for evigt! — —

— — — En Jernlampe staaer paa Raminen, svagt oplysende Fængslets Sygestue. Paa en Halm: sæt, under et gammelt lappet Dækken, ligger en Mand, der synes overvunden af Svaghed og Sygdom. Hans Ansigt er vendt mod Muren. En Leerkrug, uden Hank, staaer paa en Træstol ved Leiet.

„Den arme Djævel slipper neppe derfra! sagde Fangevogteren til en Præst, som han førte ind: Seer De, siden han maatte staae Skildvagt paa Torvet, først paa Vinteren . . . den fordømte Bøsselaas — det var intet Under, om Skudet . . . hei, Gamle! Nu munter! Jeg bringer Dig et Besøg.“

Oldingen svarte ikke.

„Min Ven! sagde Præsten: Jeg er den barmhjertige Guds Tjener. Hør mig, jeg bringer Eder Trøst.“

Oldingen svarte ikke.

„Han sover! sagde Slutteren: Lov, jeg vil vække ham.“ — Han ruffer i den Syge, og bøier sig over ham . . . „Saa gid ogsaa . . . raaber han: Han er død!“

„Uden at have skriftet! udbryder Præsten: Den Ulykkelige! — “

Det var en Præst efter Evangeliet. Han knælede paa Steenbroen, og bad for den hedengangne Betlers Sjel. — —

— — I sin bløde Lænestol sad Slotsherren, og underholdt sig med sin Læge. — „Jeg føler mig ikke vel, Doctor. Mine Fødder ville ikke bære mig; jeg lider af Hovedsvimmel.“

„Min kjære Herre, De maa adspredde Dem. I Deres Alder duer Eensomhed ikke. Pleie fattes

Dem ogsaa. De skulde tage en kjærlig Slægtning til Dem."

"Kjærlig? Jh, hvorfor ikke! Mine Slægtninge ere intet videre, end mine Arvinger!" . . . (med et dybt Suk og med rynket Pande. Efter en Pause:) „Nu, De sagde jo, at den Skurk, som vilde myrde mig, er død? — Har han bekjendt? Veed man noget nærmere om ham?"

"Intet, uden at det er et Hittébarn, som er bleven opfostret i Stadens Veisenhuus."

"J vort Veisenhuus?"

"Nu ja, i vores. Han har i Gaar Morges fortalt mig Alt. Omhyggeligt gjemte han et gammelt Rørt, hvorpaa er tegnet et Slags Hieroglyph og en Jernring, som han tilstillede mig . . . her har jeg begge Dele."

Den Firesindstyveaarige kastede et Blik paa Gjenstanden . . . „D!" raabte han, og et drøebende Slag gjenneirystede ham: „Det var min Søn!" — —

(Courier des tribunaux.)

Fire Dage i Sverrig.

Beskrevne af en thdsk Præst i Kjøbenhavn 1828.

Den 13de Mai 1828 gik jeg om Morgenén gjennem Kjøbenhavns skønneste, livfuldeste Gader. Jeg havde her tilbragt fire behagelige, righoldige Aar, og der greb mig en vemodig Bølelse ved Tanken om, at jeg nu snart skulde forlade den mig evig kjære By. Som Præst ved en stor, meget dannet Menighed, var jeg her bleven bekendt med mange ædle Mennesker. Dog — endnu ei for sidste Gang gik jeg i Dag gjennem disse Gader. Thi inden jeg sagde Norden Farvel, vilde jeg betræde hine Byster, som jeg saaitid i Afstand havde seet, og som, liig en lang Række af blaae Bjerger, dagligt stode for mine Øine hiinside Sundet — jeg mener Sverrig.

Tilfældigviis traf det sig, at jeg, paa Veien til Goldboden, gik ind i den katolske Kirke, som just stod aaben, og som jeg endnu aldrig havde seet. Det var gandske stille her, og gandske tomt. Det eneste, som tiltalte og sysselsatte mig nogle Diebliske, var den evige Lampe foran Altret, hvilken jeg, og saa i vor Gudstjeneste, kunde taale som Billed paa Afkyld og et troende Hjerter, og hvis Skin, i forrige Tider, naar jeg om Natten stundom kom forbi den katolske Kirke i Dresden, havde kunnet bevare mig fra Ungdomssynder, at sige, hvis dette Skin havde straaleet mig imøde paa en ond Ve.

Saa Skridt fra dette Kapel var Havnen, hvor jeg gik ombord. Nogle thdske Kjøbmænd og svenske

ste Skippere befandt sig i Reiseselskabet. De kunde, i den Stemning, hvori jeg var, kun frembyde liden Underholdning for mig — jeg vel ligesaa lidt for dem. Efter at jeg derfor en Tidlang havde moret mig ved Vølgernes Spil, samt ved at betragte Kjøbenhavns yndige Kyst, læste jeg Epiktets græske Haandbog, hvilken jeg (som altid, i slige Tilfælde, en Græker) havde stuet til mig. Hvor det, for det ydre Liv, er skjønnest, i Naturen, der, mener jeg, skulde Grækerne, disse Prydelser og Blomster for det indre Liv, aldrig fattes. Denne store Mark allene er mig Borgen for mine Aars Kortshed; jeg vil aldrig werde færdig med at læse, med at lære, og — med at elske. — Endogsaa Bibelen selv, jeg mener den Deel af samme, som nærmest angaaer mig, og som vi, for at komme til Fred, saavidt muligt Alle blot skulde læse i Grundsprøget, er jo skreven paa Græsk. Ogsaa Romerne vil jeg betragte som Grækere, da de have næsten Alt af disse, og Intet af sig selv *), uden maaskee det Ene, der slet ikke angaaer mig, nemlig Retslæren.

Den ene Kjøbmand stod over mig, paa Tongstigen, som fører op i den lille Mast; han truede, at falde ned, og slaae mig med samt min Græker ihjel.

Et Billed paa de nye Tider og paa den hele svævende Verden af Romaner og Romancer, som ligge over de Gamle; thi Kjøbmanden havde ogsaa taget Romaner derop med sig, og holdt just, dobbelt svævende, et saadant Digteværk i Haanden.

*) Paa denne Maade kunne fast alle Nationer gøres til Grækere.

Vel var det, at en frisk og gunstig Vind førte os hastigt over Sundet.

Staden Malmö, hvor vi landede, er en Fæstning. En Trop Husarer, som havde exerceret ved Stranden, drog syngende ind i Byen. Sange ere udentvivl gode og fornødne for Krigsfolk; de give ogsaa disse Menneſter Skjønhed og mere Poesie, hvorved jo selve Krigen, ligesaa vel som Freden, kan hæves og forædles.

Jeg vil her hidsætte en Bemærkning, som ei kan undgaae nogen opmærksom Rejsende, men som, ligeoverfor disse Krigere blev mig saare klar og vis, at nemlig de svenske Mandfolk see udmærket deilige og ædle ud, ligesaa vel som Konerne og Pigerne i Kjøbenhavn. *)

Vi toge ind i en stor, og, at see til, meget brillant Gæstgivergaard. Men indvendigt fandt vi Alt middelmaadigt. Gulvene ere her bestrøede med Granqviste, og saaledes har jeg fundet det overalt i Skaane. Det holder Luften frisk, og giver en behagelig Lugt.

Brød og Sprog, dette Indhold og Udtryk i den lavere og i den høiere Livssphære, ere her gandske anderledes, end i Kjøbenhavn. Hvor foranderligt er overhovedet, ei blot i Tiden, paa Historiens Løbebane fra Nutid til Fremtid, men ogsaa i Nutiden selv, og paa den geographiske Bane fra Sted til Andet, vor Slægts Sprogtyd, dette Tegn for Alt hvad vi egentligt ere og bære i os! Lær man

*) Hvor smigrende for de Kjøbenhavnske Damer, at deres Skjønhed først vorder Hr. Pastoren ret klar ligeoverfor de svenske Soldater.

derfra slutte til Mangfoldigheden, men ogsaa til Dmstifteligheden i alt Menneskevæsen? Og er det med Livet, som med Sprogene, at kun det Døde er bestandigt? Og dog, sagde Svenskerne i Malmø, er vort Sprog, skøndt det er fuldkommen svensk, endnu forskjelligere fra den stockholmske Udtale, end fra det danske i Kjøbenhavn, hvilken Ytring jeg dog ikke har troet. Vel tænkte jeg i forrige Tider, at naar man blot behørigt betoner og udsonger det Danske, saa bliver det strax godt Svensk — men jeg tog dog feil.

Men hvilken Poesie lever i det svenske Sprog, og hvilket syngende Liv er der ei, i dette, i Norden! Hvormegen Digtning og Skjønhed maa der ikke være i Hjerter, der rhythmisk og melodisk, udgyde sig i Trochæer, Spondæer og Jamber, selv paa Gaden og paa Marken! Endogsaa Italiens Sprog, de græske Sanges Ekko, er skønnere i Bøger, og naar det læses, end i Folkets Mund. Men det er jo just Nordens Trang og Nordens Salighed, at Hjertet søger og giver os Noget, og udtrykker Noget, hvor ved den fattige Natur erstattes. *) — Saaledes er ogsaa det Danske, hvor det hæver sig til Sang, uendelig skjønt og fortryllende **). Hvor tiltalende de, hvor opløstende var det ikke i Kjøbenhavn at høre Natvægterne raabe og synge ud af Folket ind i Folket, f. Ex. Klokken tolv;

*) Saameget fattig er da Naturen heller ikke her i Norden.

**) Det ovenfor nævnte Italienske Klinger just heller ikke hører lig i Sang.

Det var ved Midnatstide o. s. v. *)

En stille Joraaarsaften kom jeg til Lund. Hvad der i denne Stad forekom mig vigtigst, var unægteligt den gothiske Domkirke. Den skal jeg aldrig glemme. Den 4de Mai saa jeg den blot udvendigt; men en heel Dag kunde gaae hen dermed. Den er opført af blaae Kvadersteen, som see ret nordiske ud, i store, tykke Masser, og har to ret høie, skjønne ikke udbyggede Taarne. Den er ikke blot et Billed paa Evigheden. Den er selv en Evighed. Alt i det tolvte Aarhundrede skal denne Bygning være begyndt. Og dog staaer den der, som om den først i Gaar var bleven færdig. Det Hele er fuldkommen gothisk; dog har det egentligt ikke minnet mig om nogen af alle de gothiske Kirker, jeg saa i Tyskland. Man maa sige, hvad man vil, om hine Tider, da den blev bygget: det maa dog have været en dyb Længsel efter Gud, en fast Tro, hvori ikke blot Gøelse, men ogsaa Forstand og Villie havde Deel, der har udtalt og henstillet sig i flige Sind: og aandrige Billeder. Dog vil jeg sige saameget: man kan have Middelalderen meget kjær, uden at ønske, at den maa vende tilbage, hvilket da heller ikke staaer til at befrygte.

Kirken i Lund er ikke blot bygget i Form af et Kors, men endog i Form af et Krucifix. Det

*) De Høbenhavnse Matroegtere komme her til en besynderlig Ære, idet ogsaa de paa Grund af deres Sang, som de sikkert selv ere altfor bestedne til at sætte stor Priis paa, trækkes frem som Vidner om Nordens Trang og Nordens Salighed.

høie, gandske rundt byggede Chor, gaaer ud i mange smaae Hvælvinger, der bæres af simple Søiler. Disse Søiler og Hvælvinger ere igjen afsondrede fra hinanden ved fremstaaende Blyspidser, der tillige, som Tagrender, lede Vandet fra Kirken. Om end ikke Beviseren sagde det, vilde man dog heri see Tørnekronen om det hellige Hoved. Herfra er da Bygningens Gavlbudbygget, til begge Sider, hvilket betyder den Korsfæstede's udbredte Arme. Derpaa følger Kirkens egentlige Skib, der, som Lægeme, igjen deler sig forneden, og gaaer ud i de to Taarne, der slutte tæt sammen, som de hellige, gjennemborede Fodder.

Om Eftermiddagen fulgte jeg efter et Liigtog. De Ord, jeg saa tidt havde udtalt i Kjøbenhavn, naar jeg kastede den første Jord paa Risterne:

Al Jord er Du kommen,

Til Jord skal Du blive,

Al Jorden skal Du igjen opstaae!

gjenfandt jeg her. Dog udtalte Klokkeren dem her. Allerede af disse Ord blev det mig klart, at det svenske Sprog, som mere poetisk, ogsaa er mere rhetorisk, og at det navnlig egner sig mere for Guds tjenestens Alvor, end det danske, hvori jeg aldrig kunde høre nogen Prædiken tilende. Alligevel erkjender denne min meget subjective Dom med Beundring den høie Forrang, mit andet Modersmaal hævder i det Romiske *).

*) Vi beklage af gandske Herte, at Forfatteren under sit 4 Aars Ophold i Kjøbenhavn ikke har seet N y g e som Hakon eller N i e l s e n som Axel.

Frimurertegn, som jeg havde lært at forstaae og besvare, indførte mig i større Bekjendtskab og i videre Kredse. Logerne i Sverrig ere meget betydelige, og Ordenen er maaskee mere udbredt her, end i noget andet Land. De fleste større offentlige Selskaber have her en symbolisk Form; endogsaa Klubberne have Carackeer af Ordener. Ogsaa maa hver Fremmed finde sig i, med tilbundne Dine at werde indført selv i en blandet Cirkel af Herrer og Damer, thi kan Den, der godtgjør, at være Murer, troes istand til, strax at kunne taale det flarske Lys.

Næste Morgen aarle gik jeg oppaa Høiene udenfor Staden, fra hvilke man har en vild Udsigt, og kan see gandske langt ind i Sverrig. Gjerne var jeg gangen efter mine Dine, fra Høiene til Bjergene, til Klipperne, men de mange Landboere, der festlig flødte, gik forbi mig til Staden, saavel som den høitidelige Klokkeringning, mindede mig om, at vende tilbage. Det var nemlig i Dag den Festsdag: Christi Himmelfart, hvorpaa jeg strax havde tænkt, da jeg tiltraadte denne Rejse, at jeg dennegang vilde feire den i Sverrig. Med Gudstjenestens Begyndelse var jeg i Domkirken. Hvad den udvendige Muur havde forkyndt mig, fandt jeg stadfæstet under Hvalvingerne. Ogsaa de vise hen paa sand Fromhed, og lade Folk vente en Prædiken om det, der allerede fremstilles ved den høie, ædle Omgivelse.

Det Loft, hvorunder jeg pleiede at prædike i Kjøbenhavn, var rigtignok ogsaa muret, men ikke høit, neppe værdigt Navn af Hvalving, saa at det paa en vis Maade antyder Forstandstroen, som

boer i lave Sphærer *). Jeg siger ikke Fornufttroe, thi den Ene, at fornemme er unægteligt den, som egner sig for Troen, og jeg kjender ingen anden Kraft i os, hvormed vi, under Himlens vide Hvælving **) kunde hæve os til guddommelige Ting's Betragtning og Opfatning.

Men i Sverrig boer almindeligviis kun den gamle, fromme Anskuelse af Christendommen, at nemlig vor Religions Stifter ikke blot har villet være Troens Lærer, men ogsaa Troens Gjenstand, og at der, i Christo selv, ikke blot taledes, ikke blot befaledes, men ogsaa var og levede Noget, hvorved Mennesket kan vorde forsonet med Gud ***).

Striden om disse Ting er endnu ikke kommen til os, ei heller misunde vi andre Nationer den, sagde den svenske Præst.

J Gudsstjenesten havde gjerne noget mere Udportes kunnet finde Sted. Prædiken og Sang vare

*) Løftet i Vartou Kirke kunde da antyde den mystiske Jødellestro; Løftet i Abel Cathrines Børs Kirke Kulsviertroen; o. s. fr.

**) Vi tænkte, at et fromt Menneske, selv under et Fængselsløst, kunde opsvinge sig til Gud?

**) Saaledes udtaler sig en Geistlig om Christendommens
• Clement, han lover, i en Note, at meddele en Anskuelse, som er ham egen, af disse Gjenstande, som han har foresat sig at behandle i et særligt Værk. Vi skulle ikke gaae irette med ham, om han, som Gud giver, skulde gaae fra sit Ord.

imidlertid fromme og værdige. Dagshistorien, som Festens Grund og Bæsen, blev behandlet med Siinhed. Man saae paa den talrige, stille Forsamling, at den troede og elskede den store Gjerning og Hems meligheden.

Præstens Dragt var riig nok, for mig for broget, og det store guldbroderede Kors i det røde Fløiel, ovenkjøbet anbragt paa Ryggen, var mig Katholst *).

I den underjordiske Kirke, Domkirkens Kjelder, var mig en Brønd mærkværdig, som giver det skjønneste Vand. Paa Indfatningen, som bestaaer af store Marksteen, seer man et eget Symbol fremstillet. Et Lam vorder bidt af en Luns, der er ligesaa stor, som hiint, og Lusen fastholdes af en stor Laas. Udentvipt er Lammet Christendommen, og Lusen betegner det allerede underkuede, men endnu kæmpende, modstræbende Hedenskab.

Den 16de Mai var jeg i Landskrona, i Helsingborg og i Badestedet Ramlösa. Dog saae jeg kun i Forbigaaende disse Steder, thi jeg vilde see denne Dags Sol gaae ned paa Bjerget Fulla. 17

Himlen var reen, Solen ogsaa. Luften stille. O, hvor gjerne viste jeg Eder, mine fjerne Brødre, det store herlige Skuespil! Vel er jeg født ved Havets Bredder, og som Dreng har jeg leget i dets

*) Forfatteren maa have bivaanet Altertjenesten i de hjøbenhavnske Kirker med samme Skjodesløshed, som han har hørt Prædiken, ellers vilde han hist have vænt sig til den Messehagel, han i Sverrig finder saa Katholst.

Bølger, men aldrig vorder jeg kjed af dette Syn. Hvergang gjør det mit Hjerte stort.

Jeg tænkte i Dag meget paa en Præst fra Amerika, med hvem jeg, for nogen Tid siden, i Kjøbenhavn havde bestaget mit Petritaarn, indtil de høie, gyldne Rugler. „Ret længe, sagde han dengang: har jeg ikke seet Solen dale saa smukt.“ En Taare traadte i hans fromme Øie, da han saae ud i Ustenroden. Ved at see Østersøen, tænkte han paa sit Hjem, paa sine Menigheder hiinside Verdenshavet, og bemærkede: „Hos Mine er det Morgen nu; der see de den samme Sol staae op, og jeg veed, de tænke paa mig.“

Mangen Læser vil gjætte, at det var Pastor Kurz, som kom til os i den ædle Hensigt, at samle Bidrag til Præsteseminarier i Nordamerika.

Valentiner.

K o s c i u s k o.

En af de første Helte, der have glimret i den nyere Historie, var Thaddæus Kosciusko, rigtignok ei mærkværdig ved det, han fuldbragte, men mærkværdig ved det han vilde, ved den ædle Følelse for Ret og Fædreland, der bestjerte ham indtil hans Død, ved den Begeistring, han vakte, ved det Heltetmod, hvormed han glimrede, ved den Ulykke, som forstyrrede store Forhaabninger, og ved den stille Størhed, hvormed han bar den. Altet blev han derfor af Gjender og Venner, og agtet vil han blive, saalænge Heltens og Fædrelandsvennens Dyder holdes i Ere.

Han var født i Oktober 1746 paa et Lands gods i det Litthauiske, og ytrede allerede tidligt en fhrig Kjærlighed til Ret og Sandhed, Lyst og Anlæg til legemlige og aandige Øvelser. Hans Fæder, en ubemidlet, men redelig og forstandig Adelsmand, der før havde udmærket sig som Soldat, bragte ham til Krigsskolen i Warschan. Her viste han den meest anstrengte Flid, og gjorde de heldigste Fremstridt, især i Historie og Mathematik. Paa sine Læreres Ubefaling fik han et kongeligt Reisesubsidium, for at uddanne sig i Udlandet og erhverve sig større Kundskaber i Krigsvidenskaberne, hvor han, deels i Paris, deels i Preuss, havde altid frøligst sin Reises Meed for Die. Kiig paa Kundskaber og Færdigheder higede han efter, at gavne sit Fædreland. Efter sin Tilbagekomst udnævntes han til Capitain, men en ulykkelig Kjærlighed, som den

Elstes Fader, Marskalk Sosnowsky, af Families stolthed modsatte sig, bevægede ham til, at forlade sit Fædreland, og at gaae til Nordamerika, hvor Kampen for Ret og Frihed stod i lys Lur. Han begav sig til Frankrig, gik ombord med de Tropper, Frankrig understøttede Nordamerikanerne med, og landede i Mundingen af Delaware. Opholdet i Amerika blev ham, med Hensyn til hans tilkommende Bestemmelse, en gavnlig Ovelseskole. Snart fandt han, som Chef for et Compagnie Frivillige, Leilighed til at vise sine rige Kundskaber, sit tjætte Mod, sin rasløse Virksomhed, sit menneskekjærlige, forbringsløse Væsen. Herved blev han agtet af den berømte General Lafayette, saavel som af Overfelter herren Washington. Af denne store Mand, som, i sine egne Fortjenesters Gjælde, gjerne erkjendte Andres, befordredes han til Oberstlieutenant, og bragtes, som Adjutant, i hans Nærhed. I ham fandt han sit Monster, hos ham fandt han Ideer, der siden bleve hans Handlingers Ledestjerne. Men ogsaa andre store Mænd, navnlig Benj. Franklin og Th. Jefferson, lærte at elske den ædle Polak, der ved hver Leilighed, udmærkede sig som Menneske og Kriger. Han blev derfor, efter Fredslutningen, udnævnt til General, til Medlem af Cincinnati's Orden, og til Børgere i den nordamerikanske Fristat. Han fik en anseelig Pension, tilligemed et Landgods, hvis Indtægter han kunde fortære hvor han vilde. Gjerne havde man for stedse beholdt ham i Amerika, men — hans Hjerte drog ham til Polen. Den 4de Dec. 1783 skiltes han dydtrøst fra sin faderlige Ben Washington, og nogen Tid efter indskibede han sig til Europa.

Kong Stanislaus Augustus vilde gjenreise Polen ved Sædernes Forædling, ved hensigtsmæssigere Indretninger, ved en bedre Forfatning. Gladelig deeltog Kosciusko i disse Bestræbelser, og snart vandt han, ved sin Indsigt og Virksomhed, stor Tillid. 1789 ansattes han som Generalmajor, og fik det Hverv, at danne Fodfolket. Tap্পert kæmpede han under Joseph Poniatowsky, Kongens Neven, mod Rusland, da dette, i Sommeren 1792, lod en Hær rykke frem, for at omstyrte den nye Forfatning og undertrykke Polen. Men trods al den Duglighed og Anstrengelse, han viste i dette Felttog, og trods alle de Bedrifter, han udførte, kunde han ingen Hjælp skaffe. Den polske Hær blev slagen ved Bug (17de Juli 1762), og den vægelsindede Stanislaus Augustus erklærede sig (28de Juli), fordi Rusland forlangte det, for Largowicz: Forbundet eller for Afskaffelsen af den nye Forfatning, som han selv havde etableret og besvoret, samt befalte sine Tropper, at nedlægge Baabnene.

Under disse Omstændigheder kunde Kosciusko ikke redde sit ulykkelige Fædreland. Men Ønsket og Haabet flammede fyrigt i hans Sjæl, og inden han nu stak Sablen i Skeden, holdt han den i veiret med begge Hænder, og raabte: „Gud, Gud, lad mig blot eengang endnu drage den for Fædrelandet!“

Dreven af denne Ultraa, og for ei at være Dievidne til, end siqe Deeltager i Fædrelandets Forsmædelse, tilbageviste han de glimrende Tilbud, hvormed man fristede ham fra russisk Side, og flygtede fra Polen til Sachsen. Her opholdt sig Adskillige af hans Landsmænd, der, ligesom han, havde forladt deres Fædreland, for at skaffe det

Hjælp udenfra. Den krænkende Behandling, som vederføres det paa Rigsdagen i Grodno (23de Sept. 1793), og den Conderlemmelse, det derhos maatte lide, bestyrkede dem i deres Forsæt, og jo mindre de kunde vente Hjælp af fremmede Magter, desto mere anstrengte de sig, for ved egen Kraft og Virksomhed, at hæbne og redde deres Fædreland. Til deres Overhoved valgte de Kosciusko, som den Erfarneste og Kraftigste.

Saaledes forberedtes i Stilhed den Opstand, som, mod Foraaret (1794), kom til Udbrud. Thi da den russiske Minister i Warschau, General Igelsstrøm, befalte, at den polske Hær, dengang 30,000 Mand stærk, til den 15de Marts 1794 skulde formindskes indtil 15000, reiste sig Oberst Wadalinskij i Pultusk, for at unddrage sig denne Befaling. — Modig og snild brød han med sine Tropper frem fra Ostrolenka's Omegn, satte, ei langt fra Warschau, over Weichselen, fordrev eller undveeg de russiske og preussiske Tropper, som han kom nær, og bragte sine Krigere lykkeligt til Warschau, hvor Kosciusko allerede befandt sig. Efter at Denne om Vinteren havde truffet de hensigtsmæssigste Foranstaltninger, hemmeligt gennemstreift Polen, og vakt Haab og Mod overalt, var han den 24de Marts kommen til Krakau, der skulde være hans Foretagenders Støttepunkt. Med Uerfrygt, Glæde og Haab havde man modtaget ham her, og, faa Dier blikke efter hans Komme, udnævnt ham til Dictator, eller øverste og eneste Befalingsmand med uindskrænket Magt. Guld af hiin forigraastlose Virksomhed, som gennemglødede ham for Fædrelandet,

havde han strax opbudet hele Folket til Fortviiselsens Kamp, sørget for en stor Krigsmagts Opstilling, Udrustning og Underholdning, erklæret sig freideligstemt mod Østerrige, og understøttet Oberst Wadalsky. — Herpaa lykkedes det ham, den 4de April, ved Landsbyen Radawicz, 4 Miil syd for Warschau, at seire over en russisk Hær, som Tormasow anførte. Denne Seier, som i sig selv var ubetydelig og uafgjørende, forøgede Tilliden til ham; hans Landsmænd saae i ham en himmelsendt Helt, der var bestemt til at worde deres Frelser. Ekarevliis strømmede de til ham, ubetinget fulgte de hans Befalinger, villigt bragte de alle Offre. Endogsaa Warschau, hvor der, efter en længe herstet Gjæring, den 17de April udbrød en frygtelig Opstand, hvorved Russerne deels dræbtes, deels fordreves, underkastede sig hans Befalinger, uden Indvending af Kongen, som, uden Magt og Anseelse, opholdt sig der.

Man arbejdede Kosciusko paa, at befæste Warschau og Praga, at ordne de indre Forhold, og, midt under Krigens Raseri, at gjøre en lovmæssig Fremfærd gjældende. Thi fjern fra al Deeltagelse i Jakobinernes Grundfærdninger, der antog Frihed og Loileløshed for Synonymer, stræbte han efter en ved Lovene ledet og Lovene ærende Frihed. Just derfor havde han, allerede den 24de Marts, ladet sine Tilhængere sværge i Krakau, at de ei vilde vandre hellige Fædrelandets Sag ved saadanne Optrin, som dengang besmittede Frankrig; just derfor havde han strax efter fornyet Konstitutionen af 3die Mai 1791; derfor erklærede han sig ogsaa eftertryffeligt mod de morderiske Optrin, som den 27de og 28de Juni

fandt Sted i Warschau, og lod de grebne og over-
 beviste Urofsistere henrette. Selv opfyldte han iv-
 rigt de overtagne Forpligtelser, misbrugte ei den ham
 overdragne Magt, og hovmodede sig ei af sin Dic-
 tatorværdighed, der stillede ham, en fattig Adels-
 mands Søn, over alle Polakker, ja, over Kongen
 selv, men forblev ligesaa beskeden og nøisom, som
 tilforn. Uden Distinctioner, der kunde betegne hans
 høie Rang, gik han i en Overtjole af graat Klæ-
 de, med Sablen over Skulderen, og en firkanter Hue
 med en kort Hjerbust paa. Hans Taffel bestod af
 kraftig Huusmandskost; nogle Knipper Straae vare
 i Teltet hans Leie; ingen Sværm af Betjente om-
 gav ham. Fjern fra Pragtløst, Herkesyge og Gjer-
 righed, stræbte han kun, at tjene sit Fædreland, og,
 i sædelig saavelsom i politisk Hensyn, at have de.
 I dette Niemed anstrengte han, uden Hvile, alle
 sine Kræfter; han sørgede ligesaavel for de indre
 Statsanliggenders Bestyrelse, som for sine Troppers
 Fornødenheder; han førte Pennen ligesaa djernt
 som Klingen.

Men Udfaldet svarte ikke til hans Ønsker og
 Anstrengelser. Russernes og Preussernes Overmagt,
 saavelsom nogle Polakkers Skinsyge, Mistro, Uenig-
 hed og Forræderi, styrkede ham efter faa Maane-
 ders Forløb fra hans Himmel fuld af Forhaab-
 ninger.

Allerede den 6te Juni tilbagesloges han af
 Russerne og Preusserne ved Czachoczin. Strax ef-
 ter tabte han Krakau, som den 15de Juni besattes
 af Preusserne. Vel lykkedes det ham, i to Maas-
 neder at forsvare det svagtbesættede Warschau mod

Preussernes Angreb, og det saa mesterligt og heldigt, at Beleirerne, der tillige truedes af en Opstand i Sydprenssen, igjen maatte drage bort. Men da han nu vilde vove noget Afgjørende mod Russerne, som under Suwarow nærmede sig Weichselen, nødtes han den 10de October til et Slag ikke langt fra Lublin, og det gjorde en Ende paa hans Kamp for Polens Frihed og Belfærd. Og saa her viste han den Krigerdygtighed, det Heltmod, som udmærkede ham overalt. Han anstrengte alle sine Kræfter, for at beseire Russerne, eller idetmindste at fastholde den vaklende Krigslykke. Men Fjenden var ham for overlegen, Kampen blev stedse mislykket, og den Hjælp, hans Underfeltsherre Potemsky skulde bringe ham, udeblev. Da styrtede han sig, med sin Generalstab, i Spidsen for sit Ryttarie, midt iblandt Fjenderne. Forgjæves! Hans Hær blev slagen, han selv saaret og fangen.

Efter at han nemlig — hedder det i en russisk Beretning — forgjæves havde opbudet sin sidste Kraft, søgte han at undkomme paa sin hurtige Hest, men indhentedes af nogle Kosacker. Da han nu ikke besvarte Opfordringen, at tage mod Pardon, gav en Kosak ham med Landsen et Stik i Ryggen, saa han uden Bevidsthed styrtede af Hesten, og sikkert var han, da man ikke kjendte ham, bleven dræbt, hvis ikke en med ham flygtende Officeer havde tilraabt Kosackerne, de skulde skaane ham, da han var Polakernes Anfører. Almindeligviis tilføjer man, at han nedsykende har udraabt:

„Finis Poloniae!“

Men rimeligvis kom dette Udbrud ikke fra ham, der bevidstløs styrtede af Hesten. Uden tvivl udbrødtes disse Ord af de ham ledsagede Venner, der søgte, at Polens Undergang var knyttet til Kosciusko's. Dette søgte virkelig alle hans Tilhængere, og hjertesønderrivende var derfor Nationens Skræk og Bæsthyrtelse, da Efterretningen om hans Nederlag og Fængsling kom til Warschau. Høit lød Sammenskræbet: „Kosciusko er ikke mere, Fædres landet er forloren!“

Medens nu hans Tilhængeres enkelte Hobe drevs tilbage, Praga toges med Storm, Warschau nødtes til Overgivelse, Resten af Opstanden undertryktes og Republiken Polen tilintetgjordes — levede de Kosciusko i russisk Fængenskab. Saa snart Kosakkerne, der havde taget ham tilfange, erfarede hvor han var, havde de behandlet ham med Skaansel og Agtelse; de havde lagt ham, den Haardtsaarede og Bedøvede, paa deres Piler og baaret ham til et nærliggende Kloster, hvor han blev forbunden og pleiet. Siden bragtes han til Petersborg, hvor han fandt et strengt, dog taaleligt Fængenskab. Med Bærdighed bar han sin Skjebne, sysselsat med at læse, at tegne, eller at dreie. Kun sjelden overmandede Smerten ham, og aldrig var det hans Lod, men kun hans sønderrevne og nedtrykte Fædres lands, der afløffede ham Klager.

Da Catharina den Anden var død — den 17de Novbr. 1796 — bevidnede hendes Søn og Efterfølger, Paul I, Kosciusko sin Hoiagtelse. I December 1797 besøgte han ham selv i Fængslet, frigav ham, saavelsom mange andre Polakker, med det Løfte, ei at ville tjene mod Rusland mere, fori

ærede ham en Mængde Bønder og 12000 Rubler, udsatte en Pension for ham, og opfordrede ham til, at tage russisk Tjeneste.

Kosciusko ærede Keiserens Høimodighed, men dette Tilbud kunde han ikke modtage. Og saa det Sværd, Keiseren overrakte ham, forsmaaede han. „Jeg behøver intet Sværd mere,“ sagde han: da jeg intet Fædreland har.“ Kun de 12000 Rubler modtog han, fordi han trængte til Penge. Ikke længe efter, i Foraaret 1797, indskibede han sig i Cronstadt, for at gaae til Amerika. Paa Didreisen opholdt han sig nogle Uger i Hamborg, for at styrke sin svækkede Sundhed. Da de til Frankrig flygtede Polakker hørte dette, skrev de til ham med Udtryk af den inderligste Hoiagtelse og Taknemmelighed.

My Hyldning ventede ham, da han kom til London, og her saa han sig istand til, at tilbagesende den af Ruslands Keiser modtagne Gave, der trykte ham som en Byrde.

Endnu større Vresbevisning nød han i de nordamerikanske Stater. Her havde man ikke glemt hans fordums Fortjenester; derom vidnede den Agtelse, man viste ham, og de Pengesummer, man udbetalte som hans tilbagestaaende Sold. Og hvor maatte ei hans Hjerte bevæges og styrkes, da han nu gjensaae den Mand, der havde været ham et Forbilled og en Spore paa hans Livsbane, den ædle Washington.

Fra de forenede Stater vendte han sig i Aaret 1798 til Frankrig, hvor han blev indtil Aaret 1814. Maaskee nærede han det Haab, at see sit Fædreland gjenoprettet ved Frankrigs Hjælp. Men dette Haab strandede. Thi ihvormegen Agtelse man end viste

ham, og ihvør tilbøielig man end var til at samle de udvandrede Polakker i Legioner, der ogsaa fragtigt medvirkede til Frankrigs Vaabenlykke, saa stode dog, fra dette Riges Side, kun Lidet for at gjenoprette Republiken. Selv Napoleon meente det ikke ret alvorligt dermed, og søgte kun sin egen Interessé, idet han gjenoprettede en Deel af Polen under Navn af Hertugdømmet Warschau. Kosciusko kunde ikke ret fatte nogen Tillid til ham.

Ligesom død for de store Verdensbegivenheder, levede han, den nu aldrende Helt, med sin Ven Joseph Zeltner fra Solothurn, et agtværdigt Stillsid, i Nærheden af Fontainebleau, stundom ogsaa blandt sine Venner i Paris, understøttet ved den Pension, de forøenede Stater lode ham udbetales, og udmærket af Alle, som ei kunde nægte hans Aand og hans Stræben deres Beundring.

Da Keiser Alexander i Aaret 1814 var kommen til Paris, henvendte Kosciusko sig til ham med den Bøn, at han vilde udstæde en almindelig Amnesti for alle Polakker, gjenoprette Polen, erklære sig for dets Konge, indføre en Forfatning, som lignede den engelske, stifte offentlige Skoler til Folkets Dannelse, og afskaffe Livegenskabets. Tillige lovede han, at ville vende tilbage til Polen, hvis man behøvede ham der.

Keiser Alexander gav ham et trøsteligt Svar, og han forlod Frankrig, fuld af Forhaabninger for sit Fædreland, hvilke end mere bestrykedes ved en anden Samtale, som han i Braunau (Juni 1815) havde med Keiseren. Saaledes ventende sine Onskers Opfyldelse, begav han sig til Solothurn. Her tilbragte han, i Familien Zeltner's Skjød, elskende og elsket, Resten af

sine Dage. Ugerdyrkning var hans kjæreste Syssel.
— Indtil sin Død bar han intet Sværd mere.

Et Fald med Hesten foranledigede hans Død.
Han døde efter et kort Sygeleie, blidt og roligt,
den 16de October 1810, over 60 Aar gammel.

Han var aldrig gift.

Paa Keiser Alexanders Bekostning afhentede
Fyrst Jablonowsky Heltens Liig, der blev bisat i
Kongernes Begravelse i Krakau.

Pesten i London 1655.

Det var i Mai 1655 at den skrækkelige Pest udbredte sig i Qvarteret St. Gilles, og udbredte sig med en rivende Fart til City. En panisk Skræk overfaldt den hele Stad, de Adelige og de Rige vare de første som flygtede, dernæst den kongelige Familie, o. s. v. Først nogle Uger efter sloges der en Kordon om den ulykkelige Stad. Dødeligheden indskrænkede sig først til de lavere Stænder, og bortrev især mange Fruentimmer, men henimod Slutningen af Junimaaned udbredte Soeten sig frygtelig voldsomt. Da befalees, at ethvert Huus, som befængtes, skulde mærkes med et halvt alen langt rødt Kors, og de Ord: „Herre forbarme Dig over os!“ ovenover. Fra dette Dieblik af var Huset spærret og enhver Udgang inden Maanedsfrist strængelig forbudt; de ulykkelige Indvaanere vare fordømte til et dødbringende Samværen. Af disse segnede Mange under Rædslerne, og ikke Faa bleve af sindige af Forræbelse. I Juli og August var Sygdommen paa det Høieste, da strakte Rækkerne ikke mere til de Dødes Begravelse, naagtet de bleve væltede ned i store Kuler, som kunde rumme flere Sneise. Hele Rækker af Huse stode ubeboede og aabne, ligesaa mange havde det røde Kors paa Dørene. De fornemste Torve, nylig betraadte af Tusinders Fødder, vare nu bevoxede med Græs. De faa Enkelte som vovede sig ud, holdt ængsteligt Midten af Gaden; men naar To mødte hinanden, gik hver langt udenom til sin Side, for ikke at komme hinanden for nær. Men endnu mere end

Gadernes Døe gjorde det et sørgeligt Indtryk paa Sindet at høre de Rasendes Brøl, de Piintes Klynken fra de smittede Huse. Patienternes Smerter vare ofte saa heftige, at de i Paroxysme af Raseri sprang ud af Vinduerne, løb nøgne gjennem Gaderne, og styrtede sig i Floden. September kom; Luftens Hede begyndte at tage af, men toertimod Forventning tog Dødeligheden til. Tilforn havde man dog kunnet nære Haab om Helbredelse; men nu blev Smitte Dødens visse Bud, som oftest indtøen 24 Timer. Da prøvede man et Middel som havde været anvendt i forrige Tider: der antændtes Steenfulksbaal udenfor hver tolvte Hus, og det over hele Staden. Disse Baal holdtes vedlige i trende Døgn, til de omsider sluktes af en heftig Regn. Den næste Dødsliste fremviste en betydelig Formindskelse i Tallet, og de Overlevende lykkedes allerede hverandre med den frydelige Udsigt. Men Haabets Bæger blev snart rebot fra deres Læber: den følgende Uge sank flere end to Tusinde under Dødens Lee. Men — da Haabet nu var næsten borte, var ogsaa Hjelpen nærmest: Jevndøgnsskorrene rensede og aftjolede Lusten. Soeten, skjøndt lige smitsom, blev dog mindre dræbende; de ugentlige Begravelseser astog efterhaands fra Tusinder til Hundreder, og allerede i December vendte de Ud-vandrede i Hobetal tilbage til deres forladte Boliger. I Februar drog Hoffet igjen ind paa Whitehall, Adelen fulgte Monarkens Fodspor. Over hundredtusinde Mennesker af alle Stænder vare i disse 9 Maaneder faldne som Pestens Offre i Staden London.

Den sorte Død.

Men endnu værre huserede denne Skræffelige Smitte, som begyndte i Aaret 1346, og lige til 1361 næsten affolkede hele Verden. Den opstod i de østligste Egne af Asien, gik ud fra Korea og China, hvor et næsten utroligt Antal Menneſker, efter Angivende 13 Millioner, døde deraf, derpaa gjennem det store Tartari og Siberien henimod Vesten. Provindserne Rapschak og Kumanien uddøde næsten gandske. Herfra udbredte den sig gjennem Levanten indtil Constantinopel. I Gaza, i Palæstina, døde i halvaanden Maaned 22,000 Menneſker. I Egypten og det nordlige Afrika var Udelæggelsen skræffelig. Fra Levanten kom den ved Koffardiesskibe til Sicilien og Italien. I Florenz døde i Summa 70,000 Personer. I Corsika og Sardinien blev ikke den tredie, og i Venedig ikke den fjerde Deel af Indvaanerne i Live. I Frankrig var det ikke meget bedre. I Avignon døde i 3 Maaneder 60,000 Menneſker. Marseille uddøde næsten gandske. I Paris begrov man daglig 5 a 600 Personer. I Tydſkland døde den fjerde Deel af Indvaanerne. I Wien døde 900 til 1200 Personer om Dagen. I Strasburg døde 16,000 Menneſker. I Westphalen kunde man ikke mere begrave de Døde. I Slesvig og Holsten blev kun den femte Deel af Menneſkene i Live. I Danmark, som dengang regjeredes af Waldemard den Fjerde, blottede den næsten Landet for Indvaanere; den var Aarsag i de jydſke Heders Opkomst. Hele store Kirkesogne bleve aldeles øde. Der var Ingen til at dyrke Jorden, og et heelt Sæculum

maatte forfølde, inden de øde Stæder og Byer atter bleve beboede *). I August 1343 kom den over til Engelland, og i Novbr. til London, hvor neppe en Tiendedeel af Indvaanerne bleve forstaante, saa Kirkegaardene havde ingen Plads mere. Endelig trængte den frem lige til Island, som blev saa af folket derved, at det siden aldrig kunde opnaae sin forrige Folkemængde og Cultur; ligesom ogsaa den østlige Kyst af Grønland, hvor dengang befandtes adskillige Kirkesogne, som derved forsvandt af de beboede Landes Række. Virkningerne af denne Pest paa den menneskelige Aand vare høist sørgelige. De offentlige Forretningers Gang blev standset, Indusrien hæmmet, og Moraliteten forfaldt aldeles. Hverken guddommelige eller menneskelige Love gjaldt mere. Enhver gjorde ustraffet, uden Sky, hvad de fandt for godt, og Redelighed og Mennesketjærlighed syntes at være bortflygtede fra Jorden.

*) 1412 var der atter Pest i Danmark, som bortrev Dronning Margarethe. 1448 ligeledes, hvorved Kongen, Christopher af Bayern, blev et af Offrene. 1539 var der en stor Pest i Kjøbenhavn, som blev kaldet den engelske Sved, hvoraf der i lang Tid døde 3 a 400 Mennesker daglig. 1583 (under Frederik den Anden) udbrød Pesten atter i Danmark, og bortrev allene i Kjøbenhavn 9000 Mennesker. 1601 raste Pesten atter et heelt Aar i Danmark, og dræbte flere tusinde Mennesker. 1637 (under Kong Christian den Tjerde) blev Danmark atter saa frygtelig hjemstødt deraf, at den allene i Kjøbenhavn bortrev omtrent 50,000 Mennesker. 1651 (under Frederik den Tredie) blev den bragt til Kjøbenhavn med nogle hollandske Skibe som overvintrede der, og bortrev atter 10,000 Mennesker. Den sidste Pest som Danmark har været hjemstødt af var 1711 (under Frederik den Tjerde), i hvilket Aar den huserede i Kjøbenhavn i flere Maanedes, og bortrev der over 22,000 Mennesker.

P r ö e r n e.

Brekekekex — koax — koax.

Aristophanes.

Maanen stirrer fra det Høie
 Melankolsk paa Mark og Eng,
 Frøen med det hule Nie
 Kryber frem af vaade Seng;
 Paa de lange Been han springer
 Munter henad fugtig Jord,
 Og fra Kjærets Bred det klinger
 Som et dampet Latterchor.

Løffelige Dyr, I kunne
 Lee den hele Verden ud!
 Medens I bag Dyndet blunde,
 Tryk for Vinterstorm og Slud;
 Velforvart i grumset Mudder
 Prater hele Skaren Hæd,
 Verden troer det er kun Sludder,
 Men forstaaer den Frøens Kvæl?

Nei tilvisse! Ingen fatter
 Frøens underfulde Sang,
 Naar den med satirisk Latter
 Frem af sine Huler sprang;
 Verden teer sig heel phantastisk,
 Lumles underlig omkring,
 Frøen stirrer kold sarkastisk
 Paa de latterlige Spring.

Men, hvad seer jeg? — Hisset kommer
 Storken frem som Recensent,

Lig en streng og kritisk Dommer
 Gjør han ingen Kompliment;
 Philosophiſt frem han liſter
 Sig paa lange røde Been,
 Og de muntre Humorister
 Gribes Flugten hver og een.

Ja, nu gjælder det at ile!
 Flygter bort, I Frøer! nu,
 Storken sender Dødens Pile,
 Styrter frem med bister Hu,
 Med det spidse Næb han slager
 Hungrig ned i Mosens Bund,
 Kendes ei de Fangnes Klager,
 Sluger dem med graadig Mund.

Om Moralen af det Hele
 Spørger Du mig, kjære Ven!
 Nu — den vil vi ærlig dele,
 Naar vi først har fundet den;
 Derfor agt paa Wiisdoms Lære,
 Lænk paa Storken, Frøens Skraak,
 Det er ikke godt at være
 Allfor humoristisk kjæk.

Fr. Sneedorff Birch.

Planten og Digteren.

Den flette Urt i Soelfsin flaaer,
Den bedste tidt i Skygge,

H. E. Andersen.

Mens Sommeren gæstede Jorden
Med sin Varme, Skønhed og Fryd,
Mens Solen høit blussede i Norden
Besiraaled' dens Blomster, dens Pryd,
Da ødslede Flora sin skønneste Gave
I Skov og paa Mark, paa de Elskedes Grave,
Dg i Digterens rige, yndige Have.

Smaaebloster ham aanded' imøde,
Dg slynged i Strandse hans Navn,
Mildt sværmed' den Blaa — men den Røde
Glad visned' i Gartners Favn,
Dg Træer omfjygged hans venlige Bolig
Darringt' af Naturen han slumrede rolig
Dg Laurerne kysked' hans Lokker fortrolig.

Men langt fra den brogede Brimmel,
Som pryded' indhegnede Ved,
I Ly af den evige Himmel,
Paa Grøftens mildtgrønnende Ved,
Stod Planten, som Vaaren med Kjærlighed bragte,
Som bøied sit Hoved, saa ydmygt, saa sagte,
Dg lod sig med Smerte som Ukrud foragte.

„I Haven sig Blomsterne bøie,“
Udbød den: „for Vinden med Lyst,
De glæde hans smilende Die,
Dg pryde hans Hoved og Bryst;
Dem gjøre ei Storme, ei Varnehaand bange;

Thi under hans fredende Hænder de prange,
Dg lytte med Lyft til hans evige Sange."

"D! planted han mig i sin Have,
Udstrakte sin hjælpende Haand,
Jeg bragte ham Knupper til Gave,
Dg glæded' hans venlige Aand,
Hentrylled ham mildt til mit Fædrelands Zone,
Udsolded' forædlet min rødmenende Krone,
Dg tætt ved hans Fodder jeg reiste min Throne."

J Grøften sig tabte dens Stemme,
Dg Binden bortvisted' dens Ord,
Den stræbte sin Længsel at glemme
Dg bøied' sig ydmygt mod Jord.
Da vandrede eengang vor Digter allene,
Beskued' Naturens ophøiede Scene,
Dg traadte med Foden paa Plantelil's Grene.

Til Jorden nu nedfandt hans Nie,
Først nu blev han Plantelil vaer,
"Du lønned' vel Gartnerens Møie,
Dg ufortjent Plads Du her har,
Dig var det, som evig min Længsel begjerte,
D! siig mig, hvi ahner min Sjæl da nu Smerte."
Saa hvilede hans milde, bevagede Hjerte.

Men da han den hæved' fra Jorden,
Den bøiede Grene ene mat:
"Ik, ei er dit Fædreland Norden,
Et Feilgreb dig her har hensat
Dg derfor Du staaer saa forladt og saa øde."
Beemodigt saa Digterens Uttringer lode,
Men Plantelil bøied' sit Hoved, og — døde!

Italieneren.

En Novelle.

M o d e t.

Det var en smuk, varm Sommernat. I Italiens herens Kjelder, som jeg just kom fra, var det gaaet lystigt til. Man havde snakket frem og tilbage om den fremmede Skuespillerindes Gjæstespil; ligesaa mange Kæmper vare optraadte derfor, som derimod; Underholdningen var siden ført over paa det nysaa komne italienske Operaselskab, og havde opholdt sig en Stund ved den almeenbeundrede, første Tenorist, Signor Zechi. Selskabet havde endnu kun givet een Forestilling, og i denne ene Forestilling havde Signor Zechi vundet Prisen. Man vidste ei, hvad man meest skulde beundre hos ham, enten hans Stemmes herlige, underfulde Klang, eller dens kunstrige Uddannelse, eller Sangerens ædle, indtagende Udortes, eller hans livfulde, gjennemtænkte Spil. Derhos fik hans Personlighed en egen Betydning ved allehaande sælsomme, dunkle Rygter, som vare i Omløb ham angaaende. Man paastod, han talte, skjøndt han saae ud som en Mand paa 30, henved 50 Aar; man sagde ham det Sletteste paa, og vilde vide, at foruden Vissheden om adskillige Bortførelser, hvilede ogsaa Mistanken om nogle Drabsgjeringer paa ham; han skulde, anklaget for Rædderi, have vandsnægtet i Inquisitionens Fængsler i Rom; herfra, fortalte man, var han undkommen som ved et Mirakel, og torde nu ei vove, nogensinde at betræde det sydlige Hjem. Den tilstedeværende Politis

aktuar, Virgilius Blümlein, en lille, smækker, pyn-
telig Mand, lod meget hemmelighedsfuld, og hen-
fæstede, med tung Betydning, den Bemærkning: der
gaves Italienerne, som endog bare deres Mordlyst,
over deres Lands Grændser, til fredelige Nationer;
men Politiet kjendte dem nok, og havde dem skarpt
i Rikkerten, til Publikums Sikkerhed. Man havde
præsenteret ham Johannesberger, Ruits og Cham-
pagner, for at bevæge ham til yderligere Medde-
lelser, men han havde frabedt sig det Altsammen;
med taus Mine havde han grebet sin Fiskebeensstok,
og, stille og alvorlig, forladt Kælderen.

Alle disse Ting løb mig om i Hovedet, og ud-
spændtes videre af min Phantasi, da jeg, i Maane-
skinner, paa den skønne Quai langs Floden, stod
hjemad. Jeg var ung og livsfuld, jeg elskede Thea-
tret, og det italienske Operaselskabs Komme havde
bragt mit hele Væsen i Spænding, dets Fremtræ-
den havde overtruffet mine Forventninger. Ogsaa
min Helt, og en Gjenstand for min Beundring,
var Signor Zechi bleven. Der laae i hans Stem-
me noget Rystende, Sjælens Jnderste gjennembæven-
de, hvis grusulde og dog tiltrækkende Indtryk Ingen
kunde modstaae. Naar han, i sagte, derpaa stigen-
de, og langsomt, til den meest udstrakte Kraft, vox-
ende Svingninger, aandede Toner frem fra sit dy-
beste Bryst, da var det, som om der aabnede sig en
uendelig Afgrund af Melankolie, hvori boede Anger,
Veemod, Klage, og en Smerte, som kun denne Tone
formaaede at udsprekke. Da var Alt stille i hele Hu-
set. Intet Aandedræt hørtes; Enhver hengav sig
sin Sjel, og græd og klagede i sin Sjel med San-
ghren. Herskede nu denne alvældige, dybe Bevæl-

gelse over alle Hjerter, da syntes det ofte, som om et Haanblik fløi fra Sangerens Nie over Mængden, der underkastede sig ham, og som om den lumste Dæmon, der lurede i hans Indre, pludseligt fremtraadte for et Dieblif. Saadan forekom idetmindste Signor Zechi mig, og jeg betragtede ham som en underlig Gaade, hvis Betydning tiltrækker os, skøndt vi, i dens Oplysning, ahne noget Ubeldbebudende.

Jeg havde lagt mig over Jerngitteret, som, med Flodssiden, begrændsede Quaien. Jeg saae ned i Bolgerne, som, i skjælvende Bevægelser, gjengave Maanens Straaler. Jeg lod mig gribes af de ubestemte Følelser, som jeg, i flige Diebliffe, gjerne hengav mig, og glemte snart, over disse sentimentale Drømmerier, det italienske Operaselskab, Sangeren Zechi, og Italienerens Kjælder, hvor Theaters væsenets Vel og Vee var bleven afhandlet.

Sikkert var Aanden kommen over mig, og jeg havde, i en lyrist Udgydelse, feiret den skønne Aften, det fortryllende Maanestien, Bolgernes Legen og Hviesten, hvis jeg ikke, i liden Trastand, havde fornummet, min Vens, Politiaktuarens, klare, tynde Stemme, som, snart truende, snart formanende, tiltalte en anden Person, der, som det syntes, kun formaaede at svare ham med Taarer og lydelige Klager. Jeg undredes over, at finde den ellers saa fredssommelige Virgilius, der regelmæssigt, naar Klokkeren slog Elleve, traadte i sin Gadedør, i en saa levende Controvers ved Midnatstid. Idet jeg nærmede mig langsomt, hørte jeg, hvorlunde hans Tale hvert Dieblif blev ivrigere; en Ild, som ellers ikke var ham egen, havde grebet ham.

„Ja! hørte jeg ham nu tale: Det staaer ikke til at nægte, at Naturen har givet Hende et Ansigt, hvori synes at staae et Fribrev mod hver Mistanke, et guddommeligt Testimonium for Hendes Dyd og Ufskyldighed. Men Hun misbruge ikke denne Gave; Hun lade ikke bemeldte Skudsmaal vorde tilfamme. Dydens Fribrev kan let forvandles til et Lastens Stikbrev. Vorherre fører, i hvert Menneſkes Liv, det øverste Politi, og seer skarpere, end al Verdens Magistrater. Træffer han Hende engang paa frist Gjerning, undgaaer Hun ikke sin Straf.“

Jeg kunde ikke forstaae det Svar, som fulgte paa denne Tale. Jeg hørte kun Graad og Hulken; jeg hørte, at det var en qvindelig Stemme, som, i denne Klagerone, søgte at forsvare sig mod Blumlein's Mistanke.

„At sælge Blomster midt om Natten! vedblev Denne endnu bredere: Nu, jeg vil troe, Hun blues ved, at falbyde Blomster om Dagen — det er dog altid et fint Liggeri — og Hendes salig Bedstefader var Hoffouereer. Jeg vil troe, at Hun har forsinket sig i dette affidesliggende Qvarter af Staden, og at Hun nu ikke kan hitte hjem. Jeg vil gjøre endnu mere; jeg vil, i min tynde Frak, riskere en Forkjølelse, og følge Hende hjem til Forstaden.“

„Det maa I ingenlunde, Virgilius! udbrød jeg fremtrædende: I maa ikke letsindigt exponere Eders kostbare Sundhed, Eders Liv, som er Staten dyrebart. Overlad kun mig, at bringe det vildfarende Barn tilbage til hendes Forældre. Mig skader Natlusten ikke. Jeg er yngre end I, og slige Spadseretoure ved Midnatstid ere intet Nyt for mig!“

„Jeg havde, som jeg nu ved Lygteskinnet saae, havt fuldkommen Ret i, at kalde det qvindelige Bæsen, til hvis Beskytter jeg opkastede mig, et Barn. Hun sad paa en Hjørnesteen, holdt en Kurb med Blomster i Armen, og saae forundret paa mig med sine store Dine. Hun kunde vel neppe være sytten Aar. De blonde Lokker hang smukt om det lille Hoved; en net, hvid Kjole dækkede den fintbyggede Skikkelse, og i det yndige Ansigt kunde man, som Blümlein gandske rigtigt havde bemærket, læse et Uskyldighedens og Blufærdighedens Fribrev, som den gode Gud havde medgivet Pigen paa hendes Reise gennem Livet. Men hvad maatte det være for Forældre, som vovede, om Natten at sende en Pige paa den Alder ud paa Gaden, at falbøde Blomster? Var det ikke, at udsætte selve Dyden for Forsørelse? Medens disse Tanker gik mig gennem Hovedet, kunde jeg ikke bortvende mine Dine fra den yndelige Skabning. Tidt i mit Liv havde jeg været forelsket, men hverken Geheimeraadens Clara, eller Kammerdirektørens Thuznelde, eller Overforstmerens Diana, eller saamange Andre, kunde gøre deres Yndigheder gjeldende ved Siden af den lille Blomsterpiges. Det var Midnat omkring mig; men i mit Hjerter oprandt en ny Kjærlighedens Morgen.

R o s a.

Politiaktuaren, som var bleven noget slaaet ved mit Komme, havde imidlertid tænkt over mit Forslag. Han var en Vebersvend paa omtrent 40 Aar, høist punktlig i sin Tjeneste, ængsteligt vaagende over sit legemlige Velbefindende, og overhovedet Hypochonder i høi Grad. Han knappede sin Frak høiere op i

Halsen, satte Hatten dybere paa Hovedet, hostede saa smaat, og sagde derpaa:

„I Sandhed, Baron, jeg erkjender, at I er min sande Ven! I vil bevare mig fra Snue og Charrh, og det er virkelig en Velgjerning for mig, thi jeg føler allerede, hvor det kribbler og krabbler mig i Halsen. Hvad kan det heller skade Jer, om I henter Jer en lille Forkjølelse? I har ingen Pligter mod Staten, I er uafhængig og riig, I kan ligge roligt paa Sophaen, pleie Jer Legeme, og betale Doctoren, uden at det svier til Jer Pung. Med mig og mine Lige er det anderledes. Gaae med Gud, Baron, og pas vel paa Pigen. I er et moralsk Menneske, thi I kjender ikke „Casanova, Leipzig bei Brockhaus,“ I har ogsaa nogen Religion, thi nys fortalte mig den tykke Consistorialraadinde, at I havde inviteret hendes Mand til Middag. Derfor betroer jeg Jer ogsaa Pigen uden Frygt. Endnu engang: Gaae med Gud! Hun boer i Grünbergerforstaden No. 999.“

Med disse Ord smuttede Virgilius bort, og lod mig alene med Pigen. Hans Fiskebeensstok hørtes endnu en Tidlang klappre mod Steenbroen. Det syttenaarige Barn havde imidlertid reist sig. Forventningsfuld saae hun paa mig, og jeg ligesaa paa hende. Hun havde astorret sine Taarer, tildækket sin Blomsterkuro med et farvet Klæde, og syntes nu, med en Anstand, som hun unægteligt maatte have afluret en Dame af Verden, at imødesee det Dierblik, da jeg vilde byde hende min Arm.

„Hvad hedder Du?“ spurgte jeg adspredt, idet jeg endnu stedse lod mine Blikke hvile paa hende.

„Kosa!“ svarte hun med en meget vølslyngende Stemme.

Jeg bød hende min Arm, saa artigt, som om det kunde været en Grevinde, og med lette Skridt tiltraadte vi nu vor Vandring til den affidesliggende Grünbergerforstad. Snart var vor Underholdning i fuld Gang. Kosa fortalte Alt, hvad hun havde paa Hjertet, og jo længer hun talte, desto tydeligere aabnede sig hendes Gemysks Reenhed. Inden vi havde tilbagelagt et Par hundrede Skridt, vidste jeg allerede, at hun var sine Forældres eneste Barn, at disse vanskægtede i den dybeste, ved Sygdom bevirkede Armod, at hun slet ikke kunde beslutte sig til, om Dagen at salbyde Blomster, og at hun tidt om Aftenen, som nu ogsaa i Aften, var saa uheldig, ikke at løse en Skilling. Hun ventede og ventede, om ingen Kjøber vilde komme; saaledes gik det til, at hun stundom forsinkede og forvildede sig. Grædende havde hun siddet paa Hjørnestenen, da Virgilius Blümlein var kommen forbi, havde gjenkjendt og tiltalt hende. Hendes Fader, som, inden den svære og langvarige Sygdom havde grebet ham, havde været en flittig og søgt Gartner, havde lært hende at opelske Blomster, og hvad hun nu opelskede i sin lille Have bag Huset, søgte hun at affætte, for at forskaffe de stakkels Forældre en Bederqvælgelse, eller for at hjembringe en nødvendig Medicin. Men idag havde hun desværre været uheldig, og ikke een Eneste af hendes friske Rosenknopper havde fundet Af sætning.“

Bed disse Ord saae hun sørgmodig ned paa sin Kurb. Det kom mig fore, som om Pungen i min Brysflomme begyndte at røre sig og ruste sig til alle

haande Spring — maaskee til et Spring i Blomsterkurven. Men jeg havde andre Planer. Jeg vilde see Pigen i hendes Hjem, see hende som om, omhyggelig Datter — jeg vilde da, sikkert ikke i nogen uredelig Hensigt, gjøre mere, end Pungens Indtold nu kunde tillade mig. Ved et kraftigt Tryk Stuppede jeg den derfor tilbage.

„Mit Barn! sagde jeg: Himlens og Jordens Velsignelse er Dig vis, thi Du ærer Fader og Moder, og er Een af dem, som det vil gaae vel alles vegne.“

Forundret, men med en from Mine, saae Pigen paa mig. Hun havde vel neppe ventet en saa alvorlig Ytring af mig. Men det var umiskjendeligt, at den indgjød hende større Tillid til mig. Hun støttede sig fastere paa min Arm; hun betroede mig nu ogsaa, hvor inderligt hun ønskede, at lære Noget, for at kunne gavne sine Forældre paa en anden Maade, end ved at sælge Blomster. Det traf sig tidt, at hun stødte paa uartige Mennesker, og hun holdt meget mere af husligt Haandarbejde, s. Ex. Syning, Brodering eller Strikning, thi dermed kunde hun dog ogsaa fortjene Noget, uden at hun behøvede, at forlade sine Forældre. „Og Du forstaaer Intet af alt dette? raabte jeg: Ei engang Syning og Strikning?“

„Du gode Gud! svarte Rosa, idet hun meget gaabenhjertigt saae op til mig: Hvor havde jeg Skullet lære det? Min Moder har, saalænge jeg kan mindes, været syg, og min Fader havde altid nok at gjøre med at fortjene det Nødvendige. I sine gode Timer underviser min Moder mig vel, men det,

hun lærer mig, skal jeg ikke bruge i Verden, for hun vil have det."

"Og hvad er det?" spurgte jeg spændt.

"Jeg tør ikke sige det! svarte Nigen alvorstfuld: Det har jeg lovet mine Forældre, og jeg holder mit Ord. At skrive havde jeg ogsaa hjertelig gjerne villet lære, vedblev hun derpaa lettere: men vi have de ikke Raad dertil — —"

"Stakkels Barn! afbrød jeg hende; Du kan ikke skrive! Maaſkee ei heller læse?"

"Jo! svarte hun: Moder har lært mig at læse, thi det, sagde hun, var nødvendigt til den høiere Underviisning, hun nu giver mig."

Hvad i Verden kunde det være for en hemmelighedsfuld Underviisning? Jeg pinte ret min Skarpsindighed med denne Gaades Opkløsning. Da stande ſede vi udenfor en uſſel Hytte i Grünbergersforſtaaden, og Roſa ſagde mig, at vi havde naaet Maaſket for vor Vandring.

Abandonata io sono.

Kun nederſte Stokværk af det elendige Huus ſyntes at befinde ſig i beboelig Tilſtand. Oven til ſtoi Ugler og Flagermuus ud og ind. Sagte ſtaf Roſa Nøglen i Døren, for at lukke op, vendte ſig om til mig, og tilnikkede mig venligt ſin Tak til Afſked. Men jeg greb hendes Haand, og ſagde med alvorlig Raſt:

"Barn, ſaaledes kan jeg ikke forlade Dig. Jeg vil tale med Din Fader, Du maa lære Noget, ſom ſømmer ſig for Dit Køn; jeg vil ſørge for, at Du kan worde underviist i den ædle Skrivekunſt, at Syſningens og Strikningens Hemmeligheder kunne worde

afflørede for Dig. Det er uforsvarligt, at Du, end; nu i Dit 17de Aar, ikke sandt, Rosa, saa gammel er Du — ?"

Hun nikkede bekræftende.

"— at Du, endnu i Dit 17de Aar, vedblev jeg, betræder en saa dannet Residentstads Gader, som vores, uden at besidde nogen Erfaring i de nødvendige Ting. Nei, Barn, saaledes maa det ikke vedblive! Allerede i Morgen maa det tage en Forandring."

"O, min Herre! raabte Pigen i glad Bevægelse, og Laarer trillede over hendes Kinder: De vil tage Dem af mig, De vil lade mig lære — —"

"Jeg vil selv undervise Dig! faldt jeg hende levende i Ordet: Rigtignok ikke i Skrifning og Sættning, tilføiede jeg rettende — men dog i Skrivning, thi jeg tør rose mig af, at have besluttet mig paa en læselig Haand, og at præstere mere, end almindeligt, i Currant, saavel som i Fraktur."

Imidlertid havde Rosa lukket op, og traadte nu ind i Bærelset, som kun oplystes af en svagt brændende Lampe. Jeg fulgte hende, og saae mig nu omgivet af en Elendighedsscene, som kun altfor ofte frembyder sig i Armodens Hytter. Nogle gamle Meubler stode hist og her; Omridsene af Faderens Seng saae jeg i Baggrunden — forresten saae jeg Intet, uden de nøgne Vægge.

"Rosa, er det Dig?" lod en svag, hæs Stemme fra Sengen. Paa disse Ord fulgte en vedholdende Hoste, som kun altfor tydeligt røbede det Onde, hvoraf den Syge leed.

"Fader, det er mig!" svarte Pigen, efter at hun havde givet ham nogle Draaber Medicin. "En

Guds Engel har ført mig hid, vedblev hun i begejstret Tone; og er indtraadt med mig i vor Bolig. Han vil tage sig af mig, han vil lade mig undervise i nyttige Ting, at jeg kraftigere kan understøtte mine Forældre. "

Ihvorlidet end Pigens Tale fristede mig til, at ansee mig selv for et Bæsen af himmelsk Herkomst, troede jeg mig dog nu besøiet til at fremtræde og give et Ord ed i La uget. Den Syge stirrede paa mig med de dybtliggende Dine. Med stor Opmærksomhed syntes han at lytte til mine Meddelelser; han blev urolig derved, og reiste sig tilsidst, idet han opbød sin hele Kraft, halvt op i Sengen.

"Jeg feiler ikke, sagde han med svag Røst: De er en Baron Selsberg, eller Naturen maatte lyve, som har udstyret Dem med denne ædle Slægts Træk. "

"Jeg hedder Guido v. Selsberg!" svarte jeg, forundret over, her at see mig kjendt: "Men hvo er De, hvorfra kjender De min Familie saa noie, at en let Liighed kan lade Dem i mig see et Skud af denne Stamme? "

"Hr. Baron! tog Manden Ordet, og af hans Dine lyste en sølsom Ild: Jeg har baaret Dem paa mine Arme, da De endnu var en lille Dreng; jeg har tjent Deres Fader tro i mange Aar, og kun min egen Skyld, en underlig Egenhed, som beherskede mig, kunde fjerne mig af et Huus, hvor jeg havde nydt saameget Godt. Har man aldrig fortalt Dem om Gartner Henrik? "

Vistnok havde jeg tidt hørt tale om denne sølsomme Mand, og ikke studsede jeg lidet ved, i Rosa's

Fader at finde min Faders fordums Gartner, den uforbederlige Musiknar, som man pleiede at kalde ham. Kun i mit Livs første Aar havde han tjent paa vort Gods, og jeg kunde altsaa ikke mindes ham; men tidt havde man siden talt om ham; mine Forældre havde hyppigt, i mit Vaahør, samtalt om ham og hans underlige Væsen, og hvad jeg dengang havde hørt, huskede jeg godt. Henrik forstod sin Kunst fra Grunden af. Under hans Hænder gik vort Havevæsen, i de første Aar, stedse herligere frem, og min Fader tilstod ofte, at det, efter hans Tid, aldrig mere var bragt til saadan Fuldkommenhed. Kun Eet maatte man holde den ellers saa flittige Mand tilgode. Han var en lidenskabelig Elsker af Musik, og da han ei, paa det Dannelsesstrin, hvor paa han stod, fandt Leilighed til, at lære Kunsten at kjende i dens høiere Betydning, indskrænkede sig hans Fordringer til det, en Lirerkasse, som han havde kjøbt sig, kunde præstere. Denne havde han bragt med sig i min Faders Tjeneste, og i hvert frit Øieblik hørte man ham, stundom endogsaa indtil Midnat, ufortrøden aflire de Stykker, for hvilke hans Instrument var indrettet. Gartnerboligen laae ganske nær ved det herstabelige Baaningshuus. Mine Forældre havde altsaa disse musikalske Nydelser fra første Haand. Især foruleiligede de min Moder, der tidt leed af en nervøs Hovedpine. Man hentydede paa, at Henrik maatte indskrænke sig i Øvelsen af sit Liebhaberie, men trodsigt svarte han: „Han opgav hellere sin Tjeneste, end Musikken.“ Han blev sin kjære Lirerkasse tro, og den havde hverken Dag eller Nat No for ham. Min Moder vænnede sig endelig til den evige Musiceren, og det saameget

for, som hendes Blomsterstør, der laae hende meget paa Hjerte, ved Henrik's Kunst, udviklede sig i en Fylde og Pragt, som bestak hende, henrykte hende. Den musikalske Urtegaardsmand søgte imidlertid snart en videre Mark. Han begyndte, hos Skolemesteren at tage Information paa Violin, og de Privatøvelser, han nu, i sine Aftenfritimer, foretog, vare i Sandhed, for Hjerte og Øre, saa sønderrivende, at al den Godhed, mine Forældre besadde, var fornøden, for at taale dem. Enhver kunde snart overbevise sig om, at Henrik, med sin grændseløse Kjærlighed til Tonekunsten, ikke havde det ringeste Unløg til at præstere Noget deri. Efter et halvt Aars Øvelse var han ei istand til, at spille Skalaen reent; han gned paa alle de Melodier, han kjendte, uden at Nogen var istand til at ahne, hvad de egentligt og oprindeligt vare. Ikke desto mindre stræbte han uafslædigt videre. Han greb nu ogsaa til Fløiten; han hervede Skolemesteren og Amtsskriveren til en Liebhaberconcert, stillede en Bondedreng ved Lirekassen, og tilveiebragte nu de græsseligste Præstationer, der nogensinde have forhaanet Tonekunsten. Det var ikke mere til at udholde. Min Fader talte et alvorligt Ord med Musiknarren, og Følgen var, at Henrik forlod sin Tjeneste, og en Morgen traadte ud i den vide Verden med Lirekassen paa Ryggen, Violinen under Armen, og Fløiten under den tilknappede Kjole. Man havde Intet hørt til ham siden; men tidt havde man talt om det sære Menneffe. Jeg selv maatte øse dybt af min Barndoms og Ungdoms Erindringer, for at bringe dette Mandens Charakterbillede for min Sjæl.

Jeg satte mig ved hans Seng, tog hans Haand, og forsikrede ham, at mine Forældre stedse havde ihukommet ham med Velvillie.

„Ja, ja! sagde han: Deres Fader var en fortræffelig Herre, og Deres Fru Moder, den Smule Uvillie mod den ædle Tonekunst fraregnet, en høist agtværdig Dame. Jeg havde kunnet leve ligesom i Paradis, hvis jeg blot maatte have Lov til, at musisicere efter Hjertens Lyst.“

Idet han talte om Musik, lyste en Glæde af hans Dine; som sagde, at han endnu elskede denne Kunst ligesaa høit, som tilforn. Jeg kunde ikke undertrykke en veemodig Tørlse. Graven aabnede sig allerede for den syge Mand's Fodder, og han levede endnu stedse i det glade Bedrag, at han elskede Tonekunsten med sand Begeistring.

„Og Lysten dertil har endnu ikke forladt Dem, som det synes!“ henkastede jeg let.

„Denne Lyst er u dødelig, som min Sjæl! svarte han alvorlig: Men Magten til, selv at være virksom, er brudt med mit Legems Kraft. Jeg har gienemgaaet meget Ondt. Min Lirerkasse maatte jeg sælge, for at betale Huusleien; Violinen har Apothekeren taget. Min Fløite har jeg endnu, Hr. Baron, den ligger ved mine Fodder, og der maa den blive liggende, til de bære mig til Graven, thi mig fattes Ande til at bringe Lyd i den. Men høre, kan jeg endnu, Hr. Baron! vedblev han med luende Dine: Gehøret har den miskundelige Gud ladet mig beholde, og naar en Fugl quidder udenfor, naar en forbigaaende Dreng synger, naar en Lirendreier spiller paa Gaden, eller naar hun — — —

I dette Dieblig tang han, og reiste sig Iyttende, med forklaret Ansigt, høiere op. Jeg selv foer forundret op, og saae spørgende hen til Rosa, som beskæmmet og forvirret, stod midt i Værelset. Fra et Sidekammer lød en lang, bævende, og fra det sagteste Piano til den høieste Fylde soulmiende Tone af en qvindelig Stemme, og i den reneste toskanske Dialekt, dybt hentet fra et metalrigt Bryst, horte jeg de første Ord af en begyndende Adagio: „Abandonata io sono!“

Cantatricen.

Det var blevet gandske lyst i Sygeværrelset. Kun den usynlige Sangerindes Stemme, som, i Gehalt og Maneer, stedse udfoldede sig herligere, gik herstænde gjennem det usle Rum, der nu syntes mig mere fremmed, end før, da en saa fuldendt Sang som denne, kun pleier at høre hjemme i de Stores Salons, i den fine Verdens Concertsale. Den Syge var greben af den høieste Enthusiasme. Han smilte og græd skifteviis, han trykte, ved mange Steder, konvulsivisk min Haand, og vendte de forklarede Mine mod Himlen, som om en saliggjørende Åabenbaring blev ham til Deel. Paa et usfelt, forstemt Spinnet afkompanierede Sangerinden sig. Jeg maatte længe besinde mig paa, hvad det egentligt var, der tiltalte mig bekjendt af hendes Foredrags Maneer. De vanskeligste Lob, de dristigste Passager henkastede hun med beundringsværdig Lethed. Men naar hun nu gik over til et klagende Cantabila, til en blid, rørende Melodi, hvori et dybtbøiet Gemyts Smerte udtalte sig, da opsteg det i mig som en sagte Åhuelse, at den Aand, som levede i dette

Foredrag, allerede havde talt til mig før, da grebes min Sjæl af en underlig Rædsel, blandet med Fryd, som allerede eengang tilforn maatte have paanødt sig mit aandige Væsen. Pludseligt, ved en Overgang, som Sangerinden gjorde, blev mig Alting klart. Den samme Overgang havde jeg hørt af Signor Zechi; det Vidunderlige, Gysenopvækkende, som var fremherskende i hans Sang, hvilede ogsaa over den Ubekjendtes. Det var, som om een Skole havde dannet dem, som om een og samme musikalske Aand besjelede dem. I alle smaae Nuancer syntes de mig overeensstemmende.

Medens mine Blikke hvilede paa den fortryllende Rosa, som endnu stod ængstelig paa sit gamle Sted, lyttede jeg opmærksom og henrykt til Sangen. Aldrig havde jeg endnu hørt en saa fuldendt Sangerinde. Rigtignok havde hendes Stemme ei den tidlige Ungdoms Friskhed, men den besad endnu saameget, at den havde kunnat berige hundrede Andre; den var fuld og mægtig, om end ikke mere frisk blomstrende. Den Arie, hun sang, syntes mig at være af en gammel italiensk Opera. Efter en kjæf, underlig Cadentz, efter en længeholdt Trillo, forstærkede Stemmen pludseligt, inden endnu Slutningstonen faldt ind; en lav, mild Afford lod fra Spi-nettet, og nu fulgte et kort, heftigt Skrig, der gik over i høi, jamrende Graad. Rosa bedækkede sit Ansigt med begge Hænder, og iilte ind i Sideværelset, hvis Dør hun tilkæsfede efter sig. Forundret, forskædet saae jeg paa den syge Gamle, der slet ikke syntes forstyrret i sin Henrykkelse ved den pludselige og sælsomme Ende, vor musikalske Underholdning havde taget. Han blev ved at see opad, hans Dine

stode fulde af Taarer, paa hans indfaldne Kinde brændte en blussende Rødme. Endnu en Etund lyttede han opmærksomt, som om Sængen vedvarede endnu, og dog hørtes kun en sagte Jamren fra Sidesværelset. Derpaa lagde han sig tilbage, og sagde, efter en vedholdende, frampagtig Hoste, svagt og hæst:

„Alle Rattergalene ere døde, Hr. Baron, siden de hørte denne Sang. Hvad vilde de ogsaa kunnet præstere nu, som havde kunnet høre Røgen? Har jeg ikke selv opgivet Positiv og Violin, siden jeg blev bekendt med den? Jeg siger Dem, Hr. Baron — —“

„Slig mig blot, sagde jeg ham utaalmodig i Ordet: hvorledes kommer denne gandske fortræffelige Sangerinde hid? Hvorledes gaaer det til, at hun har kunnet blive ubekendt i en saa kunststændig Stad, som denne? Hvorledes hænger det sammen med hende og hendes underlige Færd? Hvad gjør hun hos Dem, hvo er hun?“

„Det er min Kone! svarte den Enge, i en Tone, som viste, hvor høit han vurderede Besiddelsen af dette gaadefulde Væsen: Det er min Ledsagerinde gjennem et jammerfuldt Liv. Hun er flyttet med mig hid, til min Fødeby, for her atter at lide med mig, savne med mig. Folk sige, Doctoren siger det ogsaa, at hendes Aand er forvirret, og at en stor Ulykke, som hun aldrig kan glemme, har grebet hende saa mægtigt, at hun er bleven ude af sig selv. Men jeg kan ikke troe det. Hun besidder en høj Aand, som jeg aldrig har begrebet, og det gaaer vel Andre ligesaa. Hvo der kan synge som hun, er forstandigere end alle Doctorer i Verden.

Jeg vogtede mig vel for at forstyrre Henrik's gode Tro, skjøndt Sangerindens hele Væsen, saavidt jeg kjendte det, syntes mistænkeligt.

„Hun maa være en Italienerinde! begyndte jeg paany: Ingen Udlænding vilde saaledes kunne til-
egne sig den reneeste toskanske Dialekt.“

„Lingua toscana in bocca romana! smilte den Syge: Hun er en Romerinde, Hr. Baron, født ved Tiber, i Verdensstaden, hvor Sangens Hemmelighe-
der bevarede fra Arildstid. Som en herlig, straa-
lende Jldlilie er hun kommen over Grændsen, men
her, i det kolde Lydsland, er hun bleven en hvid
Lilie, der nu sørgmodig bøier det blege Hoved.“

De sælsomme Ting, jeg i kort Tid havde erfaret, sysselsatte min hele Indbildningskraft. Jeg havde endnu tusinde Spørgsmaal paa Tungen, tusinde Gaa-
der at løse — jeg længtes desuden efter, at see Rosa
endnu engang. Da mindede den første Morgentime,
som lod fra den nærliggende Kirke, mig om, at vende
tilbage. Den Syge rakte mig endnu engang sin
Haand, takkede mig for det, jeg havde lovet hans
Barn, og udtalte den Overbeviisning, at en Selsberg
kun havde de reneeste Hensigter med sine Belgjernin-
ger. Han meente, jeg betragtede kun Rosa, som
han, med en Faders Dine. Jeg sølte mig ikke gands-
ke Skyldfri i denne Henseende. Endnu engang lyttede
jeg, om jeg ikke idermindste kunde høre det kjære
Barns Røst; men da jeg ei fornam Ander, end San-
gerindens stille Jamren, lod jeg usformærkt min Pung
glide ned paa den Gamles Natbord, og lovede ham
at komme igjen en af de følgende Dage.

Neri, sin Sustrues Morder.

„Lille Ven, lille Ven!“ tilraabte mig om Middagen, da jeg gik til Table d'hôte i „den romerske Keiser,” Politiaktuaren Virgilius Blümlein, med oploftet, truende Pegefinger, idet han gik mig rask forbi, for, paa sit Spisequarteer, at finde Suppen varm endnu: „Bring mig ikke den stakkels Rosa paa slemme Veie! Jeg veed, hvad jeg veed. I er først kommen hjem Klokken halvt i Morges. Natvægteren har rapporteret mig det. Skuffer I min Lillid, er det ude med vort Venstreb, og ligesom jeg hidtil har anpræst Eder som et Mønster for alle ærbare Ungersvende, saaledes vilde jeg herester advare mod Jer, som en anden Lovelace og Don Juan.”

Jeg vilde replicere, og forsikre ham om min Ufkyldighed, men Virgilius var allerede, svingende Fiskebeensstokken mod mig, forsvunden om det nærmeste Gadehjørne. Jeg sagtnede mine Skridt, og tænkte nu alvorligt over de Grunde, som ledte mit Forhold mod Rosa. Rigtignok bankede det mistænkeligt under det venstre Knaphul, og jeg maatte for mig selv bekjende, at Pigens Ynde ei havde nogen ringe Deel i min Velgjørenhedsiver. Jeg gav mig selv mit Vresord paa, kun i den retskafne Hensigt at sætte mine Dine paa Rosa. I de Underviisnings timer, jeg havde lovet hende, vilde jeg optræde som streng, alvorlig Lærer, og isvrigt vilde jeg understøtte Familien efter dens Trang, ikke efter en kjælen Tilbøieligheds Indskydelse.

Med disse gode Forsætter naaede jeg „den romerske Keiser.” Gæsterne stode endnu i enkelte Grupper

om Bordet og i Binduesfordybningerne. Dagens Nyheder bleve forhandlede. Man talte om Grækenland og Algier, om Rationalismen og Mystik, om Baller og Comedier. Min sædvanlige Bordnabe, Commmerceraad Mauselwitz, en Mand, hvis forpørlige Omfang, hvis hele behagelige Udbortes lod slutte til Rigdom og Vellevnet, trængte sig gjennem Alle, hen til mig, tog mig ved Knaphullet, og tilhviskede mig:

„Vor fortræffelige Bert har idag tiltænkt os store, kostelige Overraskelser. Jeg har hørt en Fugl synge derom, og holder det for min Pligt, at avertere en gammel Ven og Nabo derom, paa det han kan være belavet. Tænk Dem, Baron, vi saae ei alene ferske rhinske Eap, ei alene den uforlignelige ragout fin aux truffes et a la salade, men ogsaa, til Slutning, en Italiener, som synger deliciousst, trommer yderst smagsfuldt med Munden, og efteraber alle Verdens Instrumenter paa den pikanteste Maade.“

Commmerceraaden, En af Residentsens første Læfsefærmunde, var saa vant til, at tale om Epise og Drikke, at han ogsaa overførte de Udtryk, man pleier at bruge om disse Ting, paa andre Gjenstande. Saaledes havde jeg tidt hørt ham tale om en mavekyrkende Tragoedie, om en Urie aux fines herbes, om en ny Roman a la sauce pianante. Ingen forargede sig derved; man havde, lidt efter lidt, vænt sig dertil, og vidste godt, hvad han vilde sige dermed.

„Ja, kjæreste Baron og Nabo! vedblev han, idet han, da Episeflokken just ringede tilbøds, trak mig ned paa min Plads: Det er nu omdage ikke nok, at Restaurateurerne sætte de udsøgte Læfsebidstener for os; vi forlange ogsaa en Tilgift af Krydderier, et

æsthetisk Cayennepeber, som kan flyde efter. Sligt et Krydderie skal nu bemeldte Italiener være i Dag. Gud maa vide, i hvilket Hul vor Bert har opsnuset ham; men saameget skal være vist, at han er i Besiddelse af vidunderlige Gaver, som ret egne sig til at befordre Ens Velgaaende efter Bordet, af den delikateste Comik i at gjøre Grimasser, af et ligesom mousserende Foredrag i Sangen, af den Kunst, at efterligne Lærkens og Vagtelens Slag saaledes, at man derover glemmer, hvilken herlig Nydelse disse Guds Gaver, ogsaa stegte, skjænke En!"

Den første Ret satte en Grænse for Commerceraadens Bestalenhed, idet den lagde Beslag paa hans hele Opmærksomhed. Jeg tænkte paa Italieneren. Gaarssamtalen i Italienerens Viinskælder om Sangeren Zechi, den italienske Cantatrice, som saa vidunderligt havde overrasket mig i Elendighedens Bøllig, Behudelsen af det nye, sælsomme Phænomen fra Italien: Alt forenede sig om, at bringe min Phantasie i Bevægelse. Det kostelige Bord rørte mig ikke; for Naboen's Tale var jeg døv. Vel sevgange læste jeg Comedieplakaten, der anmeldte Fremstillingen af Rosini's Othello, hvori Zechi vilde optræde som Mohren, og omsider sank jeg i saa dyb Grublen over den Hemmelighed, som omgav Rosa's Moder, at jeg kun vaagnede ved Commerceraadens meget følelige Albuestød og ved hans med Stentorstemme gjentagne Spørgsmaal, om jeg da var saa aldeles forblindet, at jeg intet Die havde for den kostelige Tax.

Jeg samlede nu min hele Fornu, for ei at vende til Tatter ved det offentlige Spisebord. Jeg blandede mig i det næste Bordseffekt's levende Underholdning, og opstillede allehaande paradoxe Paastande, som jeg

søgte at forsvare, for at min Mand levende kunde sysselsætte sig med en anden Gjenstand. Saaledes søgte jeg, at retfærdiggjøre Othello's overilede Handling, idet jeg bestræbte mig for at bevise, at allerede en langt ubetydeligere Mistanke kunde give tilstrækkelig Grund til en saa morderisk Fremfærd. Jeg blev saameget ivrigere, jo flere Modstandere jeg fandt, der Alle antog sig Desdemona's Sag.

Da faldt mine Bine pludseligt paa en Mand, som stod bag en Bordgjæsts Stol, ligeoverfor mig. Det var en Olding. Nar og Lidelser havde vel bleget hans Haar; det Lidet, han endnu havde tilbage, hang glat ned paa begge Sider af Hovedet. Den skaldede Pøse var boiet, Ansigtet faret af Kummer og Savn; men i det dunkle Nie flammede endnu en ungdommelig Ild, hans Minespil var udtrykksfuldt, hans hele Udortes røbede Sydboen, Spanien eller Italieneren. Et eneste Blik, som gled hen over hans Skikkelse, var nok, for at overbevise sig om hans Armod. En lang Overkjole af grovt Klæde, paa nogle Steder laset, paa Andre lappet, bedækkede ham. Hans skjælvende Benstre holdt en Luth, hvormed den slapt var nedsunken. Han stod med indadboiede Knæe, svag og vaklende. Alt dette sysselsatte mig kun i Diebliffets Flugt, men Udtrykket af det dybeste Veemod, af en bitter Smerte, en stille, men haardtanklagende Bebreidelse, hvormed den Gamle betragtede mig, da jeg forsvarte Skinsygens Myrderlyst, fængslede mig pludseligt saa mægtigt, at Ordene døde paa mine Læber, og jeg, til de øvrige Tilhøreres Forundring, stiltiende stirrede paa den sære Gamle. Alles Bine vendte sig nu til ham.

„Italieneren!“ raabte Commmerceraaden, og tabte det Stykke Punschæerte, han holdt i Haanden.

„Italieneren?“ lød det gennem Salen, i mangestemmigt, spørgende Ekko.

Den Gamle havde allerede grebet Luthen, foer sagte med Haanden over Strengene, og sang, med en svag, dog ei ubehagelig Stemme, en italiensk Romance om Pietro Neri, som, i rasende Ekinsyge, bragte sin dydige Hustru til det frygtelige Maremma, Giftfebreens Seng, hvor hun snart sank Døden i Armene.

Sangen varede noget længe; dens Indhold var sørgeligt. Deraf kom det vel, at de fleste Gæster, som vare belavede paa Noget, hvoraf de kunde lee sig halvt ihjel, skuffede i deres Forventninger, havde fjernet sig. Min Naboe, Commmerceraaden, var strax, med en Eed paa Læberne, sprungen op, havde kastet Servietten vildt tilside, seet vredt paa Sangeren, og iilsomt forladt Salen.

Da nu den Gamle slog de sidste Slutningsakkorder an, fjernede sig ogsaa de faa Tilbageblevne, og snart saae jeg mig alene med Sangeren. Bersten styrtede rasende ind, og overøste den arme Mand med Bebreidelser, fordi han ikke havde holdt Ord, ikke sunget lystige Viser, ikke galet som en Hane, ikke gjort underlige Grimasser, hvilket han dog havde lovet, men derimod opført en Jammermusik, der bedre kunde passet sig ved en Begravelse. Han havde nu forjaget Gæsterne med sin Piben, og der var ingen Champagner bleven affat, hvorpaa man dog havde gjort Regning. Jeg søgte, at berolige den heftige Mand, paastod den Gamle havde sunget fortræffeligt, Gæsterne forstode kun ikke, at sætte

Pris derpaa, og bestilte derpaa en Glaske Bourgogne Chambertin. Nu bad jeg den forundrede Gamle sætte sig hos mig, og drikke med mig. Mig havde hans Sang grebet dybt, hans hele Væsen havde gjort et sælsomt Indtryk paa mig. Han var ussel klædt, han saae ud som en Bøtler, og dog viste alle hans Bevægelser, at han maatte have levet i bedre Forhold i det saakaldte gode Selskab. Medens han sang sin Romance, kunde den uopmærksomme Jagttager let see, at dens Indhold fyldte ham med den meest levende Deeltagelse, at hver Takt, som i den berørtes, gjenspejlede sig i hans Sjæl. Han havde ei, paa sædvanlig Maade, afdeelt sin Sang i Strofer; han foretog den recitativt, næsten dramatisk. Det meest levende Minespil, der, i det blege, udtærede Ansigt, næsten tog sig grueligt ud, ledsagede den. Næppe havde han begyndt at synge, før jeg følte mig tiltrukken og fængslet. Kjendte jeg ikke allerede Manden, som levede i dette Foredrag, havde den ikke tiltalt mig af Zechi's Sang, af den midnatlige Sangerindes Arie? Maatte jeg ikke derved mindes om Rosa, om hendes syge Fader, hendes vanvittige Moder?

Sælsomme Sammentræf, underlige Bæb af usynlige Bånd, hvormed Tonekunsten truede at omhygge mig!

Sebastiano Infelice.

Den Gamle sad ved min Side, og gjorde sig ret tilgode med den kostelige Burgunder. Hans dybt furede Kind farvedes, hans Blik blev friere, han løstede Hovedet, og begyndte at see sig om med en Stolthed, der vel maatte have været ham egen i

fordums Dage. Denne Udsærd kontrasterede forunderligt med hans usle, lasede Dragt. Hans hele Skikkelse fyldte mig med Beemod; jeg kunde ikke holde Herre over den Tanke, at den Gamle var et sørgeligt Billed paa alt Jordist.

„Den gamle Tid skal leve! sagde jeg alvorligt, idet jeg stødte mit Glas mod hans: Hvo gjenner ei, i den, skønne Tider, som han stundom gjerne lader leve op i Erindringen? Hvem har den ei forstrakt en Capital af Glæder, som man kan bære paa, naar de Dage komme, som ick behage?“

„Si Signor! svarte min Gamle, idet han drak, og hans Bliffe straalte: per bacho, jeg har oplevet en herlig Tid; i mine unge Dage har jeg staaet ligesaa høit, som jeg nu staaer lavt paa min gamle Alder.“

„Lykken har altsaa begunstiget Dem tilforn?“ gjenmælede jeg spørgende, thi jeg haabede, at den Gamle skulde indlade sig paa videre Meddelelser, af hvilke jeg ventede et interessant Udbytte.

„Tempi paslati! svarte han levende: Det Scepter, hvormed jeg herskede, er knust; Jubelskriget er forstummet i Theatro San Carlo; visnede ere de Krands, som, fra Loger og Gallerie, regnede ned paa den divino mæestro, naar han fremtraadte. Fortiden er blevet en sepolero, hvorpaa jeg promenerer og synger canzonetti dolorose, som spørgsfulde dilettanti behage at tage for musica buffa, for en lystig Vise med Grimasser og Lazzi.“

En Bitterhed, for hvilken jeg intet Udtryk har, flai, mens han sagde dette, over hans Ansigtstræk. Han loe huult og haanligt, tømte hastigt sit Glas, og vedblev derpaa:

„Har Signor været i Napoli?“ Jeg benægtede det.

„Vedi Napoli e poi muori! raabte han begejstret: See Neapel, og dø! Hvad Herligt kan Jorden endnu vise en Mand, som har seet Staden ved Vesuvio; hvad Skønt og Godt kan den give, som han ikke hist har fundet i ricchezza e perfezzione? Den er falden dal cielo alla terra, den indeholder Alt, hvad der har været i Paradiset, inden Moder Eva aad af Eblet. Der er jeg født, Signor. Ja! gjentog han, reisende sig endnu stoltere: Io sono Napolitano! Der har jeg nydt den første Underviisning i den guddommelige musica hos den udødelige Mäestro Cimarosa, der har jeg komponeret min Opera seria, Alesfandro in Persia, der har jeg vundet la corona, der levet lykkelig og salig con mia Sposa, Eleonora, den første Sangerinde i Verden, der har jeg begravet hende, og min Vre, og mit Navn, og kalder mig nu Sebastiano Infelice, fordi der ei gives nogen Lykke for mig paa Jorden mere.“

Hans sidste Ord, og den Maade, hvorpaa han sagde dem, havde rystet mig dybt. Han græd ei; der laae intet Klagende i hans Stemme, men den var svag og tonløs. Han sad nu stille, uden Bevægelse, og stirrede ned i Glasfæt, som han holdt i sin høire Haand. Hans Pandes Rynker syntes at formere sig i det Uendelige, hans Ansigt sank sammen i dybere Folder, og det syntes mig nødvendigt, at lede hans Opmærksomhed paa en anden Gjenstand, hvis han ikke gandske skulde forstumme.

„De syntes nys at interessere dem for Desdemona's Skjebne! begyndte jeg paany, idet jeg bød ham en Comediebillet, som jeg om Morgenens havde

taget: Maaskee kan det more Dem, idag at bivaane Fremstillingen af Othello."

"More! loe han vildt og haanligt, idet han rev mig Billetten af Haanden: Qual og Forsærdelse vil det volde mig! Men jeg vil gaae derhen; jeg vil høre denne Musik, som er reven ud af mit Hjerte, jeg vil see denne Tragoedie, som er spillet i mit Liv. O Monsignor! vedblev han, og hans Stemme gik over til den dybeste Smerte: Det har ret gjort mig ondt, da De nys tog Banditen Othello i Forsvar; De har tvungen mig til, at synge Sangen om Maremma, som jeg gjerne lader hvile i Taushed og Glemsel."

"Min Himmels! raabte jeg, ei uden Forlegenhed: Der har jeg ei alene handlet mod min Villie, men ogsaa talt mod min Overbeviisning. Tro mig, kjæreste Maestro, jeg er hverken saa blodtørstig eller saa skinsyg, som De vel, paa Grund af min Tale, kunde tænke. Jeg er mild, jeg er blid, jeg vil engang gjøre min Kone lykkelig, og sikkert ikke strax gribe efter Gift og Dolk, naar en Anden præsenterer hende sin Arm. Da De hørte mig forsvare Mohren, snakkede jeg hen i Taaget, blot for at sige Noget, der skulde aflede mig fra allehaande Griller. Drik, dyrebare Maestro; overbeviis Dem om, at Den, der har den Ære, at drikke Dem til af dette Glas Chambertin, er et reent, barnligt Gemyt."

Jeg vidste ikke selv at forklare mig, hvi jeg følte en uimodstaaelig Drift til, i den gamle Italieners Dine at retfærdiggjøres med Hensyn paa den skrækelige Indflydelse, Skinsygen har paa de Menneskers Beslutninger, som ere den hjemfaldne.

„De er god, god som Deres Børn! smilte den Gamle nu, idet han drak og rakte mig den magre Haand: De hører ikke Dolke i Vinene og Gift i Hjertet, som Caroli, den mordlystne Virtuoso, mit Livs Dæmonio. Har De aldrig hørt tale om ham, aldrig hørt Fama udbasune hans Ære, den første Sangers, som nogensinde blev født?“

Min Tausshed sagde den Gamle, at den mordlystne Signor Caroli, den dæmoniske Virtuoso, desværre var mig ganske ubekjendt.

„Han har været min Elev! vedblev den Gamle, idet han syntes, at lægge stor Vægt paa denne Omstændighed: Af mig har han il methodo, il portamento di voce, l'espressione, med eet Ord, il tutto. Han kom til mig som en fattig Bondebødre, men havde en Stemme som en princip. Han lærte flittigt, og siden sang han paa alle Theatre i Italia, et miraclo del mundo. Han har bragt sin mæstro stor Ære og mange scolare, som Alle vilde vorde Caroli.“

„Han skal leve, den store Sanger!“ raabte jeg, for at sige den Gamle noget Behageligt, og opmuntrede ham til at drikke.

„Døe skal han!“ skreg Oldingen, saa det gjennemrystede mig, idet han kastede sit Glas hen ad Gulvet og saae paa mig med vildtfordreiede Træk: „Døe skal han, om det end skulde være for min egen Haand!“

Han var sprungen op, og stod midt i Salen. Hans hele Skikkelse syntes større, hans Holdning var truende, han havde opløstet den høire Arm med Luthen.

„Sangerens principe, sagde han med indædt Harme: er ogsaa Riddingernes. Jeg havde indført ham i templo del arte — derfor har han indført mig i Elendighedens og Fortvivlelsens casa. Af mig fik han Sangens søde Kunst — derfor har han givet mig Smertens bittere Drik. Ja, Signor, ham var det, der spillede Tragoedien om den sorte Moer af Benedig, ind i mit Liv, ham, den grusomme Othello; jeg er den arme Brabantio, hun, mit eneste Barn, min Datter Giulietta, den ulykkelige, uskyldige og myrdede Desdemona. Jeg vilde ikke give ham hende, den melodiske Nattergal, fordi jeg kjendte ham som en Ekurk. Han røvede hende, forførte hende, myrdede hende i kold Ekinsyge, som en gruelig Othello. O Signor, I veed ei, hvad der pincer den fattige Musikant, den gamle Bettelsanger, Dag og Nat. Giulietta's Blod flyder, i dunkle Strømme, for mine Fødder, og skriger: Hævn mig, Fader, hævn mig, hævn den uskyldig Myrdede! Saa reiser Blodet sig, og formerer sig til en viid Strøm, og slaaer i Volger op mod mit Hjerte, over mit Hoved! Diavolo, der er kun eet Middel mod denne Qual. Naar Caroli's Hjerteblod strømmer hen for mine Fødder, naar min Kniv har fundet hans Bryst, saa vorder Alting godt, som tilforn!”

Han havde kastet Luthen under Armen, og foer med den høire Haand ned i Brystlommen, som om han vilde føle, om her endnu fandtes en Gjenstand, der uden tvivl var ham meget vigtig. Derpaa smilte han tilfreds, gjorde en anstændig Compliment for mig, og skred, uden at lade sig tilbageholde, ud af Døren.

M o r d e r.

Jeg var forstemt. Italienerens Meddelelser vakte i høi Grad min Interessee, men de vare mig dog nye Gaader, som jeg forgjæves pünte mig for at løse. Saa rigt paa sælsomme Tildragelser havde mit Liv endnu aldrig været. Alt løb mig vildt om i Hovedet; gjerne havde jeg seet tilbunds deri, men jeg skuede kun et Mørke fuldt af dæmoniske Skyggegestalter.

I Eftermiddag vilde jeg begynde Rosa's Skrivelser; Underviisning. Intet længtes jeg saameget efter, som den Time, jeg skulde tilbringe ved hendes Side. Saa kunde jeg see ind i et Hjerte fuldt af Ustyld, Enfoldighed og barnlig Kjærlighed; saa kunde jeg, af Vigens rene Sjel, øse Fred for min; saa kunde jeg, tabende mig i hendes Beskuelse, glemme den underlige Maestro, Pietro Neri, det gistaandende Marmemna, den uhyffelige Giulietta, og den dæmoniske Virtuoso.

Snart var jeg paa Veien til Forstaden. Rosa's Billed svævede foran mig; jeg hastede, for at naae min Phantasies yndige Skabning. Jeg boiede om et Gadehjørne. Da følte jeg mig pludselig greben i Armen, og Politiaaktuarens bekjendte Stemme naaede mit Øre.

„Baron! sagde han hastigt: Hvad er der idag foregaaet ved table d'hôte i „den romerske Keiser?“ Mauselswitz, Commmerceraaden, mødte mig paa Promenaden, og beklagede sig bittert over Berten, der, som han sagde, efter at have præsteret de ønskeligste Gager, vovede morderiske Angreb paa sine Gæsters Liv, idet han bibragte dem saakaldte Under-

holdninger, der maatte lamme Menneskets bedste Kræfter og saaledes nedstemme Jordvielsesorganismen til fuldkommen Uvirkksomhed?"

Denne Politiaktuarens Tiltale satte mig pludseligt i muntert Lune. Jeg fortalte Virgilius det Nærmere.

„Commerceraaden er en Nar! sagde han ærgersigt: En Nar in folio, som ubilligviis har bragt mig i Harnisk mod Keiserverten og mod den stakkels gamle Italiener, som, efter lovlig Orden, har løst Bevilling til at lade sig høre. Men — I huger mig heller ikke, Baron. Hvor kan I, en rydst Friherre, gjøre Jer saa gemeen, og drikke Burgunder med sli en. Pjalt af vandrende Muskant, i Residentsens første Aulberge? Jeg er ældre, end I, jeg har Meget tilovers for Jer, fordi I ikke er storsnudet paa Eders Adels, Eders Riigdoms Begne — jeg vil derfor raade Jer paa det Bedste og bede Jer flye saadant Selskab, hvis Bekjendtskab let kunde bringe Jer paa Politikammeret engang. Lev vel, Baron. Dixi, et Salvavi animam meam.“

Virgilius snoede sig om Hjørnet, idet han, med sin Stof, beskrev nogle sælsomme Figurer i Luftten. Jeg loe ad ham, som før ad Mauselwitz. Virgilius var en høist godmodig Sjæl, besad ogsaa en vis Grad af Forstand og nogen Dannelselse, men hver Fremmed, hvert Menneske, som ei var født i Residentsen, forekom ham mistænkelig.

Rosa ventede paa mig. En Skrivebog laa paa Bordet, et gandske nyt Skrivertoi af Porcelain stod ved Siden af. Hun fortalte mig i Fortrolighed, at hun, allerede aarle om Morgenens, havde meddeelt en Barndoms Legebroder, den ligeoverfor

boende Smedkers Søn, hvorlunde hun herefter skulde undervises i allehaande nyttige Ting, ogsaa i Skrivning. I Middags havde da det unge Menneske bragt hende Skrivetoiet til Præsent.

Det unge Menneske vilde slet ikke behage mig, skjøndt jeg idag hørte det første Ord om ham. Jeg blev adspredt, fortrædelig, og agtede kun lidet paa al den Taknemmelighed, den syge Gartner bevidnede mig for den rige Gave. Rosa's Elskværdighed opmuntrede mig imidlertid snart igjen. To Timer senere saa hurtigt og ubemærkt, at jeg studsede, da Kirkeklokken slog sex — det var paa Tiden, at gaae i Theatret, naar jeg ei vilde forsomme Nogle af mine Yndlingsmusikstykker. Ofte havde jeg lyttet, om jeg ei, fra Sideværelset, kunde høre nogle Toner, kun en let Passage af den underlige Sangerindes Mund; Alt var og blev roligt, paa nogle tunge Suf nær, som jeg hørte fra Tid til Anden.

Su tog jeg Hat og Stof, for at gaae; i Morgen vilde jeg komme igjen. Da bankedes paa, Døren gik op, og ind traadte, med en anstændig Compliment, en smuk, blomstrende ung Mand, om hvem mit Hjerter strax sagde mig, at det var den ford . . . Barndoms-Ægebroder. Til min Ergrelse maatte jeg bemærke, at Rosa's Dine skinnede klarere, da hun saa ham. Han gik lige hen til Faderens Seng, og sagde, han kom, for at reparere den Bagatel paa Claveret, hvorom Rosa havde talt til ham; han haabede, snart at være færdig dermed, og vilde der paa, efter Sædvane, forelæse ham Aviserne, som han havde medbragt.

Jeg mærkede paa Alt, at den unge Mand maatte være meget bekendt i Huset. Jeg kvalte min

Harne, og kastede, idet jeg fjernede mig, et meget koldt, fornemt Blik paa min Medbeiler, som just havde den Lykke, af Rosa at vorde ført ind i Selskabet.

Med Othello's Dvaler i Hjertet ilte jeg til Othello. Ei alene min vaagnende Kjærlighed, ogsaa min Stoltshed var krænkert. Blümlein havde mindet mig om den tydske Friherre — det randt mig nu ihu. En Friherre og — en Snekfersvend! En Adelsmand, som kunde faae Kammerherrenøglen hvad Dag han vilde, og — en Pige, som havde salbudet Blümster paa offentlig Gade! Hvilken umaa-
 lelig Klost! Ak, men Rosa var dog saa ubeskrivelig elskværdig! — Naar jeg tilbagekaldte mig Wogens Billed, hvortunde hun, ved Midnatstid, beskinneth af Maanen, med Blümsterkurven paa Armen, havde siddet paa Gadehjørnet, da forvandlede sig alle Blümster til Adelsdiplomer, og hendes Yndigheder bleve til Ahner, der naaede langt ud over Korstogens Tider! Jeg erkjendte, at der kunde indtræde et afgjørende Dieblis, hvori jeg ei vilde vurdere min Friherrestand højere, end hendes Blümsterkurs, hendes Armod, hendes barnlige Kjærlighed, hendes Hjertensgodhed.

I denne Stemning kom jeg i Operen, og vedblev at drømme om Rosa og hendes Ynde. Jeg hørte ikke paa Musikken, der dog ellers pleiede at tiltrække mig mægtigt; jeg saae ei paa Scenen foran mig, men paa den lille Scene i mit Hjerte, hvor Rosa levede og herskede som Primadonna. Jeg havde maaskee bortdrømt den hele Fremstilling, hvis jeg ei var bleven forstyrret af en sælsom Stønnen;

en huiul Mumlén, der lød som undertrykte Eder. Jeg saae mig om, og opdagede snart, noget nær mere ved Scenen, min gamle Italiener, Maestro Sebastiano Infelice. Han stod paa Tæerne og saae kun med Nøie over en større Mands Skuldre, som stod foran ham. Han syntes ikke at have noget Dieblifs Ro. Han bevægede sig hid og did; han sammenknugede den gamle Hat i den venstre Haand, medens den Høire havde grebet i Bryllommen. Kunde han ikke længer udholde, at staae paa Tæerne, saa stampede han med Fødderne, og ændfede ikke Naboernes Advarsler. Han havde gandske hengivet sig de Følelser, som Stykket, eller En af dets Fremstillere, vakte i ham.

Zechi, den uforlignelige Sanger, befandt sig just paa Scenen. Alle Øren lyttede opmærksomt til hans Sang. Medens man, fra alle Sider, hørte halvundertrykte entusiastiske Udraab, sagte Klappen, beundrende Suk, bandede den gamle italienske Maestro i Skjæget, idet hans Blikke, besjelede af en mørk Jld, forfulgte alle Sangerens Bevægelser, alle hans Skridt. Carissima mia! sang Zechi just. Male-detto! bandede Sebastiano. Saaledes vedblev det i fiendelig Duet, og jeg var ikke den eneste Tilhører; ogsaa en stor Deel af de Omstaaende maatte finde sig i denne forstyrrende Tilgift. Idet Zechi slog en glimrende Slutningstrillo, trommede Sebastiano saa stærkt med Fødderne, at Mange i Nærheden bleve høimælede, og forlangte, at Forstyrreeren skulde vises ud.

„J sin Brede har Gud sat denne gamle Harellant ud paa mig! stønnede bag mig en tyk Herre, i hvem jeg strax gjenkjendte Commereeraaden: De

veed, bedste Baron, vedblev han, trækkende mig i Kjøleskjødet: hvorledes han idag, ved sin malitjose Sang, forvandlede mig den kosteligste Diner til Gift og Opmerment! Som en forbrændt Trøffelsauce, som en opvarmet Gift, som en gammel Krebs, smagte mig hans miserable Sang, og før jeg vilde høre den tilende, før lod jeg den delikate Cremetærte i Stikken. Hvad skeer nu? Jeg haaber, i den sukkersøde, skummende, frydrede Rossiniske Oper at finde Oppreisning for den forladte Tærte — saa hidfører min onde Genius atter den gale Musikant, der, ved sin syndige Vanden, fordærver mig de meest velsmagende Arier, og, ved sin forrykte Trampen, snapper mig de ædleste Lækkerbidstener af Passager, Coloraturer, og hvad det videre hedder, bort fra Dret. Hvad mener De derom, Baron? Jeg bliver ordentlig grueligt tilnødt i den Vælskes Nærhed. Den rædsomme Angst kommer over mig, at det gale Menneske kunde være, som Digterne kalde det, mit fatum, der følger mig i Hælene med Ulykke og tilsidst vil myrde mig i en Situation, som gjør det ønskeligt, at leve, f. Ex. ved en Algerhønssepostei, eller ved et Bildsvinehoved. Baron, jeg skjælver i det Menneskes Nærhed, og kan dog, i den uhyre Trængsel, ikke slippe bort fra ham."

I dette Dieblif foer en Elfenbeensstokknæv, som var mig bekendt, forbi mine Dine. Den faldt ned paa Italienerens Skulder. Overrasket saae Denne sig om, og jeg hørte nu Blümlein's Stemme:

„Man menagere sig! Man forstyrre ikke Publikum i Kunstnydelsen ved høiroftet Snak og usømmelig Trampen; man respektere de høieste Herskabs

bers Nærværelse, som have behaget at bære For-
stillingen med deres Besøg! Man retirerer, hvis man
kanstee er sig bevidst, at have druffet en Taar over
Tørsten, eller man holde sig inden det selskabelige
Decorums Grændser, hvis man ei vil udsætte sig for,
at vorde bragt til Raison af det tjenstgjørende Poli-
tiperpersonale!"

Virgilius havde forivret sig. Hans Ansigt
brændte i dunkel Bredebild; den endnu i Luften svæ-
vende Stof zittrede i hans Haand. Pludseligt var
al Trods, al Bildhed, forsvunden af Italienerens
Bæsen. Ydmyg stod han der, med boiet Hoved og
nedhængende Hænder, taalmodigt hørende paa Po-
litiaktuarens heftige Tale. Da Denne havde udtalt,
gjorde han et dybt, bekræftende Buh, og forholdt sig
ogsaa fra nu af saa stille, at de Omstaaende ikke
kunde beklage sig over ham.

Han var mig for interessant, til at jeg gandske
fulde kunnet slippe ham af Sigte. Vel bemærkede
jeg, at den Rolighed, han nu viste, kun var tilsynes-
ladende. Forunderligt forekom det mig, at kun Zec-
chi's Fremtræden bragte ham i et stille Kaseri, som,
for den opmærksomme Jagttager, røbede sig i enkelte
Symptomer. Den høire Haand soer da atter i
Brystlommen, den venstre udstrakte han frampagtigt
knyttet, hans Læber bevægede sig, og et sælsomt Mus-
kelspil viste sig i hans Ansigt.

I dag overtraf Zechi, i Spil og Sang, Alt, hvad
man hidtil havde seet og hørt af ham. Ansægget
til den ulukkeligste af alle Lidenstaber fremtraadte
strax i Begyndelsen, som fjerne Lynglimt, af hans
Elbøielighed for Desdemona; det udviklede sig
langsomt, som et opstigende Tordenveir i en vinds

stille Aften; det udbrød i frygtelige Tordenslag, det tilintetgjorde i knusende Lyn. Alt tabte sig i Beundring og Henrykkelse. Ogsaa min underlige Nabo blev, mod Stykkets Slutning, gandske forandret. Publikums Erkjendelse yttrede sig i dyb Stilhed; Enhver syntes grusuldt greben af det Tragiske i Opløsningen; utallige skønne Dine fældede Taarer; ogsaa Prindsesse Elisa, Serenissimi Søster, der alt havde maattet bringe Tiden sin Ungdoms første Blomster som et Offer, hulkede høit. Men medens den almindelige Deeltagelse saaledes kundgjorde sig paa naturlig, gandske sædvanlig Vei, viste den sig, hos den italienske Maestro, i gandske modsat Ytring. Han loe nemlig inden i, gjorde underlige Geberder, syntes at lægge Haan og Spor paa sine Læber, og kastede fra Tid til Anden sølsomme, uheldtruende Blikke paa Scenen.

Desdemona var dræbt. Othello fik Dinene op, og raste mod sig selv.

„Charmant! foer det over Sebastiana's Læber: Kan der vel døes behageligere, end i Adagio espressivo, i Cantabile dolorosa?“ — Han saae paa mig, men syntes ikke at gjenkjende mig. Pludseligt tog han sig sammen, stød med en Kraft, som Ingen havde tiltroet ham, de Nærmeststaaende tilside, og trængte sig gjennem Mængden, mod Udgangen. Jeg veed ei, hvilken Følelse der drev mig til at følge ham. Ogsaa Blümlein var ham allerede i Hælene; den bekjendte Stokknep vibrerede foran mig, og viste mig Vei. Politiaktuaren maatte have bemærket noget Mistænkeligt i den Gamles Bæsen; Ahnelsen om noget Ondt, som Denne førte i sit Skjold, maatte

være vaagnet i ham; han vilde have Italieneren i Rifferten, det var mig klart.

Idet vi naaede Udgangen, var Stykket tilende, og Teppet faldt. Jeg stod tæved Blümlein, og greb hans Arm. Han søgte at rive sig løs og sagde: „Dphold mig, for Himlens Skyld, ikke, Baron! Den Gamle kunde ellers see sit Snit, og gjøre en Ulykke, som, for Gud og Menneſker, vilde anklage Politiet for Forsømmelighed. Han har et godt Die til Zechi. Hans Trudſler, hans Forhandelser har jeg bemærket, og mit ſkarpe Politiblik har ſeet en blank Dolk i hans Barm.“

I dette Dieblik ſaae vi den velſte Maefiro, der, raſt ſom en Yngling, havde gjennemilet Gangen, forſvinde i den Dør, ſom førte til Theatret. Logerne aabnede ſig, og Mængden ſtrømte ud. Denne Omſtændighed hindrede os naturligviis i, at komme frem. Omſider havde vi trængt os igjennem, og traadte nu ned paa Scenen, idet vi mellem Couliſſerne ſpeidede efter Sebastiano Infelice, den hemmelighedsfulde Dolkridder, ſom Blümlein romantiſt kaldte ham.

„Mord! Mord!“ lød det fra Scenen. „Mord!“ gjenslød det, i mangestemmigt Ekko, fra Garderoberne. Sangere og Sangerinder, Chorister og Choriftinder ſkyrte de hid i de underligſte Coſtumer.

„Rolighed! Orden! hød Blümlein, og opløſtede ſin Fiſkebeensſtof: I Politiets Navn advarer jeg Enhver, at holde ſig inden de tilbørlige Skranke.“

Man ændſede ham ikke. Alt løb til Scenen. Jeg var En af de Førſte, ſom naaede den. Her ſaae jeg Sangeren Zechi blodig, med fordreiet Ansigt, brydes med den gamle Sebastiano. Denne

svang den blanke Dolk, der allerede dryppede af Blod, i den Høire, og stræbte, at bibringe den saarede Sanger, der kun forsvarte sig med Hænderne mod den Gamles rasende Angreb, et drøvende Stød. Zechi var et Forsærdelsens Billed. Store Sveddraaber trillede fra hans Pande over det sminkede Ansigt. Hans ellers saa livfulde Mine syntes forvandlede til Glas, og stirrede paa den Gamle, som paa et Spøgelse.

„Mord! Mord!“ stammede hans Tunge mekanisk.

„Ja, Caroli, Din Time er kommen! raste den Gamle, og loe grueligt alt imellem: Du maa nu døe, fordi Du har dræbt Desdemona, og Brabantio er ingen Nar, at han skulde lade en Anden tage Dit Liv. Blod for Blod, hedder det i vort Fædreland, og Blodhævnen er sød, som Orangeduften ved Pausilip!“

„Befrier mig fra den gale Mand!“ skreg Sangeren med voldsom Anstrengelse, thi han følte Sebastiano's Jern paa sin Hals.

Allerede havde jeg grebet den rasende Sebastiano. Idet jeg rask omslyngede ham, og nedtrykte den opløstede Arm med Dolken, syntes hans Kræfter at forlade ham. Med det hængende Udraab: „Guilietta, Guilietta!“ sank han til Jorden, og Bevidstheden forlod ham. Min Haand holdt den blodige Dolk. Uden at vide, hvad jeg gjorde, gjemte jeg den i min Brystslomme. Alle nærmede sig nu den afmægtige Gamle. Enhver troede sig berettiget til at haane den blodtørstige Morder og fordømte at bryde Staven over ham. Maaskee havde man endogsaa forgrebet sig paa den Bærgeløse, hvis jeg ikke havde forhindret det, hvis ikke Blümlein,

som Politiofficiant, havde lagt sig derimellem, og erklærede, at Forbryderen stod under Loven.

Zechi, som blødte af en Bunde i Skulderen, vaskede frem, støttende sig ved en Statist. Medens Herrer og Damer trængte sig om ham, for at ønske ham til Lykke, saa han, med sty Blik, paa den bevidstløse Sebastiano. Han berørte, uden at han troede sig bemærket, hans Legeme sagte med Foden, og mumlede derpaa, saa Ingen, uden jeg, kunde høre det: „Han lever! Det er virkeligen ham, intet Gjenfærd, Sebastiano selv!“ --

Som om han i dette Dieblis oplevede en forunderlig, uforklarlig Tildragelse, saa han stivt hen for sig, med et Udtryk, der noksom betegnede, at han følte sig lammet i sit inderste Væsen. Sælsomme, forvirrede Tanker gennemkrydsede mit Hoved. Hvad jeg havde hørt af den Gamle, hvad jeg nu saa, hvad jeg hørte af Zechi's Mund, hvad dunkle Ringer allerede tilforn havde fortalt om Sangeren: Alt forenede sig i min Phantasi, til sælsomme Formodninger, der just ikke lode Signor Zechi vise sig i den reneste Uskyldigheds Lys.

Vagten kom, for at gribe Forbryderen. Forgjæves søgte man at bringe ham til sig selv. Den Alsmagt, hvori han laae, vilde ikke løses, og man saa sig nødt til, at bære ham bort.

„Skaaner ham, skaaner ham! raabte Zechi, idet han anstrengte alle de Kræfter, Blodtabet ikke havde berøvet ham: Jeg kjenner den Gamle. Han er vanvittig, men uskadelig, saasnart hans Paroxysme er forbi. Det vilde være uretsfærdigt, at straffe ham, at drage ham til Ansvar. Lader ham skjutte sig selv og gaae hjem med Fred, saasnart han er

kommen til sig selv. Ugter ikke paa hans affindige Tale, hans vilde Phantasier! I dem anseer han sig stundom for en stor, vidtberømt Musikus, og mig for sin Dødsfjende. Lader den Graffel med Fred!"

"Jungenlunde! svarte Politiaktuaren i skarp Tone og med et stikkende Blik, som havde noget Hemmelighedsfuldt: De selv, min agtbare Signor Zechi, Caroli, eller hvad De behager at kalde Dem, De selv vil indsee, at det er Øvrighedens Pligt, at undersøge slige forbryderiske Angreb paa en berømt Kunstners kostbare Liv, helst naar Delinqventen, som her er Tilfældet, udstøder Ord, der lede paa andre, ligesaa vigtige Undersøgelser. Delinqventen sættes for det Første fast, han bringes i Forhør, og saa er Sagen i sin lovlige Gang. Iøvrigt anbefaler jeg mig i Deres venstfælsige Erindring, min bedste Signor, og har den Ære, at ønske god Bedring."

Han svang sin Fiskebeensstok, og bød Bagten bringe den Afmægtige bort. Zechi sendte et giftigt Blik efter ham, smilte, efter nogen Betænkning, haanligt, og vaklede derpaa mod Døren, for at stige tilbogs.

"Caroli" er Løsenet.

Næste Morgen vaagnede jeg med en heftig Hovedpine. Om Natten havde jeg havt hæslige, forvirrede Drømme, af hvilke jeg først vaagnede ved en stærk Banken paa min Dør. Rask og hastigt gjenkoges den.

Paa mit utaakmodige „herind" indtraadte, gandske aandeløs, min Bordnabo, Commmerceraad Neu-schwitz.

„Lille Ven! Hjertesjel! pustede han: Allerede i en Time har jeg søgt Dem saa smaaeligt som en Knap: penaal. Hvor i al Verden gaaer det ogsaa til, at De til Klokken elleve ligger i Sengen, og hverken nyder superfin Vanillechokolade hos Mannini, eller hjer: testyrkende Caviar hos Legandre? I Regard af Dem har jeg allerede nydt begge Dele, thi De er bleven Dagens Mand, Dem maatte jeg tale med, af Dem maatte jeg høre den græsselige Mordhistorie, fra i Aftes — De har jo været Vidne dertil, De har jo end: ogsaa frelst et kostbart Mennekeliv!“

Jeg saae paa Uhret. Klokken var virkeligen over Elleve.

„De ligger imidlertid nu engang i Sengen, og før De staaer op, maa De fortælle mig den blodige Geschichte med alle smaae Details, med alle sine Omstændigheder og Omstændeligheder, som først ret give en Begivenhed det egentlig Pifante. Jeg har endnu kun en Forsmag deraf, Duften deraf, kunde jeg sige. Man taler allevegne derom, dog kun efter ubestemte Rygter. Men jeg elsker det Consistente, det Sande ved enhver Ting. Derfor kommer jeg til Dem, Baron. Hvorledes hænger det sammen med Sagen? Hvorledes har den virket paa Deres Nerver, paa Deres Appetit? De mindes, Baron, at den gamle Bandit i Aftes stod i vor Nærhed, i Parter: ret? Hvor let havde ikke Mordlysten, allerede her, kunnet gribe ham, — saa havde han draget Dol: fen mod Dem, eller vel endog mod mig, og En af os var da gangen heden, uden at have nydt en Bid til Aften! — Dog, De skal fortælle, jeg vil høre, jeg vil være stum som en Gist, og trække, suge den

delikate Fortælling i mig, som en Tvebak dry Madera."

Jeg indsaar, at jeg ikke kunde vorde den gamle Sladderer qvit paa anden Maade, end ved at tilfredsstille hans Onske. Jeg fortalte ham, hvad han skulde vide, den simple Begivenhed. Om mine Formodninger, om den Gamles Ytringer, om Zechis Monolog, talte jeg ikke eet Ord.

„Det er Alt? sagde han, da jeg var færdig, i langtrukken, utilfreds Tone: Isandhed, saa er den Sauce, Residentsens Sladdertunger give dertil, interressantere, end den Steg, hvormed De opvarter, Baron. Alt i Aftes vare gandske andre Ting i Omløb. Den Gamle har, paa Grund af et tidligere Mellemværende, udfordret Zechi. De, Baron, til hvem Banzditen igaar Middags halvt om halvt har betroet sig ved en Glasf Burgunder i den „romerske Keiser,“ har tilbudt det, at være hans Sekundant, og først da Zechi paa det Bestemteste vægrede sig ved at duellere med Bettelmusikanten, har Denne draget Dolken, og, med en sand Menneſteæders Raseri, kastet sig over ham. Naar der nu ikke er Noget om alt dette, saa taber Sagen sin bedste Smag, det fine, romantiske Krydrerie, Citronsaften til Østensen."

„Commerceraad! svarte jeg leende: De er i Sandhed den mærkværdigste Kof, jeg nogensinde har kjendt. De var istand til, af en Mordhistorie at gjøre en soupe a la tortur, en Strassburgerpostei, eller en Wiener-tærte."

„Larivari! svarte Neufelwitz ærgerlig: Det fortryder mig kun, at jeg ikke, paa Middagspromenaden kan præsentere Venner og Bekjendte noget Nyt, thi Deres Kjendsgjerning er altfor flau og fersk. Jeg

vil derimod meddele Dem noget Bedre, Baron, som De endnu ikke veed. Hele Sagen er, vedblev han sagte, idet han bøjede sig ned mod mit Øre; paa høieste Besfaling, bleven nedbøjsset. Ingen kriminalistisk Underfølgelse vil finde Sted. Den gamle Musikant er allerede i Nat bleven transporteret til Daarekisten. Ingen maa see ham, Ingen tale med ham. Zechi er meget daarlig, Serenissimus har sendt ham sin Læge. Man mumler mangehaande i Stjæret; man sammenføjer en sand *Olla potrida* af gale Meninger, og fordeeler samme, i smaae Portioner, blandt Publikum. Belunderrettede Folk, Mænd, som gjælde Noget ved Hoffet, ville vide, at Prindsesse Elisa, om hvem det er bekjendt, at hun føler nogen Svaghed for Sangeren, paa Zechi's Begjæring har udbirket, at Sagen er bleven undertrykt paa denne Maade. Zechi's Roes er i Alles Munde. Hans Forsønlighed, hans Høimodighed, opløstes til Stjerne; thi havde Sagen taget sin lovlige Vending, saa havde den gamle Blodhund mistet sit Hoved, maaskee endogsaa Haanden først, fordi han havde misbrugt den i det fyrstelige Theater."

Det aahnede mig, at Signor Zechi vel maatte have andre Grunde til at unddrage Sebastiano Infelice en Undersøgelse, der let kunde føre videre, end han skjøttede om. Af den Anklagede kunde vorde en Klager. Det gjorde mig ondt for den Gamle. Jeg havde engang skjænket ham min Deeltagelse; Ulykken, der øjensynligt havde gravet sine dybeste Spor i hans Jenderste, havde gjort ham interessant for mig. Den Gjerning, der nu fremstillede ham som en fordømmelsesværdig Forbryder, kunde jeg kun betragte som en tirret Lidenstabs Forvildelse, ei som Resultatet af en hadesfuld, længe næret Lumskhed. Jeg kunde ikke beslutte mig til, at over-

lade ham til Skjebnen. Meget Gaadefuldt laae der endnu i hans hele Væsen; men Sløret var dog løftet, og jeg gjorde Regning paa, at det snart vilde worde det gandske.

Saa snart jeg var bleven Commmerceraaden qvit, ilte jeg til Blümlein. Han modtog mig med et fortrædeligt Ansigt. Han maatte nys være kommen hjem, thi han havde endnu ikke lagt Hat og Stof fra sig; vilde frægtende i Lusten med den sidste, gif han urolig op og ned i Stuen.

„Hvad hjælper det os nu Altsammen? sagde han, efter den første Hilsen: Jer Eders Heltemod, hvormed I har frelst en vidtberømt Virtuoso's Liv, mig min Aarsvaagenhed, hvormed jeg har passet det gamle Mordsmenneske op? I har dog idetmindste nogen Tre deraf, Eders Navn vil komme til at straaie i Bladene! Men — hvad har jeg? Rigtignok tørster jeg ikke efter saadan public Roes; men det er dog velgjørende for den Subalterne, naar hans Foresatte erkjende hans Virksomhed, hans Iver i Tjenesten — det var kommen til Undersøgelse, til Protokollation; man havde indseet, hvorlunde Politiamtsaktuar Virgilius Blümlein egkede sig til, at stige høiere, og det første vakante Udsætt forat havde da været mig vist. Baron, Baron! vedblev han i en vigtig, høitidelig Tone: I denne Sagsnatlige Baggrund slumre vist underlige Ting, som en fløgtig Politiamtsaktuar kunde bringe for Dagen! O, jeg forstaaer Italiensk nok, for at have begrebet at den Gamle kaldte Signor Zechi „Caroli;“ jeg har et skarpt Øie, jeg saae, hvorledes Signor Zechi, ved denne Tilale, blegnede under Sminken; jeg har, i mangeaarig Tjeneste, erhvervet mig Menneskekundskab nok, for i denne Blegnen at læse den onde Samvittigheds

Sprog! For ingen Ting vilde den Gamle ham ikke til-
 livs. Og Caroli —? Baron! tilføiede han sagte:
 Det Naavn staaer paa en vis Liste, hvorpaa ingen retskaf-
 fen Mand vilde ønske, at finde Sit! Dog — jeg maa
 tie; man har bundet Munden paa mig. Den Hele Hi-
 storie skal begraves bag Daarelistens Jernstænger. En
 tro Retfærdighedens Tjener faaer en lang Ræse, hoor
 han havde ventet Avancement — ingen Undersøgelse,
 ingen Protokol, ingen ordentlig Retshandling — fort,
 Baron, jeg har, i al min Praxis, ikke oplevet
 Mage!" —

„Men hoorledes hænger det da sammen med denne
 Caroli? Hvad siger Eders Liste om ham? spurgte jeg
 nysgjerrig: J veed, Virgilius, til mig kan J tale
 oprigtigt — mit Bryst er taust, som Graven."

„Intet Ord videre! sorte Blümlein, og pres-
 sede Stokknappen mod Læberne: Om man end stuns-
 dom overiles af noget Menneskeligt, saa man taber
 Laalmodigheden, og pluddrer ud, hvad man gjorde be-
 dre i at fortie, saa ihukommer man dog snart igjen,
 at man har Pligter, svære Pligter, om hvilke et Ge-
 myt, som J, Hr. Baron, intet Begreb har. Men
 læg fra Jer, sæt fra Jer, Baron! Jeg vil ogsaa gjøre
 mig det mageligt."

Hos Virgilius var Alt saa net og ziirligt indret-
 tet, som i en Grevindes Boudoir. Intet af hiin genis-
 ale Uorden, hiin Skjodesløshed, som ellers betegner en
 Ungkarls huslige Indretning. Han havde, efter sine
 Forældre, arvet en betydelig Formue; dog talte han
 ikke gjerne derom, men udgav sig hellere for meget fat-
 tig. Han tjente Staten mere af Ambition, end for
 Sagens Skyld; han red sin Kjepest, idet han holdt
 sig en Række af Værelser, som Alle vare elegant meub-

lerede og rigt forsynede med alle mulige Luxusartikler. Man kunde derfor føle sig ret behageligt hos ham, og da jeg desuden havde videre Hensigter med ham, saa fulgte jeg hans Indbydelse.

„Blümlein! sagde jeg, idet jeg strakte mig paa den elastiske Ottoman: Jeg vil ikke følge for Jer, at jeg interesserer mig meget for den stakkels gamle Sebastiano. Handler man ret, handler man billigt med ham? Jeg tør vedde, at det, ved næriere Underfølgelse, vilde viist sig, at han staaer i en svær Gjæld til Zechi, og at hans Forbrydelse derfor ingenlunde er saa stor, som den synes.“

„Mener jeg da ikke det samme? svarte Aktuaren hidst: Himmelskrigende er det, at man maa stee for Livstid, har stukket ham mellem de Gale Til. Malefikanterne, til fornuftige, velkonstituerede Malefikanter, havde han hørt, indtil Sagen havde klarret sig, og hans Strafværdigheds Grad var fremgangen af quid juris.“

„Vi maa søge, at lindre hans Lod! vedblev jeg, idet jeg fortroligt rykkede nærmere: Hvo veed, om jeg ikke bærer Ansvar for en Deel af den Gamles overlede Handling; jeg har om Eftermiddagen trakteret ham med Burgunder, der maafee har sat ham i en blodtørstig Stemning. Min Samvittighed opfordrer mig til at trøste ham, til at indgyde ham Mod. Han har vist ingen Penge, ikke det Nødvendigste. Hør rolig paa mig, Virgilius, og lad Jer røre, lad Jer sætte i en blød, estergivende Stemning. Tænk paa den Gamles graae Haar, paa de faa Leveaar, han endnu har tilbage, paa det stræffelige Opholdssted, hvortil en taabelig Mildhed, eller vel rettere en Intrigue af hans Fiende har fordømt ham! Glem

for reengang Politiaktuaren, Aftemennestet, Protokol-
føreren; vær blot reent et Menneske, en Christen, en
Næste, som ynkes over sin Næste. Jeg haaber, I
er nu tilstrækkeligt rørt, og i denne Forudsætning vil
jeg da aabenbare Jer mit Ønske. Jeg vilde gjerne
see og tale med den Gamle. Jeg veed, at I Folk
af Taget Alle ere vel bekendte med hinanden, at een
Tjeneste er en Anden værd, at een Haand toer en
Anden. Eder kan det ikke falde vanskeligt, ved Eders
Bekjendtskaber at faae Udgang til Sebastiano's
Fængsel. Saa tager I mig med, saa berede vi den
Gamle en god Stund, saa feirer Eders Menneske-
følelse den skønneste Triumph!"

"Det gaaer ikke! svarte Virgilius barsk, og saae
mod Jorden: Det gaaer wahrhaftig ikke!" tilføiede
han i en allerede mildere Tone.

"Virgilius! begyndte jeg paany, og greb hans
Haand: Jeg eier endnu den kunstige Pendule med
Droz's Mekanik. I har tusindgange ønsket Jer den,
tusindgange misundt mig dens Besiddelse. Den er
Eders, hvis I skaffer mig Udgang til den gamle
Italiener."

Jeg havde rørt Politiaktuaren paa det samme
Sted. Han sprang op, og stred nogle Gange op
og ned ad Gulvet. Derpaa standsede han foran mig,
saae en kort Tid grundende paa mig, og sagde der-
paa, idet han soer sig over Dinene med Kommetor-
klædet: "I sandhed, Baron, I har rørt mig, og om
end Rørelsen ikke strax brød igjennem, saa var det
kun, fordi jeg stillede Embedsværdigheden, Politis-
lelsen, imod den. Men nu kan jeg ikke længer skjule
mit sande Sindelag. Ja, Baron, jeg er i dette Øie-
blik et reent Menneske, en kjærlig Næste, og Aftuaren

har jeg skuet ind mellem Alterne! Vi ville besøge den Gamle med hinanden. Vi ville bringe ham Trost, Medfølelse. Jeg skal medtage en Flaske Vin, et Stykke kold Steg, for at bibringe ham bedre Begreber om Menneskeheden. Han skal ikke bortkaste sin Tro paa den, han skal see, at der, ogsaa her i Residenten, endnu findes skønne Sjæle, at endogsaa en Politiaktuar ogsaa kan være et Menneske. Men reen Mund, Baron! — Maanen gaaer først op mod Midnat. Det maa vi betænke. Klokker 10 præcise indfinde vi os bag Domkirken. Løsenet er: „Caroli.“ For det Øvrige skal jeg sørge.“

„J er et Pragtmenneske, Virgilius! raabte jeg opspringende: Inden en halv Time har J Pendulen i Huset.“

„Jeg tager derimod, sagde han, idet han holdt mig tilbage: men kun under een Betingelse. Jeg betaler Jer, hvad den har kostet Jer. Bestikkes kan jeg ikke, men vel forbindes ved en Artighed. Jeg veed, Baron, hvormeget J holder af Pendulen, og dog er J ædel nok til at stille Jer derved, for at bringe en Ulykkelig Trost og Hjælp. Det har rørt mig, det har bevæget mig i mit Allerinderste, det har næsten afpresset mig Taarer, som forøvrigt slet ikke egne sig for en Mand af mit Fag. Til en Aftindelse om denne skønne Time, vil jeg bevare Uhret; det skal erholde Hæderspladsen paa min Citrontræes-Secretair, og hvergang Møhren træder ud med Colibrien i det lille Guldbuur, og Colibrien begynder at slaae med Bingerne, at dreie sin Smaragdhaals og at sløite sin Arie, vil jeg ihukomme Jer

og Eders Menneſteſjærlighed, ihukomme det Die-
bliſt, da vi, i ædel Pagt, beſluttede, at troſte en
Ulykkelig, og at opmuntre ham med Viin og kold
Steg."

Aktuaren var virkelig rørt. En ſtor Taare
blinkede i det ene Die, medens det andet ſtelede
hen til Secretairen, hvorpaa Pendulen ſkulde ſtaaе.
Han fulgte mig til Trappen. Her trykte han min
Haand, og ſagde endnu engang:

„Caroli er Loſenet!"

Beføget hos Zechi.

For at undgaae de Nyſgjerriges paatrængende
Spørgsmaal, beſluttede jeg i Dag, ei ſom ſædvan-
ligt, at beſøge Berrsbordet i „den romerſke Keiſer,"
men at ſpiſe til Middag eensom paa mit Værelſe.
Da jeg kom hjem, ſtudsede jeg ikke lidet ved at
finde en Billet fra Signor Zechi; ſkreven med ſvag,
ſjælvende Haand, indeholdt den mange Takſigeller
og en høflig Indbydelse. Hvad kunde komme mig
beleiligere? Hvilken herlig Leilighed frembød ſig for
mig til at iagttage ham, til, ved enkelte Bemærk-
ninger, ved lethenkaſtede Ord, maaſkee at foranledi-
ge en Overleileſe fra hans Side.

Uden at nøle, begav jeg mig paa Veien til
Zechi's Logis. Forſalen var fuld af Livreetjenere,
ſom i deres Herſkabers Navn ſkulde erkjendige ſig
om hans Beſindende. Man syntes at vente mig.
Zechi's Jokai ſprang frem, og ſagde, han havde
Ordre, ſtrax at føre mig til ſin Herre. I Syge-
værelſet fandt jeg kun ham og den fyrſtelige Livlæ-
ge, ſom ſtod ved hans Seng i ængſtelig Bekym-
ring. Jeg ſil et Bink, at forholde mig ſtille. Zechi

phantaserede. Han snakkede paa Italiensk, det uir-
derligste Tøi — Ravennes Giulietta og Sebastiano
lode derimellem — han talte ogsaa om Prindsesse
Elisa, om Desdemona og Othello, om Rossini's
morderiske Musik, især om Finalet, som han
havde komponeret med obligat Volkakkompagnement,
Af Alt fremlyste det, at min Mistanke virkelig
var grundet, at Sebastiano ei i en blot sieblikke-
lig Landsforvirring havde drægt Volkemod ham.

„Den Syge vorder nu roligere! sagde Livlægen,
da dette havde været en Stund: Trød kun lidet til-
bage endnu, Hr. Barom! Jeg vil applicere ham
nogle Draaber, som skulle modarbejde Feberheden.“

Jechi havde ladet Vinene, med hvilke han havde
søgtet hestigt i Lusten, synke, lukket Vinene, og
var nu bleven stille. Ved den heftige Bevægelse
var Bindet om hans Skulder løsnet, og Medicin-
aalraaden maatte binde det fastere. Derpaa gav
han ham Draaberne, der virkelig havde saa god
en Virkning, at Jechi snart igjen slog Vinene op,
og reiste sig med et Suk. Medicinalraaden prøv-
de Pulsen, saae paa Uhret, og sagde hastigt:

„Det har intet at betyde mere, Signor! Ans-
falder er lykkeligt passeret, og vil ikke retournere
for Aften, med mindre særegne Omstændigheder
skalde arriwere. Kun smukt tranquil og moderat!
Band med Hindbærfast, Limonade, Sukkerband, af
og til et nedslaaende Pulver — mere behøves ikke,
for at retablere Legemskræfternes Egeværkt. Hvad
Bunden angaaer, saa medfører den ikke mindste
Fare, men for Hof og Stad den sorgelige Rodven-
dighed, maaskee i nogle Uger at maatte savne sin

Yndling. Nu kalder Pligten mig til Prindsesse Elisa. Den Stakket! Allerede siden i Aftes har hun ligget i Krampe, og taler kun om Dolk og Drab. A revoir, kjæreste Signor! Jeg lader Dem i det bedste Selskab, med vor gode Baron, Deres Livs Frelser."

Medens Medicinalraaden dreiede sig ud af Døren, faldt Zechi's Blikke paa mig. Han gjenkjendte mig og tilsmilte mig. Men i dette Smil laae noget Sky, Forfende og Lurende, som maatte være mig paafaldende. Jeg tog, paa hans Indbydelse, Plads ved hans Leie. Han syntes tvivtraadig, hvorledes han skulde aabne Samtalen med mig. Omfider begyndte han i en meget forbindelig Tone:

"De har i Gaar viist mig saa stor en Tjeneste, at jeg ikke kunde nægte mig den Glæde, mundtligt at bevidne Dem min Tak. Men — De taler maaskee Italiensk, og mig falder det Tydske saa svært?" tilføjede han, idet hans Blik hvilede listigt paa mig.

Jeg erkjendte, at dette Spørgsmaal var flintet beregnet, men jeg bekræftede det utvungen. En flygtig Rødme fløi over hans Ansigt. Jeg læste i hans Sjæl. Han kunde tænke, at jeg havde hørt Sebastiano's Udbrud ved Angrebet paa hans Person; men han syntes endnu at vakle — han haabede maaskee endnu, at det var gaaet mit Dre forbi.

"Saa underligt er det endnu aldrig gaaet mig, som i Gaar! vedblev han i sit Modersmaal, og forsøgte at smile: Denne beklægelsesværdige Sebastiano Infelice, denne omvandrende Musikant, hvis Hjerne allerede længe har været forvirret, vorder paa eengang saa vældigt grebet af Rossini's Musik,

at han i Comedien glemmer Comedien, holder sig for Brabantio, der er kaldet til at hævne den uskyldige Desdemona, og naturligviis har han da intet Vigtigere at gjøre, end at sætte mig, den grusomme Othello, Dolken paa Struben. Det vilde være til at lee sig ihjel over, naar det ikke tillige var saa sørgeligt! Det gjør mig ondt for den stakels Gamle. En Lykke for ham, at mit Vidnesbyrd kunde redde ham fra Skaffottet!"

„Den Mand maa have gjennemgaaet søære Lidelser! tog jeg Ordet, saa ligegyldigt som muligt: Det maa være gaaet ham omtrent som Desdemona's Fader. I Gaar Middags sang han, i „den romerske Keiser“, en Romance om Pietro Peri og hans Hustru, om blind Skinsyge og frygtelig Hævn, der syntes at ryste ham i hans inderste Sjel. Siden underholdt jeg mig med ham, og paa enkelte lidenskabelige Ytringer kunde jeg vel mærke, at en vis Caroli maa have bortført hans Datter, ja, dræbt hende i vanvittig Iversyge. Denne Caroli efterstræber han nu med al den Kraft, han endnu besidder, for at tage Blodhævn over ham.“

Jeg lagde nogle Mærke til Sangeren. Han var bleven bleg som et Liig. Han tvang sig til at smile, men hans Læber bævede.

„Deri ligger jo just det besynderlige ved Sagen! sagde han omsider med skjælvende Stemme: Det er den Omstændighed, hvormed Djævelen driver sit Spil, at jeg maa have en skuffende Liighed med hiin Caroli, der engang har været en stor Sanger, men skal være omkommen paa en Søreise fra Neapel til Genua. Det er muligt, at den Gamle har Marsag til at beklage sig over ham, jeg vil end-

ogsaa indrømme, at han kan have forført, bortført og dræbt hans Datter — men er jeg ikke Den, som her er meest at beklage, jeg den uskyldig Forfulgte ?”

„Naturligt! meente jeg: Men just Følelsen af Deres Uskyldighed maa være en stor Trøst for Dem, og jeg begriber endnu ikke, hvorledes De, en stærk Mand, hvem det ei kan fattes paa Mod, kunde bukke under for den skrøbelige Gamle.“

„Hr. Baron! svarte Sangeren mørk: Der gives Ting, som kunne forvandle selv den modigste Mand til et svagt Barn, Ting, som for Diebliske kunne tilintetgjøre hans Aandskraft, lamme hans Legemsstyrke. Tro mig, jeg er ingen Cujon; vi Italienerne have hedt Blod, vi leve ei, som I Nordlændere, i denne idelige Vaagen over Lidenstaberne. Et forvovent Blik, et ubetænksomt Ord, er nok, for at blotte Dolkens, og Angreb og Forsvar vorde til en Bane, der aldrig svigter. Men — denne gamle Musikant, denne saakaldte Sebastiano Infelice, vedblev han mørkere — maatte i Aftes være mig et overordentligt, et rædselfuldt Phænomen! Svar mig, Hr. Baron, vilde ikke ogsaa Deres Mod, Deres nordiske Standhaftighed, ligget under, naar De, i sligt et Dieblisk, udmattet af en angribende, lidenskabelig Rolles Fremstillelse, pludseligt havde seet Dem morderisk overfaldet af et Væsen, De, alt for endeel Nar siden, havde seet ligge død i Risten, og altsaa maatte troe begravet og forraadnet ?”

Paa denne Meddelelse var jeg ikke belavet. Sangeren bemærkede min Overraskelse; han tog den uidentviol for Bantro.

„Ja, min Herre! vedblev han heftigt: Denne blodtørstige, vanvittige Gamle, har jeg, da jeg for nogle Aar siden reiste gjennem Mailand, og jeg op- søgte ham i det Huus, man betegnede mig som hans Baaning, seet som et Liig, man just lagde i Risten, for at bære det til Graven. Jeg har holdt hans stive, kolde Haand i min; forgjæves har jeg søgt efter et Livstegn; jeg reiste videre, med den fuldkomne Overbeviisning, han hørte nu til de Døde, han havde nu endelig fundet den Ro, Livet nægtede ham. Han var forsvunden af min Erindring. Og i Aftes, just efter Fremstillingen af Othello, maatte dette Liig igjen stige op af Graven, træde hen for mig, og — — Hr. Baron, det er grueligt, men De kan maaskee give mig nogen Oplysning, De kjender den Gamle, Dem har han maaskee meddeelt Noget, hvorved Hemmeligheden kan afløres.“

„Ingenlunde! svarte jeg foldt, idet jeg stod op: De paastaar jo selv, at Sebastiano er vanvittig, hvad Tillid fortjente vel ogsaa en Ussindigs Udsagn?“

„Han er gal, komplet gal, forsikkrer jeg Dem! toer han op i Brede, som om han ansaae mig for tvivlende, og vilde med Magt give sit Udsagn Bægt: Hvor kunde ogsaa Noget, som ikke var forrykt, vove at anfalde mig paa Scenen, i saamange Menneffers Paasyn? Ingen tvivler om hans Aandsforvirring. Hof og Stad ere overbeviste derom. Den allene kan redde hans Liv.“

Jeg gjorde en stum Compliment, som til Afsted. Da jeg nærmede mig Døren, vinkede han mig endnu engang til sit Leie.

„Det er sølsomt, min Herre ! sagde han : De har vlikt mig en Tjeneste, som jeg rimeligviis aldrig kan gjengielde Dem, en Tjeneste, hvorved man i Almindelighed faaer Den kjær, som har været Gjensanden derfor — og dog føler jeg ret vel, at der ligger noget Bittert, noget Brændende mellem os, at De føler Dem utilboielig til, at vise mig en aabenhjertig Tillid, at en eller anden Omstændighed, som jeg ikke kan gjette, maa have indraget Dem imod mig. Det er muligt, at Deres Tillid har vendt sig til En, som ikke fortjener den. Men tw mig, tilføiede han stolt : at ingen Anklage kan faae Magt med mig, at jeg besidder Midler til, at bringe dem til Taushed, der maatte vilde mig ilde.“

„Jeg tvivler ikke derpaa ! svarte jeg med et roligt Smil : Slikt kan ogsaa, for et og andet Tilfælde, være fornødent ; men jeg misunder ikke Dem, som trænger til slige Midler.“

Rechi syntes ikke tilfreds med Resultatet af vor Sammenkomst. Vi adskiltes uden Afsked. Idet jeg fjernede mig, kastede han et mørkt, mistænksomt Blik til mig, og vendte derpaa Ansigtet om mod Bæggen.

Giulietta.

Ligesom i Gaar, blev mig ogsaa i Dag Gangen til Rosa en Glædesgang. Alt hvad der forvroligede mig, hvad der forvirrede mig, og, som Göthes Egmont siger, havde kastet en fremmed Draabe i mit lette Blod, vilde jeg glemme hos hende. Det nydelige Barn sad ved Skrivebordet, ventende paa mig. En Bouket, findrigt ordnet af hendes Haand, laae paa Bordet foran min Stol.

Da jeg traadte ind, lagde hun med Betydning Fingeren paa Læberne, og tilsvikede mig Stilhed. Den Enge sov. Sagte satte jeg mig, eftersaae Rosa's Dvellsesbog, og roste, efter Fortjeneste, hvad hun, i min Graværelse, havde skrevet. Alt om Formiddagen havde hun haft Underviisning i Haandarbejde; hun gjorde Alt, for at indhente det Forsømte. Hendes barnlige Væsen henrykte mig. Hun viste en Tillid, en Trostydighed, som om hun havde kjendt mig mange Aar. I hendes Moders Værelse var det gandske stille. Vi hvilede gandske sagte, for ei at forstyrre hendes Fader. Hun bestræbte sig ivrigt for at efterligne mine Skrifstræk; jeg rettede, hvor det var fornødent; jeg viste hende, hvorledes hun næstegang skulde undgaae det Forfelede. Dog blev det mig omsider altfor svært, at blive Lærers Rolle tro.

„Åh, Rosa! sagde jeg med et Suk, der sagtens har lydt morsomt nok: Naar nu den skønne Tid er forbi, hvori vi nu leve, naar Du er indviet i alle Skrivekunstens Hemmeligheder, naar vi ikke mere sidde saa stillefortroligt sammen som nu, vil Du da tænke paa mig og holde lidt af mig?“

„Som af en Fader!“ svarte Pigen, og saae derved saa trohjertig paa mig, at det skjar mig i Sjelen. Det var altsaa al den Løn, min Kjærlighed, der med hvert Dieblif blev stærkere, kunde vente sig! Det var den høieste Lykke, jeg torde love mig! Barnlig Kjærlighed af en fortryllende Pige, der omtrent var sex Aar yngre end jeg! O, den Snedkersvend, den Snedkersvend! — Tanken om ham falde mig tungt paa Hjertet. Jeg blev mørk, ordknapp.

Rosa maatte føle det; hun blev syg og tilbagesholdende.

Da jeg sluttede Underviisningen, vaagne de Gamle.

„Jh, der er De jo velbeholden! raabte han med højs Stemme: Vi havde hørt Ting, som ret gjorde os bekymrede for Dem, Hr. Baron, men som ogsaa give os et nyt Beviis paa Deres Vædelmodighed. Ja, ja, De elsker Musikken, og saa kan De jo ikke Andet, end være et ædelt Menneske! Musikken havde begejstret Dem i Aftes — derfor frelst De et Menneskeliv.“

Ogsaa til denne Hytte havde det travle Rygte baaret mit Eventyr, forvandsket, som det lod. Nu blev Rosa atter snaksom. Deeltagende og bekymret greb hun min Haand; hun forsikrede, at have udstaaet stor Angst for min Skyld — thi først havde man fortalt, at jeg havde opfanget det Stød, der havde skullet træffe Sangeren, og at jeg nu laae meget syg. Siden havde de erfaret Sandheden, og takket Himlen, som havde beskyttet mig, deres Belgjører.

Ved Rosa's Haandtryk, ved hendes inderlige Deeltagelse, følte jeg mig igjen opvarmet. Den søge Gartner havde hørt underlige, hemmelighedsfulde Ting om den gamle Musikant. Man vilde tillægge ham overnaturlige, magiske Kræfter. Jeg selv, havde man forsikret, havde været en Gjenstand for hans sorte Kunst; han havde forgjort mig ved en underlig Sang, saa jeg havde skjenket ham mit Venskab, min Tillid, hvisaarsag jeg ikke blot havde regaleret ham med Burgunder, men ogsaa

foræret ham den Komædiebillet, han saa skændige havde misbrugt til sine morderiske Hensigter.

Jeg indsaae ikke, hvi jeg ikke her skulde fremstille Sagen i det rette Lys. Jeg fortalte, hvorledes jeg havde lært at kjende den gamle Mæstro. Vel bemærkede jeg, at Døren til Sidesværelset sagte aabnedes bag mig og at jeg havde faaet en Tilhører mere. Men jeg lod mig ikke forstyrre i mit Foredrag, jeg fortalte Alt, hvad der var mødt mig, jeg nævnte Navnene Sebastiano Infelice og Caroli. Da saae jeg paa eengang Gartneren reise sig høit iveiret og stirre paa mig — hans Ansigt brændte i Feberhede — Rosa blegnede og bævede — en dyb, klagende Lyd tonte bagved mig.

Overrasket vendte jeg mig om, og stod nu ligeoverfor en hoi Qvindeskikkelse, som var klædt i sort Silke, og overhovedet i hele sit Udvortes viste en Værdighed, i sin Paaklædnings øvrige Stykker en vis Pragt, der paafaldende kontrasterede mod Udselsheden af den hele Omgivelse. Hun havde Liighed med Rosa, men havde holdt sig saa vel, at man for skulde anseet hende for Pigens ældre Søster, end for hendes Moder. De store, sorte Dine fæstede hun stivt paa mig. En dunkel Ild brændte i dem, hiint Udtryk, der er eget for de Ulykkelige, for hvilke Aandens Lys ofte fordunkles. Dog bares det mig fore, som om Rosa og hendes Fader undredes over at see hende i saadan rolig Holdning.

„Min Herre! sagde hun i en fremmedklingende Afford, men med en meget melodisk Stemme: Hvad De fortæller, angaaer mig — det er min Eiendom, min ene og allene, hvis barnlig Kjærlighed ellers endnu har nogen Ret til en Faders! Det

er maaskee ikke godt, at denne syge Mand hører Ting, som kunne ryste ham dybt, eller at denne Pige erfarer Begivenheder, som ligge over hendes Synskreds og maaskee bedre holdes skjulte for hende for evigt. Følg mig ind i mit Værelse. Der fortælle De videre!”

Det var ikke en Banvittigs Sprog. Med Haab og Frygt saae Rosa op til Moderen. Man kunde mærke, at hun, i nogle Aar maaskee for førstegang hørte hende tale i en Sammenhæng, som egner sig den Forstandige. Faderen sad endnu studevende overende i sin Seng. Konen gav mig endnu et Bink, og jeg fulgte hende ind i Sideværelset, som hun lukkede efter os. Her fandt jeg nyt Stof til Forundring. Alt var her pynteligt og behageligt indrettet. Møblerne vare anstændige, om end ikke nye mere; blændendehvide Gardiner smykkede Vinduerne og omgave to Senge, der uden tvivl vare bestemte for Moder og Datter. Endogsaa nogle Robberstykker af Værdi hang paa Væggene. Kun til et smukt Pianoforte, der havde kunnet passe til det Øvrige, syntes man endnu ikke at have kunnet opdrive Pengene; thi Claveret, som stod i en Krog, røbede, i hele sit Udortes, Alderdom og Skrøbelighed.

Konen syntes at gjætte Marsagen til min Forundring. Ider hun nødte mig til, at tage Plads ved hendes Side paa en Sopha, sagde hun hastigt: „Min gode Mand har ofte nægtet sig selv det Nødvendige, for at opmuntre mig. Men nu fortælle De videre, min Herre, fortæl mig om Sebastiano Infelee — jeg er hans Datter, den ulykkelige Giulietta!”

Min Ahnelse var bleven Visshed. I Rosa's Moder saae jeg Sebastiano's Datter for mig, hende, som han troede død, et Offer for Caroli's Skinsyge. Jeg yttrede min Forundring, jeg sagde hende, hvorlunde hendes Fader troede sig overbevist om, at hun ikke var blandt de Levende mere, og at hun de hævne hende paa hendes Morder. Roligt hørte hun paa mig, og smilte bittert.

„En Anden troede mig ogsaa død! sagde hun derpaa med Kulde: Han troede, Døden var kommen over mig i Sovnen, og jeg bedækkedes af et hvidt Liigklæde for evigt. Men saa kom en Guds Engel og tog Liigklædet af mig, og aandede paa mig med Livets Aande, og jeg opstod igjen, og vandrer nu omkring, fremmed for Menneffene, fremmed stundom for mig selv. O, det er mange Aar siden, og mangengang var det ret mørk Nat i mig, naar jeg tænkte paa min Fader, og hvor han havde maattet græmme sig over min Flugt, han, der Intet eiede, uden mig! Smerten maatte have dræbt ham, meente jeg, og paa mig hvilede et Fadermords Forbandelse! Og nu — nu — Guds Moder og alle Helgene være lovede — — nu lever han, og jeg er ingen Fadermorderiske, men tung Forbandelse hviler paa mig — nu vorder det atter, for evigt, lyst i mig, og det Budskab: han lever! straalet, lig et mildt Sollys, i mit Liv! Men nu tale De videre, min Herre; jeg har endnu Meget at høre.“

Jeg opfyldte hendes Ønske. Hun havde Ret til en nøiagtig, fuldstændig Meddelelse i dette Anliggende. Hun erfarede Alt, endogsaa mit Forsæt, om Aftenen at besøge hendes Fader med Blümlein.

Da jeg havde udtalt, stod hun op. Taus og grublende gif hun op og ned ad Gulvet nogle gange; derpaa standsede hun for mig, og sagde i dyb Besevælgelse:

„Min Herre! En Datter, som i tyve Aar har været adskilt fra sin Fader, som er sig en svær Vret mod Denne bevidst, og derfor længes inderligt efter hans Tilgivelse, vender sig bedende til Dem. Tag mig med til min Fader! Giv Oldingen hans Fred tilbage, giv ham den Overbeviisning, at jeg lever, lad mig gjenfinde hans Kjærlighed, gjensee de dyrebare Træk, som Alderen vel kan have forandret, men ikke gjort ukjendelige for mig! Jeg er vaagnet til en ny Dag. Lad mig ogsaa nyde dens Glæde! O, jeg veed, De er et ædelt Menneske — hvilken skøn Bevidsthed for Dem, at have givet mig Leilighed til at forsones med min Fader, til at lette ham de saa Skridt, han endnu kan have til Graften! Jeg har glemt Alt, kun ikke ham. Om ogsaa hiin Zechi er den skjændige Caroli — det er mig ligegyldigt i dette Dieblis, jeg tænker kun paa min Fader — jeg vakler kun mellem Haab og Frygt, hvorledes De vil optage min Bøn. O, vær barmhjertig, og sig ikke Nei!“ —

Jeg kunde ikke sige nei. Alt havde jeg grebet begge hendes Hænder, og tilhviiskede hende mit Samtykke.

„Vi ville forsøge det! svarte jeg nu: Er Virgilius's Hjerter ei saa haardt som Staal og Marmor, saa fører han os Begge ind til Deres ulykkelige Fader. Jeg stoler meget paa hans Retssørelse, paa hans Menneskelighed. Hold Dem stærdig Klokken ti, Madame! Jeg skal afhente Dem.“

Hun vilde faste sig for mine Fodder. Jeg holdt hende tilbage, og forlod hastigt Bærelset. Frydeligt vilde jeg underholde mig nogle Diebliske med Rosa; Spøg skulde afløse Alvor, paa det Bittre skulde det Søde følge. Men — hvo sad allerede bredt og fast, ved den Syges Leie, og forelæste ham Aviserne, medens Rosa, ligeoverfor ham, hørte andægtigt til, uden at vende Dinene fra hans blomstrende Kinder? Ingen Anden end den fatale Snedersvend, den uheldtruende Rabosøn, den fordægtige Barndomslegebroder!

Han stod, ved min Indtrædelse, op, og gjorde en ærbødig Compliment. Rosa gjorde Mine til at indromme mig sin Plads; men ærgerlig hilste jeg Alle let og flygtigt, fjernede mig taus, og stormede, greben og martret af bittre Følelser, ud af Huset.

O v e r r a s k e l s e r n e .

Kloffen i Domfirketaarnet slog ti. Med Giulietta ved Armen betraadte jeg det mørke, vide Rum, som omgav Kirken. Himlen var bedækket med Ekyer. Ingen Etjerne blinkede. Det var en stille, varm Aften, og i Gaderne var det fuldkommen øde. Giulietta sagde Intet; men hendes hastige Trin, hendes tunge, urolige Aandedræt røbede hendes Stemning.

Alt havde vi noglelegange vandret om den vidtloftige Bygning, uden at møde en Menneskesjel. Min Ledsagerinde blev utaalmødig. For første Gang brød hun den Tausshed, hun hidtil havde iagttaget, idet hun yttrede den Frygt, at min Ven kunde have glemt sit Løfte. Da hørte jeg noget borte en sagte Hosten. Det kunde ikke være nogen Anden, end

Blümlein. Jeg førte hende bag en Udbygning, og bad hende vente mig her. Jeg vilde forberede Politiaktuaren.

„Caroli!“ tilhøiſtede det mig fra en Jordybnings mellem to Piller.

„Caroli!“ ſvarte jeg, og følte Blümlein's Haand i min.

„Caroli!“ raabte høit og uforſkammeret, en tredje Stemme fra Niſchens Baggrund, og ſtrax efter lagde ſig en tredje Haand paa vore forenede. Diſſe fore fra hinanden ſom truſne af en Lynſtraale. En lydelig latter fulgte vor rafke Bevægelse. Vi gjenskjendte Omridsene af Commerceraadens forpultente Skikkelse, vi hørte hans Stemme, ſom nu hævede ſig ſpottende.

„Har jeg fanget Jer, I nette Fugle? Min fortræffelige Bordnabo og min gamle Special! Hvad Djævelen rider Jer, ſiden I ville kollisionere, krouſtalere, vel endog ſoupere her, under fri Himmel, i Kirkens Skygge, mens et Tordenveir ſtaaer paa Himlen? Jo, jo, Virgilius! Jeg havde Ham ſkarpt i Rikkerten, da Han hos Lagendre ſat en kold Ugerhone, Dyreſteg og Capſolin til ſig! Jeg tænkte ſtrax: det gaaer løs paa et Parti med en god Ven — Du maa være med — Du maa gribe Leiligheden ved Haarene! Saa fulgte jeg Ham da, Stridt for Skridt, Virgilius, og nu har jeg Ham og Baronen, og vi ville nu begynde et lystigt, ſmagfuldt Levnet, for mig gjerne under fri Himmel, under Domkirkens Indgangshvælving, under Lyn og Torden. Jeg har fra Alders Tid været en Liebhaber af ſlige geniale Partier! I maa ikke troe, jeg leder mig lumpe og kommaer tomhændet! Paa det

Eag! Jeg fører en delikat Leverpostei med mig, begge mine Brystlommer har jeg foret med Oeil de perdrix, som ikke har sin Lige i Residentsen."

Kunde der vel gives en fatalere Overraskelse? Blümlein var ude af sig selv. Jeg hørte ham bande paa Franssk, hvilket han kun gjorde, naar Bredten overmandede ham. „Diantre, Diable!" lød det mellem de sammenbidte Tænder. Omfider syntes han at berolige sig, eller rettere, hans indvortes Bevægelse antog en anden Caracteer. Han loe trodsigt og haanligt, traadte Commmerceraaden nærmere, og sagde:

„Det er godt, Commmerceraad, og da Han nu engang er der, kan Han ogsaa gaa med. Diable! Vi ville kroustelere og soupere bag Laas og Lukke, ved Lænkers Rasken, ved Gales Skrig! Diantre! Han skal ret delikatere sig, Commmerceraad. Kom Han kun med, vær ikke bange!"

„Det er jeg ikke heller! svarte Neufselwitz med skjælvende Stemme: Han maa raisonnere saa galt, som han vil, Virgilius, saa skrækker Han mig dog ikke. Saamegen Courage, som Han har, har jeg ogsaa, og hvad, i Nødsfald mine Legemskræfter anbelanger, saa kan de vel gaa med, tænker jeg, thi jeg koster svære Penge paa, at vedligeholde og forøge dem ved kraftig Epise og begeistrende Drikke. Med eet Ord: Han vorder mig ikke quit, Politiaftuar. I ere Begge mine Venner, og jeg maa see, hvorledes det gaaer Jer. Min Godhed for Jer tillader ikke, at jeg svigter Jer ved et eller andet farligt Foretagende. Vi holde troligt sammen, Een for Alle, Alle for Een!"

Da nærmede sig atter en mørk Skikkelse. Dreven af Uro og Længsel, sagde Giulietta skjælvende: „Caroli!“

„Nummer fire!“ raabte Virgilius med Rædsel, og greb min Arm, som han, i stigende Maseri, rystede heftigt. „Par ma foi, Baron, I er en Forræder og en Sludderbøtte! vedblev han sagtere: Troer I, jeg vil rykke ind i Daarekisten med et heelt Armeekorps? Holder I mig for saa dum, at jeg med Gvalt skulde vove min Tjeneste og min Ære? I Henseende til Commmerceraaden er I uskyldig, men denne nye Person tilhører Eder, I undres ikke over Dens Komme, Den holder sig til Eder, som til en gammel Bekjendt. Er den generis feminini eller masculini?“

„Feminini!“ forstikkrede Commmerceraaden, som imidlertid havde listet sig nærmere, og havde forsøgt at gribe Giulietta's Haand. „Hun har en Pusse-lanke som en Mandeltærte! — Nogle Spitsbuber ere I forresten begge To! Hvo veed, hvo der endnu kan komme! Nu kan Han udlee sig selv, Virgilius, fordi Hans Forsøg paa at affrække mig er lykkedes saa slet. Mauselwitz har en fin Ræse. Den kolde Algerhøne har bragt ham paa det rette Spor.“

Imidlertid havde jeg trukket Politiaktuaren lidt tilside, og aabenbarer ham det mellem Giulietta og Sebastiano stedfindende Forhold. Jeg talte til ham om Menneskekjærlighedens hellige Forpligtelser og hvad jeg nu kunde finde paa. I Begyndelsen blev jeg afbrudt af nogle diable og diantre; men nu taug han, ja, jeg hørte ham suøste saa smaat.

„Det maa gaae som det vil! udbrod han: Jeg har til Dato ikke overtraadt en Tøddel i Tjenesten; jeg har anseet Politidirektøren for Ordneren af min Handlen og Bandle, for mit Fatum, som jeg paa ingen Maade kunde undgaae. Men jeg veed ikke, hvorledes det er med mig i Aften — jeg føler min Menneskeværdighed, min Selbstændighed. Jeg selv vil gribe ind i Skjebnens Hjul, og koster det mig mit Embed, saa vil jeg da bære den Besidsthed i mig, at være et ædelt Menneske, at have virket i Menneskehedens Tjeneste.“

Virgilius havde allerede lettet mere ved Glasfen, end sædvanligt. Det mærkede jeg nu. Han ilte foran med saa store Skridt, at jeg, med Rosa's Moder ved Armen, neppe kunde følge ham. Commmerceraaden humplede pustende efter. — Det begyndte allerede at lyne og tordne fjernt.

G j e n s y n.

Vi vare, gennem en Bagdør, komne ind i Hospitalshaven. Virgilius havde forsynet sig med alle fornødne Nøgler. Han tændte en lille Blindlygte, og førte os nu til den Deel af Bygningen, der, som han forsikrede, kaldtes de Stilles Borlig. Commmerceraaden nølede, idet han betraadte Indgangen.

„I Sandhed! sagde han: Jeg begynder at indsee, at Eders Parti her har en Blanding af gysselig Romantik, som ikke gandske vil smage mig! Men — jacta est alea. Man maa opleve alle Ting's Ende, man maa see at komme efter Grundsmagen deri; før kan man ikke dømme derom.“

Da vi stode udenfor den Dør, bag hvilken Giulietta's Fader var indsperrret, rystede min Led: sagerinde heftigt. Vi hørte ham synge. Det var Balladen om Pietro Neri og hans Hustru. En Tidlang lyttede vi stiltiende alle Fire. Giulietta støttede sig, med hele sit Legems Vægt, paa min Arm.

„O Gud! tilhviiskede hun mig: Dette Dieblif er græsfeligt! Hvordan vil jeg finde ham igjen! Hvor vil Alder og Sorg have forandret ham! Og hvorledes vil han modtage sin Datter, som troløs har forladt ham! Vil han tilgive mig, og opretholde mig i den nye Dag, jeg har vundet, eller støde mig tilbage i Fortvivlelsens Nat?“

„De vil finde en mild Fader! sagde jeg i Overbeviisningens Tone: De bringer ham en stor Glæde, De fører et fra de Døde opstandne Barn til ham!“

Da Blümlein aabnede Døren, saae vi den Gamle sidde ved et Bord, med Luthen i sin Haand. Sagte traadte vi ind; han bemærkede os ikke, men vedblev at synge. Jeg nærmede mig ham først, jeg ledte efter passende Indgangsord, for at forestille ham Datteren, for at indlede Forsoningen. Men Giulietta forekom mig. Bristende i lydelig Graad, kastede hun sig for Faderens Fodder. Den Gamle lod Luthen synke, og saae stivt paa hende. Gamle Erindringer opstege uidentifikt af hendes Træf, Faderfølelsen rørte sig i hans Bryst — han var sig ikke bevidst — han troede maaskee, at see et Gjenfærd, thi han troede jo sin Datter død. Da kunde jeg ikke holde mig længer; jeg trængte mig frem, for at løse denne Gaade.

„Signor Sebastiano! raabte jeg høit: Gjenkjend i denne Dame, i denne Ulykkelige, som, anraabende Dem om Tilgivelse og Forsoning, opløfter Hænderne til Dem, Deres Datter, Deres gjensødte, Dem af Himlen gjengivne Datter! Ja, gjentog jeg lydeligere, da den Gamle bedøvet stirrede paa mig — det er Giulietta, som ikke er død, som er bleven frelst — hvorledes og hvorved, vil hun sige Dem selv!“

Han havde forstaaet mig, men endnu kunde han ikke troe paa Sandheden af mine Ord, paa Virkeligheden af Phænomenet. Han lagde de skjælpende Hænder paa Giulietta's Skuldre; derpaa greb han en af hendes Hænder, opløstede sagte hendes Hoved, og saae hende i de taarefulde Dine. En stor Rystelse syntes at gribe hele hans Væsen. Lidt efter lidt feirede den Overbeviisning, at Alt var, som jeg havde sagt, over alle Tvivl, og den underligste Forandring foregik i dette Dieblik med Sebastiano. Han talte ikke, men han græd og loe mellem hinanden, de underligste Grimasser fløi over hans Ansigt; med vild Hefstighed rev han Datteren op, og trykte hende til sit Bryst.

„Tilgive Dig, Giulietta? raabte han nu med skjælvende Stemme: Hvad havde jeg at tilgive Dig! Alt jeg eier Dig igjen, at jeg nu har et Barn igjen, og ikke staaer eensom og forladt paa den vide Jord? Hvormangen Nat har jeg ikke hensukket i Længsel efter Dig — og nu er den paa eengang tilfredsstillet! Nu er mit Livs Dissonants opløst, og en herlig Akkord svæver, liig en Betsignelsens Engel, over min Fremtid. Men er det ei en Drøm,

som vil haane mig i min Fængselsnat? Lever Du, er det virkelige Dig, Giulietta, mit Barn?" —

Giulietta formaaede kun at svare med Taarer. Hun var salig i dette Dieblif; hun havde sin Fader igjen, og hans Tilgivelse. Den Gamle havde tiltalt hende paa Italiensk. Jeg bemærkede, at Virgilius, der naturligviis ansaae sig for en Hovedperson ved vor natlige Expedition, og kun forstod meget lidet Italiensk, slet ikke var tilfreds hermed. Han havde, strax efter sin Indtrædelse, sysselsat sig med, at anbringe og tænde nogle Bøxlys, som han havde medbragt, saa det nu var fuldkommen lyst i Kammeret. Idet han nu pakkede ud, og besatte Bordet med Spise og Drikke, sagde han:

„Agtbare Signor, velædle Signora! Blandt alle de Sprog, med hvilke jeg er fortrolig, er jeg intet saa mægtig, som mit Modersmaal. Af det Italiensk har jeg vel opsnappet værdifulde Brudstykker i Theatret og i Concerterne, og hvad mio caro betyder, kan jeg vel forklare mig uden Ordbog, ligervdiis som ogsaa nogle andre høist melodiske Udtryk, exempli gratia: piano og forte, adagio, allegro. Jeg er overhovedet trængt dybere ind i Sprogets Aand, end i dets Form, saa jeg ahner mere deraf, end jeg forstaaer. Men i Dag kommer det an paa Forstaaelsen, hvis jeg skal vedblive at raade og hjælpe, som hidtil, og jeg beder Dem derfor submissfæst, De ville betjene Dem af et Idiom, som vi Alle ere mægtige.“

Commerceraaden, som imidlertid ogsaa havde udframmet sine Lommers Indhold paa Bordet, yttrede det samme Onske, og tilføiede: han havde rigtignok bragt det noget videre, end hans Ven Virgilius, altsåndstund han vel, uden Meen for sin Mave, trøstede

til, at slaae sig gjennem Italien, da han forstod, i gange bar Udtale, at forlange Maccaroni, Palenta, Peſce, Conſetto og Vino; imidlertid var han dog, hvad andre mindre vigtige Gjenſtande angik, kommen meget ud af Dvelfe, og foretrak overhovedet, ſom en god Patriot, ſit Modersmaal for alle andre Eprog. Jeg gav Fader og Datter et Bink, at vi ſkyldte Politiaſtuaren den ſørſte Taknemmelighed, og nu vendte den Gamle ſig til ham: „O Monſignor, De har viiſt Dem ſom en Belgjører mod en povero maëſtro di capella! Han er ſalig, han ſvæver i Himlen med ſin figlia ritrovata; De maa ikke troe, han er en bandito af profefſione, fordi han vilde dræbe den ſkjændige Caroli. O nei, han førte, i fordums Dage, ſom Maëſtre, ſin battone i Theatret San Carlo, og aldrig den ſtore Diavolo's Stiletto. Men i hans Bryſt ſlaaer et Hjerte fuldt af Kjærlighed til hende, til Giulietta, og da Caroli, den ſcellerato, ved En af ſine Staldbrødre, underrettede ham om, at hans cariffima figlia af Skinsyge var myrdet af ham, da tabte han ſin battone, da forvandlede ſig al musica til canto doloroso, og Skjebnen ſelv gav ham Dolken ihænde mod Caroli's Bryſt. Men — Giulietta, Du lever, Du er hos mig? Har et miracolo frelſt Dig, er Du opſtanden dal ſepolino, ſom il padre tuo, efter at han, i Milano, havde ligget i Giivkrampe to hele Dage?“

Giulietta havde imidlertid fattet ſig, og ſat ſig ned ved Faderens Side. Hun holdt hans magre Haand, og bedækkede den med Taarer og Kyſ.

„Behag at tage for Dem? ſagde nu Commerce-raaden, idet han pegede paa det beſatte Bord: Alt er vel ikke, ſom det ſkulde være, thi vi ſavne de finere Car-

ger, moutarde de Dijon, Rapers, Trøffler og Sardeller, men for en souper a l'improviste kan det dog passere."

Han var selv den Første, som fulgte sin egen Indbydelse, hvad enten han nu, ved sit Exempel, vilde opmuntre de Andre til Efterlignelse, eller han ikke længer kunde modstaae Stegens lokkende Duft, Vinens Glands i Sølvbægret, som Virgilius havde medbragt. Politiktuaeren sluttede sig snart til ham. Vi Andre berørte hverken Spise eller Drikke. Fader og Datter vare lykkelige i Gjensynet, i Forsoningen; jeg tog den hjertesligste Deel i deres Lykke. Tordenen rullede over vore Hoveder, Lyn hvirvlede forbi det lille Gittervindue, men i Sebastiano's Celle herskede stille Glæde, salig Fred, og — sandseligt Bellebenet.

Dødsførn.

Virgilius og Meuschwitz aad og drak med stor Appetit og forholdsømmæssig Tørst, medens Giulietta, paa Faderens Opfordring, fortalte sin Historie. Følelser af Anger og Smerte syntes at vaagne i hende, og jeg mærkede vel, hvorledes hun maatte bekæmpe disse, for at vedligeholde sin Fatning.

„O, min Fader! begyndte hun: Hvi fulgte jeg ikke Din Advarsel, hvi gav jeg efter for en vildledende Tilboielighed til en Følelse, som i Fordærveren lod mig see min Ven, i den velmenende Fader min Fjende? Tyve Aar ere henrundne siden, og hvad har jeg ikke lidt, hvor haardt har jeg ikke båret det i dem! — Hør mig, min Fader, venligt og frendeligt, at ei Din Brede, som den ulykkelige Datter har forskyldt, skal vaagne og Forsoningens Skjønne

Baand sønderribses igjen! Jeg behøver ei, at minde Dig om hiin Nat, da jeg, forledt af Caroli, hemmeligt flygtede med ham fra Rom. Han forlod Italien med mig. I England og Frankrig tjente vi mange Penge, men med hver Dag blev jeg uroligere, thi jeg tænkte paa Dig, jeg lærte nok at kjende Caroli, jeg indsaae, at han var et samvittighedsløst Menneske, som opoffrede Alt for sine Ønsker, sine toiteløse Lidenstaber. Jeg vilde skrive til Dig, jeg vilde anraabe Dig om Tilgivelse, men først naar vor Forbindelse var helliget ved Kirkens Betsignelse. Hvergang jeg bad Caroli opfylde dette mit hedeste Ønske, vidste han at finde Udflugter og at udsætte det forønskede Dieblif. Snart maatte jeg erkjende, at han ikke var mig tro, skjøndt han martrede mig med den utaaleligste Skinsyge. Da jeg bebreidede ham det, svarte han mig med en Haanlatter, og meente, en Kvinde stod i gandske andre Forhold til Verden, end Manden. Hvad der var ham tilladt, var for mig en Forbrydelse, og overhovedet maatte jeg vænne mig til, at sære mig efter hans Luner, naar jeg vilde leve behageligt med ham. I hvor haardt, i hvor despotisk han end behandlede mig, elskede jeg ham dog endnu ligesaa inderligt, som hiint Dieblif, da jeg opoffrede ham Alt. Al, han forstod ikke, han følte ikke de Kjærlighedsfulde Blikke, hvormed jeg forfulgte ham, naar han forlod mig! Han tilbragte den meste Tid udenfor sit Hjem; jeg vidste, han opholdt sig hos Medbeilerinder, uden at bekymre sig om de Taarer, jeg imidlertid fældte for hans Skyld. Men snart maatte jeg erfare noget endnu Værre om ham: han spillede, og spillede — falsk. Selv roste han sig af sin

Færdighed; med leende Mund viste han mig de
 Kunstgreb, han anvendte, for at naae sin æreløse
 Hensigt. O min Fader, jeg befandt mig i den ynke-
 værdigste Forsatning: jeg maatte foragte den Mand,
 jeg endnu stedse var svag nok til at elske. Det
 blev endnu værre. Jeg indsaae, at han blev kjed
 af mig, men jeg formaaede ikke, at bekæmpe min
 Kjærlighed; jeg var glad, naar han blot vilde taale
 mig i sin Nærhed. Med Tryllebaand var jeg fængt
 flet til ham. Om vort Giftermaal taltes ikke mere.
 Jeg var hans Slavinde, jeg maatte forrette en Vi-
 ges Tjeneste, jeg taalte Alt — naar jeg kun maatte
 være om ham. At tilskrive Dig, min Fader, kun-
 de jeg ikke beslutte mig til; skulde jeg sige Sand-
 heden, skulde jeg lyve? For begge Dele undsaae jeg
 mig. Endnu stedse haabede jeg, at Caroli skulde
 vende tilbage til mig, og at det da skulde lykkes mig
 at vinde ham for et retskaffent Liv. Jeg bedrog
 mig bittert. Han viste sig med hver Dag koldere
 imod mig. Denne Kulde gik over til Uvillie, til
 Had. Jeg var ham til Byrde; han troede sig ind-
 skrænket ved mig. Vel saa han aldrig mine Taa-
 rer, men Sporene af dem kunde dog ikke blive
 dulgte for ham. Han traadte mig dybt i Støvet,
 han mishandlede mig, han vilde tvinge mig til, at
 forlade ham, men det kunde jeg ikke, jeg kunde ikke
 ophøre, at elske ham. Vi havde gjennemreist det
 nordlige Lydskland; vi betraadte det sydlige, og
 nærmede os Italiens Grændse, som Caroli igjen
 besluttede at betræde, dog under et fremmed Navn.
 Hvor bævede da mit Hjerte, hvor vaklede jeg mel-
 lem Haab og Frygt for et Møde med Dig, min
 Fader, som jeg havde krænkert saa haardt! Jo nær

mere vi kom Fædrelandet, desto haardere og grusommere blev Caroli. Men han begyndte igjen, at forfølge mig med sit skinsyge Lune, og det glædede mig, thi jeg troede deri at see et Glimt af tilbagevendende Kjærlighed. Da kom han en Aften sildigt gandske forstyrret hjem. Han meldte mig, at vi strax maatte reise — et ubehageligt Tilfælde, hvis Natur han ikke nærmere betegnede mig, nødte ham til denne Beslutning. Ud en Omvei begave vi os til Schweiz. Da saae jeg, saa Dage efter hiin pludselige Afreise, af Aviserne, at der samme Aften havde reist sig Klammeri i et offentligt Spil; Iehuus i den By, hvor vi havde opholdt os, at man havde villet heste en falsk Spiller, men at Denne, efter at have givet En af sine Modstandere et dræbende Saar, lykkeligt var undkommen. Man ansaae den Undvegne for en Italiener; men om hans Navn og Stand havde man ikke tilstrækkelig Kundskab.

„Han hed Caroli! faldt Politiaaktuaren hende vigtig i Ordet: Det er ingen Anden, end vor fortræffelige Zechi. Stikbreve og Requisition have vi liggende paa Contoiret.“

„Det var ham! vedblev Giulietta sukkende: Saa rakte jeg ham Avisen. Han var bleven formoden i Forbrydelsernes Skole til at røbe sig, men at jeg gjennemskuede ham, det oprørte hans sorte Sjel. Han kastede et mørkt, morderisk Blik til mig, men intet Ord om denne Sag kom over hans Læber. Jeg maatte nu frygte ham, fordi han frygtede mig. Sandsynligviis omgikkes han allerede dengang med den Tanke, at stille sig af med mig. Endnu var jeg blind nok til at haabe,

svag nok til at elske ham — jeg saa i ham min eneste Tilflugt, da jeg havde opoffret ham Alt, Fader og Fædreland. Jeg kjendte kun lidet til Berden; jeg meente, at Den, der havde eet Hjem, eet Sprog med mig, Den, jeg saa gandske havde hengivet mig, altid var en sikkrere Beskytter, end en Indbygger i det fremmede Land. Vi toge Veien gjennem Schweiz. Jeg bemærkede, at Caroli skuede Hovedlandeveiene, og søgte Bjergstier, som vi tidt kun tilfods kunde betræde. Hvor bankede mit Hjerte, da jeg for førstegang saa de Klippevægge og Sneehoveder, bag hvilke mit Fædreland laae! Endnu en Dagsreise, og jeg hørte atter Hjemmets søde Sprog, jeg betraadte atter den Grund, hvorpaa Du boede, min Fader, hvor jeg havde feilet, men hvor jeg maafkee ogsaa fandt Tilgivelse. Det var allerede mod Hestens Ende, da vi besteg det sidste Bjerg, der endnu laae paa Schweizergrund. Caroli havde sendt vor Bagage forud; langsomt rede vi paa Muuldyr op mod Toppen. Caroli var meget mørk og indsluttet i sig selv. Da vi droge frem ad Huulveiene mellem de høiere Bjerge, overraskedes vi af en frygtelig Sneestorm; Kulden steg hvert Dieblis. Vi rede langs Nanden af skrækelige Afgrunde. Ofte kom det mig fore, som om Caroli's Haand foer efter mit Muuldyrs Tøile, og en vild Glæmme, som truede mig med Døden, lyste da af hans Dine; men jeg bebreidede mig selv enhver Mistanke, som om jeg dermed havde gjort ham den største Uret. Veiret blev imidlertid saa skrækkeligt, at vi saa os nødte til at søge et Tilflugtsted. Jeg rystede af Kulde; mit Hoved var bedøvet. Den forønskede Tilflugt fandt vi under en overhængende

Steen, noget affides fra Beien. Endnu stedse lede vi her af Kulde, men vi vare dog beslyttede mod den tærfaldende Snee. En Modighed, som jeg ikke kunde modstaae, havde overskaldet mig. Trods den bidende Kulde faldt jeg strax i Søvn, saasnart jeg havde sat mig ned. Jeg husker endnu, at denne Søvn lagde sig som en Centnervægt paa mit Hoved og mine Lemmer, at jeg indslumrende tænkte: saadan maa den sidste Søvn være. For Caroli var den velkommen; han ansaae den som et Dødens Forbud. En god Stund kunde vel være forløben, da jeg følte mig vakt ved en underlig Rystelse, ved en sælsom Brænden i Ansigtet og paa Hænderne. Jeg slog Øinene op. Aftensolens sidste Straaler lode mig see en fremmed Mand, som laae hos mig paa Knæene, gned mit Ansigt og mine Hænder med Snee, og derpaa greb i begge Arme, for, med stærk Rysten, at bringe mig til Besindelse. Jeg saa ham, men jeg kunde ikke tale, jeg var gandske bedøvet i Hovedet, jeg kunde ikke røre noget Lem; kun ubestemt og fjernt tænkte jeg paa Caroli. Den fremmede Mand saa mig vaagne. Han saa mig i Øinene, han undersøgte min Puls, og tiltalte mig. Jeg hørte ham, som i lang Graastand, men min Tunge var lammet. Da løstes han mig kraftigt op fra Jorden, tog mig paa sine Arme, og bar mig raft ned af Bjerget ad en smal Klippesti. Lusten var endnu skarp, men der faldt ingen Snee mere; Himlen var gandske klar. Medens jeg laae i Mandens Arme, eller naar han stundom lagde mig ned, for at samle friske Kræfter, truede Sønnen, at overskalde mig paany; men det var, som om en hemmelig Magt bød mig holde

mig vaagen. Først ved Mattens Indbrud naaede
 vi en liden Landsby. Her bragte han mig tilsengs,
 gav mig en varm Drik, og overlod mig derpaa til
 Rolighed, der nu virkede ligesaa opgivende og veder-
 quægende, som før lammende og dræbende paa mig.
 Solen stod nu allerede høit paa Himlen, da jeg næ-
 ste Dag vaagnede. Jeg maatte besinde mig længe,
 inden det blev mig klart, hvad der var foregaaet
 med mig. Da tænkte jeg først paa Caroli. Jeg
 kunde ikke troe Andet, end at han havde søgt et
 bedre Tilflugtssted, at han var kommen for langt
 fra mig, at han nu slakkede vildsomt om, eller at
 Kulden havde søndysset ham, ligesom mig. Jeg
 gjøs. Jeg vilde kalde, men endnu var jeg ikke
 istand til at frembringe nogen Lyd. Jeg var gands-
 ke allene i Værelset. Da faldt mine Bine paa min
 lille Reisetaske; Caroli's Portefeuille ragede frem af
 den. Den laae paa en Stol ved min Seng. Mes-
 kanist greb min Haand derefter. Det lykkedes mig
 at aabne den og at udfolde et Papiir, som strax
 faldt mig i Hænderne. Evige Gud! Der laae hans
 hele Skjændighed paa eengang affloret for mine Bi-
 ne. Det var et Brev til En af hans Benner, en
 mig velbekjendt Spiller i Paris. Det var kun be-
 gyndt; i den nærmeste italienske By skulde det fuld-
 endes. Caroli udtalte her det faste Forsæt, at
 skaffe mig bort paa Reisen over Bjerget; enten vilde
 han styrte mig i en utilgængelig Afgrund, eller be-
 nytte sig af et eller andet Tilfælde til min Fordær-
 velse. Kunde Tilfældet være ham gunstigere, end det
 havde vilst sig? Jeg laae i den eensomme Fjeldsnev-
 ring, jeg slumrede Døden imøde. Forlod han mig i
 denne Tilstand, saa kunde han endog undskyldte sig for

sig selv — han havde jo ikke været min Morder — en høiere Magt havde villet min Undergang. For første Gang gjennemtrængtes jeg af en skarp, levende Forbittrelse mod ham. Jeg gjemte det skræffelige Blad paa mit Bryst, jeg sølte, hvor det gjennemtiisnede mit Hjerte; al min Kjærlighed til ham var forsvunden. Han havde villet min Død; jeg vilde nu ogsaa være død for ham, for mit Hjem. Ak, min Fader! Jeg sølte mig dengang meget brødefuld — jeg misrviølede gandske om Din Tilgivelse! Han skal aldrig bedrøves ved Synet af den forvorpne Datter, som kunde forlade ham for en Ridings Skyld — det syntes mig at være Pligtens Stemme. — Den Mand, der havde reddet mit Liv, opbød Alt, for at vedligeholde det. Han var en Fremmed, en Tydsker, som min gode Gerning havde hidkaldt. Han syntes noget indskrænket, men var ubeskrivelig godmodig. Hans utrættelige Pleie skyldte jeg min Helbredelse; jeg gjenvandt mine Kræfter. Men hvorhen skulde jeg nu vende mig i Verden, hvor jeg sølte mig gandske ene? Hensjunken i disse Tanker, isemte jeg en Aften en sørgelig Sang, som passede sig paa min Stilling. Min Redningsmand hørte mig. Endnu medens jeg sang, listede han sig, med henrykt Mine, ind i mit Kammer, og blev slaaende for mig, liig et Menneske, der viser et Helgenbilled sin Vrefrygt. Han elskede Musik lidenskabeligt; han var ude af sig selv. Snart erklærede han, ei at kunne leve uden mig; han vilde følge mig gennem hele Verden, og — hvad Udvei havde jeg vel — jeg æggede ham, og aldrig har jeg haft Grund til at angrede det. Han var Gartner, og boede i en tydsk Hovedstad. Jeg fulgte med ham; med den troe, rets skafne Mand fandt jeg her en stille Lykke. O, min

Fader! Dengang vovede jeg, at tilskrive Dig; da jeg fødte min Mand en Datter, gjentog jeg Forsøget, men begge Breve kom tilbage med den Bemærkning, Du var ingensteds at finde. Da holdt jeg Dig for død; med smertelig Anger begræd jeg Dig. Min Mand var slittig; selv tjente jeg ikke Lidet ved at undervise i Sang. Vor Rosa, Din Datterdatter, min Fader, vorte frodigt op; men Ulykken var endnu ikke træt af at forfølge mig. Hvorledes det gik til, veed jeg ikke, men jeg sank paa eengang i en sørgelig Landsnat; kun faa Timer om Dagen vaagnede jeg af min mørke Grublen til lysere Tænkning. Nu og da saae jeg, at min Mand var angreben af en tærende, en dødelig Sygdom; vi besandt os i Mangel og Elendighed; vort Barn savnede den Underviisning, dets Alder krævede. Saaledes gik det indtil i Dag, min Fader. Da naaede Klangen af Dit Navn mit Øre; da hørte jeg, at Du levede endnu, at Du var her, og pludseligt veeg Ratten fra min Aand, og jeg søgte, at jeg, ved Din Tilgivelse, ved Forsoning med Dig, for stedse gjengaves Lyset. Nu, min Fader, veed Du Alt; Du veed, at Du har en Datterdatter, og Din Datter har Dig igjen."

Sammenfværgelserne.

Giulietta havde udtalt. Hun holdt sin Faders Haand, og hendes Taarer vædede den.

„Græd ikke, Giulietta! sagde han kjærtegnende og mildtsmilende: Af Infelice er vorden en Felice; en smuk Canzonetta hører han af Datter, Datterdatter en canto celeste, som nu varer til hans sidste ora. Men Caroli, il scellerato — udbrød han pludseligt med Hefsigheid — hvi har ikke min Stiletto truffet ham i

hans sorte Hjerter, hvi var min Arm for svag til at tugte ham, til at hæve Dig, mia figlia!"

„Pereat Caroli!" raabte Commmerceraaden, som imidlertid havde taget vakkert for sig, men ogsaa, ved mange Steder i Fortællingen, tørrer Taarerne af sine Dine: „Man skulde forgive ham med en Champignonsauce, med Snurtaal kogt i en Robbers kasserolle. Siig mig, Sebastiano, kan I forsikre, at Zechi er den virkelige Caroli, og ikke en Dobs beltgænger? Er han Caroli, saa vorder han radikaliter udpeben, førstegang han fremtræder igjen, saasandt jeg hedder Meuselwitz, ja, saasandt denne kostelige Veil de perdrix er voret i Champagne."

Han drak, og rakte den Gamle et Glas, som Denne ikke vilde modtage.

„Han maa drikke, Infelice! sagde Blümlein med om, venlig Røst: Thi Vinen gjorde ham altid blød og sentimental: ikke paa en Andens Undergang, thi det tør jeg, paa Embedsvegne, ikke taale, aldenskund det er et velorganiseret Polities Pligt, efter Tøne at hævde Alle og Enhver i deres lovlige Rettigheder. Men drik paa sin Nieces Velgaaende, Infelice! Jeg kan sige Ham, at hun er et godt Barn, som fortjener hele Hans Kjærlighed, og at hun handler mod sine Forældre som en rets skaffen Datter."

„E viva!" raabte Sebastiano med straalende Blikke, idet han gladelig tømte Sølvbægeret, som Politiaaktuaren bød ham: „Ohime, vedblev han der paa vemodig: hvi er jeg ikke i liberta, hvi kan jeg ikke trykke min figlignola til mit Hjerter, hvi ikke see hende, ikke vedere Moderen i hende, som

hun var i sin Ungdom! Derfor bærer ogsaa il la dro Caroli Skylden, il maledetto, som har forstyrreret min hele Lykke."

Jeg søgte at berolige ham. Jeg talte atter om Rosa; jeg søgte, at give ham et Begreb om Barnets Ynde, om hendes Hjertensgodhed, hendes Uskyldighed. Han blev muntre. Nu henviste jeg ham til Blümlein, som den Mand, der vel kunde skaffe ham en hemmelig Sammenkomst med Rosa og hendes Moder. Jeg ændsede ikke det vridne Ansigt, Virgilius satte op derved; jeg roste tvertimod hans sjeldne Humanitet, jeg priste ham, som Den, der havde beredt denne Gjenfynets og Forsoringens skønne Fest — jeg saae ham atter røde blød.

"Jeg kan ikke holde mig! sagde han pludseligt med stor Hefstighed, og nedstyrtede et Bæger Viin: Jeg kan ikke kæmpe mod Hjertets Magt, jeg maa rebellere mod Tjenestetvangen. Han skal see sin Niece, Infelice! Jeg giver ham mit Ord derpaa. Jeg fører hende til ham, hende og Moderen, men Ingen maa vide det videre — her maa ikke tiere holdes Gallads i Daarekisten."

"Infelice, Han maa æde Noget, bemærkede Commmerceraaden tyggende: ellers er det snart forbi med Herlighederne fra Legandre's Restauration, og Han har ikke havt Andet deraf, end Dusten! Men først maa Han berolige mig, først maa Han stille min Nyssgjerrigheds Appetit, og erklære, om Intet har skuffet ham, om ingen fra Mænen opstigende Taage har fordunklet Hans Die, om Han virkelig, i Signor Zechi, har havt Caroli i sine Klær,

om Han har villet stilettene denne affhyelige Pigerø:
ver og Dame: Endormeur!"

„Det var ham, saasandt Gud hjælpe mig! svarte den Gamle harmfuld: Jeg vilde kjende ham igjen blandt Missioner, hvad enten han var sort, eller grønt, eller guult tatoveret; jeg vilde kjende ham igjen, uden at see ham, naar han blot sotto roce slaar een eneste Tone an, naar han nynner pianissimo i Siderørelset, naar han leer paa den vilde, haanlige Maade, han maa have lært af en dæmonio. Han kjendte mig ogsaa igjen, da jeg med Stiletten treen hen for ham, og spurgte ham: Hvor er Giulietta, min Datter? Hvor er den Mordedes Grab? Han foer sammen af Skræk, thi han meente, jeg var un spetro, da han har seet mig i Stioframpe i Milano, og anseet mig for død. Han nævnte mit Navn, han raabte Sebastiano — han er ikke, han kan ikke være nogen Anden, end Caroli, min scolare i den store citta di Roma."

„Det var blot det, jeg vilde vide! tog Meuselwiz Ordet: Den Skurk maa ikke slippe uden Engtelse, han maa kunderses paa en Maade, som idetsmindste betager ham Appetiten i de første fjorten Dage. Lader kun mig raade, Børn! Jeg har Benner ved alle Tables d'hôte, paa alle Kaffeuse, i alle Restaurationer. Jeg skal Intet spare, for at stifte en ordentlig, velanlagt og sikker Sammensværgelse mod denne Fæhi Caroli. Hendes sentimentale Høihed, Prindsesse Elisa, maa sætte hele sin Hofstat, Kammerherrer og Kammerjunkere, Lakeier og Rjokkenpersonale, paa Krigsfod, for at forsvare ham — hun skal ikke kunne døve vore skjærende

Piber, vore jernbeslagne Støvler, vore modne Ebler, vore saftfulde Dranger og Appelsiner. Som sagt, jeg bryder mig ikke om, at det koster mig noget. Thi for det Første er jo denne gode Kunstner unægteligt et slet Menneske, og for det Andet seer han altid saa stolt ned paa os andre Christenbørn, som om Synet af os lagde ham en fordærvet Østers, eller anden ildebsmagende Føde, paa Tungen. O, jeg veed at bearbejde mine Benner, naar det gjelder en god Sag! Jeg veed nemlig, hvortil Enhver infliznerer, hvilken Viin han helst drikker, hvilke Lækkerbidstener han helst gider have. Udpeben vorder den Signor Zechi Caroli; han regaleres med blod, saftig Frugt; der skal blive skrevet en Satire over ham!" —

„For Himlens Skyld, Commerceraad! begyndre Virgilius ængsteligt: Lad mig ikke vide, hvordan, eller hvornaar. Jeg er en eedsvoren Embedsmand; jeg tør ikke dølge nogen Sammensværgelse, som er mig bekendt, for Politidirektøren!"

„Eirumlarum! haanloe Commerceraaden, idet han lettede paa Glaffen: Han har vovet sig for langt — Han kan ikke mere træde tilbage. Rubikon ligger bag ham, Virgilius; han maa nu i Fælden, fremad, til Seier, til Frihed, som den udødelige Schiller synger. Betænk, vedblev han rørt: hvad har ikke den Hannibal, den Nero og Caligula, villet røbe den dyrebare Signora tilligemed Livet! Hele Verden staaer aaben for Den, som lever, hvis Haand ikke er lammet, hvis Tunge ikke er forstummet i Døden? Kunde hun ikke have vundet i Classelotteriet, i Handel med Papirer, i ordinaire Commerce, eller allensals ved sin Kunst? Og

hvad fremgik saa heraf? Nyt Liv i Herlighed og Glæde, déjeuner à la fourchette, diner incomparable, souper fin og alle de kostelige Nydelser, som Morderen paa eengang affskærer sit Offer fra. Signor Zechi: Caroli er da ikke blot at ansee som en Bandit, men som en slet og ret Lys, som en Galgekandidat, der maa være meget taknemmelig, om vi blot tugte ham med en Smule Trampen og Piben."

Giulietta havde imidlertid siddet rolig og taus ved sin Faders Side. I Begyndelsen syntes hun gandske at hengive sig de Følelser, hendes Stilling maatte fremkalde. Hun betragtede Faderen med Omhed, medens Taarer endnu vædede hendes store, talende Øie. Hun holdt med sine skjælvende Hænder en af hans; uidentviol følte hun endnu en bitter dybtinagende Anger. Derpaa var hun bleven roligere; hun hensenk i en stille Grublen, som maatte have et vigtigt Anliggende til Gjenstand.

„Min Herre! sagde hun nu, vendende sig til Blümlein: De har, som jeg hører, viist os store Velgjerninger; De har ført Datteren til hendes Fader, der troede hende død; De har opfyldt mit Livs højeste Ønske; jeg har erholdt en Tilgivelse, som vil opklare hele min Fremtid. O, min Herre, sæt Kroonen paa Deres ædle Værk! Befri min Fader af dette Fængsel, hvori den skjændigste Intrigue har bragt ham — gjengiv mig gandske ham, som, blændet af Lidenstaben, gjorde et Forsøg paa, at straffe en Ridning, som har berøvet ham Alt. Hvad hindrer hans Befrielse? Hvi kunde han ikke strax forlade dette Huus med os, og siden leve hos mig,

saa stille og forborgen, at Ingen ahnede hans Tilværelse?"

„Jh, Gud bevares!" raabte Virgilius ude af sig selv, og det Hønseseen, han just vilde føre til Munden, faldt ham af Haanden. Han sprang nogle Skridt tilbage, og holdt, som belavet paa Modværgen, sin Stok foran sig. „Alt har sine Grændser! vedblev han, næsten i galende Tone: Man maa aldrig forlange mere, end der kan bestaae med en god Samvittighed. Hvad der er skeet, er gjort, er skeet i den Rørelse, min Ven Baronen har vakt i mig, men saa umaadeligt lader jeg mig ikke røre, at jeg skulde glemme min Tjenesteplicht total, og befrie et Menneske, der dog paa en vis Maade er at betragte som en Delinquent. Jeg har lovet, at føre Datteren og Niesen hid, og jeg skal holde mit Løfte. Men videre gaaer jeg ikke, saasandt jeg er overbevist om, at alle Politianstalter have Menneskeslægstens Held til Formaal."

Jeg forsøgte ei, at bringe den Ophidsede paa andre Tanker — dertil kjendte jeg ham for vel. Giulietta syntes ogsaa beredt paa hans Vægring.

„Saa vil jeg da gaae min egen Vej! svarte hun koldt og fattet: O, jeg veed vel, hvorledes jeg med Rædsel kan fylde hans Hjerte, som har forgiftet mit Liv. Han skal skjælvende for mig, skjælvende skal han tilstaae sin Ugjerning, og selv gjengive dens ne ulykkelige Olding Friheden. Jeg behøver ikke Fremmedes Understøttelse. Kun Een skal hjælpe mig, naar Tiden kommer, og Gjerningen er moden. Caroli's sorte Time nærmer sig — hans Forbrydelse's Maal er fuldt."

„Charmant ! raabte Commmerceraaden: To Sammensværgelser for een. Signora konspirerer i Stilhed efter sin Plan — jeg ligesaa efter min. Træffe vi sammen ved Uobrudet, saa ere vi gode Allierede, saa maae vi synge og skyde Victoria af Champagneflasker. Men — tilføiede han i klagende Tone, idet han holdt de tomme Flasker mod Lyset. Mor: genlusten stikker mig i Næsen. Tordenveiret er for: bi. Stjernerne skinne saa mildelig, som en berlin'sk Paaske-suppe — vi maae adskilles, for ogsaa at kunne modtage den vordende Dags Nydelse med muntert Gemyt og frisk Appetit.“

Virgilius var af samme Tanker. Medens de to Mænd pakkede deres Sager ind, og bortryddede alle Spor af den natlige Collats, laae Giulietta ved sin Faders Bryst, og sagde ham det sømme: ste Farvel. Derpaa listede vi os tilbage, anførte af Blümlein, samme Vej, vi vare komne. Ved Doms: kirken adskiltes vi. Da jeg havde fulgt Signora til hendes Hjem, og nu, udenfor Døren, forlod hende, saae jeg gjennem en Spalt i Binduesstoden et Lyseglimt i den Syges Bærelse. Sikker: t vaagede Rosa, det kjære Barn, her endnu, og ventede paa sin Moder, og bevogtede sin syge Faders urolige Slummer. Jeg gik hjem, idet jeg tænkte paa hende; jeg lagde mig til Hvile, for at drømme om hende.

Rosalia — Rosa.

Udskillige Uger henrandt, uden at der foregik Noget af Bigtighed. Om Zechi hørte jeg kun, at det med hans Helbredelse gik ra: st fremad; man talte allerede om, at han snart vilde optræde igjen,

og, ved talrige Fremstillinger, oprette det Tab, Publikum og Theaterkassen havde lidt i hans Sygdomstid. Den gamle Musikant, som havde saaret ham, var glemt, og om han ogsaa omtaltes af En og Anden, saa skete det dog kun for at rose Prindsesse Elisa's Velgjørenhed, thi det var jo hende, som havde skaffet den Ulykkelige et passende Asyl for Resten af hans Liv.

Min gamle Ven, Commmerceraaden, syntes at holde den Rolle, han havde tildeelt sig selv, for yderst vigtig. Ofte tog han mig, før eller efter Boret, tilside, og gav mig hemmelighedsfulde Oplysninger, mærkværdige Antydninger, og hvad han nu ellers kaldte det, angaaende sin Plan.

„Ja, ja, Baron! sagde han: Sammensværgelsen gaaer prægtigt; den foger ret blandt vore unge Mennesker, endogsaa blandt den mosaiske Religions Befjendere, som jeg har vidst at drage ind i vor Interesse, den vil være gandske mør, færdig at sersvære, naar den afgjørende Time slaar. Man seer mig ikke an derfor, men jeg er en Satanskarl, naar det gjelder, at hævne Ufskyldigheden. Man bærer under sin Corpulents, et Hjerte; man har ikke blot Følelse for Østers og Ugerhøns — man stræber ogsaa efter det Hviere, efter Menneskeslægtens Forædling, efter sit eget Jægs Faldkommengjørelse, efter Syndens Dødelse, efter reen Dydsopløstelse. Jeg tænkte endnu stedse med Rørelse paa hiin Midnat, da Signora fortalte sin gruelige Historie, medens Lynet blinkede gjennem Gittervinduet og Tordenen drønedes igjen i Daarekistens vide Gange. Tilvisse, jeg troede at opleve en Scene af Walter Scott eller Cooper. Baron, jeg kunde prygle mig

selv, fordi jeg dengang bukkede under for den lumpne, sandselige Lyst, og opoffrede mine ædlere Gølefer for Capsviin og Algerhøns! Men — det skal ikke passere mig tiere. Hellere vil jeg i Forveien æde og drikke over Evne."

Langt mærkværdigere og interessantere! end Commmerceraaden, begyndte nu Virgilius og hans Færd at synes mig. Han havde ført Rosa og hendes Moder til Sebastiano, og fra dette Dieblisk af var han bleven Giulietta's Fortrolige. Medens jeg fortsatte mine Underviisningstimer for Datteren, havde han lange, hemmelige Conferentser med Moderen. Alle de Forsøg, jeg gjorde paa, at aflokke ham deres Indhold, strandede paa hans ubøielige Tausshed.

"J skal erfare Alt til sin Tid! sagde han med en Haan, som ærgrede mig, idet den spændte min Nysgjerrighed paa Pinebænken: J, tilligemed mange Andre, som ville vorde vidunderligt overraskede af det, en slet og ret Politiaktuar i Stilhed forbereder. Og Politiaktuaren vil blive i sit Skjul, og Ingen skal ahne, at det er ham, som har bragt hele Residentsen i Oprør. Gaae, Baron, og fortsæt Eders Information med roligt bankende Puls! Gartnerdatteren og Rigsfriherren passe heel maadeligt sammen."

Det var unægteligi et godt Raad. Imidlertid havde det dog samme Skjebne, som saamange Andre: det blev ikke ændset. Rosa blev mig med hver Dag kjærere, og jeg begyndte allerede at lægge Planer for Fremtiden: paa hvilket af mine Godser skulde jeg leve med hende? Og hvorledes skulde jeg bedst meddele min Familie Sagen? Hun var meget

mild og artig mod mig. Hver Dag fandt jeg regelmæssigt en Buket paa min Plads. Hendes Fremstridt i Skrivekunsten vare betydelige. Allerede havde hun naaet det Dulighedstrin, jeg selv stod paa, og jeg paatog mig kun Mine af, at føre hende videre, for at kunne fortsætte Underviisningen. Men hun forekom mig nu mere adspredt, end ellers. Ofte begyndte hun, midt under Informationen, at flaae Triller, og jeg mærkede da nok, at hun havde en smuk, velklingende Stemme, men dog var det mig, paa den anden Side ubehageligt, at hun ikke skjænkede mig større Opmærksomhed. Især syntes hun at worde urolig mod Udløbet af Timen. Saa skottede hun snart til Vinduet, snart til Døren; ingen Pen var hende god nok mere. Gik nu Døren op, og den bevidste Snedkersvends Løkketov vedtittede ind, saa blev hun blodrød, og jeg ! Naar jeg kom igjen, suurmulede jeg lidt; men det gode Barn var saa fromt, saa venligt, saa ubekjendt med det, jeg egentligt vilde, at denne Ufkyldighed henrykkede mig aldeles og forjog al Uvillie af min Sjæl.

Jngen syntes i denne Tid lykkeligere, end den syge Gartner. Han smilte næsten uafsladeligt hen for sig, ligesom forklaret, spillede Claveer paa sin Overdyne, og saae ud, som om han i eet væk hørte Musik i sit Jnderste. Dag for Dag blev han imidlertid svagere, og hans Opløsning syntes ikke at være langt borte. Da jeg en Dag traf ham alene, vinkede han mig til sit Leie, og sagde hemmelighedsfuld:

„Det gaaer mig nu saare vel i mit Huus, Hr. Baron! Kun mærker De det ikke, thi Alt holdes dulgt for Dem. Hele Dagen hører jeg Musik,

Sang, som af Engletunger, herlige Sager, som egentligt høre hjemme i Himlen. Det er Rosa og min Kone i næste Bærelse. Jeg ligger da gandske stille og lytter, og lytter mig ind i Himlen, og troer allerede, at see Englene forsamlede om mig, og at knæle ydmygt for Guds Throne, hvorfra al Musik gaaer ud, Jeg er snart færdig her paa Jorden, Hr. Baron! Dag for Dag klinger Musiken herligere i mit Øre; hvad jeg seer, vorder stedse mere fremmed for mig, og jeg føler, at Verden ei er noget Hjem for mig mere."

Jeg indsaae, at han snart vilde gaae ind i et bedre Asyl. Men — hvad havde da Rosa og hendes Moder fore? Hvad var det for en Ting, der holdtes saa hemmelig? Stod den maaskee i Forbindelse med Blümleins hyppige Besøg og med hans Antydninger, som lode mere ahne, end de bestemt udtalte? Fordømte Tilstand fuld af Tvivl og samlende Ubished! Hidtil havde jeg anseet mig for Hovedpersonen, for Den, der havde Traaden ihænde — nu stod jeg midt i det hele Maskineri, villieløs, uden Liv og Virksomhed. Forgjæves havde jeg paa det Skarpeste iagttaget Politiaktuaren, efterspejdet hans Vandringer, modent overveiet enhver af hans Uttringer, og tydet dem hid og did, for at komme paa Spor. Alt var og blev mørkt for mine Øine. Rigtignok var det mig paafaldende, at Virgilius holdt sig saa nær til Theaterintendanten, at han hyppigt var at finde paa Scenen, og tidt stod mellem Coulißerne i ivrig Samtale med Direktøren. Men Tjenesteforhold kunde jo ligge til Grund herfor — rimeligviis var det gandske almindelige, ubetydelige Ting, man forhandlede.

Jeg gik omkring i en virkelig melankolsk Stemmning. Da udbredtes pludseligt den Efterretning i Residenten, at Signor Zechi nu var fuldkommen helbredt, og at han i næste Uge vilde fremtræde i Don Juan's Rolle. Endnu havde man aldrig hørt Don Juan paa Italiensk; Alt var i spændt Forventning; Alle længtes efter at nyde Mozart's Mesterstykke i det Tungemaal, hvortil han har digtet sin u dødelige Musik. Efter Forlydende skulde en ligesaa smuk, som fortræffelig Sangerinde, som man hver Dag ventede fra Italien, fremtræde i Elvira's Rolle — kort, Operaen skulde i det Hele udstyres saa værdigt, som man endnu aldrig havde seet den her. I alle Selskabskredse hørte Samtalen om Don Juan til Dagens Orden. Allerede havde man seet Zechi kjøre ud; man vilde vide, at der allerede holdtes Prøver; dog havde Zechi, som endnu trængte til Rolighed, ladet sig dispensere til den sidste Hovedprøve. Da jeg herom underrettede Giulietta, som jeg rigtignok kun sjelden saa, viste hun sig, til min Forundring, meget ligegyldig, og søgte, at lede Talen paa en anden Gjenstand. Jeg havde fundet hende ved hendes Mand's Seng. Han hjem søgtes nu tidt af Svagheder, som bebudede hans nærforestaaende Endeligt. Men saa ofte han var sig selv bevidst, traadte atter hiint forklarede Smil paa hans Ansigt, som vidnede om hans indvortes Fred, og om hans skønne Forhaabninger. Til min Uregrelse udsatte Rosa nu Skriveunderviisningen i nogle Dage, under et Paaskud, som syntes mig meget smaaeligt. Nu kunde jeg ikke see hende hver Dag; jeg maatte bekæmpe min Længsel, min Utaalmodighed, men var nu ogsaa fastbesluttet, at fremtræde som

Beiler, saasnart jeg igjen begyndte Underviisningen. Iøvrigt syntes hverken hun eller hendes Moder at ahne, i hvilken Fare den Syges Liv svævede; de troede tvertimod at bemærke, at det bedredes med ham; de haabede paa hans Helbredelse, og jeg troede mig ikke besværet til, at betage dem dette Haab.

„Don Giovanni!“ tilraabte Commmerceraaden mig, idet han en Middag, i „den romerske Keiser“, rakte mig en Comedieplakat. „Don Giovanni!“ gjentog han, gnidende sine Hænder, smaaende: Minen er ladet, i Aften bryder den løs, og Zechi maa dandse efter vor Pibe. Sammensværgelsen er fix og færdig, min Hjerte! Og naar Signora ogsaa har bragt sin istand, og Begge slaaer løs, saa bliver der et Helvedes Mudder! Men Penge og Umaage har det kostet mig. Don Zechi stod sig godt i Publikum; men nu maa han falde, om end Prindsesse Elisa holdt paa ham med begge Hænder. Rollerne ere uddeelte blandt de Sammensvorne. Enhver veed, hvad han har at gjøre. De have Alle svoret, at holde trofast sammen; i Gaar havde vi Generalforsamling, og Enhver afslagde Eden paa en stor Kuro med Champagner, som jeg gav til Bedste; den var delikat, Champagneren nemlig fra Laboul; laye i Aÿ, premiere qualité. Alt holder sig stille og roligt under Stykket; Ingen af Borens applauderer Zechi; applauderer Andre, saa lade vi det passere. Det er Havblikket før Stormen. Efter Stykket fremkaldes den fremmede Signora, hvis der er Noget ved hende. Derpaa fremkaldes ogsaa Zechi, men vee ham, hvis han kommer! Hundrede Stemmer hilse ham i vilden Chorus med det Tordenraab: „Caroli! Giulietta!“ Der pibes, hykses, trampes,

der serveres raaden Frugt op paa Scenen — fort, der bliver et Satans Huus!"

Endnu vare vi allene i Salonen.

„For Himlens Skyld, Meuselwitz! sagde jeg: De har dog ikke kompromitteret Giulietta, ikke givet hendes Ulykkeshistorie til Priis for den store Hob?"

„Hvor kan De troe mig saa dum, Baron? svarte han fornærmet: Mig koster Indvielsen i denne Ulykkeshistorie svære Penge, samt den store Overvindelse, at aflægge et Besøg i Daarekisten midt om Natten. Skal jeg nu give den til Bedste for Andre, gandske gratis? Prosit die Mahlzeit! Mine Sammensvorne skrige, hvad jeg vil, uden videre at spørge, hvad det betyder — derfor have de taget deres fuldstændige, delikate Souper, deres Rhinskviin, og deres Laboullaye: Plenus venter non studet libenter. Til dyb Estertanke, til spekulative Grublerier, ere de Karle ikke vante."

Jeg saae paa Comedieplakaten. Tsch! stod anført som Don Juan; en Signora Rosalia fra Theatret San Carlo i Neapel, skulde optræde som Gæst i Donna Elvira's Rolle.

„En underlig Bewandnig har det med den fremmede Sangerinde! begyndte Meuselwitz igjen: Hun skal endnu ikke have afslagt sit Elor paa nogen af Proverne; hun skal have sunget Alt med svag, ei engang halv Stemme, men i en fortræffelig Maaneer, og gjort den Betingelse, at Ingen, ihvo det end var, maatte faae Udgang til Proverne. Direktøren lader overmaade hemmelighedsfuld, naar man taler til ham om hende. Hun vil fortrylle, begejstre Alle, forsikkrer han paa Verre; hun skal være

et ægte indist Eyltetsi for vort kunstelskende Publikum."

„Kosalia! Kosalia!" sagde jeg drømmende ved mig selv, og tænkte paa Rosa. Den fremmede Rosa skulde jeg see; men min egen kjære Rosa fik jeg ikke at see i Dag, thi Moderen havde, med et sælsomt Alvor, yttret, at Familien ønskede, i Dag at være allene.

Aftenen kom. Hvo der gjorde nogen Fordring paa Kunstdannelse, iilde til Theatret. Jeg var gaaet tidligt did, og havde været heldig nok til, at faae min sædvanlige Plads i Parterets forreste Rækker. Trindtom mig taltes kun om den nye Sangerinde og om Zechi. Denne skulde endnu ikke føle sig saa gandske vel; ofte leed han af Febergysninger, og beherskedes især af en melankolsk Stemning, som ikke lod love Meget af hans Fremstilling i Dag.

„Tvertimod! raabte Commmerceraaden, der altid pleiede at tage Plads i min Nærhed: Jeg vover at paastaae, at Don Juan egentligt er en Melankolikus, som, fordi hans Læge har raadt ham, at søge Udspredelse, nu søger denne ad alle mulige Veie. Var han blot en lystig Broder, saa vilde han ikke strax puste den gamle Gouverneurs Livlys ud, fordi Denne træffer ham hos Datteren, saa vilde han været galant mod Donna Elvira, om han end var bleven fjed af hende; men den mørke Melankolikus overlader hende til Tjenerens Haan. Hvad siger De til disse kritiske Antydninger, min Herre? Ere de ikke nye, pikante, stikkede til at vække Apetit?"

De Omstaaende toge Commmerceraadens Ord for Spøg, og loe umaadeligt. Men jeg saae vel, at min Ven var i stor Bevægelse, som maatte skaffe sig Luft paa en eller anden Maade, og at han med Utaalmodighed ventede paa det Dieblif, da hans hemmeligt forberedte Bærk skulde træde for Lyset, hvisaarsag han nu stræbte, at udfylde Tiden paa hvilkensomhelst Maade, og at adsprede sig ved tvungne Loier. Politiaktuaren bemærkede jeg langt borte, ved Indgangen. Han var i fuld Embedsuniform, og syntes at have meget travlt.

Da gav Capelmesteren Tegn at begynde, og gjennem det vide Rum bruste de første hjertegribende Afforder af Duve Låren, liig alvorlige Mindelser fra en høiere Verden, bebudende Forbrydelse og Straf, hentydende paa fordømmelig Daad og paa Fordømmelse selv. Alt var dødsstille. Tonernes alvorlige Betydning greb Alle, om end ikke Alle forstode dem. Jeg drømte om faldne Engle, som ei havde kunnet bestaae i Kampen med Livet, om den Himmel, som var undergangen i dem, fordi de begjerligt havde indaaudet Jordens Lyst, om den Jammer, de havde gydt i Andres Hjerter. Jeg drømte, jeg oplevede Alt: Kamp og Jammer, Elendighed og Undergang. Min Drøm varede endnu, da Duvertüren var forbi, da Lopezello, hyllet i sin Kappe, treen ind, og istemte sit: *Notte e giorno faticar*. Men da gjenneembævede det pludseligt min Sjæl, og vakte den til Deeltagelse i det Nærværende. „Ma qual mai s'offre, oh Dei spettacolo funesto!“ jamrede Donna Anna, og segnede forvoldende ned ved sin Faders Liig. Nu ledtes min Opmærksomhed paa Fremstillingen. Det angrede mig, ei at have nydt Scenen mellem Donna Anna og Don

Juan, ei heller Dennes Sammentræf med Gouverneuren. Jeg var nu gandske Die, gandske Dre. I min Nærhed hvirkedes stærkt. Alt var spændt paa Signora Rosalia's Fremtræden; Virkningen af den skønneste Duet mellem Anna og Ottavio gik derfor størstedels tabt.

Da viste hun sig i Scenens Baggrund: en ikke stor, men meget smukt bygget Skikkelse. Endnu hang Sløret ned for hendes Ansigt, men bag det ahnede man Ungdom og Skjønhed. Hendes Gang var vaklende; hun syntes at frygte, at skjælv. Men nu begyndte Ritornellet af den herlige Terzet, og som begejstret af en højere Magt, nærmede hun sig pludseligt Prosceniet med faste, bestemte Trin, og idet hun slog Sløret tilbage, og, med herlig, metalrig Stemme begyndte: Ah, ihi mi dice mai — lod et Beundringsudraab gjennem hele Huset. Men jeg tænkte, at synke i Jorden. Signora Rosalia fra Theatret San Carlo i Neapel, var ingen Anden, end Rosa fra Grünbergerforstaden, med mindre jeg saae Phantasmata.

S i n a l e t.

„Bravo, bravissimo!“ jublede Huset, da Sangerinden havde endt sin første Solo. Endnu stod jeg uden Liv, uden Besindelse. Hundrede Tvivl paa: nødte sig mig, og naar jeg saa igjen appellerede til mine Sandser, saa var og blev det Rosa, min Rosa, min Skolarinde! Jeg hørte nu opmærksomt til. Det var gandske Giulietta's Methode, hvorefter hun sang; det var Sebastiano's Datters Stemme, kun ungdommeligere, kraftigere. Hendes Spil

var noget forlegent; men det holdt man gjerne hendes Skjønhed tilgode, det tilgav man hende gjerne for den herlige Sangs Skyld.

Eigesaa slagen som jeg, syntes en Anden, der vel, i dette Dieblif, kunde trænge til Herredømme over sig selv. Denne Anden var — Zechi. I Proverne havde Sangerinden ikke udfoldet de Midler, som stode til hendes Tjeneste, hun havde skjult sin Stemmes Styrke, sit Foredrags Skjønhed — hun overraskede derfor nu sine Medspillende. Zechi, der i Baggrunden lurede med Leporello, og allerede udkastede Planen til en ny Erobring, udstødte, greben af Rædsel, et hørligt Skrig, da Sangerinden begyndte. Hans Liv, hans Ild var borte. Han sang usikkert, han syntes fornøjet af en Gælfelse, der beherskede ham mere, end hans Rolle. Først da Terzetten var endt, da hun vendte sig om til ham, og han saae hendes Ansigt, gjenbåndt han sin Gatning. Hans gamle Frækhed vendte tilbage; han haaned den forladte Elskerinde, men skøndt hendes Spil i det Hele var og blev usikkert, vidste hun dog, at udsyre de Bebreidelser, som traf ham, med Udtrykket af en saa grændseløs Foragt, at hans Haan viste sig heel jammerligt tilintetgjort.

„Og det skulde, det kunde være Rosa?“ spurgte jeg naafadeligt mig selv. Men da hun begyndte at tale, da jeg i sædvanlig Tale hørte hendes Stemmes Klang, da gjenkjendte jeg hende noie, da vidste jeg ogsaa, at i dette Udtryk af ubeskrivelig Foragt talte hendes Moders Land af hende. Det Italienske talte hun saa flydende, som om hun kunde været født ved Arno eller Tiber. Gandske naturligt! Med Giulietta havde hun aldrig talt noget andet

Æprog. Hendes Bortgang ledsagedes, i hvor lidet den end opfordrede dertil, af et tordnende Applaus dissement.

„Herligt, herligt! raabte Commmerceraaden overskydt: Det er en Sangerinde, som vi kunne bruge. I den Stemme er Metal — Metal, som i den store Kirkeklokke, Og Foredraget — kan man finde det smagsfuldere, deliciousere, pikantere, og — for at bruge en behagelig Sammenligning — mere muserende? Her er ingen stødende Overflødighed af Ingredientser og Accidentser — her er Alt simpelt og ædelt, som Moder Natur vil have det, her bærer Alt Sandhedens Præg. Pas paa, hun lægger Zechi reent øde i Dag. Han ahner det, han er forvirret. Og hvor ung og smuk er hun ikke! Hartad for spæd for denne Rolle! Men derpaa kan man raade Bod, naar man har nogen æsthetisk Smag, nogen naturligt Phantasi. Donna Elvira har været en ung, uskyldig Due, da den Ryggesløse bort eller forførte hende. Han var hendes første Kjærlighed, han er hendes Æneste. Han drager hende efter sig, over Bjerg og Dal, og hun følger ham, som Mennesket sin Selvopholdelsesdrift, sin Uttraa efter velsmagende Sviske og styrkende Drikke. Hun kjender ham, hun foragter ham, men dog kan hun ikke være ham foruden, thi hun er hans Hjertes Slavinde, og hendes Hjerter tilhører ham. Ja, mine Venner, saaledes staaer det sig med denne Donna Elvira, som endnu Ingen er kommen nær af alle dem, jeg har seet i min mangeaarige Theaterpraxis. Men endnu engang: Zechi kommer slet fra det i Dag, derfor indestaaer jeg. Signora Rosalia giver ham Banesaaret!“

Commerceraaden havde godt ved at spaae. Selv havde han jo forberedt sin Spaadoms Opfyldelse. Jeg sad i vedvarende Bedøvelse. Rosa en Primadonna, en Kunstnerinde af første Rang! Nu randt det mig ihu: selv havde hun jo forlænge siden sagt mig, at Moderen underviste hende i een Ting, som til sin Tid vilde komme for Dagen. Nu kunde jeg forklare mig, hvi hun, i den sidste Tid, havde forsømt saamange Undervisningstimer — nu troede jeg ogsaa at gjætte, hvad Virgilius i Løndom havde haft at forhandle med Familien, med Theaterintendanten og Directøren. Men til hvad Ende, i hvad Hensigt? Laae maaskee den Hævn i Baghold, Giulietta vilde tage over Caroli? Jeg begreb det ikke; taalmodig maatte jeg oppebie Opløsningen af disse underlige Gaader. I alt Fald syntes Rosa nu at staae mig langt nærmere; en Forbindelse mellem os kunde egentligt ikke kaldes nogen Mesalliance mere — hendes Kunst adlede hende!

Det Bifald, den fremmede Sangerinde nød, steg med hver Scene, hvori hun fremtraadte. Zechi derimod behagede ikke: han syntes adspredt, forbløffet, uden Liv og uden Kraft. Først da den første Akts Finale begyndte, blev han atter den Gamle. Det kom mig fore, som om han havde styrket sit Mod med spirituose Drikke. Med frivøl, haanende Raadhed forfulgte han Zarline; fornemt, lethen, kastede han Masetto tilbage. Nu kom de tre Mesters himmelske Terzet. Ingen syntes at finde den Elvira, som nu optraadte, forstjellig fra den Forrige. Men jeg mærkede Forstjellen. Uden at bringe den høiere Skikkelse i Ansag, eller den fastere Holdning i Spil og Anstand, eller Stemmens ringere Friskhed, var jeg dog vis i min Sag. Det var ikke mere Rosa, det var Giulietta, hendes Mo-

der ! Nu begyndte det at dages i mig ; jeg ahnede en sælsom, usædvanlig Hævn. —

Da fjernede Maskerne sig, og i broget Brumme^l bevægede Alt i den glimrende Salon sig til munter Dands. Utallige Kjerner straalte ned ; Tjenere fløi hid og did, ombydende Forfriskninger paa Sølvtaflertener. Alt var Liv og Glæde. Don Juan jublede i fræk Lyst. Zechi syntes at ville indhente, hvad han før havde forsomt. Han overtraf sig selv i Spil og Sang. Hvor rigt strømte Glædens Fylde her, hvor aandede Alt Uppigthed og Belyst ! Men den Dæmon, der med eet Slag skulde tilintetgjøre denne Herlighed, var ikke langt borte. Stedse tættere slyngede Don Juan sit Garn om den bedaarede Zerline. Hun vaklede, hun gav efter, hun fulgte ham. Da opblussede den forhaanede Brudgoms Harm i vilde Flammer, Don Juan saae sig opdaget, forfulgt, betrængt. Med Kæmpekraft hidslæbte han sin ulykkelige Tjener, for, ved hans Død, at forsones de hævntørstende Modstandere. Men de tre Masker traadte ham truende imøde. „L'empio crede non tal frode di nasconder l'impietà !“ udbryder Donna Elvira — hendes Maske synker — og for ham staaer — — en liigbleg Qvinde, en Død, som han troer begravet under Sneen, hans Anklagerinde for den Hviestes Domstol. Alt er Overraskelse, Alt er i Oprør, paa Scenen, som i Logerne og i Parterret. Men Don Juan vakler, han farer gysende tilbage, han søger at holde sig, men forgyæves — han stammer endnu nogle uforstaaelige Ord — derpaa segner han, truffen af et Slag, til Jorden. Forfærdelse griber Medspillere og Tilskuerre. Teppet maa falde. Med Zechi's pludselige Død er Forestillingen endt.

I M o r g e n.

Jeg og mange Andre ilte til Gangen, som førte til Scenen. Men her stod Politivagt, som ei lod Nogen slippe igjennem. I det Sjerne bemærkede jeg Blümlein, som, med to tilflorede Damer, gik op ad Trappen, der fører til Prindsesse Elisæas Privatloge. En gruelig Forvirring herskede allevegne. Alle vilde vide det Nærmere. Zechi var død, det havde sin Digtighed, det forstikkede alle Statister, som kom fra Scenen; ned maatte Enhver komme, men Ingen op. — Udenfor Theatret havde dannet sig mange Grupper, der samtalte om Sagen. Bleg og forstyrret traadte Commmerceraaden mig imøde.

„En mærkværdig Historie, den samme! sagde han i stor Bevægelse: At gjøre det af med Don Juan før den anden Akt, før han har indtaget den kostelige Souper, før han har forberedt sig til Døden ved hjertestyrkende Champagner — det er galt, det er for Gud stærkt, men det er gandske i en Italienerindes Caracteer. Det maa man lade hende, at konspirere forstaaer hun, mesterligt, stille, hemmeligt, og paa en gandske ny, overraskende Maade. Hvad er jeg mod hende? En Stymper, en Bonhas! Jeg var bleven stolt af mit Konspirationstalent, jeg var mig bevidst, Intet at have forsomt, som kunde tjene til at styrte Zechi: Caroli; det har kostet mig Contanter, Overtalelseskunst, utallige Vandringer, endogsaa smaae Upasseligheder — og hun — hun fremtræder nu, tager blot Masken af, laaner Zechi et Par Vine, lader ham høre et Par Ord — og han maa døe deraf, sieblikkelige

som om han havde svelget Blaasyre. Han har mistet sit Liv, jeg mine Penge. Kom, Baron! Vi ville hen i den romerske Keiser; vi maae tage os noget Styrkende ovenpaa den Skræk. Der er sikkert mange Gæster. Det adspreder, det leder Aanden fra de Dødstanker, Tschis pludselige Endelige maa vække i os."

Jeg var i for stærkt Oprør til at antage Commerceraadens Forslag. Jeg vilde blive paa Pladsen, jeg vilde oppebie Rosa og hendes Moder. Meuselwitz fjernede sig, Grupperne opløstes lidt efter lidt, og det blev stille paa Pladsen. Med hastige Skridt gik jeg op og ned udenfor Indgangene til Theatret. Man havde lukket dem, efter at Mængden havde fjernet sig. Af og til traadte enkelte Personer ud, men der lufkedes strax efter dem. Da aabnedes pludseligt begge Fløie af Bagdøren, som førte til Scenen. Et mørkt Tog treen ud. Jeg nærmede mig, jeg saae en langstrakt Skikkelse, hvis Ansigt var bedøkket med et Klæde, paa en Baare midt i Toget: det var Tschis Liig. En Gysen greb mig, og jeg veeg tilbage. Langsomt fjernede Toget sig, og tabte sig i en Nabogade.

Kun een Kareth holdt endnu paa den vide Plads. Jeg var fast overbevist om, at de to Damer, jeg ventede, endnu vare i Huset — denne Equipage var vel altsaa bestemt til, at tage imod dem. Da jeg undersøgte den i Nærheden, gjenkjendte jeg det fyrstelige Vaaben og Livree. Jeg vilde just knytte en Samtale med Jægeren, som stod ved den, for at udforske, hvo af den fyrstelige Familie der endnu var tilbage, da Døren til Hovedindgangen raast fløi op, Jægeren sprang hen til de Udtrædende,

og Bognen kjørte saa hastigt frem, at jeg, da jeg kom, kun hørte den lukkes og kjøre bort. Men paa Indgangstrappen stod Blümlein. Han havde ledt, saget de Indstigende; nu kom han langsomt og forsigtigt ned.

„Virgilius! raabte jeg, og holdt ham fast ved begge Hænder: Min gode Genius fører Jer hid. I maa, som en gammel Ven, give mig Forklaring. I maa sige mig, hvor Rosa er.“

„Der kjører hun! svarte han lakonisk, idet han rev sig løs, og pegede efter Bognen.“

„I Hofequivagen? tog jeg studsende Ordet: Med Jægere og Lakeier?“

„Gandske rigtigt! svarte han ligesaa tørt som før: En Kammerherre er ogsaa derhos.“

„For Himlens Skyld, Virgilius! bestormede jeg ham: Siig mig noget nærmere, forklar mig den gaadefulde Sag! I har ledet den, I kjenner den nøie, I veed ikke, hvor den Pige ligger mig paa Hjertet!“

„I Morgen! svarte han med stor Bestemthed: I Aften intet Ord mere.“

Han holdt Ord. Jeg veeg ikke fra hans Side, jeg fulgte ham til hans Logis, jeg bestormede ham med Bønner, endogsaa med Trusler: Intet kunde bevæge ham til, at bryde det Segl, han havde lagt paa sine Læber. Smilende, men stum, forlod han mig, og gik op, uden at bede mig gjøre Følgeskab. Urolig løb jeg endnu op og ned ad nogle Gader; derpaa tog jeg Veien til Grünbergers forstaden. Jeg stod udenfor det lille Hus, Rosa og hendes Forældre beboede — jeg lagde Øret til de lukkede Vinduesflader: Alt var stille; intet les

vende Væsen syntes at befinde sig i Huset. Da holdt jeg det omsider for bedst, at bekæmpe min Uro, min Utaalmodighed, og at oppebie Blümlein's „I Morgen.“

Og denne Morgen kom! Sildigt var jeg falden i Sovn; det var høit paa Dagen, da jeg vaagnede. Jeg stormede til Blümlein. Det var Søndag; i Dag var han fri for Embedsforretning. Men man affærdigede mig med den Bæfted: han var i Grünbergerforstaden? Kaldtes jeg ikke ogsaa did af mægtige Stemmer, som jeg ei formaaede at modstaae? Var da ikke Grünbergerforstaden det Maal, hvorefter alle mine Følelser stræbte? Jeg var der, uden at være mig bevidst, hvorledes jeg var kommen der. Uandeløs stod jeg udenfor Døren til den bekjendte, kjære Etue; jeg bankede paa, men uden at oppebie det indbydende „kom ind!“ treen jeg indenfor, og — saae — saae Rosa i en Mand's Arme, i den forbandede Snedkersvends! Smilende stode Giulietta, Sebastiano og Virgilius omkring dem; smilende saae den Syge paa dem.

Jeg stod som tordensslagen. Da opløstede Rosa sit Hoved, hun saae mig, hun rødmede, og skjulte igjen sit Ansigt ved den Lykkeliges Bryst, som slet ikke lod sig forstyrre ved min Nærværelse.

„Hun har befriet mig af mit prigionie; til Løn faaer hun nu sin amante! begyndte Sebastiano, idet han nærmede sig mig, og greb min Haand: Hr. Baron er il generoso amico della casa, De har, ved Deres Velgjørenhed, opretholdt Armoden, De har ført Datteren til il suo padre i Fængslet — vor riconoscenza skal aldrig ophøre.“

Nu nærmede sig ogsaa Virgilius, om hvis Mund spillede et Træk af let Spot, der ellers ikke var ham egen. Snart vidste jeg Alt, hvad der endnu kunde forekomme mig gaadefulde. I hiin Nat, da vi besøgte den Gamle, havde Giulietta lagt Planen til at overraske og straffe Caroli. Dens Udførelse havde truffet Sangeren haardere, end hun havde villet — med Døden. Rosa havde tidligt nydt Underviisning i Sang; den Rolle, der var hende tiltænkt, havde hun ikke overtaget, naar ikke Moderen havde lovet hende, at det skulde blive første og sidste Gang, hun betraadte Bræderne. Man drog Blümlein ind i Hemmeligheden; han anbefalte Rosa til Theaterbestyrelsen som en udmærket Sangerinde fra Italien, og saaledes lykkedes det ham, at forskaffe hende en Gæsterolle som Donna Elvira. Alt gik efter Ønske, undtagen Caroli's Død. Giulietta havde kun villet ryste ham, kun bevæge ham til, at udvirke hendes Faders Befrielse. Hemmeligt betroede Virgilius mig, at Moder og Datter havde haft en privat Audients hos Prindsesse Elisa — den havde været til langt ud paa Natten, og dens nærmeste Følge havde været, at Sebastiano ikke blot var bleven sat i Frihed, men ogsaa benaadet med en anstændig Pension.

Hvad Balg havde jeg vel? Jeg maatte gøre god Mine til slet Spil; jeg maatte gratulere med Bitterhed i Hjertet; jeg maatte love, om fire Uger at komme til Bryllupet.

„Vi komme Begge! sagde Blümlein, idet han glad gned sine Hænder: Vi komme Begge, og bringe endnu en Fredie med, Caroli No. 3, den tykke

Commerceraad, der stod mig saa troligt bi ved Col-
latsen i Daarekisten."

Vi kom, og vare Bidner til det unge Pærs
Salighed. Den unge Snedkers Fader havde, til
Bedste for Denne, nedlagt sin Profession; Sønnen
var bleven Mester, og Rosa tog sig ret nydeligt
ud som Mesterinde. Men mod mig viste hun en
underlig Tilbageholdenhed, som lod mig ahne, at
hun ret vel erkjendte, hvorlunde Alt mellem os ikke
stod, som det skulde. Ingen var glattere denne Dag,
end den syge Gartner. En fredelig Henrykkelses
Udtryk talte af hans hele Væsen. Han vilde kun
tale om Musik; han bad Kone og Datter, de skul-
de blot synge, synge ham over i Himmerige, hvor
Alt er Sang og Musik. Næste Dag opfyldtes hans
Ønske; under en Canzone, som Giulietta sang og
Sebastiano akkompagnerede, slumrede han sødt ind
i Himlen. Det var den første bittre Draabe, som
faldt i de unge Ægtefolks Glædeskål.

Dr. Georg Døring.

Franskmændene i Rusland.

En sandfærdig Dobbeltfortælling.

1.

Ludvig Beauchamps var kommen til Moskwa, og vilde, inden han, med sin Hustru, vendte tilbage til sine Godser, endnu betragte Kreml, Arsenalet og andre Mærkværdigheder, som saa levende mindede ham om Fortiden. Ved Synet af et Artilleristykke undsoer ham et Forundringsudraab i hans Modersmaal.

„De er en Franskmand?“ spurgte en Mand paa omtrent 40 Aar, af et meget indtagende Udseende. Beauchamps bekræftede det, og nu veksledes Spørgsmaal og Svar. Begge vare Landsmænd; snart bleve de ogsaa Venner, thi aldrig er man hurtigere til at knytte slige Forbindelser, end naar man, fjernt fra Fædrelandet, uventet støder paa en Landsmand. Dette gjelder især, naar de, som saaledes finde hinanden, ligne hinanden i aands og sædelig Dannelse, samt have oplevet lignende Skjebner. Dette Sidste var Tilfældet her. Beauchamps og Legrand havde Begge været i fransk Tjeneste; Begge havde gjort det ulykkelige Felttog mod Rusland med, gennemgaaet mange Lidelser, og nu nedsat sig i det forhen fjendtlige Land. Legrand indbød sin nye Ven til næste Dag, og Indbydelsen modtoges med Glæde.

Beauchamps modtoges meget hjerteligt, og forrestiltes strax for Fruen i Huset. Da han troede, hun var franskfødt, sagde han hende de største Artigheder, som hun besvarte med dyb Reien og med de ydmygste, næsten i det latterlige faldne Complimenter, idet hun bød sin Gæst velkommen i en Mundart, som han havde ondt ved at forstaae. Meget smuk var hun ikke, men af hendes Ansigt lyste en ualmindelig Hjertensgodhed, Velvillie og Sagtmodighed; dog viste hendes hele Væsen, at hun maatte være af simpel Herkomst.

„Hvor kunde Legrand, tænkte Beauchamps: hvor kunde denne Mand, som nedstammer fra en meget anseet Familie i Frankrig, som allerede har beklædt en betydelig Post i Armeen, og selv besidder saa høi en Grad af Dannelse, for hele Livet binde sig til en Skabning, der er gandske blottet for Alt, hvad der kan gjøre en Mand Livet behageligt?“

Legrand var for sin Menneſtekjender til at han ikke ſkulde mærket ſin Vens lønlige Forundring.

„Min Kone, ſagde han, da Denne havde ſjernet ſig: min Kone har, ſom det ſynes, vaſt Deres Opmærksomhed. De undres over mit Giſtermaal, og tænker rimeligviis, at Riigdom har bevæget mig dertil. Det er ikke Tilfældet; langt hæderligere Bevæggrunde have beſtemt mit Valg. Jeg gjorde, ſom jeg allerede har fortalt Dem, Felttroget med 1812, og var allerede Oberſtlientenant. Under Moſkwa's Mure ſik jeg, i en Cavalleriefægtning, ſom

Murat leverede Russerne, adskillige meget betydelige Saar, laae tilsyneladende død paa Kamppladsen, og var uidentifiseret død i denne Tilstand, hvis ikke hurtig og heimodig Hjelp var bleven mig til Deel. Tre — fire Dage var al Bevidsthed mig berøvet. Da jeg kunde skjelne Gjenstandene, som omgave mig, laae jeg i en Bondeseng. Mine Saar vare omhyggeligt forbundne; Ingen vaagede hos mig. Jeg fæstede mine Bine paa en Helgens Billede, som hang i Stuen, og hvorunder en Metalslampe brændte. Jeg søgte at danne mig Ideer, at tilbagekalde Erindringer; da gik Døren op. — Et Bondesruentimmer med et aabent Ansigt treen ind. Alt neie for Helgenbilledet og forrette en kort Bøn derunder, var det Første hun gjorde; strax formodede jeg, at det var hendes hjælprige Haand, jeg skyldte mit Liv. Da jeg kun ved Tegn kunde gjøre mig forstaaelig hos hende, stræbte jeg, at udtrykke min Taknemmelighed. Hun forstod mig, og svarte ved nye Beviser paa Deeltagelse.

Vel besad jeg nu min fulde Aandskraft, men min legemlige Styrke vendte ikke tilbage. Det var mig umuligt at staae op, og indhente Efterretninger om Armeen. Tre Uger blev jeg i denne Uvirksomhedstilstand; den fattige Russerinde ophørte ikke at give mig de meest rørende Beviser paa sin Omhu og Velvillie. Hun gik ikke tilfængs; Dag og Nat sad hun ved mit Hovedgjerde, gav Agt paa alle mine Bevægelser, og frygtede altid, at jeg, under Feberanfaldene, eller af Utaalmødighed, skulde oprive mine Saar. En Nat forstyrredes den fredelige Taushed, som omgav Huset, ved en skrækkelig Larm. Kanontorden bragede, og hele Luftfærd

sen luede, som om vulkanske Flammer brøde frem af et uhyre Krater. Min Opvarterste gik ud, idet hun stræbte, at gjøre mig begribeligt, hvorlunde hun vilde erkjendige sig om det, der forefaldt. En Time efter kom hun tilbage, jamrende og klagende. Hun græd, bad, korsede sig, lagde sig med Ansigtet paa Jorden, og tilkjendegav, ved alle mulige Tegn, den skrækkeligste Fortvielse. Med Dinene fulgte jeg hendes gjentagne Tegn, og anstrengte mig ret, for at tolke dem. En stor Katastrophe var Grunden til hendes Jammer. Moskwa brændte paa alle Kanter, og al Verdens Forstyrrelse havde ikke kunnet indjage Russerne en frygteligere Skræk, end den hellige Stads Undergang.

3.

Omstøder troede jeg tilfulde at forstaae, hvad hendes Bedrøvelse vilde sige, og nu var jeg nær ved, ligeledes at fortvielse. Hvad skulde der blive af mig, naar de Franske tabte de Fordele, de havde tilkæmpet sig? Krigsfange? Denne Forestilling martrede mig skrækkelig. Hvorlænge skulde mit Fangenskab vare? Jeg var ikke langt fra, at forbande den Omhu, som havde bevaret mit Liv.

Da Vacha, min Belgjørerinde, havde befæmpet sin Kummer, bemærkede hun min, og angrede, at have fremkaldt den. Hendes usle Hytte kunde ei worde Gjenstand for Nogens Opmærksomhed; man gik forbi den med Foragt, og jeg maatte velsigne hendes Armod, som beskyttede mig mod tøileløse Soldaters Befog og Fornærmelser. Vacha forlod mig ikke, naar Tropper viste sig i Omegnen; men saasnart hun troede mig i Sikkerhed, og havde sør-

get for mine Fornødenheder, gik hun bort en Stund, og kom tilbage med tunge Byrder, som hun glemte i en hemmelig Kjelder. Med min Helbredelse gik det fremad. Jeg havde kun det eneste Ønske, snart igjen at naae vor Armee; jeg søgte at meddele Vacha det. Hendes Svar lød omtrent saaledes: „Jeg maatte i denne Henseende opgive alt Haab; Moskwa var ikke til mere; de Franske vare paa Flugten; jeg maatte skjule mig, for at undgaae Folkets Raseri.“ Hun opfordrede mig til at blive i hendes Asyl; hun tilbød, at sørge for alle mine Fornødenheder; hun viste mig Linned, Klæder, Guld. Bort Tegnsprog blev med hver Dag forstaaeligere. Da jeg ikke havde Andet at bestille, søgte jeg at beholde de russiske Benævnelser.“

„Vacha havde seet, at Alt i den hellige Stad var givet til Priis for Kov, og derfor vilde hun ogsaa have sin Deel af Byttet. Hendes Moder var død for et halvt Aar siden; hun var 25 Aar gammel, og saa stærk, som en sund, kraftfuld Mand. Hun gjennemløb de Steder, hvor det var kommet til Fægtning; hun grov i Kjelderne paa Brandstederne, og berigede sig med de Penge, hun her fandt.

„De gyser? sagde Legrand, idet han saae opmærksomt paa Beauchamps: Men denne Handlemaade, som man, i vort Fædreland vilde fordømme hos en Kvinde af Dannelsen, var hos Vacha en naturlig Følge af et i Sandhed heimodigt Sindelag. Hun besidder et stort Mod og megen Frihedsands; ved det, som hun sankede paa Brandtomterne, og om de rette Eiene forlængst havde givet tabt, haabede hun, at kunne løskjæbe sig og sine Slægtninge

fra et Slaveri, som hun i sit Jnderste affkæbe, fordi hun havde maattet lide alt det dermed forbundne Onde. Da Tiderne siden bleve roligere og fredeligere, saa jeg kunde forlade mit Fristed, tog Vacha alle de Penge, hun eiede, og bragte mig dem, idet hun bad mig modtage dem. „Det Meste kommer fra Deres Landsmænd, sagde hun: og derfor tilhører det Dem mere end mig. Tag det, og — Gud beskytte den stakkels Vacha.“

Bed disse Ord udøste hun en Strøm af Taarer, og jeg rorted dybt ved hendes Kummer. Jeg havde gandske misstjendt hendes Caracteer, thi jeg havde anseet hende for gjerrig. Da jeg endnu havde en velfyldt Pengekæp, vilde jeg tomme den i de høimodige Hænder, der vilde overøse mig med nye Velgjerninger; men Vacha afflog det, idet hun bestormede mig med sine forrige Bønner. Min Taksømmelighed antog nu en langt sømmere Caracteer; jeg trykte Vacha til mit Hjerte, og svor, aldrig at skilles fra hende, hvis man ikke adskilte os med Magt.

Da jeg troede, at maatte offere Den mit Liv, som saa ædelmodigt havde frelst det, bad jeg om Tilladelse til, at maatte blive i Nærheden af Moskwa, og jeg erholdt den. Hver Adelsmand ønskede, at have en fangen Franskmand hos sig, at Denne kunde give hans Børn Underviisning i Fransk. Jeg antog en saadan Post, og forestod den til min Herres Tilfredshed, saa han snart blev min Beskytter og min Ven. Nu meddeelte jeg ham mine Hensigter med Vacha, idet jeg med levende Farver skildrede ham, hvad jeg skyldte hende. Han misbilligede ikke min

Beslutning, thi hans Hjerter var, trods hans Stands Fjordomme, modtageligt for Taknemmeligheds Følelser. Han besøgte Vacha's Herre, afkjøbte ham hende for 300 Gylden, og overgav hende til mig som Fri.

Neppe kunde hun fatte saa stor en Lykke. Jeg kunde allerede tale saameget Rusnist, at jeg var istand til, at meddele hende mit bestemte Forsæt. Da hun nu hørte, at jeg ogsaa vilde tage hende til Kone, var hun nær bleven affindig af Glæde; hun bedækkede mine Hænder med Kys, som om jeg havde løftet hende af Støvet paa en Throne. Uden at elske hende, følte jeg mig dog meget lykkelig ved paa denne Maade at betale en hellig Gjæld, og aldrig har jeg angret min Opoffrelse. Jeg tilbeder, af Venskab, min Kone; hun har det bedste Hjerter, den skønneste Sjæl. Ved Hjælp af hendes Penge, har jeg fritjagt mine fangne Ulykkesfaldbrødre.

4.

Aaret 1814 kom; Freden var sluttet, og det stod mig frit, at vende tilbage igjen til Frankrig. Men Tingene havde faaet et gandske andet Udseende; kun med Kummer havde jeg kunnet gjensee mit Fædreland. Slægtninge har jeg ikke; med den Formue, jeg har arvet efter min Fader, har jeg nedsat mig her i Rusland, hvor jeg har fundet Venner, og rimeligviis vil jeg blive her til min Død. Mange Franskmænd, der, ligesom jeg, vare Krigsfanger, og forudsaae, at deres frigerske Løbebane var sluttet, fulgte mit Exempel, og bleve i Rusland, hvor der aabne sig sikkre Hjælpesilder for deres Virksomhed. Men — jeg siger det med Uvillie — Mange

blandt dem have ikke bidraget til, at gjøre vor Nation agtet, thi desværre bedømmer man gjerne hele Folkemasser efter enkelte Individer, og disse have tidt, ved deres flette Sæder, bragt mig til at rødme. Den ugleste Skolefyr tilbyder ofte sin Undervisning i alle vor Literaturs og vort Tungemaalsskønheder, og mangen fransk Hovmester har forledt sine russiske Skolarer til de skjændigste Udsøvelser. Alle Soldater, som ere blevene tilbage her, have udgivet sig for Officerer. Jeg har kjendt en Corporal, som lod sig kalde Hr. Oberst.

For i Rusland at nyde de med Adel forbundne Fordele, lod jeg mig indskrive i et Collegium. Som Oberstlieutenant i fransk Tjeneste stadfæstedes jeg snart i min Rang, og har nu Ret til, at sælge Sjæle, som man kalder det her. Jeg har 200 Sjæle. I Rusland anseer man det for en Bagatel, men mig synes, det kan passere. Tophundrede Familier staae under min umiddelbare Retspleie, og de beklage sig ikke derover, thi deres Held er mit Ønske. I min Landsby har jeg oprettet en Skole, hvori alle Børn faae Undervisning; en fordums Underofficer af mit Regiment er Overlærer; en gammel russisk Corporal er Underlærer. Om tyve Aar skal man, med Guds Hjælp, ikke mere gjenkjende disse russiske Bondersjæle.. Alt har jeg bevirket mange Forandringer hos dem, og jeg ønskede, De skulde see dem. Deres Huse ere reentlige, bekvemme og rummelige. Disse Forbedringer have kun kostet mig lidet mere, end nogen Møie; jeg har betjent mig af min Anseelse, for at befale og anordne det Gode, og saa er det fæet. Opmuntringer, Belønninger,

ingen Hug, men stundom den Trusel, at sælge dem til en anden Herre, det er de Midler, hvoraf jeg betjener mig, for at lede mine Bønder. Jeg føler mig tusindgange lykkeligere i Rusland, end jeg vilde være i Frankrig; thi her er jeg en Støtte og en Fader for tohundrede Familier, som uden mig, vilde have en beklagelsesværdig Lod.

Min Kone ønsker, aldrig at døe. Hun er Dame, efter at have været Slavinde, og denne Forskjel er stor. Der er intet Paradis, hun vilde bytte med. Hun befaler med Sagtmodighed, men hun føler sig overordentlig smigret ved, at kunne befale; jeg er, i hendes Dine, mere end et Menneske. Det Gode, hun seer mig gjøre, har knyttet hendes hele Beundring til mig. I hendes Paahør tør Ingen tale ilde om Franskmændene, thi efter hendes Mening ere vi sande Vidundere. Den Opmærksomhed, man viser hende, den Lykke, som har afløst hendes Trældom, fortrykker, henrykker hende; De vil ogsaa have bemærket, hvilken Glæde der lyser af hendes Dine, saatiidt hun seer paa mig. Rigtignok vilde saa Pariserne misunde mig en Kone, som hverken er synderlig smuk eller aandrig, men kun Datter af en russisk Slave; dog maa Enhver, som kjender min Vacha, agte hende høit, om hun end var Slavinde endnu."

5.

Da Legrand havde endt sin Fortælling, kunde Beauchamps ikke Andet, end rose hans Philosophie saavel som hans Begreber om Taknemlighed. Det er i Sandhed et stort Offer, naar en Mand af Taknemlighed ægter en Kone, som han ikke elsker!

Det qvindelige Kjøn er skabt for velvillige Følelser; man roser det for Ting, som, ifølge dets Organisation, ere gandske naturlige, thi heel fordærvet maatte den Kvinde være, som kunde blive urørt ved Synet af Andres Lidelser. Det er Tilbøielighed, Nødvendighed, Naturløb, at Kvinden forbarmer sig over den Ulykkelige. Man føler en saa inderlig Glæde ved at udøve ædle, høimodige Handlinger, at Velgjørenhed og Belønning altid gaae Haand i Haand, og ere uadskilleligt forbundne. Men — uden Kjærlighed og for hele Livet at binde sig til et Væsen, hvortil man kun føler sig dragen af Taknemmelighed — det er og bliver et uhyre Offer. Man ophører ei, at prise sig lykkelig, fordi man har fyldestgjort Taknemmelighedens Pligt, og dog føler man i sit Jnderste, at til sand Lykke hører et frit Valg, som grunder sig paa Følelsernes Sympathie og paa gjensidig Tilbøielighed. Slige Giftermaal uden Kjærlighed, af blot Taknemmelighed, skjenke maaskee en beroligende Følelse, en smigrende Hylding af Samvittigheden, men aldrig hine behagelige, fortryllende Følelser, som fremgaae af en om, gjensidig Kjærlighed. Opfyldelsen af det, der synes at være Pligt, giver et Slags Rolighed, som man kalder Lykke, men som dog kun er en Skygge af Lykke.

6.

„Ogsaa mig har Krigen bragt til Rusland! sagde Beauchamps: Paa Tilbagetoget faldt jeg, i Wiasmoe, tilligemed mange Andre, i Russernes Hænder. Vi behandlede meget slet. Man afdeelte os i Høbe, og overantvordede os til nogle Rosaffer,

der skulde bringe os til det russiske Riges sydlige Provindser. Jeg maa tilstaae, at Adelsmænd og Embedsmænd paa mange Steder viste sig meget godhjertige mod os; de udsøgte dem blandt os, som syntes at have meest Opdragelse, thi de ønskede de franske Lærere til deres Børn. Det var vanskeligt, at adskille Officererne fra Soldaterne. Da vi toges tilfange, bleve vi, efter russisk Skik, plyndrede, og siden bedækkede Enhver sig saagodt han kunde, med det Lidet, man havde ladet ham beholde. Fangenskabets syntes mig skrækkeligt. En dyb Sorg greb min Sjæl; jeg blev syg, og man bragte mig til et Hospital, som man havde oprettet ved Orsk. Her blev jeg, tilligemed omtrent tyve Ulykkesfaldsbrødre, under umenneskelige Sygevogteres Opsigt. Min Ungdom seirede, trods den flette Behandling gjenvandt jeg min Sundhed.

En Dag gik jeg sørgmodig omkring i Staden; endnu bleg og svag, satte jeg mig ned ved Posthuset, og tænkte fuld af Længsel paa mit Fædreland. Da nærmede sig adskillige Reisevogne. I den anseeligste sad en Mand af ærværdigt Udseende, og en ung, smuk Pige. Kvinden er deeltagende. Da Pigen saae mig, gjorde hun den Gamle opmærksom paa mig, for at vække hans Medlidenhed. Han talte mig med megen Velvillie, og tog nogle Penge op af Lommen, idet han sagde: „Tag dette, min Ven — maaskee vil det dog være Dem til nogen Lindring!“

Denne Velgjerning, der sikkert bødtes af et godt Hjerter, men uden Skaansel, bedækkede mit Ansigt med Skamrødme; Taares rullede over mine Kinder; jeg veeg tilbage, som for noget Skrækkeligt,

og takkede i Udtryk, der tydeligt røbede, hvor dybt jeg var greben. Min usle Dragt lod formode, at jeg kunde behøve en Almisse; min Bægning satte den gamle Herre i Forundring, og da han ikke troede, at en simpel Soldat kunde have saa fin en Sølelse, betragtede han mig med større Opmærksomhed.

„De er altsaa Officeer?“ raabte han.

„Det er jeg!“ svarte jeg kort, idet jeg ei troede det nødvendigt at tilføie, at en Mand uden Rang ogsaa kunde have Kresfølelse. Bore Landsmænds Ulykke beviste det Modsatte; for ei at lide Hunger, bleve nogle Tjenere, Betlere.

„Tilgiv mig, min Herre! bad den Gamle: Det smerter mig, at have fornærmet Dem. Deres Forsatning er ikke lykkelig. Maaskee staaer det i min Magt, at formilde Deres Raar. Vil De gjøre mig den Fornøielse, at dele det Middagsmaaltid, min Datter og jeg ville indtage her? Vi ville da tale nærmere med hinanden.“

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. Da tilføiede den unge Pige med en fortryllende Mine: „Nægt os det ikke, min Herre, jeg beder Dem ret hjerteligt!“ Saamegen Ynde, en saadan Soløstemme, kunde jeg ikke modstaae.“

7.

Jeg undsaae mig ved, at komme tilbords i min lasede Dragt. Men den gode Herre tog mig tilside, og sagde: „Jeg boer ikke langt fra Arenburg; jeg hedder Sudow, og har adskillige Børn. De synes at besidde Kundskaber. Vilde De vel hellige

min Familie Deres Talenter nogen Tid? Jeg tilbyder Dem Alt frit og 2000 Rubler."

"Jeg vilde føle mig meget lykkelig ved at kunne tjene Dem, svarte jeg ham: men tal ikke til mig om Penge. Slige Beregninger stemme ikke med min Tænkemaade. De vilde formindske det Behagelige i, at kunne modtage Deres gjæstfri Tilbud."

Den Gamle trykte hjerteligt min Haand, hidskaldte En af sine Betjente, gav ham nogle Befalinger, som jeg ikke kunde forstaae, og betydede ham, at udføre dem hurtigt. Saa Dieblikke efter kom Tjeneren tilbage med en Skraeder, som bar en Mængde Klædningsstykker. Jeg maatte vælge, og snart var mit Toilette indrettet paa det Forræffeligste, thi min høimodige Beskytter lod mig Intersavne. Alt maatte være efter den fineste Smag. Jeg vidste ei, hvorledes jeg skulde takke ham; han udbrød mig af min Forlegenhed. Hans Datter havde, under vor Samtale, opholdt sig i et andet Værelse. Da jeg nu, i min nye Dragt, fremtraadte for hende, undsoer hende et Glædes- og Forundringsudraab. Jeg var virkeligen heel forandret; hvad der foregik i mig, syntes at give mig en ny Tilværelse. I lang Tid havde jeg været forladt, forstødt. Nu fandt jeg pludseligt ædle Venner. Min Skjebne havde vendt sig; min Sjæl var beruset af Lykken; den afspeilede sig i mine Træk. Uden at gjøre mig selv bestemt Regnskab for det, jeg havde erfaret, uden at være mig selv mine Følelser tydeligt bevidst, forlangte jeg ikke mere af Lykken. Jeg troede mig overøst med alle dens Gaver.

Uden Gouvernementets Tilladelse torde jeg ikke forlade Orat. Man havde dulgt denne Omstændighed for mig, af Frygt, at jeg ikke skulde modtage de Gaver, der vare mig saa nødvendige. Efter nogle Bestræbelser bragtes imidlertid Alt i Orden; vi kjørte bort, og den Glæde som besjelede mig, formaar jeg ikke at skildre. Jeg sad hos den gamle Herre og hans Datter; aldrig gjorde jeg en behageligere Reise. Jo nærmere vi kom Maalet, desto skjønnere blev Naturen. Det var ikke mere det mørke, strenge Himmelsstrøg, hvorunder jeg, i min Ulykke, havde siddet; et nyt Eden udfoldede sig for mine fortryllede Blikke. Intet Land er saa smukt, som denne Deel af Tartariet, hvor jeg i Fremtiden skulde boe.

Aninka, Sudow's Datter, var opdragen i Moskwa. Noget Tid før Stadens Brand var hun flygtet til en Slægtning i Omegnen, og herfra havde Faderen hentet hende. Hendes Opdragelse og hendes Skjønhed gjorde hende, idetmindste i mine Dine, til den fuldkomneste Pige i Verden. Hos hende tænkte jeg ei paa Frankrig mere; jeg glemte alle Baand, som havde kunnet drage mig tilbage til Fædrelandet. — Jeg elskede Aninka; hun havde besejret min hele Tilværelse, hun opfyldte mit hele Hjerte. Overvunden af Eiskøbs guddommelige Magt, tænkte jeg ei paa de Folger, en saa sød, saa henrykkende Lidenkab kan have. Min Beundring og min Omhed holdt sig imidlertid inden Vrefrygtens Skranke. Mit Hjerte stod i Flammer, uden at hun ahnede det.

Idet jeg sysselsatte mig med, at danne Sudow's to unge Sønner, dannede jeg mig selv. Vi levede meget stille paa hans Gods. Sjelden modtog han Besøg, endnu sjældnere kom han til Andre. Jeg gjorde Alt,

for at vise mig taknemlig for den Godhed, hvormed han overøste mig, og han glædede sig ved den Flid, jeg anvendte, for at retfærdiggjøre hans Forventninger. Mine Elever gjorde herlige Fremskridt; jeg underviste dem i Latin, Tydsk, Fransk, Mathematik. Men mine Anstrengelser bragte mig ikke tilbage fra en Følelse, hvis Fare jeg dengang ikke kjendte i dens hele Omfang. Vel stræbte jeg at undertrykke min Lidenstkaab, men — det var for sildigt. Den Tillid, min Belgjører havde til mig, og den Vresfølelse, han tiltroede mig, forjog hver Mistanke, som havde kunnet opstaae i hans Sjæl. Hans Røne, som ei havde noget skarper Blik, og endnu mindre Verdenskundskab, end han, opfordrede mig selv til at give Datteren særlig Underviisning, og da jeg gjorde Brug af denne Tilladelse, lovede jeg, at aabene bare mine Følelser for Aninka. Hun kunde ikke forstille sig, hun forstikkede mig om sin Gjentjærlighed. Det var, hos os Begge, den første Kjærlighed; den havde den fulde Kraft og Varme, Ensomheden pleier at forlene denne Følelse. Ak, havde jeg kunnet smigre mig med, at min Elstes Forældre havde villet give os deres Samtykke, hvor lykkelig havde jeg da været, hvormegen Rummer havde jeg da sparet os Alle. Men en usalig, altfor ængstelig Bekymring forgiftede denne gjensidige Omheds Glæder; Aninka's Fader vilde — det frygtede jeg — adskille os for evigt, thi hvor kunde jeg som Krigsfange, uden betydeligt Navn og uden Formue, gjøre Fordring paa en Forbindelse med et saa rigt og anseet Huus? Aldrig — tænkte jeg — aldrig vilde han bifalde vor lønligt sluttede Pagt! En Anden skulde kalde denne tilbedte Nige Sin! En Anden! Skrækkelige Forestilling, for mig endnu skrækkeligere end Døden selv! Alle Skinsygens Vængstelser søn-

derrede mit Hjerte. Jo stærkere jeg bekæmpede mig selv for at skjule mine Følelser for dem, jeg skuffede, desto utaaleligere blev den Marter, jeg leed. Endogsaa min Fornuft laae under i denne Kamp. Aninka, som ei saae noget Strafværdigt i vor Kjærlighed, vilde selv aabenbare Faderen vort Forhold. Hvergang hun talte til mig om dette Forsæt, kunde hun mærke paa min Frygt, hvor skyldig jeg troede mig. Men hun forstod sig, i sit Hjertes Uskyldighed, ikke derpaa. Hun indsaae ikke, hvorledes hendes Forældre skulde kunne adskille to Væsenes, der elskede hinanden saa inderligt, og hun syntes urokkeligt overbevist om, at hendes Fader med Glæde vilde velsigne vor Pagt. Dagligt — thi dagligt vare vi ene med hinanden — var dette Gjenstanden for vore Samtaler og vore Betragtninger.

En Aften, da Aninka endnu var sildigt hos mig, og, under inderlige Savntag og brændende Kys, forsikrede mig om sin evige Kjærlighed og Trost, overgav hun sig gandske til mig; Uskyldighedens Engel flyede; Taknemlighed, Pligt, Dyd og Ære vare glemte i Lidenstaben's Tummel.

8.

Fra dette Dieblis af maatte jeg forstille mig endnu omhyggeligere. Da jeg beregnede mine ubetydeligste Handlinger, altid svævede i Frygt for at røbe mig, og dertil martredes af indvortes Bebrejdelser, saa var min Tilværelse, uagtet den omme Hengivenhed, Aninka viste mig, en skrækkelig Straf for mig. Jeg saae omfattet, at min Frygt kun var altfor grundet. Om vor Forbindelse vidste Ingen

noget ; men man begyndte at tale om Giftermaal. En Oberstlieutenant , som , formedelst sine Bunder, var kommen tilbage fra Armeen , og opholdt sig i vort Rabolag, aflagde hyppige Besøg. Let gjettede jeg hans Hensigt. Hans Formue, hans Rang anbefalte ham. Han aabenbarede sine Ønsker, og den gamle Sudow henviste ham til Aninka.

Uveiret skulde altsaa bryde løs ! Aninka skjulte sin Sorg bedre end jeg , thi jeg laae under for min Kummer.

„Du indseer , sagde hun en Dag til mig : at jeg ei kan vorde en Andens Hustru, efter at jeg har tilhørt Dig. Du er Officeer ; denne Rang er hos os eensbetydende med Adels, og gjør Dig altsaa til vor Eigemand. Træd i Keiser Alexanders Tjeneste. Lad Dig naturalisere som Russer — det er ikke vanskeligt. Min Fader er god. Han kan ikke vilde min Ulykke. Naar han erfarer, at Du elsker mig, og jeg Dig, da vil han, tro mig, samtykke i vor Forbindelse. Har Du ikke allerede indgydt ham Agtelse ?“

„Agtelse ? spurgte jeg : Kan Den , der vovede, at bedrage Din Fader , gjøre Fordring paa hans Agtelse ? Jeg er en Elendig , en Trolos ! For de Belgjerninger, hvormed han, af et ædelt, høimodigt Hjerte, har overøst mig, har jeg vanæret ham. Havde jeg ikke været, da havde Du kunnet modtage en Mands Hylдинг, hvis Rang og Formue vilde være en værdigere Priis for Din Skjønhed. Jeg har forført Dig , gjort Dig ulykkelig. Min usalige Kjærlighed har forstyrret de skønne Udsigter, Din Skjebne havde aabnet Dig. Du maa fly mig, glemme mig — eller bedre, jeg maa fjerne mig,

for, ved evig Adskillelse, at gjengive Dig den Fred, jeg har berøvet Dig."

Dmt greb Aninka min Haand, og søgte, med sine skønne Dine, at møde mine, som jeg vendte bort, for at skjule mine Taarer.

„Du vil forlade mig? sagde hun: Du elsker mig altsaa ikke?"

Disse Ord, samt Tonen hvori de sagdes, gjennemtrængte mit hele Væsen og lammede alle mine Kræfter. Jeg havde intet Svar, uden at kaste mig for hendes Fødder. Den Graad, som qvalte min Røst, viste hende bedre end alle mine Forsikringer havde formaaet det, hvor oprigtigt og usigeligt jeg elskede hende.

„Nei, vi ville aldrig adskilles! raabte hun: Vi kunne det ikke mere. Min Sjæl hviler i Din; jeg tilhører ikke mig selv, ikke mine Forældre mere. Gør med Din Veninde, hvad Du vil. Hun er beredt, at følge Dig til de ødste Stepper i Berden. Lader os søge et Tilflugtssted hos de gjæstmilde Kirgiser. Dine Indsigters Overlegenhed bevæger dem maaskee til, at udraabe Dig til Sultan. Du vil danne deres Sæder; Du vil fremlokke Dyr af deres Bryst. Min Fader vil tilgive en Brøde, hvortil en uimodstaaelig Lidenskab henrev os, og engang ville vi vende tilbage til ham, for i hans Belsignelse at finde en suldkommen Lykke."

Mit Gemyt var dengang ligesaa romantisk og søcermerisk stemt, som Aninka's. Jeg billigede den Plan, hun havde udkastet, og vi besluttede, hemmeligt at lade os vie. Jeg var katolsk, men intet Dieblik betænkte jeg mig paa, at afsværge min Religion, for at antage min Elskedes: i saa høi Grad

var Alt, hvad hun agtede og elskede, blevet mig hel-
ligt og ærbørdigt. Penge bortryddede alle Hin-
dringer. Vi bleve forbundne. Ceremonien fuldbyr-
dedes om Natten i den samme Landsbyes Kirke,
som tilhørte min Aninka's Fader. Da Høitidelig-
heden var forbi, besteg vi to raske Heste, og galop-
perede ad de kirgisiske Stepper til. Aninka havde
skrevet et Brev til sine Forældre, hvori hun, i de
smmeste Udtryk, anraabte dem om Tilgivelse. Jeg
havde ikke Mod til, at forene mine Bønner med
hendes.

9.

Efter vor Hensigt og Beregning skulde Anin-
ka's Brev først findes næste Morgen i hendes Væ-
relse. Ved Daggry kunde vi have tilbagelagt en
betydelig Vei, og da kunde vi med Sikkerhed haas-
be, ei at vorde indhentede. Imidlertid gruede vi
dog for den mindste Støi, da vi flyede som For-
brydere i Nattens Skjød. Ruske, som vi vinede
hist og her, syntes os at være bevæbnede Mennes-
sker, der stode paa Luur, for at gribe os. Alt, hvor
dybt følte jeg nu, hvor kjær Aninka var mig!
Med hvilken Opoffrelse vilde jeg udsat mig for hver
Fare, for at forsvare hende. Kjærligheden indaan-
dede mig et Mod, som Vren, med alt sit Trylles-
ri, aldrig vilde kunnet give mig. Dette overorden-
lige Beviis paa Hengivenhed, som jeg modtog af en
ellers ængstelig Pige, der var vant til at følge Fa-
derens Myndighed med lidende Lydighed, vakte i mit
Hjerte den højeste Grad af Beundring og Taknem-
lighed. Jeg bad alle Himlens Magter vaage over
min elste, min tilbedte Aninka, og beskyrme hens

des Liv, hendes Sikkerhed, hendes Lykke. Hver gang, naar vi lode vore Heste gaae noget langsommere, greb jeg hendes Haand, bedækkede den med Kys og Taarer, og hendes milde Røst svarte mig da med nye Forsikkringer om evig Kjærlighed og Trost. Den høitidelige Eensomhed, hvori vi befandt os, den dybe Tausshed i hele Naturen, den alvorlige Stilhed, som omgav os — Alt gav Sandheden af vore gjensidige Forsikkringer noget Helligt, noget Overjordisk.

Da Morgenrøden frembrød, følte Aninka sig saare mædig; hendes Blegghed, hendes forandrede Træk viste, hvor haardt hun trængte til nogen Hvile. Vi standsede derfor under en eensom, skyggesfuld Eeg, og idet vi vendte vore Bine did, hvor en skuffet Familie uden tvivl endnu slumrede i Fred, tilhviistede vi den, i vort Jnderste, endnu et Jarvel, og bade, med den barnligste Omhed, for dens Lykke.

Da jeg vidste, at vi maatte tilbagelægge adskillige Dagsreiser i de øde Stepper, inden vi naaede Kirgisernes Leir, havde jeg forsynet mig med Levnetsmidler. Men Aninka forstikkede, hun trængte kun til Søvn. Jeg udbredte min Kappe under Egens Lovhvælving, som beskyttede os mod Solens hede Straaler. Snart slumrede hun ind, thi hun forlod sig paa min Beskyttelse, og frygtede ei, at vorde røbet, aldenstund ingen Skabning i Verden vidste, hvad Vi vi havde taget. Selv var jeg nu, i denne Henseende, fuldkommen beroliget, og vogtede mig derfor vel, at forstyrre Aninka's Søvn ved Opfordring til at reise videre. Hendes Slummer var i Begyndelsen rolig; men siden begyndte hun

at phantasere, at tale vildt. Hun syntes ængstet af Drømme, og jeg vakte hende. Hun styrtede i mine Arme, og var saa glad ved at see mig igjen, som om vi i lang Tid havde været hinanden berøvet. „Lader os reise, lader os reise!“ sagde hun ængsteligt til mig: En frygtelig Ahnelse gjør mig bange! Jeg frygter man er os paa Spor!“ — Jeg søgte at berolige hende; men hendes Angst bragte mig til at gysse. Vi steg tilhest, og rede videre.

10.

Neppe havde vi tilbagelagt to Verser, før vi hørte en Hund gjøve langtorte. Jeg saae mig om, og kjendte med Skræk syv — otte Ryttere, som forfulgte os. Aninka fattede sig med overordentligt Mod. „De skulle ei adskille os! raabte hun: Vi have Forspringet — vi ville haste!“

Vi lode Hestene gaae i strakt Galop, og det varede heller ikke længe, inden vi havde tabt vore Forsølgere af Sigte.

Men snart viste sig for vore urolige Blikke en mægtig Hindring. Det var en bred, dyb Flod, som havde høie og stejle Bredder. Vi havde ikke Tid til at søge en let Overgang. Da Aninka saae, hvor bestyrtet jeg var, var hun strax rede, at vove Alt. „Følg mig!“ sagde hun: Faren er ei saa stor, som Du tænker.“ — Og med disse Ord tvang hun sin Hest til at kaste sig i Strømmen. Jeg fulgte hende, men med en Angst, som jeg ikke er istand til at skildre. Min Frygt var kun altfor grundet. Da vi næsten vare komne til den modsatte Bred, fandt vi en skrækkelig Strømning, som dannede en Hvirvel og drev os tilbage til Flodens Midte. Aninka

holdt sig kun med Møie i Sadlen — nu tabte hun Egevægten, og Bølgerne skjulte hende. Jeg vilde styrte mig i Vandet og omkomme med hende, eller frelse hende; da viste hun sig atter paa Overfladen. Jeg havde grebet hendes Haand, og overbevist om Umuligheden af, at komme over til den anden Flodsbred, vendte jeg tilbage, kun besjelet af det Ønske, at frelse min Elskte fra Døden.

11.

Da jeg naaede Land med hende, var hun uden Bevidsthed, og hvorledes skal jeg skildre dette Dødsblikks Rædsler! I Vandet havde hun en temmelig dyb Vunde, som blødte stærkt. Det var mig umuligt, at opdage det mindste Spor af Liv. O Gud, giv mig hende igjen! raabte jeg fortvovende. Jeg sled mig i Haarene, og raste frygteligt. Jeg kaldte hende ved Navn, jeg bad hende, jeg bedækkede hendes blege Kinder og Læber med mine Kys, men Alt forgjæves! —

Da nærmede sig Rytterne, som havde forfulgt os. Deres Anfører var Oberstlieutenanten, som havde heilet til Aninka. Jeg tænkte slet ikke paa mit Forsvar. At døe vilde i dette Dødsblik været mig den højeste Lykke. Man greb mig, bandt mig paa min Hest, og førte mig tilbage til det Sted, hvorfra jeg var undflyet. To Mennesker bleve tilbage hos Aninka, for at oppebie en Vogn, der skulde hente hende.

Paa Tilbagereisen overraste man mig med Forhaanelser, men efter det Slag, som havde truffet mig, følte jeg Intet mere. Mæst forbitret viste sig

Oberslieutenanten; han havde maaskee dræbt mig undervejs, hvis ikke hans ledsagere havde forhindret det.

Saa snart jeg var kommet tilbage, bragte man mig ned i Kjelleren under en Bondehytte, der om Natten tjente mig til Fængsel. Næste Dag bragtes jeg til Fæstningen Drenburg. Hvo der formaer det, tænke sig hiin Nats Fortvivlelse, Rummer og Angst! — Aldrig kan nogen Dødsqual sammenlignes med det, jeg følte i disse tolv Timer; endnu tænker jeg med Forsærdelse derpaa. Da man om Morgenens drog mig ud af mit Fængsel, for at føre mig for Dommerne, aabnede mit Hjerte sig for Haabet. Jeg troede, at man, ved en hurtig Død, vilde gjøre Ende paa mine Lidelser. Men jeg havde bedraget mig. Jeg havde ikke ahnet den lumpne Anklage, Ondskab og Hævnjerrighed havde indgivet min Dødsfjende, Oberslieutenanten. Han beskylde mig for, voldeligen at have bortført min Belgjorers Datter og derpaa snigmyrdet hende. Retfærdige Himmel, jeg skulde have myrdet Den, for hvem jeg med Glæde var død tusindgange! Jeg værdigede ikke denne Beskyldning noget Svar. Den syntes mig altfor oprørende.

Længe lod man mig være uvis om den Skjebne, man havde tiltænkt mig. Omstider erfarede jeg, at man talte om Knut og om Arbejde i Bjergværkerne. Denne rædsomme Straf skrækkede mig ikke. Jeg vilde tømme Lidelsernes Bæger tilbunds; ved mit Martyrium vilde jeg bøde for den Jammer, jeg havde voldet

Oberstlieutenantens hævnghjerrige Iser syntes at skulle krones med det heldigste Udfald. Jeg var fremmed, uden Beskyttelse, uden Formue. Hvorledes torde jeg haabe, i Rusland at vække Deeltagelse og at dømmes med Retfærdighed? I dette Land forhandles piintlige Anliggender uden Akt, og let kan en anseet Anklager seire over Den, han hader. Jeg ventede ingen Forbarmelse, ingen Raade af Menneskene, og belavede mig allerede paa, modigt at bære min Skjebne, da der pludseligt kom en gandske uventet Hjælp, der reddede mig fra Skjændsel og forvandlede min Qual til Hentykkelse.

Mit Fængsel aabnedes, og Aninka's Fader stod for mig. Da jeg saae ham, forlode mine sidste Kræfter mig. Mine Taarer strømte paany, jeg segnede for hans Fodder, og anraabte ham om Medlidenhed og Raade.

„Berolige Dem! sagde den ædle Mand, rækfende mig sin Haand: Staae op. Jeg har rigtignok Grund til at vredes paa Dem, men jeg kommer ei, at forøge Deres Kummer — jeg kommer, at løse Deres Lænker. Aninka er ikke død; der er Haab om at redde hende.“

Med disse Ord udbrød jeg i et høit Glædesffrig, og mine Smertestaarer forvandlede sig pludseligt til Glædestaarer. Jeg vidste ei, om jeg vaagede eller drømte. „Hun er ikke død? Hun lever?“ spurgte jeg gjentagne Gange, omfavnende hendes Fader.

„Hun lever, og Lægen har Haab. Men nu maa De skifte aabenhjertigt. Paa Deres Nabens hjertighed skal det beroe, om jeg kan tilgive Dem, eller ikke.“

„Ja, ja, De skal vide Alt, min Fader!“ raabte jeg, og bedækkede hans Hænder med Kys og Taarer.

Omstændeligt fortalte jeg ham nu, hvad der var foregaaet; med rolig Opmærksomhed hørte han paa mig.

„Men, sagde han: hvorfor gjorde De det Sidste? Hvorfor havde De ingen Tillid til mig? Hvorfor aabenbarede De mig ikke Deres Kjærlighed, og hvorfor holdt De Aninka tilbage derfra? Gerne havde vi velsignet Deres Forbindelse, thi vore Børns Lykke er vores. Nu maae vi frygte, at miste en elsket Datter; Aninka er meget syg, og i Nat frygtede vi for hendes Liv. Havde jeg ikke troet Dem skyldigere, end De er, og havde ikke Bekymringer for min Datter holdt mig tilbage, da var jeg hidkommen før. Jeg tilgiver Dem. Omfavn mig, og lader os forlade Fængslet.“

Vi gik. En Vogn optog os. Jeg hørte undervejs, at Aninka leed af en heftig Feber, at Lægen deshaarsag havde bedet hende forskaaet for alle stærke Sindsbevægelser, men at hun dog længtes usigeligt efter at see mig. Om mit Ophold i Fængslet havde man ikke sagt hende noget.

Hendes Brev havde hendes Forældre slet ikke faaet. Det var bleven tilfjælet Oberstlieutenanten, og derfor lykkedes det Denne, at finde nogen Tiltro,

da han fremtraadte med den Betskyldning, at jeg med Magt havde bortført Aninka og siden myrder hende, hvilket vilde været ham umuligt, naar Brevet var blevet tilstillet hendes Fader eller Moder.

Den Sidste modtog mig med sin sædvanlige Bliidhed, og tilgav mig alt det Foresaldne. Hun følte maaskee, at hun ved sin godmodige Sorgløshed, og ved sit Ønske, at jeg skulde undervise hendes Datter, var bleven min Medskyldige. Med min Elste var det blevet bedre fra det Diablik af, man havde forskikret hende, at hun snart skulde see mig igjen. Hun var ude af sig selv af Glæde, da jeg traadte for hendes Seng, og, med hendes Forældres Tilladelse, fluttede hende i mine Arme. Fader og Moder udtalte deres Betsignelse over vor Forbindelse; den lille Bunde, som neppe havde efterladt et Ar, var lagt om saa Dage, og neppe vare nogle Uger forløbne, før Aninka blomstrede som før. Aldrig have hendes Forældre bebreidet os vor ungdommelige Ubefindighed. Jeg underviser nu mine egne Børn, og deres Bedsteforældre lege med dem. Vi reise aldrig mere til Kirgiserne."

„Men — sagde Legrand — jeg begriber ikke, hvorledes Deres Flugt allerede samme Aften kunde opdages, og hvorledes det var muligt næste Morgen at komme Dem paa Spor, da jo Ingen vidste, hvad Dei de havde valgt, og de allerede havde et saa betydeligt Forspring. De maa uidentvivel have haft en Fortrolig, som har røbet dem?"

„Ingenkunde! svarte Beauchamps: Min Kone havde en utro Kammerpige, og jeg en tro Hund: de bleve vore Forrædere. Kammerpigen var Oberstlieutenantens Spion. Tilfældigviis havde hun allere-

de om Aftenen fundet Aninka's Brev, og bragt ham det. Han havde aabnet det, og af Hævnjerrighed havde han sagt den gamle Sudow, at jeg med Magt havde bortført hans Datter. Lillige havde han tilbuds det sig, at sætte efter os næste Morgen, og da han vidste, at jeg var en Elsker af Jagten, samt at jeg havde en meget tro Hund, der, saasnart den befandt sig i Frihed, opsogte mig overalt, om jeg end var nok saa langt borte, tog han Hunden med. Denne fandt snart Sporret, og tjente min Fjende og Medbeiler til Veiviser."

"I Morgen kommer min Aninka tilbage fra et Besøg, hun har aflagt paa Landet. Kom da med Deres Gemalinde til os, og hun vil bekræfte Sandheden af min Fortælling."

Gianibelli's Helvedmaskine.

I Aarene 1584 og 1585 beleirede Prinds Alexander af Parma, som anførte Kongen af Spaniens Armee, Staden Antwerpen, der dengang, ligesom den største Deel af de nederlandske Provindser, havde gjort Opstand mod Kongen, Antwerpen tæller endnu i vore Dage over 70 Broer, 212 Gader, 7 Porte og 22 offentlige Pladser; men neppe finder man der nu over 40,000 Indbyggere, hvis Velstand endda kun er meget middelmaadig. I det sextende Aarhundrede ansaaes derimod denne Stad, med sin Befolkning af 200,000 Sjæle, for den rigeste i hele Verden. Efter at den nye Vej til Ostindien, om det gode Haabs Fjorbjerg, var funden, efter at de store og rige Lande i Amerika vare opdagede og tildeels erobrede, fløde begge Indiers Varer sammen her. De berømteste Handelshuse i Florents, Genua og Augsburg samledes i denne Stapelstad for den ostindiske Handel. Hansfestæderne hidbragte deres nordiske Varer, og det engelske Compagnie havde sit Oplag her. Rygtet om denne Stad udbredte sig snart over hele Verden. Et Selskab af tyrkiske Kjøbmænd ansøgte om Tilladelse til, at nedsætte sig her og at hidbringe Orientens Producter. Med Varehandelen steg ogsaa Pengehandelen. Antwerpernes Brevsbreve gjaldt overalt i Verden. Det bevægede Liv som her fandt Sted, overstiger al Forestilling. So, halvtredie tusinde Master saaes tidt paa eengang i Havnen. Ingen Dag gik hen, at jo femhundrede og flere Skibe kom og gik.

Dagligt kjørte over tohundrede Postvoagne gjennem Portene; over totusinde Fragtvoagne saae man hver Uge komme fra Tydskland, Frankrig og Lothringen, ei at tale om Torvevoagnene, hvis Tal i Almindelighed steg til titusinde. Tredivetusinde Hænder sysselsattes allene af de ovennævnte Kjøbmænds Selskab, og Told og Accise indbragte Regjeringen Millioner aarligt.

Denne Antwerpens blomstrende Tilstand varede uafbrudt indtil Aaret 1566. Udbrudet af de nederlandske Uroligheder forstyrrede ikke blot Handelens regelmæssige Gang, men en Mængde uforudseete Ulykker rystede ogsaa Staden i dens Grundvold. Især rammes den af en haard Skjebne, da den i Aaret 1576 plyndredes af de spanske Soldater. Ved denne Leilighed blev ikke blot det prægtige Raadshuus, men ogsaa 500 anseete Borgerhuse bleve et Rob for Flammerne. Da Spanierne omsider havde overvundet Borgernes og Soldaternes Modstand, adspredte de sig i hele Staden til en almindelig Plyndring. Enhver, som man lod beholde Livet, maatte løskjæbe sig med Penge, især Kjøbmænd og Geistlige. Fra Kirker og Klostre røvede man de kostbareste Kar og Prydelser. Over fyrretyve Tønder Guld ranedes blot i rede Penge og Juveler; men en stor Deel af disse Skatte tilfattedes ogsaa strax igjen. Den prægtige Børs forvandlede sig til et Spillehuus; her saae man gemene Soldater bortspille over titusinde Kroner om Dagen. For at kunne føre det ranede Guld med sig, lode Andre smede Raardeskeder, ja hele Harnisker deraf, og ved denne Leilighed kom adskillige Guldsmede til Opreisning, idet de gjengave Røverne Guldet med en meget betydelig Tilfætning af Robber.

Trods disse Ulykker vilde Antwerpen alligevel have hævdet sin Rang som en af de første Handelsstæder i Verden, hvis ei den store og navnkundige Beleiring i Aarene 1584 og 1585, med sine Følger, havde forvandelt Staden til en Kirkegaard, og for evigt forstyrret dens Handel.

Da Hertugen af Parma udkastede den dristige Plan til Antwerpens Beleiring, gjorde han strax Regning paa de Virkninger; Hungeren maatte frembringe i en saa folkerig Stad, hvis Indbyggernes Tal, ved Beleiringens Begyndelse, ansattes til 85000 — thi mange Tusinde havde, strax ved det første Rygte om det der forefaldt, forladt den. Til den Ende maatte alle Udgange afsløres tilvands og tillands. I hvor vigtigt det end var, og i hvor megen Virksomhed og Anstrengelse det end udfærdigede, at iværksætte denne Sperring fra Landfoden, idet Erobringen af adskillige store og faste Pladser maatte gaae forud: saa kom alt dette dog ei i Betragtning, naar man sammenlignede det med den Række, det Talent og de Befølninger, der maatte anvendes, for at berøve Staden sine Forbindelser tillands.

Prindsen af Parma besluttede nemlig, gandske at spærre Strømmen ved en Bro. Denne Tanke ansaaes af Mange for mere end dristig, for kæmpemæssig, ja, for eventyrlig. Saavel Strømmens Bredde, der beløb over 1200 Skridt, som dens rivende Magt, der endnu forstærkedes ved Floden af det nærliggende Hav, syntes at gjøre ethvert saadant Forsøg umuligt. Dertil kom Mangel paa Bygningsstømmer, paa Skibe, paa Haandværksfolk, samt den farlige Stilling imellem den antwerpiske og see:

landſke Flaade, for hvilke det maatte være let, i Forbindelse med et ſtormende Element, at forſtyrre et ſaa langvarigt Arbeide.

Men Prindsens beſtemte Mod formaaede det Umulige. Efter at han havde ladet ſaavel Bredden ſom Dybden af Strømmen maale, og raadſøgt ſig med tre dygtige Ingenieurer: Cambiau, Baroult og Plato, beſlattede han, at bygge Broen mellem Raſloo i Flandern og Ordam i Brabant. Man valgte dette Sted, fordi Strømmen her har den mindſte Brede og krummer ſig noget tilhøire, hvilket opholder Skibene og nøder dem til, at forandre Vinden. For at bedække Broen, opførtes, ved begge dens Ender, ſtærke Baſtationer, af hvilke den ene, paa den flanderſke Bred, blev kaldet Fortet St. Maria, det Andet paa den brabantſke Side, Fortet St. Philip.

Da man i Antwerpen hørte, at Prindsen vilde ſlaae en Bro over Schelde, ſpottede man almindelig over dette chimæriſke Indfald. Man anſtilte en ſtolt Sammenligning mellem Republiken og Strømmen, og meente, at den Ene ligesaa lidet ſom den Anden vilde taale det ſpanſke Uag paa ſig. „En Strøm, der er 2400 Fod bred, og, ſelv naar den kun har ſit eget Vand, over 60 Fod dyb, ja, naar Hav-Floden hæver ſin 70 til 72 Fod, en ſaadan Strøm ſkulde lade ſig beherſke af et uſfelt Værk? Hvor vilde man tage Træſtammer fra, høie nok for at naae Bunden og rage over Floden? Og ſligt et Værk ſkulde lade ſig fuldbringe om Vinzeren, da Floden vil drive hele Der og Bierge af Jis, ved hvilke neppe Steenmure holde Stand, mod den ſvage Bygning, og ſplintre den ſom Glas? Eller tænker maafkee Prindsen, at bygge en Bro af

Skibe: hvorfra vil han da tage dem, og ad hvad Vej vil han bringe dem i sine Forskandsninger? Nødvendigt maatte de passere forbi Antwerpen, hvor en Flaade ligger rede, enten at opsnappe dem, eller at bore dem i Sænk."

Men medens man i Staden beviste, hvor urimeligt dette Foretagende var, havde Hertugen af Parma næsten fuldendt det. Saa snart Bastionerne St. Maria og St. Philip vare opreiste, for, ved deres Skyds, at dække Arbeidet, byggedes, fra begge de modsatte Bredder, et Stellads ind i Strømmen, hvortil man brugte Masterne af de største Skibe. Ved Bjælkeværkets kunstrige Anordning vidste man at give det Hele en saadan Holdning, at det, som man siden saae, kunde modstaae Isens voldsomme Paatrængen. Dette Bjælkeværk, som hvilede fast og sikkert paa Vandets Grund, og ragede op deraf i temmelig Hoide, var bedækket med Planker, som dannede en beqvem Vej. Den var saa bred, at otte Mand havde Plads derpaa ved Siden af hinanden, og et Rækværk paa begge Sider beskyttede mod de fjendelige Skibes Musketild. Denne Estakade, som man kaldte den, løb, fra begge de modsatte Bredder, saa langt ind i Strømmen, som Vandets tiltagende Dybde og Magt vilde tillade. Den gjorde Strømmen 1100 Fod snevrere; men da den egentlige midterste Strøm ikke taalte den, blev der endnu, mellem begge Estakader, et Rum af mere end 600 Skridt aabent, og derigjennem kunde en heel Proviantflaade i al Magt seile. Dette Mellemrum tænkte Hertugen at udfylde ved en Bro af Skibe, der skulde hidkaffes fra Dünkirchen. Men ei at tale om, at her var Mangel paa Fartøier,

saa holdt det haardt, at bringe dem forbi Antwerpen uden betydeligt Tab. Han maatte altsaa for det Første nøies med, at have gjort Floden en halv Gang snevrere og at have gjort de fjendtlige Skibes Gjennemgang saameget vanskeligere; thi der, hvor Estakaderne endtes i Strømmens Midte, udsødede Begge sig i en langagtig Firkant, som var stærkt besat med Kanoner, og, midt i Bandet, tjente til et Slags Fæstning. Hersfra fyredes frygteligt paa alle de Fartøier, der vovede sig gjennem dette Pas, hvilket dog ikke forhindrede, at jo hele Flaader og enkelte Skibe lykkeligt slap igjennem.

Gents uventede Erobring udred Prindsen af hans Forlegenhed. I denne Stad fandt han Alt hvad han behøvede, for at fuldende sin Skibsbro. Vanskeligheden bestod blot i, at hidskaffe det med Sikkerhed. Vel aabnede ham Fienderne selv den naturligste Vej ved at aabne Dæmningerne ved Sasfingen, men snart mærkede de deres Forseelse, og opkastede en Bastion, der spærrede Passet for de gentiske Skibe, som endnu maatte komme.

Denne nye Forlegenhed spredte en ny Glands over Prindsens Foretagender. Den fremkaldte hiin Kanal, som Armeen gav Navn efter ham. Den var 14000 Skridt lang, og havde en forholdsmaessig Dybde og Brede, for at kunne bære meget betydelige Skibe. Den skaffede Skibene fra Gent ikke blot en sikker, men ogsaa en mærkeligt kortere Vej til de spanske Qvarterer. Da hele Flaadernes Produkter flode sammen i Gent, satte denne Kanal den spanske Leir i Sammenhæng med hele Provindsen. Fra alle Kanter hidstrømte Overflødighed, saa man, i Beleiringens Løb, ikke kjendte nogen Man-

gel mere. Men den vigtigste Fordeel, Hertugen havde heraf, bestod i et tilstrækkeligt Forraad af fladbundede Skibe, hvorved han sattes istand til at fuldende Skibsbroens Bygning.

Men nu var Vinteren kommen, og da Schelde gik med Is, voldtes derved en temmelig lang Standsnings i Arbeidet. Med Uro havde Prindsen imødeset denne Aarstid, der kunde blive høist forværrelig for hans begyndte Værk, men derimod desto gunstigere for Sjenderne. Men hans Bygmesteres Kunst fjernede denne Fare, og hans Sjenders Uvirkelighed befriede ham fra den anden. Vel skete det nogle gange, at stærke Jæmasser, ved indtrædende Havflod, rystede Bygningen, men den stod dog, og Elementets Voldsomhed viste blot, hvor stærk den var.

Vinteren nærmede sig sit Udløb, og neppe mærkede Prindsen, at Isen forsvandt, før han alvorligt lagde Haand paa sit Værk igjen. Det omtalte Rum, der udgjorde henimod 600 Skridt, udfyldtes paa følgende Maade: man tog 82 flade Fartøier, hvert 66 Fod langt og 20 Fod bredt, og dem sammenføjede man med stærke Kabeltoug og Jernkjæder, dog saaledes, at de laae henimod 20 Fod fra hinanden, og gavede Strømmen fri Gjenningang. Hvert Fartøj hang desuden ved tvende Ankertoug. Over Skibene lagdes store Masttræer, der naaede fra det ene til det andet, og, belagte med Planker, dannede en ordentlig Passage, og vare indfattede med Rækværk paa begge Sider.

Denne Skibsbro, af hvilke begge Estakader udgjorde en Fortsættelse, havde, med disse, en Længde

af 2400 Skridt. Derhos var denne frygtelige Mas-
 skine saa kunstigt organiseret og saa rigt udrustet
 med alle Dødsens Redskaber, at den, lig et levende
 Væsen, kunde forsvare sig selv, og, efter Kom-
 mando, spyde Flammer. Ethvert af de 82 Skibe
 indeholdt 30 Bevæbnede og 4 Matroser til sin Bedæk-
 ning, og viste Gjenden, hvad enten han nu kom
 seilende op fra Seeland, eller ned fra Antwerpen,
 Mundingen af en Kanon. Man talte i alt 97 Ka-
 noner og over 1500 Mand, som deels besatte Ba-
 stionerne, deels Skibene, og, naar det behøves
 des, kunde underholde en frygtelig Musketild paa
 Gjenden.

Men derved meente Prindsen endnu ikke at
 have sikret sit Værk mod alle Tilfælde. Man kun-
 de formode, at Gjenden vilde forsøge Alt, for at
 sprænge den mellemste og svageste Deel af Broen.
 For at forebygge dette, opkastede man, langsmed
 Skibbroen, og i nogen Afstand deraf, et særligt
 Skytsværn, der bestod af 33 store Baade, som laae
 i Række tværs over Strømmen, og tre og tre vare be-
 fæstede til hinanden med Masttræer, saa de dannede
 elleve forskellige Bolværker. Hver af dem udstrakte,
 i horizontal Retning, 14 lange Træstænger, der vendte
 en Jernspids mod den sig nærmende Gjende. Disse
 Baade vare blot fyldte med Ballast, og hang ved et
 dobbelt, men slapt Ankertoug, for at kunne give ef-
 ter for Strømmen, hvisaarsag de ogsaa, da de
 vare i bestandig Bevægelse, fik Navn af Svømmere.

Til alle disse Forsvarsanstalter kom endnu 40
 Krigsskibe, der laae ved begge Bredder, og tjente
 hele Værket til Bedækning.

Dette beundringsværdige Værk var færdigt i Beleiringens syvende Maaned (Marts 1585), og Dagen, hvorpaa det fuldendtes, var en Jubelfest for Tropperne. Ved Glædesffud underrettedes den beleirede Stad derom, og hele Armeen udbredte sig langs hele Værket, for at see den stolte Strøm, man havde paalagt Alaget, flyde fredeligt og lydigt hen under Betvingernes Fodder. Alle de Moisommeligheder, man havde gennemgaaet, vare glemte ved dette Syn, og Ingen, som havde været med ved Arbeidet, var saa ringe, at han jo tilegnede sig en Deel af den Ære, som ydedes Prindsen.

Men medens Prindsen af Parma og hans tappre Hær, med Stoltthed og Glæde saae ned paa deres fuldendte Kæmpeværk, arbeidede allerede en Mand inden Antwerpens Mure, paa dets Forstyrrelse. — Frederik Gianibelli hed denne Mand, som Skjebnen havde bestemt til at vorde denne Stads Archimed, og, med lige Uheld, at anvende en lige Dygtighed paa dens Forsvar.

Han var født i Mantua, og havde forhen viist sig i Madrid for, som Nogle fortælle, at tilbyde Kong Philip sin Tjeneste i den nederlandste Krig. Men tjed af den lange Venten, forlod den fornærmede Kunstner Hoffet, med det Forsæt, paa en følelig Maade at gjøre Spaniens Monark bekjendt med en Fortjeneste, han saalidet havde vidst at vurdere.

Han søgte nu Tjeneste hos Dronning Elisabeth af Engelland, Spaniens erklærede Fiende, og efter at han havde foreviist hende nogle Prover paa sin Kunst, sendte hun ham til Antwerpen. I denne Stad nedsatte han sig, og offrede den, i nærværende Crisis, sin hele Videnskab, sin brændende Iver. Saasnart

denne Kunstner havde bragt i Erfaring, at det med Broen var alvorligt meent, og at Værket nærmede sig sin Fuldendelse, udbad han sig af Magistraten tre store Skibe paa 150 indtil 500 Tønder; i dem vilde han anlægge Miner. Desuden forlangte han 60 fladbundede Fartøier, som skulde lænkes til hinanden, og, forsynede med fremragende Hager, ved indtrædende Ebbe sættes i Bevægelse, for, i fileformig Retning, at løbe Etorm mod Broen og fuldstændig Mineflibenes Virkning.

Men han havde, med sin Begjering, henvendt sig til Folk, der ei vare istand til at fatte en overordentlig Tanke; selv der, hvor det gjaldt Fædrelandets Redning, formaaede de ei at fornægte deres Kræmmerraand. Man fandt hans Forslag altfor kostbart, og kun med Møie opnaaede han omsider, at der bevilgedes ham to mindre Skibe paa 70 til 80 Tønder, tilligemed nogle fladbundede Fartøier.

Med disse to Skibe, af hvilke han kaldte det ene „Lykken“, det andet „Haabet“, bar han sig saaledes ad. Han lod, paa deres Bund, mure en hul Kasse af Kvadersteen, 5 Fod bred, $4\frac{1}{2}$ F. høi, og 40 F. lang. Denne Kasse fyldte han med 60 Centnere af det fineste Krudt, og bedækkede den med Løg og Møllestene, saa svære som Fartøiet kunde bære dem. Derover opførte han endnu et Lag af lignende Steen; det løb spidst op, sex Fod over Skibssiden. Laget stoppedes fuldt af Jernlænker og Hager, af Metal og Marmorflugler, af Søm, Knive og andre fordærvelige Instrumenter; ogsaa det øvrige Skibsrum som Kassen ikke indtog, fyldtes med Stene, og det Hele blev belagt med Bræder. I Kassen selv vare adskillige smaae Abnins-

ger til Lunterne, som skulde tænde Minerne. Endvidere var deri anbragt et Uhr, som efter den bestemte Tids Forløb skulde slaae Junker, for, hvis Lunterne skulde mislykkes, at stikke Skibet i Brand. For at bibringe Sjenden den Mening, at man med disse Maskiner kun havde til Hensigt, at antænde Broen, underholdt man, over dem, et Fyrværkeri af Svovl og Beeg, som kunde brænde en heel Time. Ja, for endnu mere at drage Opmærksomheden fra Farens egentlige Stæde, udrustedes endnu 32 Schuiter, paa hvilke blot brændte Fyrværkerier, der ingen anden Bestemmelse havde, end at blænde Sjenden. Disse Frandere skulde, med en halv Times Mellemrum, løbe i fire forskjellige Transporter, og i to hele Timer holde Sjenderne uafsladeligt i Vande, saa de omsider, trætte af at flyde og vente, skulde være mindre opmærksomme, naar de rette Vulkaner kom. Foran skulde der løbe Skibe, i hvilke Krudt var skjult, for at sprænge Svømmerne foran Broen, og bane Hovedskibene Vej.

Natten mellem den 4de og 5te April var bestemt til Udførelsen af dette store Foretagende. Et dunkelt Rygte derom havde ogsaa udbredt sig i den spanske Leir, især da man havde opdaget adskillige Dykkere, som havde villet overhugge Ankertougene paa Skibene. Man var derfor belavet paa et alvorligt Angreb; kun dømte man vrangt om dets egentlige Bessæffenhed, idet man meente, at skulde kæmpe med Menneſter, og ei med ubekjendte Maskiner. Prindsen lod Bagterne langs hele Bredden fordobles, og trak den bedste Deel af sine Tropper hen i Nærheden af Broen, hvor han selv var tilstede

idet han vilde undgaae enhver Fare, udsatte han derved sig og sin Hær for den frygteligste.

Reppe var det bleven mørkt, før man, fra By-
siden, saa tre brændende Fartøier komme svømmen-
de — saa tre Andre — og strax efter ligesaamange.
Gjennem hele den spanske Leir raaber man i Ge-
vær, og Broens hele Længde fyldes med Bevæbnin-
de. Imidlertid forøgedes Ildskibene, og seilede, deels
parviis, deels tre og tre, i en vis Orden ned ad
Strømmen. De kom stedse nærmere, og Nattens
Mørke forhøiede det overordentlige Skue. Saalangt
Diet kunde følge Strømmen, var Alt Ild, og Brans-
dere kastede saa stærke Flammer, som om de selv
gik op i Ild. Langthen skinnede Vandfladen; Dæm-
ningerne og Bastionerne langs Flodbredten — Fa-
nerne — Vaabnene — Rustningerne, Soldaterne
bare, der, saavel her, som paa Broen, stode i Pa-
rade, gave et straalende Gjenskin med en blandet
Sølelse af Rædsel og Velbehag, betragtede Solda-
ten det sælsomme Skuespil, der før lignede en Fete,
end et fjendtiligt Angreb, men just formedelst denne
det udbortes Phænomens Contrast med den virke-
lige Bestemmelse fyldte Gemytterne med en under-
lig Rædsel.

Da denne brændende Flaade var kommen Broen
paa 2000 Skridt nær, tændte dens Førere Lunterne,
dreve de to Mineskibe ind i Strømmens egentlige
Midte, overlode de Øvrige til Bølgerens Spil, idet
de selv hurtigt skyndte sig i Baade, som de havde i
Beredskab.

Nu kom Toget i Forvirring; forladte af deres
Førere, naaede Skibene, enkelte og adspredte, Svøm-
merne, hvor de enten bleve hængende, eller prellede

mod Bredden. De forreste Krudtskibe, som havde været bestemte til, at stifte Svømmerne i Brand, kastede et mægtigt Vindstød mod den flanderske Bred; endogsaa „Lykken“, den ene Brander, kom paa Grund, inden den naaede Broen, og dræbte, idet den sprang, nogle spanske Soldater, som arbejdede i en nærliggende Skandse. Der fattedes kun Lidet i, at jo den anden og største Brander „Haabet“, havde haft en lignende Skjebne. Strømmen kastede den mod Svømmerne paa den flanderske Side, hvor den blev hængende, og var den, i dette Nieblis, kommen i Brand, da havde dens bedste Virkning været spildt. Skuffet af Flammerne, dens Maskine, ligesom de øvrige Fartøier, kastede fra sig, ansaae man den blot for en sædvanlig Brander, der var bestemt til at stifte Skibbroen i Brand. Og da man nu saa eet af Jldskibene slukkes efter et andet uden al videre Virkning, saa tabte Frygten sig omsider, og man begyndte at spotte over Sjensdens Anstalter, der havde bebudet sig paa en saa pralende Maade og nu toge en saa latterlig Ende. Nogle af de Forbovneste kastede sig i Strømmen, for at bese Branderen i Nærheden og slukke den.

Da rev den sig løs ved sin Lyngde, sprængte Svømmerne, som opholdt den, og løb mod Skibbroen med en Voldsomhed, som lod befrygte det Værste. Alt kommer pludseligt i Bevægelse, og Prindsen tilraaber Matroserne, at de med Stænger skulle opholde Maskinen, og slukke Flammerne, inden de fængede i Tømrerværket.

Han befandt sig i dette betænkelige Dieblis ved den yderste Ende af det venstre Stellsads, hvor dette formerede en Bastion i Vandet, og gik over i Skibbroen. Ved hans Side stode Marquis Rysburg, Friherre Billy, Generalerne Cajatan og Guasto, tilligemed Mogle af de øverste Officerer — Alle glemmende deres personlige Fare, blot sysselsatte med at afvende den almindelige Ulykke. —

Da nærmede en spanskt Fændrik — Vega var hans Navn — sig Prindsen, og besvor ham, at forlade et Sted, hvor hans Liv truedes af siensynlig Fare. Han gjentog denne Bøn endnu indstændigere, da Prindsen ikke vilde agte derpaa, og bad ham tilsidst knælende, han vilde dog, i dette Ene, modtage Raad af sin Tjener.

Idet han sagde dette, havde han grebet Prindsen i Kjolen, som om han med Magt vilde drage ham bort. Mere overrasket af Fændrikens Dristighed, end overtalt ved hans Grunde, gik Prindsen langt om længe, ledsaget af Cajatan og Guasto, tilbage til Bredden.

Neppe havde han naaet Fortet St. Maria, ved Broens yderste Ende, før der bag ham skete et Jordenflag, ei anderledes, end som om Jorden brast og Himmelhvælvingen styrtede. Som død styrtede Prindsen til Jorden; den Deel af Hæren, som befandt sig i Nærheden af Explosionen, gik det ikke bedre, og adskillige Minuter varede det, inden man igjen kom til Besindelse.

Men hvilket Syn, da man nu igjen kom til sig selv! — Slaget af den tændte Vulkan havde

fløstet Scheldefloden ligetil dens nederste Dyb, og drevet dens Bander over Dæmningen, saa alle Fæstningsværker ved Bredden stode adskillige Fod i Vandet. I tre Miles Omkreds rystede Jorden. Hvert ad hele den venstre Estakade, hvorved Brandskibet havde hængt sig, var, tilligemed en Deel af Skibsbroen, bleven sprængt, sønderslaaet, og ført i Luften med Alt, hvad der befandt sig derpaa, med mange Masttræer, Kanoner og Mennesker. Selv de uhyre Steenmasser, som bedækkede Minen, havde Vulkanens Magt slynget hen paa de omliggende Marker, saa man siden grov Adskillige op af Jorden tusinde Skridt fra Broen.

Sex Skibe vare brændte, adskillige sønderlagte. Men skrækkeligere end alt dette, var det Nederlag, Morderredskabet anrettede blandt Menneskerne. 500 — Andre berette, 800 Mennesker bleve Offret for dets Rasen, uden at regne dem, som slap med Lemlæstelse. Og de meest modsatte Dødsmaader forenede sig i dette skrækelige Dieblif; Nogle ihjelsloges af Vulkanens Lyn, Andre fandt Døden i Strømmens sydende Vand, atter Andre qualtes af den giftige Svovldamp; Hine begroves i Bølgerne, Disse under en Steenhagel; Mange sønderflængedes af Knibene og Hagerne, eller knustes af Ruglerne, som sprang ud af Maskinens Bug. Nogle, som man fandt affjelede uden al synlig Meen, maatte den blotte Lufterystelse have dræbt. Det Syn, som frembød sig umiddelbart efter Explosionen, var frygteligt. Nogle sadde mellem Broens Pæle; Andre arbejdede sig frem under Steenmasser; atter Andre

vare blevne hængende i Skibsseilene. Allevegne hørtes et hjerteskjærende Raab om Hjælp, hvilket kun besvartes ved en afmægtig Jamren, da Enhver havde nok med sig selv at gjøre.

Af de Overlevende saae Mange sig frelst paa vidunderlige Maader. En Officeer, ved Ravn, Tocci, løstede Hvirvelvinden op i Luften som en Sjer, holdt ham en Tidlang svævende i betydelig Høide, og lod ham derpaa gandske sagte dale ned i Strømmen, hvor han reddede sig ved at svømme. En Anden greb Skudets Magt paa den flanderske Bred, og satte ham af paa den Brabantiske, hvor han, let qvæstet i den ene Skulder, stod op igjen. Prindsen af Parma selv havde aldrig været Døden saa nær som dennegang — en halv Minuts længere Ophold, og han havde været forloren! Neppe havde han betraadt Fortet St. Maria, før det løstede ham op som en Stormvind, og en Bjælke, som traf ham i Hoved og Skulder, kastede ham bevidstløs til Jorden. En Tidlang troede man ham ogsaa død, thi Mange mindedes, at have seet ham paa Broen kort før Explosionen. Omfider fandt man ham, med Haanden paa Kaarden, mellem Tajatan og Guasto; da han stod op fik den modfaldne Hær sin Freidighed igjen. Men forgjæves vilde man forsøge, at beskrive, hvad han følte, da han nu oversaa den Ødelæggelse, eet eneste Dieblis havde anrettet i saa mange Maaneders Arbeide. Sønderslagen var Broen, hvorpaa hans hele Haab hvilede, ihjelslagen var en stor Deel af hans Hær; Mange af hans Krigere vare lemlæstede og udulige til Tjenesten; Adskillige af hans bedste Officerer vare dræbte! —

Hvorledes Prindsen, trods det store Uheld, fortsatte Antwerpens Besættelse, istandsatte sin Bro, og, ved Stadens Erobring, saae sin Standhaftighed belønnet, det er Begivenheder, som man maa læse i Historien om de flanderske Krige.

Serdinand Stiller.

Hvad er Kjærlighed? *)

Kjærligheden er en Gud; thi han behersker Alt, saavel Dødfødsler, som Dandsferinder. Han har Vinger, thi han lider ikke noget Ophold; han er hurtigere end Vinden, meer brændende end Jlden, søm mere end Duen, meer klagenende end Rattergalen, skønnere end Maanen, meer smægtende end Aftens stjernen. Kjærligheden er Livets Liv, Sjælens Sjel: ja, han er saa skøn, saa guddommelig, saa elskværdig, staaer saa høit over Toddy, Guldguloner, Smuglegods, kongelige Plakater, Resolutioner, Privilegier og Konstitutioner, Sukkerkandis og Medailler, at dersom man fik ham at see Ansigt mod Ansigt, vilde man deraf blive aldeles henrykt. Kjærligheden er Veien til det Edle, Dydige og Guddommelige. Man har aldrig elsket, om man ikke tillige i Kjærligheden har omfattet Alt, hvad der er Skønt, Ustyldigt og Yndigt. Kjærligheden kan aldrig synke ned til Polytheisme. Formaalet er blot Eet:

*) Efter den svenske Digter Dahlgreen.

een Sol, een Troe, eet Haab, eens Bekjendelse.
 Taarene og Sukkene ere det daglige Offer. Man
 kan springe sig til Rigdom og Ære, men ikke til
 Kjærlighed; han kommer som Alt, der sendes oven-
 fra, upaafaldet, uden vor Bøn. Væk mig om Mid-
 nat, og det er fuld Dag, hvis Kjærligheden staaer
 ved mit Føie. Syng en Sang, og toner den gjens-
 nem Verdenskaltet, saa er det Kjærlighedens. Den
 Evige skabte Verden, for at eie et Formaal for sin
 Kjærlighed, og Døden sprang af sit Chaos og sit Liv.
 Da begyndte Roserne at opsende deres Duft, Ejers-
 nerne at tale Kjærlighedens Diesprog. Man siger,
 at Kjærligheden bærer Lænker. Ivertimod: det er
 just Kjærligheden, som løser alle Baand. Kjærlig-
 heden er en Befrielse for al Førgjængelighed. Man
 afryster det grove Støv. Man skjærmydsler med
 Evighedens Forposter. Jeg vilde paaataae, at det
 høieste Beviis for en Evighed er Kjærlighedens Til-
 værelse. Ingen Ting kan heelt og holdent døe, hvor
 Kjærligheden forynger Alt. Dens Kilde er uundtoms-
 melig. Uden dens Aare var sikkerligen den poetiske
 for længe siden udtørret. Kjærligheden veed ikke af
 noget Kredit eller Debet; han har ligesom de første
 Christne, Alting tilfælles, Taarer og Smil, Fryd og
 Bedrøvelse, Haab og Fortvivlelse, Morgen og Aften,
 Lyndtøl og Dobbeltøl. Ei heller veed han af nogen
 Politik, ei heller behøver han at ophjælpe sine Af-
 fairer hos dHrr. Rothschild & Comp. Kjærlighe-
 den behøver ingen Bætter; hvert Pulsflag er det.
 Kjærligheden regner ei Tiderne efter Solens og Maas-
 nens Skifter. Sekunderne flyve efter Pulsflagene,
 Minutterne efter Sukkene, Timerne efter Kyssene,
 og Dagene efter Kjærligheds-Billetterne. Kjærlig-

heden findes, ligesom Johansens Blanksværte, overalt; men han behøver, ligesom den, først at rystes, inden han bliver god. Benfæls er Kjærlighedens Ekko. Han gjentager dens sidste Ord: Ævigt. — Alt elsker, kun eet Væsen ikke, Afgrundens Tyrke, den Ulykkelige; han maatte evindeligen hade. Dog, kjære Læser! Du fattet mig ei, Du forstaaer mig ikke. Du seer ligesom efter noget Usynligt, Ubegribeligt. Du maatte selv blive forelsket for at kunne fornemme, hvad Kjærlighed er.

Velan! Jeg vil da udkaste et andet Malerie.

Tænk Dig en skøn Sommeraften. Solen staaer paa det nederste Trappetrin af sit Tempel. Blomsterne bøje sig og gjør Korsets Teg. *) Skovtoppene bære brændende Fakler, og Fuglene istemme Kjærlighedens Halleluja. I Søens Bugge synker Dagen. Maanen tramper sin Viinpresse af purpurrøde Skyer. Aftenstjernens Afsyn spiller i Boven som et Mariabillede i en Døbefond. Skyerne ligge som henkastede Slørfolder. Havernes Navnes dagspenne, Stokroserne, have ophørt at skrive. En stille Grimurerhviisken gjennembæver Alt. Hele Versden synes at udgjøre eet eneste Favnetag, kun Du føler Dig saa eensom.

Noget fattes. Naturen er for Dig saa tom, saa farveløs, saa aldeles uden Betydning. Du er som en Fugl uden Vinger, et Skib uden Seil, et Træ uden Løv, en Blomst uden Duft. Solen, Maas

*) Talemaaden: „at gjøre Korstegn“, forekommer meget hyppigt i Sverrig. Saaledes siger man f. Ex. om en drukken Præst, at han gjør Korstegn med Benene istedetfor med Haanden.

nen og Stjernerne lyse for Dig, men i dem er ingen Varme, intet Liv. Hiinsides de blaa Bjerge og den blaa Himmel, og de lysende Verdener, vil Du skue noget endnu Klarere, Høiere og Skjønnere, kjende endnu noget Varmere, Yndigere og Saligere. Du sukker, og Sukkene flyve omkring Din i Taarer druknede Verden, men finde ingen løvflødte Grene, ingen blomstrende Høi, ingen grøn Tue at hvile sig paa. Du udstrækker Dine Arme, og faar kun den tomme Lust. Kraftløs og klagende synker Du imod en Jord, som ei har noget Dre for Qvalen, noget Hjerter for Deeltagelsen. Hvo er det da, som paa en lys Grund af Sølvørter, sagte sænker sig ned til Dit Leie? Denne himmelske Skjælske af Roser og Lilier, hvo er hun? Hvad vil hun? Du sukker, og hendes Bryst bliver Dit Ekko. Du smiler, og mødes af gjensmilende Blikke. Du tænker, og Dine Tanker blive Følelser. Veed Du endnu ikke Betydningen heraf? Dog nei, Du kommer ikke til at vide nogen Ting, forstaae nogen Ting; thi Kjærligheden er et Barn, og dette Barn bærer et Bind for sine Øine; det seer ei, det hører ei, det blot drømmer. Men nu har Du allerede brudt det hemmelige Indsegl. Med det første Kys; thi det er med det, som med den første Vaarblomst, den første Lærke, det første Digt, det første Champagneglas; det er det herligste.

Men hvad er da et Kys? Et Kys! Hvilket klangfuldt Ord! Eenstavelses, som selve Kysset. Lad mig estertænke. Jo, et Kys er tvende Sjæles Vilager, den fjerde Bøn i Kjærlighedens Bønnebog, Livets primula veris, Tinkturen af al Sødme, Diebliffet af en Evighed. Naar Sjælene i Dinnes Vinduer længe have be-

tragtet hinanden, saa nedstige de tilsidst paa Læbernes Altan, for at omfavne hinanden. Ligesom tvende Dvisselsflugler flyde tvende Hjerter sammen i Kys.

Ikke blot det første, men ogsaa det sidste Kys er Kjærlighedens. Døden er det andet Livs *Rupido*.

Beed Du nu ikke, hvad Kjærlighed er, saa staaer Du ikke til at hjælpe, hverken ved Hofmansdraaber, Magisterium Bismuthi, Selzervand eller Spansk flue. Staf Dig da Raadsensbrød i en Crisfelse, laas Din Dør, sæt en Vandflaske paa Bordet, rul Gardinerne ned, tænd Din Glaslampe, læg Dig paa Din Hestehaars Madras, og lær Adresseavisen indenad. Naar Du har gjort det, kan Du døe, naar Du beslager.

Kjærlighedsprøven.

Det var en sval, en eenlig Sommernat,
Guldmaanen blinked' ned i dunkle Krat,
Det glade Fuglechor forstummed',
Run Nattergalen slog sin Trille hist
Bag grønne Kvist,
Og Midnatskloffen i det Fjerne brummed';
Lo Elskende i Stoven sad
Og stirred' op mod Nattens Stjernerad
Som høitidsfuld bag Lovet smilte,
Mens lette Sølvsky forbi den ilte.

„D tause Vidne paa min Kjærlighed!
Saa talte hun — du Nattens blege Stjerne!
Som tindrer mild og rolig fra det Fjerne
Til Jorden ned,

Du funkler evigklar paa hvalte Bue,
 Saa gløder Elskovs helligrone Lue
 For Dig, min Wilhelm! i mit Bryst
 Og een gang sees vi hist paa Lysets Ryst
 Naar Støvets tunge Lanker briste;
 Men før den grumme Død Dig bort skal vriste
 Af mine Arme — før — det sværger jeg!" —

„D sværg dog ei!

Min Laura! sværg dog ei, jeg beder —
 Brød Wilhelm ud:
 Jeg gjerne troer Dig jo foruden Eder,
 Min englehuske Brud!"

„D Wilhelm! svarte han: forstaaer Du ei mit Hjerte
 Som slaaer saa elskovsvarmt for Dig,
 Og kan Du grunt mig volde Smerte?
 Jeg sværger — ja! Du skal ei hindre mig,
 Jeg gaaer for Dig, min elste Ven! i Døden;
 Jeg frygter ei dens kolde Haand,
 Naar Du kun frelles, glad af Støvets Baand
 Jeg svinger mig" — „D glem dog ikke Grøden!
 Gjentog han hjærligom
 Og standsed' hendes Taales Strøm:
 D glem dog ei den varme Risengrød,
 Som lifligsød
 I Hjemmet venter os, min elste Pige!
 D lad Dig sige!
 Den bliver kold, naar vi ei snart gaae hjem."

„D Wilhelm! svarte hun: Hvor er Du slem!
 Føl dog hvor stormende mit Hjerte banker,
 Har Grøden reent forvirret Dine Lanker,
 Kan Du ei følge min Begeistrings Flugt?
 Det er ei smukt!

O tænk ei meer paa Grøden,
Men hør min Eed: jeg gaaer for Dig i Døden!"

Da lød et dæmpet, sælsomt Latterchor
Igjennem Skoven, fast liig Frøers Kvækken,
Det hvisted' underlig i Blomsterhækken
Og Wilhelm foer

Med Laura under Armen bleg og bange
Afsted igjennem Skovens mørke Gange
Til Hjemmet, hvor den varme Grød
Paa Bordet damped' dem imøde;
Han sølte høit af Fryd sit Hjerte gløde
Og glemte Farer, Skrak og Rød,
Men Laura kunde dog ei rigtig glemme,
At hendes Elsker, heel prosaisk stemt,
Paa Grøden tænkte kun, som vented' hjemme
Og ei paa hendes Eed — det var for stemt!
Men værre var det dog, at samme Aften
Blev Wilhelm syg, han tabte daglig Kræften
Blev reent elendig, bleg og mat,
Han laae i vilde Feberfantasier,
Fornam ei Laura's Sværmerier,
Men tænkte kun paa Dødens skumle Nat.

Hvo skilbrer vel den hebe Smerte
Som grumt omspændte Laura's smme Hjerte?
Hun vaaged' ved hans Leie Nat og Dag
Og veeg ei fra den Elsktes Side,
Mens hendes Taarer runde stride,
Hun lytted' bange til hvert Aandedrag
Og talte Pulsens Slag;
Men intet frugted' hendes Klage:
Det gik med ham bestandig meer tilbage.

Det var en mørk, en silbig Aftenstund
Den Syge slænned' i uroelig Blund,

Hun sad ved Leiet ene med sin Smerte
 Med sorgbetyngt Hjerter
 Og taarevædet Kind,
 Ustadiq visted' Lampens røde Skin,
 Man hørte Mattens Ugler rædsomt tube
 Og Stormen hylte vildt derude,
 Da fød et huult, et sælsomt Brag,
 Paa Dørren hundred' tunge Slag;
 Med eet den springer op — o Skræk! o Jammer!
 O Vok, o Bee!
 Ind i det matoplyste Kammer,
 Saa hvid som Sneer,
 Med Timeglasset i den ene
 Og i den anden Haand den blanke Lee,
 Paa lange tørre Knokkelbene.
 Fremtraadte Døden selv for Laura's Blik.

„Min Frøken! grinte han med underlige Nik:
 Vil De den Syge Livet stænke,
 Det staaer til Dem;
 Een af dem maa jeg have med mig hjem,
 Men hvem?
 Beroer kun paa Dem selv — De maa nu vel betænke
 Den hele Sag; den Eed de svor engang
 Bag Lovets Hang
 Har de dog ikke glemt og vil vel sagtens holde!“

„Hvad vil Du, søleste blandt Mørkets Trolde?
 Vig bort herfra i de Forbødtes Ild!“
 Gjentog hun vild.

„Min Frøken! svarte Døden med et Smil:
 Jeg beder Dem, saa tab dog ei Forstanden!
 De tager feil, jeg er jo ikke Fanden,
 Jeg er kun Døden, som er kommen hid
 At hente Dem — De svor ved Mattens Stjerne

Alt ville døe for Deres Elsker gjerne,
 Jeg har just ikke megen Tid
 I denne Aftenslund at spille,
 Derfor, allons, ma belle! det er alt silde!"

""Kan intet Dig, Du Stemme! da formilde?
 Gjentog hun med et Suk: Hvad rager Dig min Gød?
 Gaa, tag den Syge og lad mig i Fred! — ""

„Hvorledes? mælte heel forbauset Døden:
 Forlader De den elskte Ven i Nøden,
 Kan jeg mit eget Døe troe?"

""Lad mig i Ro!

Gjentog hun vred: og vil Du have
 Een af os To, :
 Saa tag den Syge med til Gravens Bo! ""

Al Lutter Døden holdt sig paa sin Mave
 Og listed sig til Sengen hen:

„Saa tager jeg da Deres Hjertensven?"

""Ja vist!"" — „Det er eet Ord min Smukke!

Dog hvis jeg ret forstaaer hans dybe Sukke,
 Da vil han nødig gaae af Kjødets Vel,
 I tænk Dem rigtig om og lad ham ei
 Den arme Stympen døe — see, hvor han stønner!

Dog, al! jeg mærker, mine Bønner

Vil ei forstaae —

Velan! jeg vil af lutter Naade

Og for at vise jeg har Levemaade

For Ibennesinde spare ham og gaae.

Farvel! vi sees igjen!" saa mælte Døden.

Og Saur'a saae

Sig med sin elskte Vilhelm friet af Nøden,

Thi Knoxxelmanden svang

Med mavre Klo sin blanke Lee paa Mafften
 Og uden mere Snakken
 Han ud af Døren sprang.

Hun ilte med fornøiet Sind
 Hen til den Syge, paa hvis Kind
 Forbauselse og Stræk sig malte —

„D Laura! sig mig, var det Dig som talte?
 Jeg kan ei ret forstaae Din Færd,
 Min Hjertenskjær!
 Du svor at døe for mig og lod Dig fræmme
 Til reent at glemme
 Din Eed — det var ei smukt min hulbe Brud!“

„D Wilhelm! brød hun ud
 Og slynged' om ham sine Arme:
 Jeg elsker Dig med al mit Hjertes Varme,
 Men, Herregud! betænk, Enhver
 Sig selv dog nærmest er!“

Moralen bliver den: at Loven vel er ærlig,
 Men Hol den falder ofte lidt besværlig.

Sr. Sneedorff Birch.

D o n n a C o u c h a.

I Staden Jaen, Hovedstaden i det blomstrende Rige af samme Ravn, boede, i en Række af Aar, lykkelig og anseet, Don Cæsar de Lauvedra. Saa Mile derfra besad han et herligt Landgods, hvilket han, hvor fortryllende end Omegnen, hvor nydelig og Bygningen selv end var, kun besøgte sjælden, og selv da kun paa kort Tid. Man vilde søge Grunden dertil i den Omstændighed, at det anseelige, skønde ikke faste Slot Murviedro, eller rettere, dets Eier, i liden Afstand, fra en Skovkrandses Hoi, stolt og truende saae ned derpaa — en Mand, med hvem Don Cæsar i mange Aar havde levet i erklæret Fiendskab, paa Grund af Ungdoms Forhold, hvorom dog kun dunkle og upaalidelige Sagn havde udbredt sig i Omegnen. Disse vilde imidlertid snart have tabt sig, hvis ei de to Mænd havde styet hinanden paa en paafaldende Maade, og, naar de tilfældigvis traaf sammen, uden dog at udbryde i roae Fiendskabeligheder, vexlet kolde, stolte Bredeblikke, mindre dog, som det syntes, for at udfordre hinanden, end af dybtindgroet Had. Især syntes en qvæle Brede at formørke Murviedro's Blikke, naar disse faldt paa en gammeldags Brillantring, som den livsglade Don Cæsar bar paa Fingeren, og naar Denne, bemærkende hine Blikke, ei uden øiensynlig Skadesryd bestræbte sig for, at lade den spille ret i alle sine mange farvede Straaler. Dette Fiendskabs Oprindelse tilskreves i Almindelighed en tidlig Elskovshandel, ved hvilken Murviedro skulde være den Skuffede,

uden at Don Cæsar derfor var bleven den Lykkeligere.

Om Murviedro's isvrigt talrige Familie vide vi intet Videre. Don Cæsar derimod besad en blid og om Hustru, samt en Datter, som, i Daaben kaldet efter Santa Maria de la Conception, almindeligviis kun kaldtes Donna Coucha. Denne havde snart naaet sit trettende Aar, da Ferdinands Bortførelse af Spanien gav Løsneth til alle de blodige Rædsler, der hærgede det skjønne Land. Oprunden af en yngre Adels, ved en stor Formue tidligt vant til Uafhængighed, og ved en omhyggelig Opdragelse beriget med mangehaande Kundskaber, syntes Don Cæsar, idetmindste ifølge sine Ytringer, ei at hylde en Regjering, som, rystet af indvortes Evdragt, mindre var sysselsat med Undersaatternes Lykke, end med selviste Lidenstabsers Tid. Og skjøndt han, i Hjertet ægte spansk, hadede og forkastede hver fremmed Indblanding, gjorde dog de friere Grundførelser, hvorpaa han ikke lagde Dølgemaal, at man regnede ham blandt dem, man havde tillagt Navn af Afrancehos.

Da var det, han, i det Haab, at blive fri for at tage Partie, meer og mere forlængede Opholdet paa sit Landgods, hvor han, levende i virksomt Opm, mindre sysselsatte sig med Landets indre Uro, end frydede sig ved Datterens opblomstrende Ynde; ved hende hang han med en lidenskabelig Tilhøielighed, som hun sværmerst gjengav ham.

Det lille Slot Canvedra saae en Række af glade Fester. Dands og Musik forfjønede Aftenerne; det var, som om dets Besiddere vilde fængsle alle glade Kunster inden dets Mure, for at bortmane den stedse

vorende Tvedragt udenfor. Han var just i Begreb, at foranstalte en munter Fest, for, som sædvanligt, at feire Donna Loucha's Navnedag. Et Fyrværks ferie skulde afbrændes, et glimrende Gjæstebud følge derpaa, og et Bal, hvortil alle unge Menneſker af Stadens første Huse vare indbudne, slutte det Hele. Saaledes kom Aftenen, der gik forud denne Dag, bestemt til, ved en blodig Daad at ende hans Liv og tilintetgjøre hans Familjes Lykke.

Murpiedro havde valgt en gandske modsat Fremfærd. Iføderfor, som Lauvedra, at holde sig rolig inden sine gamle Mure, flyttede han til Staden; her fremtraadte han i alle, saavel offentlige, som hemmelige Forsamlinger, gjorde mange Reiser i Omegnen og blandt Bjergene, og alt som de Franske fik Godskæfte i Spanien, drog han ogsaa stedse heftigere tilfæls mod dem. Han var En af de Første, som talte om, at danne Gueriller, og det er ei usandsynligt, at hans ufortrødne Jøer har befordret dette Foretagende. Ved sine Ytringer var Don Cæsar stedse bleven mere mistænkt for at være en hemmelig Ven af de Franske, og Murpiedro benyttede hver Leilighed til, at ophidse de allevegne gjærende Gemytter. Han havde sat sig i virksom Forbindelse med alle Omegnens Klostre; han handlede efter Aftale med den provisoriske Junta, der holdt offentligt med de Franske, medens den i Lønsdom modarbejdede dem, og saaledes fik han med hver Dag større Magt og Indflydelse, uden at man egentlig vidste, hvorfra. Stundom fremtraadte han bevæbnet, i Kriegerdragt, af og til endogsaa ledsaget af Bevæbnede, snart i mindre, snart i større Hobe.

Meer end eengang havde Don Cæsar allerede faaet hemmelige, halvtmystiske Advarsler. Under Tilberedelserne til hiin Fest vare de endogsaa blevne forøgede, uden dog at forstyrre hans Stolighed. Omringet af talrige Arbeidere, som fortjente Meget hos ham, og af Undergivne, som elskede ham, troede han idetmindste til efter Festen, at kunne afvise enhver alvorlig Betyrning.

Han havde skuffet sig. Just som han, i en stor Sal, betragtede Transparentmalerierne, som, næste Aften, i en Glorie af tusind brogede Lamper, skulde forskjønne Datterens og hendes Skyskelgenindes Fest, til Begges Ære, viste sig, paa hurtige Heste, en Trop Bevæbnede udenfor Slottet.

Don Murviedro lod sig melde.

Inden Husets Herre ret kunde fatte sig, indtraadte Denne, foreviste ham, med haanligt Udtryk, et Slags Arrestbefaling, og bød ham, usfortøvet følge med til Stadsfængslet i Jaen. Donna Coucha og hendes Moder vare, i deres Bestyrtelse, indtraadte i Salen tilligemed Murviedro.

Reppe havde Datteren, endnu halvt et Barn, hørt, hvorum Taler var, før hun, med en Aandens nærværelse som nu, ved hendes unge Livs første Nød, udviklede sig som et Lyn, atter forlod Salen, og medens de to Mænd endnu stredes om den tilsnegne, uløblige Arrestbefalings Gyldighed og dens Guldbyrders egenmægtige Fremfærd, kom hun rask tilbage. Hemmeligt gav hun Faderen et modigt Vink; følgende hendes Blik, saae han, gjennem den halvaabne Dør, alle Slottets Folk, forsynede med Vaaben.

Lauvedra's tilforn vaklende Adfærd blev nu kraftig og bestemt. Han erklærede, ei at ville ad-

lyde, og viste Rolighedsforstyrrelsen, med et koldt, udfordrende Smil, den sandsynlige Overmagt.

Murviedro studsede, men fremtog hastigt en Pistol, og med det Udraab: „Saa bliv da, men bliv for evigt!“ trykte han løs paa Don Cæsar, som, uden mindste Lyd, segnede i sit Blod. Hans Hustru vilde, hvitkrigende, kaste sig over ham, men sank, inden det lykkedes hende, afmægtig i Donna Coucha's Arme.

„Hil Dig, sildige Hævn, omsider blev du min! raabte Morderen, idet han hurtigt trak den glimrende Ring af den Døendes Finger, og stak den paa Sin: Som af hans Haand, saa skal ogsaa Døden først rive dig af min!“

„Altsaa ei blot Morder, men Røver tillige! skreg Datteren, endnu stedse holdende den bevidstløse Moder i sine Arme, med rystende Tone: Red med Morderen!“

„Den har altid været min Eiendom! svarte Murviedro stolt: Dog skulde I beholde dens Bærdie!“

Han kastede en Pung fuld af Guld for hendes Fødder, styrtede sig gjennem den larmende Mængde, trængte sig lykkeligt igjennem, forenede sig med den ventende Skare, og galopperede bort. Det Hele havde været saa Diebliffes Værk.

Denne Volds-gjerning, den første, der fandt Sted blandt denne Egn's uenige Partier, vakte stor Bevægelse og Forbittrelse i Staden Jaen; men den led: sagedes snart af saamange andre, endnu skrækkelige: re, at Indtrykket af hver enkelt svækkedes derved. Thvormange Stemmer der end, i Begyndelsen, op: løstede sig mod Murviedro, ændsedes dog denne

Gjærning ikke videre af de ængstelige Autoriteter, ei heller foruroligedes han for den Sags Skyld, ligesaa lidet som den haardttrufne Familie, der hos de Fleste indhøstede en uvirksom Trøst, hørte noget til Murviedro mere. For Alle, som kjendte Forholdene, var det klart, at Denne kun havde tilfredsstillet en i Løndom længenæret Hævn.

So Mar vare forløbne efter den Tid. Riig paa Erfaringer, havde Donna Lauvedra fundet sig i det, der ikke kunde forandres. Ei saa let Donna Loucha. Hun havde elsket sin Fader saa inderligt, saa mages løst, kunde man sige, at hun ei kunde Andet, end, med alle sit unge Hjertes Flamme, der endnu forregedes af hendes Fædrelands hede Clima, tørste efter en Hævn, som hun kun søgte Leilighed til at fuldsbyrde. Ligesom Solen havde modnet hendes Legeme, saaledes syntes ogsaa den tidlige Ulykke tidligt at have modnet hendes Aand. Det ungdommelige Fersind syntes allerede at have forladt hende; hendes Fordringer til Livet vare bleve alvorligere. Med mindre Jld hvulste hendes Blik paa de talrige Beisleres udbortes Fortrin, der omleirede den skønne og rige Pige: de søgte at trænge ind i Sjelen. Men trods Moderens lydtudtalte Ønske, der, endnu dybere end hun, følte hvor haardt de, i en saa bevæget Tid, trængte til en mandig Beskytter, vilde dog Ingen af de mange Mayorazgos — saa kaldtes Godseiernes førstefødte Sønner, behage hende. De vare opblæste — meente hun — og dumme tilslige. — De unge Officerer ligesaa lidet. De syntes hende, trods deres Stand, der dog kun gjorde dem til halve Slaver, for selvbehagelige i Pigers Selskab. — En Kjøbmand vilde hun heller ikke have. De havde slet intet

Mod ! gttrede hun : Dette lod sig ikke forene med deres ængstelige Beregninger og aandløse Forretninger. Deres Vareartikler gif dem over Alt, og naar det kom til Stykket, betragtede de ogsaa Kjærligheden som en saadan.

I sine hemmelige Samtaler med Moderen undskyldte hun sig med flige Ytringer, naar Denne bad hende vælge. Ellers var hun, uden Undtagelse, artig mod Alle, forekommende endogsaa. Kun naar Beilerens Læber syntes at ville flyde over af omme Kjærlighedens Ord, lagde sig strax ligesom et Glor af Iis over hendes Træk, og standsede deres Tales Strøm.

Moderen gjorde hende da tidt Bebreidelser. Længte hørte hun gjerne derpaa, men med hver Dag — Donna Coucha var nærved at fylde sit femtende Aar — bleve Moderens Bønner indstændigere.

„Lad mig blive hos Dig, Moder ! sagde hun en gang : Der er jo Ingen, som truer vor Rolighed. Vel er jeg ung ; men en trykkende Følelse i mig har, i de sidste to Aar, lært mig, at see skarpt. — Jeg ægter Ingen, som jeg ei kan elske, og nævn mig blot Een, som fortjener Kjærlighed ! “

„Kjærlighed, svarte Moderen : pleier dog, at vække Gjentkjærlighed ; hyldest Du ei af hele Landets rige Ungdom ? Eller gjør det Dig maaskee ufølsom, at Gaar mange begjære Dig ? “

„Jeg elsker ! Hvo kjender, hvo ahner, hvo forstaaer mig ? Min Riigdom elske de, mit glatte Ansigt ! Det varer maaskee kun kort, og hvorledes seer det saa ud med deres Kjærlighed ? Desuden — tilføiede hun alvorligt, med nedslagne Øine, dog uden at rødmme — jeg har allerede en Brudgom, som jeg elsker. “

„Hvem da?“ spurgte den forundrede Moder.

Donna Coucha rystede paa Hovedet.

„Hvem, kjæreste Datter? gjentog Enken: Jeg grunder og grunder forgsæves. Jeg mindes Ingen, som Du har undt eet eneste ret hjerteligt Smil. Hvem?“

Datteren tang endnu stedse.

„Fortjener jeg da ei mit kjære Barns Fortrolighed?“ vedblev Moderen med Taarer i Øinene.

„Hvem kan jeg nævne? sagde nu Datteren sagte: Jeg kjender ham ikke.“

„Og Du elsker ham, har Du sagt! Hvad skal jeg tænke derom?“

„Jeg vil komme til, at elske ham. Moder, Du martrer mig! tilføiede Donna Coucha rast: Velan, jeg vil betro Dig Alt. Men spot mig ikke, bedroves ikke, og søg ei, at bringe mig fra det, der staaer uudsletteligt i min Sjel. Jeg elsker Den, der hævnner min Faders Død. Kun den Ring, der sad paa hans Fingerr, skal, vædet med hans Morders Blod, være min Erolovelsesring.“

Moderen blegnede. „Stakkels Barn! sagde hun bekymret: Da frygter jeg, Du finder ingen Mand. Net har Du rigtignok; Murviedro fortjener ei, at skue Solens Lys; men han er stegen høit. Hans Navn er en Skræk for de Fremmede, og hans Værri er stort. Paa denne Maade saaer Du ingen Brudgom.“

„Jo vel, Moder! svarte Donna Coucha alvorsfuld: Om end ikke paa Jorden — i Himlen dog gandske vist. Hvad der ei kan skee herneden, maa Han histoppe gjøre. Jeg har valgt, Moder. Den, der hævnner min Fader her, saaer min Haand, eller jeg tager Eløret.“

Dybtgrundende havde Donna Lauvedra hørt til.
 „Jeg kunde, sagde hun : da Du er saa fast besluttet,
 nævne Dig en jordist Brudgom. Hvad mener Du om
 Din Fætter Manzorés ? ”

„Om den blege Svend med de lurende Blikke ?
 Han siger, han elsker mig. Han er min Faders nærmes-
 te Arving. Døde jeg, kom han ret mageligt til sin
 Arvelod. ”

„Miskjend ham ikke. Ildfuldt er hans Blik, og
 han elsker Dig redeligt — kan Du elske ham ? ”

„Jeg veed ikke, Moder ! Jeg kjender ikke, hvad
 I kalder Kjærlighed. Hvad jeg har hørt derom, hvad
 der staaer i Bøger, hvad der toner i omme Sange, det
 har endnu ikke vaart nogen Gjenlyd i mit Bryst. Har
 han Mod, da kunde jeg vorde ham god ! ”

Moderen lod ikke dette være sagt forgiæves. Hun
 besluttede, at benytte den første Leilighed til at tale med
 Manzorés. Denne kom snart, men han var ikke alene.
 Et fransk Streiskorps var just i disse Dage rykket ind i
 Jaen, og Manzorés var blandt dem, der ei forsmaa-
 de, hvad man kalder at gjøre : „bonne mine à mau-
 vais jeu ! ” Tilfældet havde anbiist en ung fransk Oberst
 Baignolles Qvarteer i hans Forældres Huus, og jo
 frygtsommere disse trak sig tilbage, desto mere meente
 Sønnen, at Forsigtighed og god Levemaade både ham
 træde den just ikke velkomne Gjest venligt imøde. Over-
 alt lede de fornemmere Familier i Jaen Franskmændes
 ne bedre, end Folket leed dem. Deres Besøg var denne
 Gang indtruffet under Forhold, der gjorde det mindre
 uvelkommet, end det ellers vilde været. Omegnen,
 som i nogen Tid havde været gandske blottet for alle
 indenlandiske Tropper — nogle stundom fremtrædende
 og ligesaa hurtigt forsvindende Gueriller undtagne —

anfaldtes hyppigt af en berøgtet Røverbande, der som et Lyn foer ned af Bjergene, og, efter fuldbragt Ran, hastede tilbage til de for Andre næsten utilgængelige Skove. I Staden selo gruede man for Overfald, som, udførte med utrolig Forbovenhed og Snildhed, forhaanede fredelige Borgeres utilstrækkelige Forsvar, og øvede en streng Upartisthed, idet de, uden Hensyn til Meningsforskjel, traf nu eet, nu et andet Huus, hvor Banden agtede det Umagen værd, at aflægge et Besøg. En Besætning — om endog af Franskmænd, betragtedes i dette Dieblis som en sand Velgjerning.

Maaskee var det ogsaa blot dette Hensyn, der forstærkede Obersten, indført af Manzorés, en gjæstfri Modtagelse i Donna Lauvedra's Huus. Manzorés elskede vel, eller indbildte sig idetmindste at elske Donna Coucha; men Pigens lidet opmuntrende Udfærd mod Alle, eller maaskee snarere hans Forsængelighed, holdt den ham medfødt Skinsyge Ligevægten, og da det — i Kraft af den almindelige, og selv i dette Huus udtalte Uvillie — ei kunde formodes, at en spansk Pige af ædelt Blod kunde vise sig gunstig mod en Franskmænd, ja, da det endogsaa gjorde ham vel i hans Jnderste, at stille de letfængende Fremmede blot for hans Landsmands dørs haanlige Kulde, iilde han selv, at forestille den Fremmede for den beundrede Maane blandt de andalusiske Stjerner. Han vilde vække hans Lidenstaa, hans Misundelse, og gjøre sig tilgode ved den Kulde, hvor med Donna Coucha uidentviol ogsaa vilde komme ham imøde. Han saae sig stuffet, forsaavidt hun venligt modtog den fyrrige Yngling, af hvis Blikke lyste en raff Bestemthed og et dristigt Mod; men med hemmelig Skadefryd bemærkede han, hvorlunde denne milde Modtagelse, der ei stak lidet af mod nogle tilstedevæ-

rende Damer's søgte kolde Afsærd, stedsse bestelte den Fremmede med tyngere Liv. Alt tilforn havde han, for den franske Oberst, afmalet den skønne Cousine som et Vidunder blandt sit Fædrelands qvindelige Vidsundere; ei utydeligt havde han givet ham at forstaae, at han haabede sit Livs Lykke af hendes Haand, og virkeligt kom det ham fore, som om hun, da han saae, hvormeget hun endnu, trods hans Beskrivelse, overtraf Baignolle's Forventninger, blev hans Hjerte endnu dyrebare.

Uden Mistanke forlod han den her forsamlede Ungdoms Kreds, da Donna Lauvedra gav ham et hemmeligt Bink. Han fulgte hende ind i et Sidekabinnet.

„Jeg har gjort en Opdagelse, Fætter Manzoré! sagde hun forroligt til ham, med en Iver, som syntes at bevise, at hun, i en vis Grad, deelte Datterens Grundsatninger: Toucha er ikke utilbøielig til at opfylde vore Ønsker; men — — hun meddeelte ham nu, skjøndt med andre Ord, de udelukkende Betingelser, hvorunder Datteren ene vilde vælge sig en Mand. Han syntes slagen.

„Lad mig kun raade! sagde han grublende: Jeg har før havt Afgang til Murviedro's Huns, og kun de let aabne mig den paany. Det maa gaae, som det vil; jeg kjenner nu den Streng, jeg maa berøre!“

Samme Aften, inden de adskiltes, fandt han Leilighed til, at tale hemmeligt med Donna Toucha. I hvor snildt han end bar sig ad, ahnede hun dog, at Moderen idetmindste havde røbet en Deel af hendes Hemmelighed, hvilket ikke var hende gandske ukjært. Fætteren dulgte ei heller, at Moderen halvveis havde givet ham et Haab, som han dristigt havde grebet.

„Morderen skal døe! sagde han: Men det vil have Tid. Længe har jeg allerede i Stilhed lurret paa en Leilighed, men kun ved List lader sig et gunstigt Dieblif fremkalde.“

„List!“ gjentog Donna Coucha monoton.

„Hvorledes ellers? Han viser sig jo fast aldrig, uden omgivet af en Livvagt! Det gjælder, at stjele sig ind i hans Fortrolighed. Af Gift skal han døe!“

„Jy, Fætter! sagde Donna Coucha forbittret: Hævnen maa være aabenlys, ikke tilsnegen; hans Blod maa flyde, være sig ved Kugle eller Sværd. Gift er kun et Middel for den Feige. Gaae, I er ikke min Mand!“

„Hvorledes, Skønne Cousine? Støde ham ned? Ha, I vil min Død, men ikke min Løn!“

„Jeg tænkte, Fætter, I havde Mod! Slik en Død kunde kun betale den Pung, han kastede til os; jeg veed ei engang, hvor den er bleven af. — Gaae, dræb ham ikke! Thi jeg kunde dog ikke række Eder min Haand — jeg maa have Agtelse for Den, jeg kaarer til Mand!“

Hurtigt forlod hun ham, og iilte tilbage til Selstabet. En næsten munter Glæde, lig den, vi føle ved den Bevidsthed, at have undgaaet en dunkelt ahnet Fare, hvilede paa hendes Træk. Silbigere viste sig Manzorés, mørk, indsluttet i sig selv. Denne Forsandring hos Begge kunde ei blive ubemærket af Obersten. Han hovedede, paa Tilbageveien, et forblummet Spørgsmaal. Da brød det pludseligt vakte, endnu klagende Gysind i Manzorés Bryst Forsigtighedens Dæmning. Han behøvede, i dette Dieblif, en Fortrolig, for at give sin Forbittrelse Luf, og hvem kunde han bedre vælge dertil, end den Fremmede, hvis natio:

nale Vresfølelse var ham Borgen for en kort Tausshed, som hans Vortreise snart vilde gjøre unødvendig.

„Saadanne ere Qvinderne! raabte han: Udvortes af Snee og Sukker, indvortes Nat og Galde! Hvor skuffe disse Duevine! Hvilket Jldhav brænder i hendes Sjel! Bogt Dem, Ven, for de spanske Piger!“

Han fortalte nu Obersten den ulykkelige Familjens noksom bekjendte Historie. „Men — tilføiede han hemmelighedsfuld: Nu først veed jeg, hvi Saamange have sukket forgjæves for hendes Fødder! Al, hun var idag mere forførerisk, mere fortryllende, end nogensinde! — Den Beundring, Colonel, jeg ogsaa læste i Deres Blikke, brød omsider min altfor længe, altfor ærefrygtsfulde Tausshed. — Hun lovede mig sin Haand under een Bestingelse: Jeg skulde nemlig dræbe hendes Faders Morder!“

„Bed Snigmord?“ spurgte Obersten.

„Ja!“ vilde Manzorés sige — men Donna Coucha fremstillede sig, i dette Dieblif, med al sin Ynde, som selv i Breden ikke forlod hende, saa levende for hans Sjel, at han umuligt kunde lyve uden Dmssvøb. Det just ikke, stammede han: Men Blod, Blod forlangte hun dog.“

Han gjøß uvilkaarligt, uhyklet; thi efter de Grundføetninger, i hvis Skole han havde dannet sig, var Alt, hvad der, rædselopvækkende greb de udvortes Sandfer, oprørende, medens en hemmelig Gift blot syntes ham et ubehageligt Hjelpemiddel.

Paa Obersten havde Manzorés Beretning, just ved den usikre Tone, hvori den foredroges, gjort et Indtryk, som stillede Donna Coucha endnu høiere for hans Phantasi. Og saaledes gif det til, at ethvert af Manzorés Ord, der — alt som han, ved at give

sin Harmes Lust, og ved at tænke paa hendes Skønhed og Riigdom, igjen beroligedes — meer og mere gik over til hendes Roes, i Baignolles Bryst vakte en Tilbøielighed, der, ihvor fjernt end Tiden laae, dog skulde bære Frugter, hvorom hverken Franskmanden, eller Donna Coucha selv, havde mindste Ahnelse.

Donna Coucha havde, om ikke heelt, saa dog stykkeviis, meddeelt Moderen sin Samtale med Manzorés. Den havde efterladt et meget haardt Indtryk i hendes Hjerte. Hun følte, hvor langt den hende omgivende Verden var fra, at dele hendes modige Bestemthed. Hun mistvølede stedse mere om, at finde et Gemyt, som, modigt optagende hendes Hævn i sig, var alle hendes Flammesjels Følelser værdig.

„Jeg indseer det! sukede hun stillegrublende: Mit Lod vorder Klosteret, og min Hævn hjemfalder den himmelske Brudgom!“

Dog modsatte hendes smigrede Ungdom sig disse Tanker. Moderen derimod, der var mere erfaren og taalsom, haabede endnu stedse en Forsoning, helst da hun ingenlunde tvivlede om Manzorés Kjærlighed. Imidlertid agtede hun ham ikke saa høit, at hun jo havde kunnet ønske, ogsaa ved en Anden at see sin Datters Fremtid sikket.

Hun saae sig derfor om efter et Middel til at opløse Bitterheden i mildere Følelser. Først meente hun, at maatte virke paa hendes Ungdom. Siden Don Cæsars Død havde Begge levet meget indgetogen, og skøndt der, som ovenmeldt, havde meldt sig mange Friere, havde man dog ikke haft synderlig Leilighed til, gjensidigt at lære at kjende hinanden. Skulde der da, i Taen og i den vide Omegn ikke findes een eneste ung Mand, hvis dristige Mod kunde vinde Donna Coucha's Hjerte,

og hvis Elfskærdighed maaskee kunde give dette en mildere Bending? Siden Don Cæsar's Drab havde hun kun sjelden, Datteren næsten aldrig, besøgt det skønne Landgods. Foranstaltningerne til den forulykkede Ravnedagsfest vare endnu Alle forhaanden, og hendes Ravnedag nærmede sig paany. Uden at Datteren maatte ahne, at hine Forberedelser benyttedes dertil, stræbte hun, at overtale Pigen til, af sit Hjerte at banlyse den unyttige Græmmelse og at vie sig Ungdommens Glæder paany, ja, til at fejre sin og sin Ekhylshelgens indes Ravnedag paa det Sted, hvor denne Festslighed, mens Faderen levede, altid havde forsamlet en munter Kreds.

Datterens alvorligstemte Sjæl havde rigtignok meget at indvende derimod; men for ei at fordærve Moderens Glæde, gav hun efter.

Med munter Virksomhed bragte nu Donna Laura vedra Festen istand. Hele den adelige Ungdom, alle Slægtninge, bleve indbudne, og til et Tegh paa Forsoning maatte Manzorés love hende, at medbringe Oberst Baignolles. Det var forekommet hende, som om hans fine Opmærksomhed havde gjort Datteren vel; det var hende nok. Denne var let at overtale. Siden hiin Aften havde han ikke seet Donna Louisa, og hans Hjerte slog hende længselsfuldt imøde. Alt om Morgen skulde Gæsterne forsamles. Hele Dagen skulde være Festen viet. Hver Time havde en glædelig Bestemmelse.

Aftenen forud begave Moder og Datter sig til Landsgodset, den Første, for at mønstre alle Foranstaltninger, Begge for aarle, i fuld Glæde efter aflagt Sorg, værdigt at kunne modtage Gæsterne. Men den udvortes affastede natlige Farve syntes at lægge sig saar

meget tættre og mørkere om Donna Coucha's Sjæl, som hun, for, sig selv til Vre, at feire en Glædesfest, gienſaae det Huus, hvor hiin Sorgs blodige Kilde var udsprungen. Med det første Skridt over Tærskelen havde hun glemt den derimellem liggende Tid. Det blodige Syn, hun her var bleven bortreven fra, opgik for hendes Dine i sin hele Friskhed. Det var, som om hvert Pulsſlag i hendes Arter raabte: „Døvn!“ En bitter Smerte — men en feirende Smerte, hvori en Jølelse af Beroligelse og Engſtelighed ſælſomt var ſammenſmeltet — udvidede hendes Barm, ſom om den ſkulde ſpringe. Det var, ſom om, ved hendes Indtrædelse i Hallen, hvor hun engang ei havde ſeet Andet, end ſin Faders Liig og hans Morders haanfulde Træk, en indvortes Stemme tilraabte hende, at ingen munter Feſt ſkulde eller torde feires her — ſom om hun, hvert Dieblif, maatte vente een eller anden Begivenhed — hvilken, vidſte hun ikke at tænke ſig. Men denne indvortes Overbedviſning gav hende Kraft til, at imødegaae den, efter hendes Jølelse, formaaſtelige Færd med tilſyneladende Deeltagelse, hvor dybt hun end i ſit Indre var oprørt derimod.

Roligt og ſnart ſov hun ind. En klar, ſtraalende Morgen hilſte de gjenaabnede Dienlaag. Hun undredeſ over, at ingen tunge Dromme havde foruroliget hendes ſtille Slummer. Munter vaagnede hun. Den klare Himmel afſpeilede hendes Sjæl. Den rige Dragt af melkehvidt Utaſt, hvormed Moderen overraſkede hende, iſorte hun ſig endogsaa uden Modbydelighed. Kun foer det, ſom en forbigaaende ſtikkende Smerte gjennem hendes Bryſt, da Kammerpigen ſmilende bemærkede, hvorlunde hende nu kun ſattedes Myrtheskranden, for at kunne træde ſom Brud for Altret.

„For at ombytte Brudebragten med en Ordensdragt og med et evigt Glor!“ sagde hun grublende. Men næste Dieblif lyffedes det hende, at spøge over en Yttring, der, uden at hun vidste hvorledes, var kommen over hendes Læber. Hun ilte ned til Moderen, som hun alt i den store Sal fandt rede til Gjæsternes Modtagelse.

Da folte hun paany sit Hjerte saa ængstet, at hun neppe kunde drage Aande; imidlertid lyffedes det hende dog, at beherske sine Træk.

Fra Staden ventedes de fleste Gjæster. Men skjøndt man vel torde gjøre Regning paa, at Ingen gjerne vilde lade sig forsinke paa denne Dag, udebleve dog næsten Alle temmelig længe. Omfider kom Nogle, men enkeltviis. Det var, som om Enhver havde befrygtet, at vorde den Første. Ikke med noget muntert Smil traadte de den venlige Vertinde imøde. Der laae noget Ængsteligt, Forlegent, næsten i Alles Træk. Stundom bares det Moder og Datter fore, som om de endogsaa voxlede betydningsfulde Blikke med hinanden. Dog blev Munterheden snart høimælet, om end ikke almindelig. Men selv de glade Gjæsters Tone havde noget Tungsget, som om de vilde skjule en indvortes Ængstelighed.

Denne Stemning meddeelte sig snart Moderen. Datteren derimod syntes stedse at vorde mere fattet, oprømt endogsaa.

Selskabet var imidlertid stedse blevet talrigere; kun nogle bedagede Matroner, samt nogle unge Fruer, havde ladet sig undskyldte. Lidt efter lidt syntes endogsaa Tyendet at smittes af denne Stemning.

Medens Forfriskninger bares omkring, fremstilte sig nogle unge Landsbyefolk fra Omegnen, for at forlyste de fornemme Tilskuere med deres eien: dommelige Dandse. De havde allerede begyndt. Da kom langt om længe Manzorés — blegere, alvor: ligere, end sædvanligt.

„Hvorledes? spurgte Huusfruen, idet hun hilste ham: De medbringer ikke Obersten?“

„De medbringer ikke Obersten?“ gjentog spør: gende næsten alle Tilstedeværende, blandt hvilke maas: kee ikke fandtes Ti, som jo, Dagen iforveien, vilde ladet haant om, at han var indbuden.

„Han kommer siden, tilhest! svarte Manzorés: Og han har lovet, at tage et lidet Detaschement af sit Corps med herud.“

„Åh, det er skönt, det er herligt!“ raabte Alle. Den forrige, nedkæmpede Engstelighed var strax forsvunden af alle Ansigter; Glæden lyste nu af Al: les Dine.

„Et Detaschement! Og hvorfor, hvorfra denne Glæde derover? Forklarer mig dog det Ubegribelige!“ bad Bertinden.

„Ja Sennora! tog en gammel Herre Ordet: Nu tør vi tale, uden Frygt for at forurolige Dem; thi den brave Colonel vil forebygge al Fare. De veed altsaa ikke, hvad der i Aftes er skeet?“

„Nei!“ sagde Moder og Datter.

„Den frygtelige Gorqueto har pludseligt over: faldt Slottet Murviedro med sin Bande, og gands: ke udplyndret det, skøndt, som man paaastaar, dets Besidder tilfældigviis var kommen hjem nogle Timer tidligere. Det lader, som om Røverne ikke have været saa bange for ham, som andre ærlige Folk.

Han skal være ihjelslagen, eller flygtet — hvilket af Begge, veed man endnu ikke bestemt — kun saamesget er bekjendt, at han har værget sig rasende. Skrækken har meddeelt sig hele Staden, og nu vel ogsaa Omegnen; — vi Alle have endnu Skrækken i Blodet."

"Vilde han da vove, at bryde ind her, hvor Saamange ere forsamlede?" spurgte Donna Lauvedra, ikke gandske uden Uro, dog med et Smil, som vidnede om indvortes Fyldestgjørelse.

"Hvad vover Horqueto ikke? svarte Manzorés: Men ere først de velbevæbnede Franskmænd her, saa ere vi sikre."

Donna Toucha sang, men hendes Hjerter bankede heftigt. Murviedro's Slot plyndret, han selv maaskee dræbt! — Nei, det Sidste kunde hun ikke troe. Hun gjæs. Hun torde ikke tænke derpaa, og dog lod, under hendes Hjertes Slag, en glad Følelse sig ei fornægte. Hun forstod ikke et Ord mere af Alt, hvad der blev talt; hun mærkede Intet til den sig allevegne udviklende Fest; hun hørte Intet af Musikken, Intet af de Sange, som lode til hendes Ære; hun saa kun Murviedro's Slot plyndres, ham selv værge sig som en Forvovlende, falde, flye — hun begreb selv ikke Alt, hvad Phantasien forestillede hende. Pludseligt reves hun ud af sin Bedøvelse ved et hastigt Udbrud. Hun saa op. En almindelig Bestyrrelse viste sig i de Tilstedeværendes Ansigter. Manzorés stod ikke langt fra hende med en Billet i Haanden. Som sagt, ytrede han: han kommer ikke. Som han vilde stige tilhest — skriver han — er der kommen en Courer, med Ordre til

pludseligt Opbrud. Det hele Corps rykker i dette Dieblis frem mod Murcia.

„Vi ere da uden Beskyttelse!“ raabte den ovenomtalte gamle Herre ængsteligt.

„Der er Intet at befrygte! smilte Manzorés, fattende sig: Lader os ikke selv berøve os vor mun: tre Underholdning. Vor fortræffelige Bertinde har Ret. Vilde vel Gorqueto, ihvor forvoven han end er, vove sig hid, hvor vi ere forsamlede i Hundred: tal! Og desuden ere to Ansald, saa hurtigt ovenpaa hinanden, sandtse uhorde!“

„Hvo vil frygte her? sagde Donna Coucha modig: Det kommer mig fore, som om disse Røvere ikke kunne tilføie mig noget Ondt. De have afbrændt Murviedro's Slot, og ham selv — — leve Gorqueto!“

„Sennora!“ raabte en Gæst bestyrtet.

„Tilgiv mig! bad Donna Coucha, hurtigt fattende sig: Jeg er Don Cæsar's Datter. Hist saae jeg ham bløde.“

Halvafmægtig sank hun tilbage. Hele Selskabet flokkedes om hende; men hun kom snart til sig selv. Med en næsten heftig Munterhed, som smittede Alle, vidste hun at indgyde Forsamlingen Mod og Fortrøstning, ja, at gjøre al Angst latterlig. Paa hendes Foranstaltning maatte Landboerne tøve, og, for at deres Mængde ret kunde falde i Dinene, blive og dandse hele Aftenen paa en Glette udenfor Slots: tet, ikke langt fra Indfjorselen.

Efterat Maaltidet var endt, og den fortræffelige Wiin havde forfrisket og forhoiet alle Livsaander, aabnede hun selv Ballet med Manzorés, der hentyktes ved det Smil, hvormed hun igjen, saa ubent:

tet, som ham imøde, skøndt hun ligesaa lidet visste ham, som de øvrige om hende sværmende unge Mænd uogen synderlig Opmærksomhed; hun var kun sysselsat med utydelige Drømme, som steirte hende muntert. En Time hengik med at see Fyrværkeriet. Da de brogede Glædesstjerner, som havde forenet sig til Donna Coucha's fulde Navn, vare slutte, begyndte Ballet paany. I to Aar havde hun ikke dandset; idag syntes hun at ville indhente det Forsømte. Hendes Tanker svævede stedse længere bort fra det Sted, hvor hendes Fodder bevægede sig. Oppe paa Slottet gjenlød Musiken bedøvende i den hvælvede Hal; nedenfor lød den beskednere op mod Himlens store Hvælving. Men de Dandsende paa begge Steder havde, kun sysselsat med sig selv, gjensidigt glemt hverandre.

Da styrtede pludseligt det forfærdede Lyende ind i Salen, høit udraabende Navnet: *Horqueto*.

„*Horqueto!*“ gjentog den ligesom forstenede Forsamling: *Hvorledes? Hvor?*“

„Gjennem Haven!“ svarte den skjælvende Huus-hovmester: En af hans Folk har ubemærkt sneget sig over Gaarden til den forreste Slotsport, og rillaaset den. Vi ere gandske affkaarne fra vore Folk udenfor.“

„Til Baaben!“ skreg *Manzorés* blegnende, idet han styrtede ud af en Sidedør. Nogle unge Mænd fulgte efter ham. Udaf alle Sidedørre stormede den bølgende, høitkrigende Forsamling, uden selv at vide hvad den gjorde. Kun *Faa* havde bemærket, at den frygtelige Røver allerede stod midt iblandt dem, at adskillige græsselige, bevæbnede Skikkelse vare indtraadte i Salen. Blandt disse *Faa* var *Donna Coucha*. Ogsaa hun var bleven staaende som bedø-

vet, men ingen beklemmende Angst, en Følelse som af seirende Glæde gjenneibævede hende. Ikke blegnende, tværtimod rødrende af et skönt Mod, med Mildhed i det straalende Øie, stirrede hun paa den frygtelige Røver, idet hun blot traadte ham et Skridt imøde. Han var en smuk Mand, ung endnu; vel havde raa, stormende Lidenstaber draget dybe Furer i hans Pande, i hans blege, vilde Træk; men hvert Udtryk i disse raabte høit, at han var en Mand.

Var det denne Følelse, eller var det Ringen, hendes Blik søgte og fandt paa hans Finger, der stormende, uimodstaaeligt, drog hendes Hjerte til ham? Hun bemærkede neppe, at Moderen, udstrækkende Arme efter hende, halvafsmægtig, sunken i Knæ, laae for hendes Fødder; hun bemærkede ei, at han smilende havde givet Sine et Bink, at lade Alle flye ud af Salen, og at stille sig ved Døren, for at hindre Nye fra at træde ind. — Hun saa kun ham! —

Han kastede et begjærligt Blik paa det rigt med Eølv besatte Buffet, paa de massive Armstager og de Kostbarheder, som straalte ham imøde fra alle Vægge, endogsaa fra Gulvet, hvorpaa de flygtende Damer, i deres Skræk, havde kastet deres Smykker. Derpaa raabte han høit: „Frygter Intet, saafremt Livet ei er Eder dyrebarere, end dette Guld og Eølv, som I ei behøve, for at aande!“

Men pludseligt forstummede han, da hans Blik faldt paa den fortryllende skønne Donna Loucha; stedse længer, stedse fastere hvilede det paa hende. Bant til, kun at møde ængstelige Træk, maatte han undres over denne opretstaaende, frygtløse Skikkelse,

der straalte i Ungdommens og Skjønhedens fulde Glans. Forunderligt følte han sig greben.

„Nei! raabte han hurtigbesluttet: Intet af alt dette! Kun hende — hende!“ gjentog han, og sank, som for et Helgenbillede, ned for Pigen, idet han, som bedende, rakte sine Arme op imod hende.

„Stik hiin Ring paa min Finger, og jeg maa være Din!“ sagde hun.

„Denne Ring!“ raabte han i glad Forvirring.

„Ja! svarte hun: Just den, hvis Du ellers har trukket den af en Finger, der nu ikke rører sig mere!“

„Saa er det! vedblev han: Jeg har dræbt Murpiedro; den Rasende indlod sig i en Tvekamp med mig.“

„Jeg er Din! Kom!“

„Datter! Datter!“ skreg Donna Lauvedra.

„Stakkels Moder! sagde Denne smerteligt: Du veed, jeg har svoret det.“

„Og hvad om han nu, indvendte Moderen, samlende alle sine Kræfter: allerede har en Kone?“

Donna Coucha blegnede. „Saa, hvisttede hun skjælvende: er min Skjebne afgjort, og inden Solen synker igjen, lader jeg mit Haar affkjæres, og ombytter denne Brudedragt, som Du har givet mig, med en Klosterdragt.“

„Jeg har ingen!“ sagde Gorqueto, maaskee første Gang i sit Liv uden Fatning.

„Saa kom!“ raabte Pigen. Brændende vendte Roserne tilbage paa hendes Kinder. „Græd ikke, Moder! sagde hun, trykkende et hedt Kys paa hendes Hænder: Og giv mig, naar jeg er langt borte, Din Belsignelse. Ulykkelig vil Din Datter ikke werde; thi — jeg elsker ham. I de sidste Minuter har jeg

fornummet, hvad Kjærlighed er. Men gjør, hvad Du skylder Dit Navn, og skjul min Hemmelighed. Siig, at han har bortført mig."

"Det gjør jeg. Med alle de Skatte her, med disse Harers frie Aandedræt har jeg kjøbt min Brud!" raabte han, og tilte med hende til Salens Udgang. Paa et Bink trak de bevæbnede Røvere sig tilbage fra de øvrige Dørre, hvor de havde modstaaet en just ikke meget heftig Trængsel, som Manzorés foranledigede. Langsomt, stedse sægtende, trak Røverne sig tilbage; selv de sidste Tilbageblivende lykkedes det, uden Møie at undkomme, medens de endnu stedse skjælvende Gjæster, vendende tilbage til Salen, omgave den forræbende Moder, der havde Kraft nok endnu til at bede dem frelse den bortførte Pige.

"Bortført!" gjentog den tilbagekommende Manzorés bittert; det var, som om en dunkel Tvivl lød i hans Stemmes Tone. — Næppe var Porten igjen fri, og Røverne forsvundne, før Gjæsterne, og med dem Manzorés, tilhest og tilvogns, adspredtes til alle Sider, medens den trøstløse, nu ogsaa barnløse Enke, blev tilbage med det bestyrkede Lyende.

Aldrig mere skulde hun see den elskte Datter.

Snart befandt Røverne sig, i de utilgængelige Bjergdale, i fuld Sikkerhed med Donna Coucha i hendes prægtige Dragt, der dog saa uventet skulde blive hendes Brudedragt. De syntes imidlertid utilfredse med det lette Bytte, som kun var blevet deres Høvding til Deel. Men lykkeligere, end han maaskee nogensinde havde følt sig, syntes han kun at agte lidet derpaa, medens han førte dem til deres

forborgne Tilflugtssted, hvor han, ved at uddele en stor Deel af sin egen Eiendom, hoorpaa han syntes at sætte mindre Pris end tilforn, igjen tilveiebragte almindelig Tilfredshed.

Medens hans Undergivne nu overlode sig til vilde Bryllupsørgier, fastede han og Bruden sig i simplere Klæder, og begave sig til et ikke fjernt, dog affidesliggende Capel, hvis geistlige Bogter, være sig nu ved Bøn eller Gave, lod sig bevæge til uopløseligt at forbinde dem.

Derpaa ilte de tilbage. Sorqueto's Hustru maatte isøre sig sit forrige rige Klædebon, og viste sig saaledes, med Brudgommen, der ei havde pyntet sig mindre glimrende, skjøndt temmelig phantastisk, ved Kobernes Gjæstebud.

Fra dette Dieblit hang hun ved den Mand, hun havde kaaret sig, med trofast Kjærlighed, og denne syntes ikke blot gandske at udfylde hans Hjerte, men endog at formilde hans raa Bildhed. Han velsignede sine Speidere, hvilke han, ligesom trindt i Eggen, ogsaa havde haft ved hendes Fæst; deres Beretning om den Bestyrrelse og Forvirring, Rygtet om hans Anfald paa Slottet Murviedro havde vakt blandt Forsamlingen paa hendes Gods, samt om de til hendes Sikkerhed hidkaldte Franskmænds forestaaende Komme havde indgivet ham den Beslutning, hurtigt at forsamle sin hele Magt, og, trods den forhadte Bistand at forhøje sin Anseelse ved en forvoven Færd, der ogsaa lovede rigt Bytte. Hjelpens Udeblivelse havde gjort hans Foretagende ublodigt.

Donna Coucha smilte. Det var, som om hun i sit Jnderste følte sig overbevist om, at hendes Lands Magt, og ikke hans Speidere havde hidkaldt

ham, hende selv ubevidst. Men hun dulgte for ham, hvorlunde det var Opfyldelsen af hendes lønligste og bedeste Attraae, der havde bragt hende i hans Arme; selv vidste hun jo ei heller, om hendes raske Beslutning havde været en Virkning af den opnaaede Hævn, eller af en pludseligt vaagnende Kjærlighed, som, ved Synet af den smukke, modige Mand, hvis fjæffe Daad havde forvandlet den lurende Græmmelse i hendes Barm til sød Tilfredsstillelse, gjennemstrømte hendes hele Væsen, eller maaskee en Virkning af Begge.

Om deres Levnet i Skovene de næstfølgende Maaneder kunne vi kun give en høist ufuldstændig Beretning. Vi vide blot, at hun, naar der undtages en Rone, som opvartede hende, var den eneste Kvinde blandt Banden. Vel vare adskillige Røvere gifte; men deres Hustruer levede roligt i Hjemmet, eller tjente paa eenlige Gaarde, hvor de forrettede et Slags Speidertjeneste. Men Intet kunde bevæge Donna Coucha til, at skilles fra den Mand, hun engang havde hengivet sig. Hans Eidenstabs, samt deres farlige Stilling fyldestgjorde hende.

Saaledes tilbragte hun, som det synes, sit Egetestabs første Maaneder i en Tryllernus; ulykkelig folte hun sig idetmindste ikke. Hendes Omgivelse svarte, om ei til hendes Sæder, saa dog til hendes fjæffe Ungdomsmod, der før havde spottet over hendes fine, men blodsfyede Tilbederes glimrende Ord. Hvad der tilforn alligevel vilde have krænkert hendes omme Jølelse, gif nu hendes Sind mindre saarende forbi, da Alt, hvorpaa hendes Nie faldt, var forgyldet af den lykkelige, aldrig før kjendte Kjærligheds klarere indvortes Straaler.

Hendes faste Sjæl vandt snart den raa Omgivelses Agtelse og Beundring. Hun rystede neppe, hvor en anden Kvinde vilde være falden i Almagt; hvor Denne vilde blegnet, der forskjønnede en stærke Rødme hendes Kind, en fast Bestemthed hendes Gemyt. Ofte lykkedes det hende, midt under Lidenskabens raa Udbrud, at standse disse med bindende Villiekraft, at frelse Liv, at forebygge Blodsudgydelse. Hun forstod paa et Haar at træffe med Pistolen, og øvede stundom denne Kunst paa Fugle og Træer, til almindelig Beundring. Sandsynligvis var det paa hendes Bud, at Forqueto, med sin vilde Skare, forlod hendes Fædreneegne, og styrtede sig gjennem de iberiske Bjerge og Skove, hvor han forstod, med snu Skarpsindighed at finde de hemmeligste Smuthuller, ind i Murcia's Omegn, ja, selv i Valencia udbredte han Skræk og Dødelæggelse.

Men lidt efter lidt maatte dog den Ruus bortdunste, som havde bemægtiget sig Donna Coucha's hele Væsen. Møie og Besvær formaaede vel ei at bøde hendes friske Ungdomsmod, der i Skovene stedse udviklede sig kjæffere; men den Raahed, den Lavhed, den Tørst efter Guld, Blod og Grusomhed, som omgav hende, berørte hende stedse ubehageligere. Hendes stille Bestræbelser, at drage Forqueto's, forduum, som hun ahnede, ædle Gemyt op af Forvorpenhedens Dynd, hvori det nu var nedsænket, lykkedes hende kun i forbigaaende Nieblikke, naar hans Hjerte, udvidet ved hendes tryllende Kjærtegn, mindre hængav sig en bedre Virkelighed, end phantastiske Drømme. Hans Staldbroders bydende Raab drog ham stedse ned i den vilde Ryggeløshed paany. Hun gjøs i sit Jnderste, naar hun var Vidne dertil, naar

hun saae, hvorledes han, selv ved hendes Side, overs-
 lod sig til raae Orgier, og dog var det, som om
 hendes Hjerte ei kunde slippe det Haab, at kunne
 virke velgjørende paa ham, naar hun saae, at han
 kun smilte ved de Dvriges vilde Latter, at han vel
 spiste med dem, vel deelte Vinen med dem i lange
 Drag, men aldrig nedlod sig til deres Uteerligheder.
 Ja, hendes Kjærlighed forekom hende endogsaa hel-
 lig og ærværdig, thi det gjaldt jo, at frelse en dyres
 bar Sjæl, som hun havde vundet; hun torde derfor
 ikke forsage. Vel fyldte en lønlig Sorg stedse mere
 hendes Hjerte; en kjærlighedsfuld Længsel drog hens
 des Tanker tilbage til den forladte Moder, fra hvem
 hun ikke havde hørt det mindste. I flige Dieblikke,
 naar hun kastede et alvorligt Blik paa en Stilling,
 hvorom hun aldrig havde drømt, hvorfor hun ikke
 var født, og hvorover alle hendes Sjæls Kræfter
 folte sig ophviiede, sneg sig en lønlig Rædsel gjennem
 hendes Hjerte. Disse Dieblikke bleve stedse hyppig-
 gere, og udvidedes efterhaanden til Timer. Hendes
 Lungesind undgik ei Gorqueto's næsten nidkjære Skarp-
 syn. Stedse i høiere Grad vakte det hans Harmes
 stundom hans Spot; men hendes bedende, taare-
 fulde Blikke bragte ham da, med et Slags Anger,
 til øieblikkelig Taushed. Den vilde Gorqueto var
 virkelig bleven tammere, mildere. Røverne selv viste
 hende et Slags Agtelse derved, at de, i hendes Nær-
 værelse, talte sagtere end før, og lærte at vurdere
 det taknemmelige Blik, de smaae Foræringer, hvor-
 med hun belønnede hver Underkastelse under hendes
 Villie. Dog folte hun, dybt i sit Hjerte, en vis Tom-
 hed, som hun ei formaaede at udfylde med alle sin
 rige Phantasies Trøstegrunde.

I flig en tungtsindig Time sad hun engang dybt grublende, lænet mod et Træ i Murcia's Skove. Gorqueto og Nogle af hans Staldbrodre, han fordybt i alvorligere Tanker end ellers, vare leirede i hendes Nærhed. Han havde udsendt Speidere ad forskjellige Veie; thi nede paa Landeveien vilde man have bemærket et fransk Streikskorps, og, i den høiere Bjergegn over dem, nogle Guerilla:Ufdelinger. Begges Opmærksomhed maatte han søge at undgaae, da hans Færd havde gjort ham til en Fjende af alle Partier.

Da hørte Donna Toucha en larmende Bevægelse i Nærheden; men den forstyrrede hende ei i hendes Grublen, thi hun var kun altfor vant til saadan Larm.

Da hørte hun Gorqueto skarpt udtale de Ord: „Red med ham! Det er jo kun en Franskmand!“

Hun saae op.

For hende stode tre Røvere, omgivende en bleg, afvæbnet ung Mand i halsoforrevent Uniform. Et Blik paa ham, og hun gjenkjendte — trods de af indvortes Bitterhed forandrede Træk — Baignolles. Høitrodmende sprang hun op med rast Bestemthed. „Hvor naar — raabte hun: Hvor naar saae jeg Gorqueto, efter endt Kamp, give Befaling til at myrde en Bærgeløs?“

„Det er kun en Franskmand! gjentog Denne: En Fjende af Fædrelandet!“

„Og er Du det da ei ogsaa? sagde hun fast: En Fjende af Benner som af Fremmede! Hvorfor ville J myrde ham?“

„Hvad skulde vi gjøre med ham? svarte Gorqueto: Sanger kunne vi ikke slæbe omkring med os,

og i vore Rækker vil han vel neppe træde!" tilføiede han mørkere.

Baignolles saae op; en Lynstraale af hans Øie røbede, at han gjenkjendte Donna Coucha. Hun bemærkede det, og tilkastede ham et Blik, som bød ham Tausshed.

„Hvorledes er han falden i Eders Hænder?" spurgte hun.

„Vi kom just tilpas, berettede En af Røverne: for at see, hvorledes en overlegen Guerillaskare, ovenfra i en Huulvei, strakte en liden Skare Franskmænd til Jorden med sine Rugler. Forsvar var dem umuligt; de søgte at undflye til alle Sider. Denne Herre sprang ind i Krattet, men vi forfulgte hans Spor. Bagfra grebe vi ham; Kaarde, Skulderbaand, og en tung Pung med Guld har han maattet give os."

„Saa har han udløst sig!" raabte Donna Coucha i afgjørende Tone.

„Med med Franskmændene! sagde Zorqueto raa og mørk: Han kan kun skade os."

Et bydende Vink af Donna Coucha holdt de opløstede Sabler tilbage; hurtigt styrkede hun sig for Mundingen af Pistolen, som Zorqueto lagde an.

„Mig kan han dog nytte, Zorqueto! raabte hun: Du veed, hvorledes det martrer mig, at jeg Intet hører fra min Moder. Du har lovet mig, om muligt, at indhente Underretning om hende; men vor Stilling har hidtil gjort Opsyldelsen umulig. Lad ham være mit Sendebud. — Han vil udrette sit Verinde tro."

„Du kjender ham?" spurgte Zorqueto studsende.

„Jeg har seet ham, svarte hun, med et fast Blik paa Baignolles: da jeg endnu ikke var Sorqueto's Hustru. See, vore Helgene have sendt ham, for at stille min Længsel, at Du atter kan see et muntert Smil paa mine Læber. Lad ham være Duen, som bringer mit Hjerte et Fredens Olieblad. Kan Du afflaae mig det?“

„Og kan Du troe, at han vil komme tilbage, at han ikke vil forraade os?“

„Om det Sidste er jeg overbevist! svarte hun: Og komme tilbage skal han ikke. Medgiv ham en paalidelig Beviser gennem de iberiske Bjerge; naar han har naaet Jaens Grændser, hvor der jo endnu staae franske Tropper, vil han selv sørge for det Dørlige. Lad mig ordne det! vedblev hun rast, da Sorqueto grublende hørte paa hende. Baignolles! Vil De opsoge min gode Moder, De alene?“ vedblev hun paa Fransk, som kun Sorqueto forstod.

Baignolles nikkede.

„Eiig hende hemmeligt, just ikke hvad De har seet, men at jeg ei er ulykkelig, at jeg elsker og agter min Mand, at han endnu aldrig har afflaaet mig nogen Bøn, som han kunde opfylde. De selv er Vidne dertil, og saaledes berolige De hendes Hjerte saa godt De formaaer. Udsmyk min Stilling med Deres Phantasie. Min Moder kan sørge over Tabet af sit Barn, men ængste sig for min Skyld skal hun ikke. Eiig hende Sandheden, at jeg kun er bekymret for hende! — Sid hun vilde glæde mig med nogen Underretning. Bed hende tro bevare vor Hemmelighed og sende mig den brave Jose Riaz med et Budskab. Den Gamle er os Begge tro. Han kan gaae til Murcia, og opholde sig

nogle Dage i den i Nærheden beliggende Venta di Pablos, indtil han seer mig, eller hører fra mig. — Han vil nok vide at vogte sig for omstreifende Tropper. Dette Tegn — tilføjede hun, idet hun rakte ham et saadant, som hun nys havde faaet af Sorqueto: vil føre ham sikkert gennem Skovene."

Baignolles greb, med Tegnet, hendes Haand, som han, med et ubeskriveligt Blik, trykte mod sit Hjerte.

Da treen Sorqueto frem, bød, at man, saa godt det lod sig gjøre, skulde istandsætte den Fremmedes forrevne Kjøle, og at Vejviseren, som han strax udvalgte af Skaren, ved Skilsmisssen skulde tilbagegive ham Kaarden, hvis Værdie han erstattede Kopperne. Derpaa greb han sin Hustrues Haand, og trak sig tilbage med hende, uden selv at veksle et Ord med den Fremmede, paa hvem han stolt saae ned.

Ihvor farlig end denne Bande var for Slottene, samt for de Reisende tilhest og tilbogs, saae dog Landboerne just ingen Fjende i dem. Kun Frygt for Øvrigheden formaaede dem til, at anstille sig fjendtlighedsindede mod Røverne; hemmeligt spille de derimod under Dække med dem. Deraf kom det ogsaa, at Banden, stundom kjed af Livet i de dunkle Huler og Kløfter, af og til, dog i ringe Tal, søgte Landboernes Huse, lode sig beverte for god Betaling, vel endog, stolende paa de udstilte Poster, overnattede her.

Hyppigt besøgte saaledes Sorqueto den ovenomtalte Venta di Pablos, hvor han blev vel modtagen, dog ei uden Frygt, at hans nærlige Besøg skulde vorde opdagede.

Imidlertid vare to lange Maaneder forløbne, uden at der kom nogen Efterretning fra Jaen. Donna

Coucha havde vel kunnet finde sig taalmodig i, slet Intet at vide; men denne glad: smertelige Forventning kunde hun ikke udholde. Hendes Længsel og Lungsind steg med hver Dag indtil bange Hjertesanken; dertil kom endnu, at hun sølte sig Moder, og enhver heftig Sindsbewægelse, enhver for neppe ændset Noie virkede fordærveligt paa hende. Det var, som om der, med Tanken om det Usødte, hvis lette Bewægelse hun efterhaands fornam, aabnede sig en forhen uahnet Afgrund for hendes Blikke. Neppe formaaede det at trøste hende, at Gorqueto, med hver Dag, blev ommere, mere estergivende. Det Haab, at vorde Fader, havde forøget hans Opmærksomhed og Skaansel. Hyppigere besøgte de Begge, med deres Troeste, hiin Benta, og opholdt sig stedse længere der.

En Aften, som den dybt bedrøvede Kone, med Gorqueto og En af hans Staldbrodre — en Anden var udsilt paa Post — traadte ind i det rummelige Kjøkken, saae hun en gammel simpeltklædt Mand, i hvem hun gjenkjendte sin Moders Huushovmester, Jose Riaz. Hun gav Gorqueto et Bink. Under Paaskud af endnu større Forsigtighed, som, ved deres stedse hyppigere Besøg, maaskee ogsaa var fornøden, sendte han ogsaa den ham ledsagende Røver paa Bagt, og først esierat han saaledes var bleven alene med den Gamle og sin Hustru, opfordrede Denne det troe Sendebud til at tale.

„Hvad bringer I, Jose Riaz? spurgte hun ham, uden at ville bemærke det gennemtrængende bekymrede Blik, som han kastede paa hende, og det hem-

melige, forbittrede, hvormed han stottede til Horqueto: Hvorledes har min Moder det?"

„Jeg er den dybeste Freds Sendebud, svarte han med skjælvende Stemme: thi Donna Lauvedra, som aldrig kunde forvinde Tabet af sin Datter, er gaaet til Hvile. Efter Eders Bortførelse, Donna, fastede Længsel og Kummer hende snart paa et Sygeleie, der tilintetgjorde hendes sidste Kræfter. Hun slumrer nu ved sin Egteherres Side. Den Hilsen, I sendte hende, beroligede dog nogenlunde hendes ængstede Sjæl. Hun bad mig bringe Eder hendes moderlige Velsignelse, og endnu Noget, som I blot kunde ahne, naar I troede, at behøve det."

„Hun har tilgivet mig! sukkede hun, dybtgripen, stille hen for sig: Gud være lovet? Men — kunde jeg da Andet? Nu, Gamle?" vedblev hun, fattende sig.

„Gaa Dage efter — gjenmølede han — udaandede hun sin Sjæl i Franskmændens Arme."

„Gud er mig naadig! hvistede Donna Coucha: Hun har ei savnet tro Dinhu i sin sidste Time. Hun har, i hans Blikke, seet en Afglands af min Smerte. Seer Du, Horqueto! raabte hun lydt glemmende sig selv: Gud har allerede belønnet os for hans Liv."

„Og den Afdødes Godser, hendes Midler? Hvorledes staaer det med dem?" afbrød Horqueto hende.

Jose Riaz svarte: „Manzorés har ladet Alt forsegle, og, som nærmeste Arving, lagt Beslag derpaa, indtil Donna Coucha igjen fremstiller sig, og, som han udtrykker sig, tilstrækkeligt godtgjør, hvad Vandel hun, siden hun undveeg, har ført."

„Rolig, Horqueto!" bad Hustruen, med et stolt Smil, den opbrusende Mand.

„Det synes ogsaa, vedblev Sendebudet : som om Donna Lauvedra har tvivlet om Fætterens Retshedsfærdighed ; thi hun har hemmeligt optaget eller sammensparet en betydelig Sum, hvilken hun efterlader Eder som en ringe Erstatning for et rimeligt Tab.“

„Hvor har Du Pengene ?“ spurgte Sorqueto.

„Jeg har dem slet ikke, Sennor ! svarte Jose Riaz med et næsten umærkeligt Tilfredsheds Smil : Den Døende har betroet Fransmanden Guldet ; han maatte love hende, at gemme det, til der kom en Rødsdag, som hendes halvforklarede Blik troede at forudsee. Det har han villigt lovet, skøndt han ugjerne tog mod Pengene — og dermed er mit Budskab tilende.“

Fortrædelig taug Sorqueto.

„Du skal spise med os ! sagde Donna Louisa : Ikke sandt, Sorqueto ? Jeg har endnu mange Ting at spørge ham om.“

„Naar Du ønsker det !“ gav han til Svar. — Hun lod Bordet dække for Tre. Sorqueto stod imidlertid grublende ved Vinduet.

Ei uden Forundring opdagede hun, medens hun med Travlhed deeltog i Alt, at Jose Riaz, der allerede havde opholdt sig to Dage her, ikke blot var en gammel Bekjendt af Huset fra fordums Dage, men hun troede tillige, fra adskillige medlidende Blik og afbrudte Ytringer at kunne slutte, at han ei havde dulgt hendes Forhold ; hun ahnede, at han, i Forening med Husets Beboere, maaskee tænkte paa, ved en Volds-gjerning at befrie hende af et Fængenskab, som hun, efter hans Mening, vel taalte taalmodigt, men dog med Had i Hjertet. I denne Formodning bekyrkedes hun,

da Jose i Forbigaaende tilhviiste hende, „hvor stærk hendes Bedækning var?“

„Ei Mand!“ gav hun rast fattet til Svar.

„J feiler vist! tilhviiste han hende kort efter: Her i Huset vil man ei vide af mere end een, høist to Mand, at sige. Men J kan være ved godt Mod, om de end være en heel Snees!“

En heftig Angst greb den elskende Kone. Gorqueto havde just dreiet sig om fra Vinduet; nu satte han sig ved Bordet, og gjød Viin i sit Bæger. Donna Coucha stod ligeoverfor ham, i fuldt Lys, ved et Sidebord, hvorpaa han havde lagt sine Pistoler. Da det saaledes var hende umuligt, ubemærket og uden Mistanke, ja, maaskee uden at stifte stor Ulykke, at give den tro Tjener et fraraadende Bink, traadte hun, med rast Bestemthed hen til Baabnene, og tog den ene Pistol, grundende paa et Paaskud til, paa en umistænkelig Maade, at spille den i den ubevæbnede Mandes Hænder.

Troede maaskee Jose Riaz, i denne hendes Adfærd, at erkjende den Hensigt, at sikke sig et Forsvarsmiddel, som fattedes Modstanderen? Nok, Donna Coucha saae ham pludseligt, med et hurtigt, modindgydende Blik paa hende, bagfra nærme sig Gorqueto sagte med opløstet Dolk.

Istedetfor, ængsteligt advarende, at ndstøde et Skrig, fattede hun ligesaa hurtigt en kraftigere Bestumning. — Inden Jose Riaz endnu kunde støde til, sank han, truffen af et Pistolskud, til Jorden i sit Blod.

Gorqueto sprang op. Fattet greb Hustruen hans Haand, og drog ham rast med sig ud af Døren. Hun gav de udstilte Poster et Tegn, og Alle trak sig i største Hast tilbage til Skoven, hvor de kom i Sikkerhed, inden man kunde forfølge dem.

Jose Riaz var imidlertid ikke strax død. Det var, som om han først skulde have Tid til, i Ord at udgyde den bitter Følelse, at vorde dræbt af Den, til hvis Redning han gladelig havde sat Livet paa Spil. Men neppe var dette skeet, før Medynk og Hengivenhed seirrede igjen. „Den Ulykkelige maa være forgjort! Den nederdrægtige Røver maa, ved Trolddom, have fængslet den stakkels Bortførte til sig. Mit Blod vil løse den.“

— Det vare hans sidste Ord.

Det lod, som om den Døendes Forudsigelse, idetmindste i een Henseende, skulde gaae i Opfyldelse. Den forrige gode Forstaaelse med Landboerne i Egnen var, ved denne Tildragelse, forstyrret. Røvergøindens utaknemmelige Snigmord vakte almindelig Afsky, og kastede en mørk Skygge paa hende, der før var bleven ynket som en lidende Engel, skjøndt Intet i hendes Væsen opfordrede dertil.

Røverne indskrænkedes nu til Bjergene og Hulerne, hvorfra de nu stedse gjorde vildere Streiftog, selv mod Forpagternes og Landboernes Huse.

Donna Coucha's Nedkomst nærmede sig. Klædte som Rejsende, toge hun og Zorqueto ind i en udsø, afsideiliggende Glætte, hvor Røvernes Navn kun var bekjendt af Rygtet. Med stor Forsigtighed sneg han sig om Natten til den nærliggende Skov, hvor han mødtes med sine troeste Svende, som han imidlertid havde overdraget, at lede Foretagenderne. — Ingen i Glættens fattede Mistanke. I uforstyrret Ro fødte Donna Coucha en Søn, som hun, med moderlig Henrykkelse, trykte til sit Bryst. Men snart hensmeltede denne i næsten mørk Bemodighed.

„Hvad fattes Dig, Kjære?“ spurgte den ligesaa lykkelige Fader.

„Hvad kalde vi Drengen? sagde Donna Toucha sukkende: Tilgiv mig, min Elskede! Men min Faders Datter søn maa ikke bære noget Navn, der indgyder Rædsel og vækker Afsky.“

„Hvad hed Din Fader?“

„Don Cæsar.“

„Nu, saa kald ham saa!“

„For Døbenavnet var jeg ikke forlegen — ja, han hedde Cæsar! — men — Horqueto!“ — tilføiede hun grublende, saa skarpt, at han ikke vidste, om hun udtalte en Bebreidelse, eller om hun blot kaldte ham ved Navn.

„Hvad vil Du?“ spurgte han.

„Nægt det ikke! svarte hun: Du har ogsaa for givet mig at forstaae, at Du engang har baaret et andet Navn. Lad vor uskyldige Søn bære sine Bedstes fædres ubesmittede Navn. Horqueto! Jeg har endnu aldrig spurgt om Din Familie; men nu maa jeg jo.“

„Jeg var, sagde han mørkt: en vanartig Søn, dens Navn uværdig. Jeg har svoret mig selv, at for tie det, og dog har jeg eengang saa halvveis brudt min Eed, idet min Pen trak de hemmelige Bogstaver.“

„Saa gjør det endnu engang! Lad ikke Din Eed worde til Meeneed, idet den berører Din Søn hans helligste og ærværdigste Arv.“

„Nei! svarte han: Men for Din Skyld staaer Navnet i Kirkebogen ved Capellet, hvor vore Hænder bleve sammenføiede.“

„Kunne vi da komme did? sukkede hun med et ømt Blik paa ham: Og endnu idag, endnu i denne Time skal han worde døbt.“

„Jeg har svoret, aldrig at nævne Navnet lydt.“

„Saa tilhviist mig det, som det dog vel stundom
svæver paa Dine egne Læber! Jeg er jo ogsaa Dit
halve Bæsen.“

Han gjorde det. Hun nikkede glad, og da nu Præsten stod rede til Daabshandlingen, overgav Moderen ham, under et Paaskud, der, i et Land fuldt af Misstanke og Oprør, var let at finde, en Henviisning til Santa Maria de los Dolores's Kirkebog, hvori Forældrenes Navne vare indførte paa deres Biefesdag. Det lod, som om der, i dette Navn, for hende var oprunden en Haabsstjerne, der lod hende ønske en stille, forborgen Fremtid, og gjorde hende den byrdefulde Nutid endnu utaaleligere.

Alt, fra det Dieblif, hun, med Barnet ved sit Hjerter, atter betraadte Skovene og Hulerne ved Horqueto's Haand, var det jo ogsaa, som om det af hende udøste Blods Forbandelse truede at ramme hende. Røverne havde benyttet Hovedsmandens Graværelse til, paa hans Regning, med skaanseløs Vilkaarlighed at begaae de skjændigste Grusomheder, endogsaa Kirkeran. Der, ved skjændedes Horqueto's Navn, selv i deres Dine, som hidtil ikke havde været ham imod. Dyrighederne, endogsaa de franske Tropper, sendte, for deres egen Sikkerheds Skyld, Streikforps mod de stedse forvorenere Røvere, og næsten det Første, Donna Coucha erfarede, da hun, med sin Mand, havde naaet et endnu sikkert Tilflugtssted, var, at alle Autoriteter havde sat en betydelig Priis paa Horqueto's Hoved, hvad enten han bragtes død eller levende. Enhver af hans Undergioner, som meldte sig selv, tilfagdes fuldkommen Amnesti.

Fra dette Dieblif syntes en stedse stigende Mistillid lidt efter lidt at opløse alle Røverstarens indre Baand. Den forrige strenge Lydighed blev stedse slappere; Deslingen af det stedse sjeldnere Bytte gik aldrig af uden Strid. Horqueto behøvede al sin kraftige Bestemthed, for at forebygge et fuldkomment Anarkie i det lille Rige. Lidt efter lidt begyndte man ogsaa at lide Mangel, vel ikke paa Penge og Pengesværd, som man endnu, trods det hyppige Levnet, havde Forraad af, men paa Levnetsmidler, som det var meget vanskeligt at erholde, fordi Udgangen til Landsbyerne var sperret. Dagligt forefaldt derfor Desertioner. Forræderi, Angivelse, Drab endogsaa stod stedse mere til at befrygtes.

Tilslidst vare kun sex Røvere, foruden Horqueto og hans Hustru, tilbage. Tjenesteqvinden var allerede forlængst flygtet med sin Mand, og sex til syv Andre vare, for nogle Dage siden, paa egen Haand marscherede ud paa Flyndring. Hvis de bleve fangne, og nu forraadte de Andre? Skjøndt Donna Coucha, med lønlig Glæde, med utaalmodigt bankende Hjerter, imødesaae Bandens nærforestaaende Oplosning, var dog hendes og Horqueto's Stilling for mistænkelig, til at ikke sorte Ahnelser, overveiende hiin Tølelse, skulde bestormet hendes Hjerter.

„En Nat, just som hun var indslumret, traadte Horqueto for hendes Leie.

„Kom! tilhøifkede han hende: Vi maae flye; jeg har beluret de Sturker. De overlagde, hvorledes de lettest kunde fange og udlevere mig. Vel har jeg endnu Venner iblandt dem, men hvo veed, hvorlænge? De ere nys blevne enige om, at ville bevogte os skarpt. Vi have ingen Tid at spille. Imorgen er det maastee for sildigt.“

Hun adlød raskt, samlede stille sine uundøerligste Sager, og vilde nu tage Barnet op.

„Drengen kunde røbe os! sagde Zorqueto: Lad ham hellere ligge.“

Hun gav ham intet Svar; hun tilkastede ham kun et ubeskriveligt Blik, hvilket han ligesaa lidet kunde skjelne, som hun hans Træk i Natlampens dunkle, usikre Skin. Uden at lade sig forstyrre, sluttede hun Barnet saameget fastere i sine Arme. Han havde imidlertid stuktet Penge og Pistoler til sig, kastet en Pose med Levnetsmidler paa Ryggen, og efterat han ogsaa havde raft hende et Par Pistoler, listede de sig ubemærkt gjen- nem en Vi-ldgang, som næsten de alene kjendte, ud af Hulen, og betraadte en Sti, hvorpaa de torde haabe, ei at vorde forfulgte. Det var Zorqueto's Hensigt, for det Første at søge en Tilflugt i Sierra Morena; men Veien derhen var ikke uden Fare.

I denne Nat og hele den følgende Dag var det lykkes dem, at vinde et Forspring, som bestyrkede Zorqueto i det Haab, at undkomme uden Fare. Lykkeligvis havde han i Morgendæmringen truffet paa et opsadlet Muuldyr, som syntes at være bortløbet fra en Posada. Det havde han grebet, og derved ei skaffet den dødsnatte Røne med Barnet en ringe Lindring.

Efterat de nu igjen havde hvilt ved Solens Nedgang, og vederqvæget sig ved et tarveligt Maaltid, fortsatte de Reisen med lige Forsigtighed. Skjøndt de endnu stedse droge gjennem tykke Skove, maatte de dog, for at naae det foresatte Maal, vælge en Bei, der af og til førte dem forbi Landsbyer og enkelte Gaarde, hvor Forrædere af den adspredte Bandes Midte maaskee lurede paa dem, eller hvor de maaskee kunde støde paa Gueriller, der efterstræbte dem. Zorqueto bad

derfor sin Hustru, hun maatte ikke tale et lydt Ord; selv bandt han Muuldyret Straa under Fødderne, og trak det, der bar Kone og Barn, efter sig ved Bidslet.

Guldmaanen var just gaaet op, og fastede sit usikre Solblys ned gennem de af Vinden hid og did bevægede Trætoppe. Med Hænderne foldede om Barnet, betragtede Donna Coucha den lille Skygge, hun og Muuldyret fastede fra sig.

Paa eengang bemærkede Horquetto, at hun græd.

„Hvorfor hulker Du?“ spurgte han sagte.

„Jeg tænker, svarte hun: paa en hellig Historie.“

„Nu, paa hvilken da?“

„Ak! gjenmælede hun: Har Du saa gandske glemt Din fromme Børnelærdom? Tænker Du aldrig tilbage paa den? — See Dig om — ogsaa Dig vil Historien, jeg mener, worde klar, thi vi fremstille den jo: Flugten til Egypten. — Vel er jeg arme Qvinde langt fra at være en uskyldig Maria, saavelsom Du fra at være en ærlig Joseph — og den søde Dreng — ihvor englereen han end tilsmiler mig — han er dog ingen dog jo, Horquetto! Han kan worde os en Forløser, idetmindste en Mægler. — Det Navn, som er hans Eiendom, har jo en god Klang i Folks Øren; lader os optage det; med det, med sunde Kræfter og ufortrødne Hænder kunne vi tilkæmpe os en Lykke, som aldrig flyer os, men som vi selv have vendt Ryggen. Kast Guldet bort, hvis Fristelse har farvet Dine Hænder med Blod. — Jeg vil vaske og sye for Folk; Du kan, naar det gaaer allerværst, hugge Brænde; det indbringer nok, for at leve ærligt.“

„Hvor falder Du paa slige Tanker? spurgte Horquetto mørk: Forhen var Du ikke saa forsagt. Kunne

Midinger og Ulykker saa let knuse det Mod, som har bundet min Sjæl til Din?"

„Jeg frygter ikke Hine; Du skal ei heller see mig skjælv, hvor det gjælder mig selv; — men siden jeg blev Moder — tilføiede hun med let Stoltthed — er jeg vorden en Anden, og har faaet et bedre Mod.“

„Stille, stille! sagde han bydende: Maanen skinner klart, og vi komme snart did, hvor Mennesker boe.“

Stiltiende gik Toget videre. Da snublede Muuldyret, og foranledigede et heftigt Ryk, hvorved Varnet vaagnede. Det begyndte at græde høit. For-gjæves søgte Moderen, at bringe det til Tausshed. Horqueto mumlede bandende i Skjægget. Da Varnet slet ikke vilde tie, standsede han pludseligt.

„Vil vi ikke Begge gaae tilgrunde, sagde han: maae vi stille os ved Drengen. Her er intet Balg!“

„Hvad vil Du gjøre?“ raabte hun forfærdet.

„Stille, vær fornuftig! Jeg kjenner Egnen, og veed paa en Prik, hvor vi ere. To Bøsseskud herfra staaer den ærlige Gomez's Steenhytte. Vel søger han endnu selv, haaber jeg, at holde det forræderiske Pak i Lomme, og kommer ibrigt, som Du veed, kun sjelden hjem. Men hans Kone er hjemme — rigtignok en gammel, ondskabsfuld Hex, men tro og taus, som han — vi ville for det Første betroe Drengen til hendes Varetægt.“

„Nei! var det bestemte Svar: Jeg troer ikke den mørke Gomez. Hans Ræveblik har, i de sidste Dage, beluret ethvert af mine Skridt.“

„Af gode Grunde — han var bekymret for vor Sikkerhed. Da jeg, forrige Nat, hørte deres hemmelige Samtale, var han den Eneste, som talte ibrigt

for mig. Tro mig, vi vare ikke her, hvis han ikke ret djervt havde modsagt dem og stillet kold Bestemt-
hed mod deres vanvittige Raseri. Han har saa godt som frelst vort Liv; vi kunne stole paa ham."

"Jeg giver ei mit Barn i Røverhænder! svarte Donna Coucha bestemt: Det skal ei savne sin Moders Bryst, ei, i saa spæd en Alder, indaande for-
pestede Aandedræt."

"I Røverhænder? gjentog Horqueto: Er jeg da bedre?"

"Vi ere dets Forældre! Og Kjærlighed boer endnu i Dit Hjerte! — Derpaa stoler jeg — om end alle Retter, om end tusind fromme Englestemmer raabte: Horqueto er en Skurk, en forloren Skab-
ning — lydt vilde et levende Haab i min Sjel mod-
sige dem! Gjør, hvad Du vil. Drengen giver jeg ikke fra mig — stille, stille, mit søde Barn! stille!" —

Barnet var igjen blevet roligere. Horqueto taug fortrædelig. Langsomt gif Toget videre. Et Kvarteer kunde vel omtrent være forløbet — da begyndte Drengen paa eengang at skriges igjen. Bestyrret standsede Horqueto atter.

"Fordømte Eftergivenhed! sagde han i en vild Tone: Seer Du Tagene hist? Folk sove ikke. Bring ham viedblikkelig til at tie, eller — ved mit Sværd! — Det gennemborer ham, om han end havde en Hud af Staal. Det gjælder dog hans Liv saavel som vores."

"Kom til Dig selv — Du raser!" svarte Donna Coucha, indvortes skjælvende, udvortes rolig. Uden at sysselsætte sig med Barnet, fulgte hun, med fast Blik, enhver af hans Bevægelser, thi hun kjendte ham, og vidste, at hvor det gjaldt Livet, pleiede han

ei at spørge med sine Trudslar. Men, ligesaa bestemt som han, tog hun Pistolen frem af Sadelstasken, og spændte Hanen. Barnet skreg stedse værre.

„Du spotter mig! raabte Zorqueto, ude af sig selv, kæmpende mellem Fortvivlelse og Dmhed: Velan, det maa være! Hellere det, end see Dig paa Skafottet!“

Rask opløstede han Sværdet — men samme Dieblisk afstrykkede hun, med sin sædvanlige Sikkerhed, Pistolen, og flirrende faldt Sværdet af hans Haand.

„Est Du gal, Kvinde? sagde han, idet han tog Sværdet op, og greb Toilen paany: Du vil skyde mig, Din Mand, hvis Liv Du nys har frelst?“

„Vil jeg? gjentog hun, bristende i Laarer: Det gjælder ingen Villie, hvor en Magt raader, stærkere end Villien, Moderangstens Magt. Jeg elskede Dig, Zorqueto, første Gang jeg saae Dig, med en oprigtig Kjærlighed, thi Du har draget mig dybt, dybt ned i Smuds, hvis Pletter ikke lade sig afsvætte, og dog elsker jeg Dig endnu inderligt og tro. Men denne Dreng er mig endnu kjærere, end Du. Du og jeg — og en Bedre, end vi Begge — ere forenede i ham. Et Barn er Kjærlighedens Treenighed. Gud har betroet mig ham, ligesom Dig mig! Jeg har kun gjort for ham, hvad Du vilde gjøre for mig — tilgiv mig!“

„Hun rakte ham Haanden, han rystede den stum, og gik stiltiende videre. Al, Ingen af dem ahnede, at hiint Pistolskud allerede havde afgjort deres Skjebne.

„Tætved, bag Bussene, hørte Zorqueto det rasle. Han lyttede med tilbageholdt Aandedræt; Lyden syntes at følge hans Trin. Pludseligt stand;

sede han; men inden han endnu kunde give Pisto: len en bestemt Retning, deelte Bustene sig, og Go: mez stod for ham.

„Ingen Fare, Gorqueto! hviskede han: Gaa har jeg dog ikke feilet! Jeg tænkte nok, I vilde søge en Tilflugt i mit Huus, og derfor ilte jeg efter Eder! — Men I er kommen for langt ned. En Lykke, at jeg, ved Pistolskudet, ledtes paa Spor efter Eder! Vend om, hurtigt, hurtigt! Hift lurер en heel Bri: gade paa Jer — de kunne ogsaa have hørt Skudet. I maa tage tiltakke hos mig et Par Dages Tid. — Min Gamle har jeg sendt bort, at ei engang et Skin af Uforsigtighed skulde forurolige Jer.“

„Du seer, Kone, at ogsaa her byder en høiere Magt! tilhviskede Gorqueto hende med godmodig Spot: Jeg vil stole paa Gomez, og maa finde mig i det Uundgaelige. Til vor Frelse har Du selv hidkaldt ham.“

Sukkende lod Donna Coucha ham vende Muul: dyret, og snart havde de naaet den røgede Hytte. — Den ellers saa raa og mørke Gomez var her, i sit Hjem, Altsigheden selv. Kun et simpelt Maal: tid kunde han byde. Haardt, næsten uspiseligt Brød, Æg og Salat; desto bedre var Vinen, hvorpaa ikke blev sparet. Gomez vilde, medens han og Gorqueto endnu sadde ved Vinen, anvise Moderen hendes Nat: teleie i Sidekammeret, men hun paastod, at ville dele Straa med sin Mand, for hvem et Læie allerede var redt. Hyllet i sin Kappe, kastede hun sig derpaa. Dog lukkede hun ikke Vinen, ihvor træt hun end var, før ogsaa han havde lagt sig, og Go: mez forsoiet sig ind i Sidekammeret. Barnet hvilede mellem Begge; hun havde lagt sig yderst, som om

hun vilde bevogte de Andre. Dog indslumrede hun fast og trygt.

Kort efter Midnat skrækkedes hun op af Søvne ved en underlig Støi, der endnu foresvævede hende dunkelt. Stuen — eller rentere Kjøkkenet — oplystes dunkelt af en Lampe paa Ildstedet. Støttende sig paa Haanden, løftede hun sig halvt iveiret. — Alt var roligt; kun Kammerdøren stod aaben. En Bevægelse bag hende bragte hende til, hurtigt at vende sit Hoved. Gomez knælte endnu tæt ved Væggen, ved hendes Mands blodige Liig: ved et behændigt Snit med en skarp Kniv havde han overfåaet hans Strube. Den Døendes korte Hals havde vakt hende, og nu saae hun Morderen, hvorlunde han lurende holdt en Strik i Haanden, for at fæste hende den over Hovedet. Med et Spring foer hun op fra Leiets, og greb Pistolen, som hun, med snild Forsigtighed, havde skjult under Straaet. Men ligesaa hurtigt havde Forræderen grebet det sovende Barn, holdt det for sig som et Skjold, og sagde barsk: „Sigt vel, Kvinde!“

„Skurk! raabte hun med svigtende Stemme: Udøver Du Gæstevenskab paa denne Maade? — Han byggede paa Din Troskab — Du har, afvigte Nat, talt hans Sag, og nu —“

„Hm! svarte Gomez: Hvad forekaster I mig der? Skulde jeg maaskee dele den Priis, der er sat paa hans Hoved, med hine fem Bengler? Nei, det Hele, eller hellere slet Intet. Han meente ret at gjøre sine Sager godt, men jeg var ham dog for huul. Han var ikke min Gæst; jeg har blot loffet ham i Fælden. — Bort med Pistolen, Kvinde!

Saa lægger jeg Barnet fra mig. Thi jeg maa binde Ederes fine Hænder!"

„Bind mine Fodder, Gomez, bind mit hele Legeme fast til Væggen! sagde hun i fattet Tone: Men lad mig beholde Hænderne. Den arme Drm — raabte hun hjertesønderrivende, idet hun greb Barnet, og trykte det til sin Barm: behøver deres Hjelp! Jeg sværger Dig til, at jeg ei vil bruge dem til noget Andet."

Han indelukkede hende i Kammeret, men saa stor var endnu den Magt, hendes sædvanlige Bæredygtighed havde over dette raa og haarde Gemyt, at Gomez, ved den første Lyd af hendes klangløse Stemme, ned slog Dinene for den rolige, tilsyneladende kolde Resignation, hvortil hun endnu havde Sjælsstyrke nok, og medens han med en Jernlænke fængslede hende til Kammersvæggen, rystede hans Hænder, der, sikkert og fast, vilde udført et nyt Mord.

Derpaa lukkede han Huset, og ilste bort. Men snart kom han tilbage med en Kærre og et Par bevæbnede Bønder. Paa Kærren løftede de den arme Kone med Barnet, bag hende, i det friske Straa, lagde de hendes Mand's Hoved, og saaledes gik nu Toget til næste Plække. Her flokkedes Kvinder og Børn om Kærren, hundredfold gjentagende Raabet: „Sorqueto's Hoved! Den grusomme Sorqueto's Hoved!" og spottende den selv i sin Dødsbleghed endnu stedse yndige Kone. Et Blik af hende vilde uden tvivl have bragt dem til Tausshed; men hun opløstede ikke sit Hoved. Alle hendes Følelser, alle hendes Tanker syntes kun fæstede paa eet Punkt, paa hendes Barn, som smilte hende muntert imøde, uskyldigt og sødt, men dødt for hendes Smerte, blinde

for hendes glandsløse Dø. Hun mærkede selv ikke, at hun var kommen til Glækken, for man lod hende sige af, for at fremstille sig for Alkalden.

Gomez var der allerede. „Eder's Navn?“ spurgte Dommeren haanligt.

Nu, for første Gang, stillet for en anden, end den indre Dommer, fornam hun, at hun, naar hun skulde tale, havde Sæmmeget at sige, at hun ikke havde Ord dertil. Hun holdt Barnet paa sin venstre Arm; den høire Haand trykte hun fast mod sit høitbænkende Bryst; men intet Ord vilde over hendes Læber.

„Nu, hvorfor tier J? vedblev Dommeren: Jh, hvad minner der paa Eder's Finger? En Brillant-ring? J er vel, naar man seer sig om, den adelige Frøken, der, som Folk fortælle, har ledsaget Røveren paa alle hans Tog?“

Donna Loucha's Blik hvilede paa Barnet. En Fabel om Bortførelsen, hvorpaa Alle troede, laae hende paa Tungen; men da nu Retsbetjenten trak Ringen af hendes Finger, var det hende et Vink, at hun jo forlængst havde ophørt, at være sin Faders Barn. Hun taug endnu stedse. Og da nu Dommeren tilføiede: „Tal dog, Sennora! Er J, som Folk fortælle, hans Kone, eller var J hans Bisflopperste?“ — Da hævede Stoltthed hendes Barm, og idet hun første Gang fæstede sit Blik paa Dommeren og paa Forsamlingen, sagde hun alvorsfuld og med Selvsølelse: „Hans Kone!“

„Er det sandt, spurgte Dommeren videre: at J har skudt den medlidende Tjener, som vilde rive Jer af Røverens Arme, og at J har belønnet hans troe Hengivenhed saa flet?“

„Han vilde snigmyrde!“ gav hun rolig til Svar.
 „En ussel Køver! — Det Blod han siden har
 udøst, staaer I til Ansvar for! — Vee over Eder!“
 „Alskalde! afbrød hun ham stolt: I har kaldt
 mig en adelig Frøken! Saa er det! I veed, at jeg
 kun behøver at stande mine Lige tilrette. Send mig
 til Corregidoren. — Eders Naahed oprører mig!“ —

„Skal skee, Sennora — Zorquero! Jeg takker
 alle Helgene, at I fritager mig for en suur Uleiligh-
 hed. — I skal strax komme videre. — Men først
 maa den vakkre Gomez have sin Løn. — Kom hid!
 — Erkjender I dette Hoved for Eders Mands? —
 I nikker! Godt! — Jeg vil fortsætte Vidnesforhøret.
 Siden kan den tappre Gomez følge Jer med Ho-
 vedet. Afsted da, afsted!“

Donna Coucha bragtes atter paa Kærren. To
 bevæbnede Bønder satte sig hos hende, fire Andre
 fulgte tilføds; snart dreiede Kærren ind paa den brede
 Landevei, som førte til Provindsens Hovedstad.

Toget gik imidlertid kun langsomt. Udskillige
 franske Armeekorps'er, der just dengang, uafsladeligt
 betænkte paa Forsvar, saa godt som slagne, rømte
 Spanien, havde fordærvet Veiene saaledes, at de
 næsten gjorde al Færsel umulig. Ogsaa nu indhen-
 redes Kærren snart af et lidet Detaschement. Rjede
 af det evige Myrderi, marscherede de Franske gjerne
 roligt forbi, hvor de intet Baghold havde at befrygte
 og ikke saae nogen fjendtlig Hensigt.

Med Forundring betragtede de Forbigaaende
 Kærren, hvorpaa sad lænkebunden en dødsbleg, endnu
 ung Kone, med et smukt, spædt Barn ved sit Bryst,

omgivet af halvforklædte, bevæbnede Banditskikkelser. — Rærren holdt. Udskillige Officerer standsede og udsurgte Bønderne. Snart gjenlød det velbekjendte Navn Horqueto i hele Corpsen.

Da nærmede sig en høiere Officer tilhest. Det var Baignolles! Var det Tilfælde, eller Forsyn, som havde ført ham hid i dette Dieblif?

At gjenkjende Donna Toucha, at hidkalde Officererne og staae en Kreds om Bognen, var saa Diebliffes Værk.

„Denne Rone, raabte han, bekæmpende den heftige Storm i sit Indre: har frelst mit Liv, Ederes Generals Liv, da nogle Skurker, som disse, allerede havde vendt deres Sabellspidser mod mit Bryst. Af, forgjæves har min Sjæl søgt hende, og nu maa jeg gjensee hende saaledes! Venner! Løb vi lade hende føres til Døden, fordi en fræk Røver engang har bortført hende, og slæbt hende i sin Egteseng?”

Reppe havde han sagt disse Ord, før Donna Toucha allerede var befriet. — Det var løbet af uden al Blodsudgydelse, hvis ikke Gomez, der kort tid forinden havde indhentet Rærren, havde opmuntret Bønderne, skjøndt forgjæves, til Modværge, og, i sin vilde Hestighed, svunget en blank Dolk: det kostede ham diebliffeligt Livet.

Donna Toucha var den Eneste, som ikke fattede sin egen Redning. Først da Baignolles selv løste hendes Bænd, gjenkjendte hun ham; et Skrig undsoer hendes Bryst. Hun udstrakte Armene, holdende Barnet høit iveiret, imod ham, og sank lafmægtig tilbage.

Det varede en Stund, inden hun ret kom til sig selv. Hun var gandske taus. „For hans Skyld takker jeg Eder! Han behøver endnu sin Moder!“ var Alt, hvad hun, pegende paa Drengen, sagde til Baignolles: „Men hvad skal, hvad kan worde af hende?“

„De maa forlade Spanien, min Veninde! gav han sagte til Svar: Lad mig sørge for deres Fremtid; jeg har arvet hellige Rettigheder til Dem, Rettigheder, som, i dette Dieblig, worde mig endnu helligere, da Forsynet saa tiensynligt sender mig til Deres Redning! — Alt, jeg var just i Tankerne sysselsat med Dem. Jeg overveiede, hvorledes jeg, nu, da vore Tropper maae forlade Spanien, kunde udføre et vigtigt Erinde, som er mig betroet til Dem.“

Da hun var kommen sig saavidt, at man torde lade hende bestige et Muuldyr, vilde Baignolles overrække hende et Par Pistoler, som hun, til Værn mod uforudseete Farer skulde stikke i Sadeltasken; men sagte skjød hun hans Haand tilbage. „Togange fremfor Alle, sagde hun: har jeg brugt en saadan; tredie Gang, da jeg trængte haardest dertil, lammedes min Arm — jeg rører intet Vaaben mere.“

Da nogle Dage vare forgangne, blev hun roligere. Lidt efter lidt blev hun tilmode som En, der er opstanden af en svær Sygdom. — Jo mere hun nærmede sig Spaniens Grændser, desto tydeligere forekom det hende, som om Fortiden laae bag hende liig en frygtelig Drøm. Tabet af Ringen syntes at have udrevet hende af en paaarlidelig Virkelighed, og Synet af Barnet fæstede hendes Blik paa Fremtiden. Hele Timer reed hun — kun Baignolles reed ved hendes Side — forud Corpset. — Han betragtede

hende med taus, stille Bemød, og vovede ei at berøre det Skete. Hun selv var den Første, som, efter at hendes Dine længe havde hvilst paa ham med et levende Udtryk af Taknemmelighed, medens manges haande Erindringer fra en bedre Tid tilbagekaldte en svag Rødme paa hendes Kinder, sagte begyndte, at spørge efter Moderen.

Som hun engang selv havde budet ham, forskjønnede hans Phantasi ogsaa hendes Moders sidste Timer. Ved denne Leilighed kunde han ikke undlade, at omtale Josef Riaz, og uvilkaarligt sluttete han: „Ogsaa med Hensyn paa ham har Bagvaskelsen vovet at nærme sig Dem. — Rigtignok skal han ikke være kommen tilbage, og deraf har Deres Fætter Manzorés, hvis Kjærlighed til Dem synes at være forvandlet til sandt Had, taget Anledning til, i Jaen at udsprede det latterlige Rygte, at De havde skudt ham.“

Han gjentog nu temmelig nøiagtigt hine Omstændigheder, som hun kjendte bedre, og som vi allerede have foredraget. „Jeg har lydeligt modsagt dette Rygte!“ tilføiede han.

„De gjorde Uret deri! svarte Donna Loucha: Thi det forholder sig saa!“

„Hvorledes, Sennora? Deres Moders trohensgivne Sendebud?“

„Det siger ogsaa De? gjenmælede hun forundret: Og kunde det samme Dieblis vende tilbage, da maatte jeg handle ligesaa! Himlen er mit Vidne, jeg har begravet hans Død; jeg havde kun Valget mellem hans Liv og en elsket Mands. — Vilde vel en hurtig Advarsel have reddet Begges Liv? Ved en tort Smerte har jeg befriet Riaz fra en uundgaaelig

langsom Marterdød for Røverhaand. Alt give ham et Bink, var misligt; han havde ikke forstaaet mig, og ethvert Bink maatte, bemærket af Gorqueto, i hans Sjæl vække Mistanke om en skjændig Forstaaelse. Som det gik, var det bedst for os Alle; det stod, i samme Dieblis, klart for min Sjæl."

"I samme Dieblis?"

"Vilde jeg ellers have sigtet efter en Vends Bryst? Jeg er ei saa riig paa Venner!"

Baignolles sang. Men kort efter gjentog han halvsagte: „En elsket Mands Liv!"

Det var, som om Donna Coucha havde ventet denne Opfordring. „De skal kjende mig gandske, min Ven, tog hun med Rolighed Ordet — saa slem, som jeg maaskee er — saa god, som jeg stundom synes. De veed jo det Værste: jeg var en Rovers Hustru, var det villig og gjerne! Saa høre De nu ogsaa, hvorledes jeg er bleven det!"

Med simple Ord udviklede hun nu den høist besynderlige Stilling, hvori hendes Skjebne, en ufrivillig Tørst efter retfærdig Hævn, og hendes eget Hjerter, havde bragt hende. Han hørte hende, uden at afbryde hende. Han var ikke istand til at fordømme hende. Var det hendes rørende, modige Oprigtighed, hans eget i Kjærlighed og Smerte bevægede Hjerter, eller begge Dele tilsammen, som bestaf hans sunde Dommeskraft? Han saae i hende et ved bittere Lidelser forædlet Væsen, som vel ikke hørte blandt Guderne, men ligesaa lidet blandt almindelige Mennesker, og maaskee havde han givet sine stormende Følelser Lufte i Ord, hvis han ei havde æret hendes uforgulgte Smerte og hendes endnu friske Ulykke.

Under lignende Samtaler havde de, saa Dage efter, passeret Vidassoa.

„De er i Sikkerhed, Donna Coucha! sagde Baignolles: Vi ere paa fransk Grund. Og nu bestemme De, hvorhen jeg skal føre Dem. Overalt kan De leve, thi De er ikke uden Formue. De besidder en tilstrækkelig Sum i rede Guld, der som De veed, betroedes mig til Dem af Deres døende Moder. Vil De reise til Paris, da haaber jeg, snart at gjensee Dem der. Der vil — vedblev han, henreven af den nærforestaaende Skilsmissses Smerte — komme en Tid, da jeg maaskee tør tilstaae Dem Gølelser, som have opfyldt mit Bryst for Dem, inden Deres endnu havde givet lignende Rum. Gid De engang vilde tillade mig, igjen at opløste Dem paa et Standpunkt — vel ei saa høit, men dog eis heller meget lavere end det, hvortil De er født! Deres Moder har læst i min Sjæl, hun har erkjendt Deres Smerte, vi have ladet vor Sorg for Dem flyde sammen — hendes Betsignelse vil følge Dem — følg os! — —“

„Baignolles! gav hun ham til Svar: Hvi skulde jeg følge, at jeg ret vel forstaaer Dem? Hvi skjule, at De, da Manzorés indførte Dem hos os, havde kunnet vende mig meget kjær, hvis ei en Lidenstabs, som, ved Synet af det dyrebareste Blod, opstod i den unge Barm, havde fyldt den gandske. — Alt dette er nu forbi — kun een Lidenstabs besjeler mig endnu: Kjærligheden til min Søn. Og var jeg end tøffet nok til at mene, jeg elskede Dem: torde jeg da glemme min Banære? — De — General — snart Marskalk, snart maaskee En af de Første ved Deres store Keisers Hof,

De vilde ægte en Enke, hvis Navn klinger slettere, end om hun var uden Navn, en Enke, som af et trofast Hjerte begræder en Egtfælle, hvis Hoved endnu sees paa Skampælen? Fremkald Deres Vre, Deres hele Stoltthed, og lader os, som dyrebare Benzer, stilles her. — Hvad skulde jeg, den Navnløse, i Paris? — Jeg bliver her. Egnen er ikke smuk; men fra hine Bjerger seer jeg ned i et elsket Land, som ikke er mig mindre dyrebart, fordi det har forstødt mig. Jeg aander den Lust, som er dragen over mine Forældres Grave, som har kysset min elskte Mands henviisnede Læber! Her skal min Søn vorde stor; her skal han lære at elske sit ulykkelige Fædres neland. — Kjøb os her en liden Eiendom! —

Baignolles kunde Intet indvende. Snart var et lidet Gods fundet og købt. Han fulgte nu sit forudilende Corps; men hans Hjerte blev hos Donna Coucha.

Larmfri Virksomhed, Syssler, som den lille Cæsars opvoxende Ungdom, hans lyse Hoved og lærer begjerlige Sjel gjorde ret ivrige, havde lidt efter lidt hensmeltet Moderens bitter Græmmelse i Bemod. Ingen vilde gjenkjendt Donna Coucha, uden paa de endnu stedse skjønne Træk. Vel besad hendes Sjel endnu den gamle, hurtige Bestemthed; dog fandt hun stedse sjældnere Leilighed til at vise den. Men det glade Ungdomsmod, hiin Kjækhed, som bød alle Farer Trods, den spanske Stoltthed — alt dette syntes tabt for stedse. Hendes Huusholdning var liden. Hun, Sønnen, hans geistlige Lærer, faa Tjenere og endnu færre Piger udgjorde den hele Huusstand. Hun

havde kun liden Omgang. Ingen ahnede, hvo hun egentlig var. Hun gav Nysgjerrigheden ingen Næring. Hun kaldtes kun „den fremmede Enke.“

Saaledes var en Række af Aar forløben. Da begav det sig en Morgen, som hun, efter Brokosten, mens Sønnen undervistes, i en Aftrog af Haven overlod sig til stille Betragtninger, at en endnu ung Mand steg over den temmelig høie Muur. Han bar en simpel Støvskappe. Kummer og Lungslind talte af hans Træk. Forsigtigt saae han sig om til alle Sider; derpaa nærmede han sig hende med raske Skridt. Han rev den bredskyggede Hat af, og sank for hendes Fødder.

„Gud være lobet! sagde han sagte: at jeg seer Dem igjen!“

„Baignolles!“ raabte hun overrasket, og rakte ham begge Hænder.

„Stille! Nævn ikke mit Navn! afbrød han hende rast: De seer kun en navnløs Skygge. Rang, Titel, Orden — Alt er borte. Jeg har kun endnu min uforanderlige Hengivenhed for et Bæsen, for hvis verdslige Blik jeg tilforn stod for høit. Jeg er landsflygtig. Politiets skarpe Blik forfølger mine Trin; i et Haar hænger Bøddelsværdet over mit Hoved, hvis jeg ei kommer over Grændsen endnu idag. Endnu har jeg Kraft og Mod. Jeg vil omfavne Deres Søn, og saa aasted!“

„Jeg kjender alle forborgne Veie! sagde hun grublende: Jeg har længe attraaet, at gjensee det elskte, med Blod vædede Land, som bar min Bugge. Loddet være kastet! Jeg følger Dem med min Søn. Hvad Bei tænker De at tage?“

„Naar jeg, svarte han: ei kan finde noget sikkert Opholdsted — —“

„Nei! afbrød hun ham rast: I Spanien er ingen Sikkerhed, uden for de Døde!“

„Saa tænkte jeg, tog han Ordet: i Cadix eller andensteds at søge et engelsk Fartoi, for at gaae til Amerika.“

„Net saa! svarte hun modig: Følg mig; De trænger til at styrkes. Ingen har seet Dem, og Ingen vil søge Dem i mit umistænkelige Huus.“

Hun lukkede ham gjennem en Sidedør, førte ham ind i sit eget Sovestue, og bad ham lægge sig her, efter at hun selv havde sørget for Forfriskninger. — Derpaa satte hun sig til sit Skrivebord, bad, i et Brev, Sønnens Lærer beskjære hendes Eiendom, forseglede Bladet, og stak det til sig. Derpaa sankede hun de Sager sammen, som havde meest Værdie for hende, og da Drengen, efter fuldendt Underviisning stoi i hendes Arme, trykte hun ham, med usædvanlig Høitidelighed, til sit Bryst.

Efter Middagsmaaltidet førte hun ham om i alle Værelserne, derpaa ned i Haven, idet hun gjorde ham opmærksom paa enhver Gjenstand. „Indpræg nøie Alt i Din Hukommelse! sagde hun: Ingen skulde letfindigt forglemme sine Erindringers Bugge, sin første Ungdoms Hjem, og Du seer det idag maa skee for sidste Gang.“

Hun bød ham derpaa klæde sig varmt paa, medens hun gjorde ligesaa. Hun affendte Brevet til den Geistlige, der, som sædvanligt, havde begivet sig til et nærliggende Kloster, greb derpaa sin Sønns Haand, aabnede Døren til Sovestuet, og førte ham derind.

Baignolles var allerede munter. Smilende, næsten oprømt, traadte han dem imøde. „Omsavn

ham, min Son! sagde hun: Din Belgjører — Din Fader!" —

Med glad Jnderlighed, med Taarer i Ninene, omfavnede Baignolles den smukke, rankvoxne Dreng, som han ikke kunde see sig møet paa. Thi Moderens Træk affpeilede sig i hans, med et fremmed Udtryk af vild Dristighed. Barnet hengav sig imidlertid hans Kjærtegn uden Frygt. Moderen betragtede Begge med Blikke fulde af straalende Tilfredshed.

„Kommer! sagde hun omsider: Alt er rede. Naas ville vi ikke behøve. Dagen synker, Aftenen skumrer, og Maanen — nu vi tør stole paa den, tænker jeg, skøndt dens Lys engang, paa et lignende Tog, ei har været os gunstigt.“

Cæsar bar en ikke tung Pakke. Saaledes gik de gjennem Haven, ved hvis Dør de fandt et sadlet Muuldyr, som Donna Coucha, under et Paaskud, havde ladet føres did. Uden Betænkning satte hun sig derpaa, tog Cæsar foran sig, og gav Baignolles Toilen. „En Flugt til Egypten! sagde hun ved sig selv: En bedre og renere, end den sidste, og, Gud give, en lykkeligere!“

Snart omgav et fuldkomment Mørke dem, og da, langt ud paa Natten, Maanens krumme Horn kastede blege Straaler ned paa dem, havde de allerede betraadt spansk Grund.

Da først sagde Donna Coucha letaandende: „Vi ere i Sikkerhed! Nu, Baignolles, maa jeg kjende Deres Ulykke!“

„Med saa Ord er den fortalt. Den Helt, hvis overordentlige Bedrifter havde begejstret mig saa tidligt, var jeg for inderligt, for længe hengiven. Din

genes nye Orden kunde jeg ikke finde mig i. Jeg forbandt mig med Flere. Vor Forening røbedes af Forrædere. Man kaldte mig en Oprører, stemplede mit Navn med Præg af Majestætsforbryder, og erklærede mig fredløs! Efter Deres tidligere Mening, Sehnora, synes vor Stilling nu lige — dog staaer jeg lavest. Hvad der hos mig har Værd, er usynligt indsluttet i mit Bryst. Nu staaer det til mig, at tie. Dengang skulde jeg jo være stegen for høit; nu er jeg sunken for dybt."

Donna Coucha raug. Men da han bitter slog Dinene til Jorden, fæstede hendes sig paa ham med et Demantsglimt af indvortes Ild.

Noget Minuter efter standsede de ved en Posada. „De tænker, sagde hun, idet han hjalp hende ned af Muuldyret: at drage til Cadix! Hvorfor ikke til Barcellona eller Valencia? Veien derhen er kortere. Ogsaa der finder De engelske Skibe."

„Mig ligemeget!" svarte Baignolles kort. Hensunken i dybere Betragtninger end før, vidste han ei at tolke hendes vedvarende Tausshed.

Donna Coucha talte ivrigt med Krosfolkene. Han hørte hende nævne et ham ubekjendt Sted, som skulde ligge ved Veien til Barcellona. Alle vare enige i, at dette var den sikreste Bei, og med sin tidligere Bestemthed erklærede Donna Coucha, skjøndt hun aldrig før havde været i disse Egne, at ville vise Bei. Efter faa Dages Forløb kom de til det betegnede Sted. — Bag Flækken hævede sig to anseelige Taarne.

„Vel er jeg ikke bekjendt her, sagde Donna Coucha: men jeg maatte meget seile, hvis ikke hine Taarne betegnede Klostret Santa Maria de la Conception.

En Slægtning af mig var Priorinde der. Mon hun skulde leve endnu?"

I Berishuset, hvor man tog ind, erfarede hun til sin Glæde at Donna Inesilla di Costolda endnu levede. „Før mig til hende, Baignolles! bad hun: Jeg længes efter at see min ubekjendte Slægtning. Jeg længes efter et qvindeligt Hjerte, thi kun i et saadant kan en Kvinde nedlægge sine inderste Hemmeligheder. I skulle Begge føre mig did."

Baignolles saae paa hende med et gennemtrængende Blik.

„Hvi saa betænkelig, min Ven? tog hun Ordet: Lader jeg Dem ikke beholde et helligt Pant paa min ubegrændsede Tillid? Før mig did, og vent mig om to Timer ved Klosterporten."

Begge fulgte hende. Inden hun traadte ind, omfavnede og kyssede hun Sønnen gjentagne Gange med umiskjendelig Smerte. Hun rakte Baignolles den skjælvende Haand med et saa varmt og inderligt Tryk, at hans allerede vaklende Haab oplivedes paany.

Da Begge, efter to Timers Forløb, nærmede sig Klosterporten, tilhviistede Portnersten dem gennem Talegitteret: „Sennora bliver i Nat i Klofret. Jeg har Befaling, at bede Dem komme igjen i Morgen ved samme Tid."

Det skete. Men en bange Ahnelse greb Baignolles Hjerte, da Portnersten, paa deres Banker, aabnede den mindre Dør for dem, og bød Drengen træde ind i hendes lille Celle, medens hun viste ham op ad den brede Trappe til Taleværelset, ved hvis Indgang en tjenende Lægsøster syntes at vente paa ham. Men neppe traadte han ind, før hans Knæ

svigtede: han saae Donna Toucha fremtræde bag Gitteret i Husets Novicedragt. Hendes Dine stode fulde af Taarer.

„Dyrebare Ven! sagde hun, idet hun rakte ham sin Haand mellem de forgyldte Gitterstænger: Hvorfor blegner De? De er formeget Mand til at være selvist. Blød dem hellere med mig, ønsk mig til Lykke, at mit forte, stormbevægede Liv saa hurtigt har fundet en vær: dig Havn. Hvad der søvtede for mine Dine som et fjernt Maal, har jeg hidtil fortiet. En uventet Lykke gjorde mig fri. Deres Komme, min Ven — Deres Stilling — Deres Hjerter! — Gud være lovet, jeg veed Dem frelst. Hvad jeg ellers har eiet i Verden, tilhører Dem, thi Dem tilhører fra nu af min Son. Selv behøver jeg Intet mere. Kunde jeg vel bedre vise Dem, hvor høit jeg agter og elsker den Mand, der først talte stille til mit Hjerter, inden endnu mægtigere Lidenstaber fastede mig i en Mands Arme, hvis Minde i mit Bryst kun endes med mit Liv, skøndt Lysten om hans Sjel havde vævet en plettende Taage, der kun gjennemtrængtes af Kjærlighedens Blik. — Ja, Baignolles, min Sjel elsker Dem! Kunde ellers mit Hjerter gandske hængive Dem, hvad der er mig dyrebare end mit Liv? Havde ellers min Tillid til Dem kunnet aabne mig disse Himmelsporte? Jeg har skriftet Alt for min Tante — alle mit Livs rystende Begivenheder — Alt, hvad der omhyllede mit Hjerter. Den fromme Kone billiger min Beslutning; hun har aabnet sit Hus, sine Moderarme for mig. Hils vor Son — ihvor stærkt end mit Hjerter er, jeg har dog ingen Kraft til at see ham igjen, med den Bevidsthed, at jeg maa see aldrig seer ham mere. Før ham til Frihedens Land, hvor den naturlige Følelse: ei at være født til Træl, ikke straffes

med Bøddelsværdet. Siig ham, at Lybighed mod Dem er min sidste Bøn til ham, og at min Velsignelse er uadskillelig fra hans Kjærlighed til Dem. Lever Begge vel! Mig kalder et nyt Liv. I det gamle havde jeg stillet mit Valg mellem to Brudgomme; Begge har jeg faaet. Den Første til Lidelse, Forsmædelse og Død — den Anden vinker det haardtprøvede Hjerte til Fred og Salighed! — —"

Hun talte endnu mere. En høiere Rødme, brændende som engang i hendes unge Kjærligheds pludselige Solglands, malte hendes Kinder; Straaler kastede hendes Blik. Det var den sidste, opblussende Begeistring.

Saa snart hun igjen var alene, bestormedes hendes Bryst af Skilsmisssens Smerte; men snart gjenbandt hendes Sjel Kraft til at nedkæmpe den?

Hvad Andet kunde Baignolles gjøre, end finde sig i det Uforanderlige? Ja, det lykkedes ham, at trøste sig selv, idet han trøstede den lille Cæsar. Lykken var ham huld. I Amerika vandt han et nyt Fædreland, en ny, udvortes Værelse — thi den indvortes havde han aldrig tabt.

L. Kruse.

De brogede Skoe.

(Efter mundtlig Meddelelse.)

Det var en varm Eftermiddag i Juli, da Heden paa mit Kammer gjorde mig det umuligt at læse eller skrive, at jeg fattede den Beslutning, tidligere end sædvanlig at vederqvæge mig i den nærliggende Eggestov. Kjed af den store Sværm, der opfyldte de meest befarne Veie — thi det var just en Helligdag — henvandrede jeg ad de mindre besøgte, eensomme Gange, indtil jeg uformodentlig kom til et stort Telt, der tjente adskillige Familier, just ikke alle af første Rang, til Forfriskningssted. Den meer og mere graanende Himmel og min af Barmen opvakte Trang til en Læstedrik, nødte mig til at gaae videre og bede om et Kruus Ol, som var det bedste jeg var istand til at erholde. Den usædvanlige Stilling, hvori jeg befandt mig, gjorde, at det forekom mig som om jeg var i en gandske ny Verden: de af Barmen og det stærke Ol ophidsede Mænds Spøg, saavel som deres Dameres ofte ret naive Svar, morede mig saa godt, at jeg neppe bemærkede, at Selskabet stedse blev mindre og mindre. De Tilbageblivende saae betænkkelige efter Veiret, jeg fulgte deres Exempel, men et Par store Regndraaber, der netop faldt lige paa min Næse, fremkaldte den Beslutning, endnu i nogen Tid, at blive hvor jeg var. Endelig brød Alle op, de undtagen, der havde besluttet at henjuble hele Nattens Rest, hvor de befandt sig saa vel. Jeg begav mig i al Mangelighed paa Veien, der var bleven temmelig tilsolet, med min Stok i Haanden, hvori jeg gjemte en lille Parapluy. Snart var jeg alene; thi Alle løb hurtigere end jeg, for at undgaae den endnu forventede Regn.

Jeg var imidlertid ikke ret længe overladt til mig selv; thi snart bemærkede jeg i nogen Graastand en lille Familie, bestaaende af Manden, der paa hver Arm bar et Barn, og et Fruentimmer, som jeg formodede hans Kone, der hoppede forsigtig bag efter ham. Ved allehaande kunstige Spring og Vendinger søgte hun nemlig at træffe de tørreste Steder paa Veien, imedens han ubekymret henvandrede gjennem det dybeste Morads. Det var saare naturligt, at hun ved denne Vandringsmaade kom længere og længere fra den ligefrem fremskridende Mand, og ligesaa begribeligt, at jeg først indhentede hende. Maaskee fordoblede jeg ogsaa mine sidste Skridt i dette Diemed; thi jeg bemærkede snart, at det Fruentimmer, der gik foran mig, havde en særdeles vakker Skabning, især tildrog sig de smaae veldannede Fødder, der omhyggelig stræbte at bevare et Par smukke lyserøde Skoe, min hele Opmærksomhed. Mit medlidende Hjerter besluttede strax at hjælpe den Bekymrede over de farligste Steder, naturligviis naar Forsiden svarede til de Formodninger Bagsiden havde vakt hos mig. Og min Forhaabning blev ikke skuffet; thi da jeg nærmede mig, lod hun de opløstede Klæder falde, blev staaende og saae sig om. Og et af de venligste Ansigter, jeg nogensinde har seet, smilede mig imøde. Vel vare de skønne blonde Løkker bragte i nogen Uorden, men endnu bølgede de sig i rigeste Fylde om den høie Pande, under hvilken et Par saare udtryksfulde mørkeblaae Øine, ved Rosmundens tæfkelige Smil, ligesom søgte at vinde nyt Liv. Den hoppende Bevægelse, maaskee ogsaa Undseelse over, at en Fremmed var kommen hende

saa nær, medens hun var beskæftiget alene med at flette sine Skoe for at tilsmøres, havde farvet hendes Kinder, som Sommermorgenens Purpur. En maa: skee upassende Spøg, der svævede mig paa Tungen, blev undselig holdt tilbage, og istedet for anden Til: tale udspændte jeg hurtig min Paraply — thi det begyndte igjen at regne — og holdt den over den ubekjendte Skjønne. Saaledes stode vi et Par Minuter tause ved Siden af hinanden. Fruentimmer satte sig imidlertid hurtigere end Mandfolk; derfor afbrød ogsaa min Dame først Tausgheden med de Ord: „Jeg er gandske undseelig, min Herre, over at lade mig see saaledes af Dem . . .“

„Det er gandske overskødigt! — svarede jeg temmelig dristig — Desuden er her en temmelig uundgaaelig Nødvendighed.“

„De mener vel mine Skoe! gjensvarte hun i en Klagerone: O Gud! de ere allerede ødelagte . . .“

„Harde Du dog taget de sorte paa, som jeg sagde!“ lød Mandens Stemme, der bar Børnene, fra Siden af — thi see sig om, kunde han ikke, saa dybt havde de omslyngende Smaaes Arme nedtrykt hans Hat.

„Ak, da var jeg vist et Par hundrede Skridt tilbage endnu — meente den Skjønne — det er jo et Par Courcerskøbler . . .“

„Maaskee til Deres smukke Fodder!“ tilfoiede jeg. Hun taug, men tog imod min tilbudne Arm, og vandrede nu rask fremad, beskyttet af Paraplyen saavel mod Regnen, som den sig mulig omvendende Mandes Forsterblik. Samtalen blev meer og mere underholdende, saa at vi Begge glemte at lægge Mærke til Veiens reneeste Pletter, indtil endelig et høit Skrig

af min Ledsagerinde og et gjentagen: „Havde Du dog taget de sorte paa!“ overbeviste mig om, at det var gandske forbi med de saa omhyggelig bevarede rødes Skjønhed. Jeg beklagede hendes Tab; men hun fattede sig snart og sagde: „Det gjør mig rigtignok ondt, thi de vare en Foræring . . .“

„Formodentlig af Deres forangaaende Mand?“ spurgte jeg stammende.

„Det er ikke min Mand, svarte hun rødmen-
de: men min Svoger, for hvem jeg holder Hums,
siden min Søsters Død. Han er en grundærlig
Mand, men temmelig branten. Han vandrer san-
delig ikke heller mellem Roser . . .“

„Nogle blomstre dog for ham. To bærer han
paa Armene, og een — vandrer ved min Side!“ vilde
jeg tilføjet, men kunde ikke; thi jo mere man føler,
desto mindre oplagt til Smiger er man.

„Ja, vedblev min smukke Ledsagerinde: hans
Børn ere skjønne som Roser og fromme som Guds
Engle. For deres Skyld bliver jeg ogsaa gjerne
hos min ikke just altid venlige Svoger. Jeg har
desuden lovet min døende Søster det, og hvad man
lover en Døende, maa man holde.“

„Havde Du dog taget de sorte paa! raabte Svo-
geren igjen: Men I Fruentimmer vil aldrig lade
Eder raade.“

„Hører Du?“ sagde Pigen. — „Ja, jeg hører
nok han skjender! svarte jeg: men . . .“

„Jeg har ham dog kjær!“ afbrød hun mig, til
min Forbauselse. Vi vare ved Indgangen til Byen.
Jeg bad om Tilladelse til at maatte ledsage hende
til hendes Bolig, og fik den, skjøndt ikke uden nogle

Indvendinger i Anledning af den Opsigt, det vilde gjøre, naar en saa fornem Cavaleer, som hun meente jeg var, ledsagede hende, der var kjendt af Alle i den lille Bye, hjem. Jeg gjorde den Bemærkning, at Paraphyen beskyttede os mod alle Nysgjerriges ondskefulde Blik, og gik med hende. Ved Døren greb jeg hendes Haand, og vovede et sagte Tryk; thi jeg var saa besynderlig vemodig ved Tanken om, at jeg maaskee for stedse skulde skilles fra min smukke Ube kjendte. Hun trykkede vel ikke min Haand igjen, men saae paa mig med et Blik, der syntes at sige: Sees vi ikke igjen? I dette Dieblif raabte den vrantne Svoger, der allerede var paa Trappen, at hun maatte hjælpe ham med Børnene. Hurtig løb hun sin Haand, og jeg saae vemodig hen til Døren.

Til Lykke blev jeg vaer, at et Bærelse i 3die Etage var tilleie for en eenlig Herre, og uagtet jeg var ret vel tilfreds med min hidtil havde Bolig, besluttede jeg, næste Morgen at besee samme.

Hvorledes jeg tilbragte Natten, vil Ingen spørge for hvem et saa behageligt Syn har vilst sig i hans 29de Aar. Jeg drømte vaagende, og saae i Drømme kun hende — vel i tusinde forskjellige Stillinger, men den ene skønnere end den anden. Kun det faa tale: „Jeg har ham dog kjær!“ blandede en Draabe af Bitterhed i mit Glædesbæger.

Allerede Klokken sex den følgende Morgen var jeg oppe, for itide at besee min tilkommende Bopæl; men til Lykke erindrede jeg, at det vilde være alt for paafaldende, om jeg indfandt mig saa tidlig i denne Anledning, og jeg opsatte altsaa mit Besøg til Klokken ni. Men neppe lod den niende Times sidste Slag fra det nærliggende Kirkeur, førend jeg alle-

rede besteg den høie Trappe, der førte op til Husets tredie Etage. I det jeg gik forbi den anden, saae jeg i en Vindues-Udbygning de i Gaar saa trygtelig medtagne røde Skoe, der virkelig nu vare mere brogede end røde, udsatte for at tørres.

I Diebliffet vakte en Tanke hos mig, som beskæftigede mig udelukkende, medens jeg besaae Bærelset oven over, og som jeg udførte, idet jeg gik ned. Jeg greb nemlig i Forbigaaende de beskadigede Skoe, og gjemte dem i min Lomme, i den Hensigt, den følgende Morgen, da jeg havde lovet at erklære, om jeg vilde leie det ledige Bærelse, at sætte et Par nye istedet for dem. Jeg bestilte samme diebliffelig hos den dueligste Skomager jeg kjendte, og paalagde ham, at have dem færdige til Afhentning Klokken elleve den følgende Dag; idet jeg, for at fremskynde hans Virksomhed, forstyrede ham, at hans Formodning, at det var Brudestoe, ikke var urigtig.

Hele Dagen gjenslød Skomagerens Ytring om Skoenes Bestemmelse for mine Dren. Jeg fastede mig paa min Sopha og tænkte: Forsynet leder os jo dog saa ofte til vor Lykke ad Veie, der synes besynderlige; hvorfor skulde det ikke ogsaa kunne benytte disse, engang saa smukke, men nu ødelagte Skoe, som et Værktøi til min Lykke? Saaledes fik jeg da Ende paa en Dag, der forekom mig usigelig lang, da det i Tusmørket bankede paa min Dør. Paa min Indbydelse indtraadte en høj mager Person, som jeg, efter Klædedragten at dømme, holdt for en Haandværksmand eller noget Lignende. Jeg sprang op af Sophaen, og gik ham imøde med det temmeligt uvenlige Spørgsmaal: „Hvad vil han?“ Stam-mende bad den lange Figur om Forladelse, og meente

han maatte være gaaet feil. „Hvorfor det? spurgte jeg venligere: Hvad vil De da egentlig?“

„Har De ikke i Morges, spurgte han: i Voldsgaden No. 10 beseet det Bærelse, der er tilleie?“

„Jo! svarte jeg: Men hvad kommer det Ham ved?“

„Mig just ikke! svarte han, endnu mere forlegen: men Jomfru Neitz, som boer der hos sin Svoger, Bogholder Blum, har imorges mistet et Par lyse: røde Skoe — og da der, efter Bertens Sigende, paa den Tid Ingen har været i Huset uden De, saa . . .“

Det var min Lykke, at det allerede var halv mørkt; den Fremmede vilde ellers let have bemærket min Skamfuldhed. Da jeg imidlertid var mig min gode Hensigt bevidst, sankede jeg alt mit Mod sammen og afbrød ham i en alvorlig Tone: „Saa skal jeg vel have stjaalet dem? Betænk, hvad Han siger, min Ven!“

„Det har jeg jo ikke sagt! vedblev den Fremmede mere fattet: Jeg tænkte kun, De maaskee vilde have en Spøg dermed . . .“

„Hvorledes det?“ spurgte jeg atter temmelig uvenlig.

„De fulgte jo i Gaar Jomfruen hjem, og . . .“

„Og om jeg havde gjort det, hvad kommer det Ham ved? Hvem er Han?“

„Jeg er . . . jeg . . . svarte han stammende, men dog temmelig vred . . . jeg har foræret Jomfruen Skoene . . . hun har dandsset med mig i den blaa Buf; jeg har ogsaa fulgt hende hjem; hun har været venlig imod mig . . . jeg er en velhavende Mester, og kan ret godt ernære . . .“

„Men Pigen elsker ham ikke . . .“

„Ikke? spurgte han i en meget langsom Tone: Det tænkte jeg dog, siden hun tog imod Skoene. Men hvoraf veed De det?“

„Hun har selv sagt det! svarede jeg dristig: Hun elsker sin Svoger, Bogholderen.“

Hvad siger De? raabte han: Det maa jeg nærmere undersøge!“ Og med et kort Adieu var han ude af Døren.

Jeg var allerede nær ved at fortryde mit taalelige Indfald, og igjen at afbestille de nye Skoe, der maaskee ogsaa vilde komme til at gjøre Lykke i den blaa Buk; men jeg betænkte, at de vist allerede vare i Arbeide, og at jeg jo gjerne i Morgen kunde sætte de Gamle paa deres Plads igjen, om jeg vilde.

Jeg fandt de bestilte Skoe færdige Kl. 11 den følgende Formiddag, og efterat have betalt mere end det dobbelte af hvad de vare værd, iilte jeg til Boldsgaden med dem. Næppe var den anden Trappe af det mig allerede vel bekendte Huus bestegen, førend min smukke Ubekjendte traadte ud af Salsdøren, iført en simpel, men saare vakker huuslig Dragt, med et stort Fad i den ene og en Gaffel i den anden Haand. Vi vare Begge overraskede. Hun blev staaende, jeg ligeledes. Efter en stum, men udtrykksfuld Pause, spurgte jeg: „Hvorledes befinder De Dem efter den fugtige Spadseregang?“ — „Meget vel! svarte hun: Jeg beklager kun, at De for min Skyld havde en saa ubehagelig Gang.“

„Ubehagelig! afbrød jeg hende: Aldrig har nogen Gang været mig behageligere!“ — Hun rødmede. „Men, tænk engang, vedblev hun i al Ufskyldighed; de Skoe, for hvilke det gjorde Dem saa ondt, ere i Gaar frakomne mig. Jeg begriber ikke hvem der...“

„De ere gjenfundne!“ svarte jeg, og rakte hende min lille Pafke. Hun var nær ved at lade Fadet falde af Forundring, men traadte hurtigt ind i det tilstødende Kjøkken, satte Fadet paa Bordet, og aabnede Paffen. Ingen Vensel er istand til at udtrykke den skønne Blanding af Forundring og Glæde, Udsælske og Forlegenhed, der i Dieblirket gjorde det allerede tilforn smukke Ansigt endnu smukkere. Jeg blev virkelig selv ganske underlig tilmode, da hun omsider udbroød: „Min Herre! Hvorfor viser De mig en saadan Opmærksomhed? De kjender mig jo slet ikke, De veed jo ikke, om jeg fortjener den!“

„Det veed jeg! svarede jeg: De har ved Deres simple Fortælling om Deres Stilling i Gaar, ladet mig kaste et Blik ind i det dybeste af Deres Hjerte. Jeg kjender Dem af Deres ukunstlede Skiltring alene bedre end flere Aars Omgang var istand til at lære mig at kjende Dem. Den der i Deres Alder, blot for at holde et en elsket Afsked gjort Løfte, er istand til“

... Jeg beder Dem, min Herre, hold dog op! afbrød hun mig rødmenende, med en Taare i Øiet: Der kunde let Noget ...“

„Tante Jette! Din Kanariesugl er fløjet ud af Buret!“ raabte i dette Dieblirk en elskværdig Dreng, som kom løbende, og virkelig var allerede Fuglen, gennem den aabne Kammerdør, fløjet hen paa Rækværket ved Trappen. Den sad tæt ved mig. Jeg var saa heldig at gribe den. „Herligt! raabte den Lille: Men sæt den endelig strax igjen ind i Buret!“ — Med disse Ord trak han mig ind med i Kammeret. Pigen fulgte efter; jeg gjorde, hvad han bad

om. „Hjertelig Tak, kjære Herre! stammede hun . . .
 Alt! jeg veed ikke engang Deres Navn endnu.“

„Jeg hedder Walter!“ svarte jeg, og saae mig om i det lille Kammer. Overalt bemærkede jeg Reenlighed og Orden, uagtet Spor af en indskrænket Formue — Armod kunde man ikke just kalde det — vare umiskjendelige.

„Det gjør mig ondt, vedblev Pigen: at Alt ikke er saa ordentligt, som det burde være; men min Svoger er gaaet sildig ud idag, og saalænge han er hjemme, faaer jeg ikke Lov til at oprykke som jeg vil. Middagsmaden kalder mig nu til Kjøkkenet, og desuden er lille Therese bleven syg — Barnet laae i Sideværelset — og vi har ingen Pige. De maa tilgive, at jeg underholder en Fremmed med Fortællinger, der dog slet ikke kunne interessere ham; men“

Hun vidste ikke, hvormeget ethvert Ord interesserede mig. Drengen, som stod ved Siden af, saae tillidsfuld paa mig og sagde: „Tænk engang! Hele Natten har Tante siddet og skrevet for Fader; jeg saae hende, hver Gang jeg vaagnede, i fuldt Arbeide . . . Og det gjør hun ofte!“

Tanten holdt hastig Haanden for den veltalende Drengs Mund, og rakte ham nogle Kirsebær, som stode paa Bordet. Jeg sølte at det var upassende at blive længere, tog Afsked og gik. Men paa Trappen spurgte jeg min medfølgende Skjønne: om jeg torde komme igjen? —

„Ja gjerne! svarte Drengen: Kom De kun! Fader vil gjerne engang imellem tale med Fremmede. Her kommer aldrig Nogen til os, uden den kjedsomselige Skræder.“

Strædderen rev mig ud af mine søde Drømme. Jeg tilraabte Jette mit Lev vel! som hun besvarte med et stumt, og dog meget betydende Blik, og ilte derfra.

Fjorten Dage efter beboede jeg allerede det omtalte Værelse i Husets tredje Etage. Jeg vidste nu, at Bogholder Blum beklædte en Post, der gav ham et saare tarveligt Udbytte, men Overflodighed af Arbejde. Han var ikke saa lykkelig at kunne tage sig de mødende Ubehageligheder let, og folte med den tiltagende Alder det Nag, der trykkede ham, meer og mere. Selv de lyse Nieblkke, hans Skiebne tildeelte ham, nød han kun halvt. At denne havde tilsendt ham en venlig Engel i Henriettes Skikkelse, paa Skjonnede han ikke engang som han burde, og dog vedblev hun med utrættet Taalmodighed, at udbrede Betsignelse over ham og hans Børn. Ved hendes Sparksomhed og Flid blev ikke alene hans smaae Indkomster fordoblede, men hendes fortræffelige Hjerter vidste endog at give meget, som hun maatte savne, Skin af at dette Savn var hende fuldkommen ligegyldigt. Hun var en Datter af Forældre, der engang havde været velhavende, og havde tidlig faaet en særdeles god Opdragelse; men ved den Fattigdom, der ramte hendes Forældre, og deres kort efter paafulgte Død, var denne bleven standsat, og hun, tilligemed den ældre Søster, udsat for ufortjent Rød og Ringagt. Hun bar sin Skiebne med Hengivenhed i Forsynets Villie; thi hendes Hjerter var allerede tidlig bleven aabnet for Religionens høie Glæder. Vel aabnede hendes Skjønhed hende mangan en glimrende Udsigt, der sikkerligen vilde skuffet en mindre forstandig Pige end Henriette; men Uskyldighedens

Engel forlod hende ikke; og hun vilde hellere være fattig og from, end i yppig Glimmer at maatte foragte sig selv. Troligen deelte hun derfor alle Huusvæsenets Byrder med den ældre, men meget sygelige Søster, og bar dem tilsidst allene for hende. Børnene vare hende hengivne, som om hun var deres Moder; imedens den næsten altid vrantne Svoger med uophørlig Dadel gjengjeldte, hvad der fortjente hans hele Beundring og varmeste Tak.

Saa behagelige end de Erfaringer jeg daglig gjorde, vare mig med Hensyn til Henriette, saa ubehagelig var mig derimod den oftere omtalte Skræder — ikke blot, fordi han vovede at stræbe efter saa høi en Priis, men fordi han virkelig var en saare modbydelig Person. Uhyre stolt af sin Kunst — og han var virkelig en duelig Arbejder — ringeagtede han Enhver, der i denne stod tilbage for ham, altsaa ogsaa sin Slægtning, Bogholder Blum, hvem han undertiden laante et Par Rigsdaler, og ved at betale de forfaldne Regninger, stundom gav et Par Dages længere Credit end hans øvrige Kunder. Han havde været i nogle fremmede Lande, og vidste med megen Vidtløftighed at fortælle om sin udenlandske Reise, ikke heller var han lidt stolt af det Mod — eller rettere den Uforskommenhed — med hvilken han pleiede at træde frem for Enhver. Han havde virkelig engang dandsset med Henriette i den blaa Buf, og foræret hende de forulykkede Skoe; men det første havde hun maattet gjøre, for at søie sin Svoger, og Gaven havde hun allene modtaget, for ikke at skade denne, ved at fornærme den stolte Giver. Skræderen troede imidlertid af Modtagelsen at have Ret til at slutte, at hun havde Godhed for ham, og

ovede denne Ret saa ofte og saa plump, at Henrik ette omsider ikke kunde andet, end forsikre ham om det Modsatte. Men uagtet han blev hvøilig opbragt over den stakkels Tøsse, der ikke bedre vidste at paa: skjønne de glimrende Udsigter, han aabnede hende, vedblev han med den uraaleligste Ekinsyge at lure paa ethvert af hendes Skridt. Dette var Aarsagen, hvorfor han strax erfarede mit Besøg hos hende. Ved min Yttring, at den smukke Svigerinde elskede sin Svoger, havde jeg kun vundet, at han deelte sin Opmærksomhed, og at hans Ekinsyge voksede.

Kjed af hans oftere gjentagne Besøg hos den Pige, jeg med hver Dag fandt elskværdigere, besluttede jeg at gjøre en Ende paa disse ubehagelige Forstyrrelser i en Underholdning, der stedse blev mig kjærere, jo længere jeg fortsatte den. Jeg lod min langbenede Medbeiler indbyde, den følgende Søndag Morgen Kl. 10, at møde ved Udgangen af en i Nærheden af Byen værende Skov.

Han kom, og var, uagtet den truende Regn, iført en fin kaneelbruun Kjole, hvid Vest og grønne Kasimirs Beentklæder, som om han allerede ved Synet af sin Pynt vilde sonderknuse den Stymper, han ansaae mig i min simple Frakke for. Han satte Næsen saa høit i Beiret, at han flere Gange var nær ved at snuble over de Træstubbe, hans Høihed ikke bemærkede, og nærmede sig mig med stolte Skridt. Smilende gik jeg ham imøde, med den ene Haand i Brysflommen paa min Overkjole, og den anden i Sidelommen.

„Hvad ønsker De, min Herre!“ tilraabte han mig, da vi nærmede os hinanden.

„Det skal De strax erfare! Kan De skyde?“

„Skyde! gjentog han stammende, og blegnede ikke umærkelig: Hvad mener Du dermed?“

„Hvad Ordet udtrykker! Skyde! Skyde Noget ihjel!“

„Gud bevares! læspede han: Skudt har jeg vel, men kun ved de aarlige Fugleskydninger, thi frastilige Forlystelser kan en Borger ikke vel undslaae sig, som“

„Om Forlystelser, afbrød jeg ham: er her ikke Talen, men om et Skud paa Liv og Død. De gjør Fordringer paa Gensidig Ret — jeg ikke mindre; og da nu her tillands to Mænd ikke har een Rone, maa De vlieblikkelig skydes med mig, om hvem af os hun skal tilhøre“

Med disse Ord fremdrog jeg Lommepistolerne, der kun vare ladte med løst Krudt.

„De er et Menneske, der har seet Dem om i Verden! vedblev jeg: Derfor beviser jeg Dem den Ret at skydes med Dem.“ Jeg søgte at paanøde ham den ene Pistol, men ved Synet af det ham saa frygtelige Mordinstrument tabte den gode Skræk der den sidste Rest af Fatning.“

„Kjæreste Herre! udbød han: Jeg vil finde mig i Alt, naar jeg blot kan opfylde Deres høie Ønske. Det er mig ikke saameget om at gjøre at faae Pigen. Jeg vilde gjøre hende lykkelig; men naar De vil det, behøves det jo ikke, og jeg er ogsaa dermed tilfreds.“

„Naa, saa sværg da, at De fra dette Dieblif af, vil skaaane Pigen for enhver Paatrængenhed, at De vil undertrykke ethvert Haab om at tiltvinge Dem

hendes Haand — thi kun tvungen giver hun Dem den — Sværg det ved Skovens Dryader!”

„Ja! raabte han: ved alle de Dyresteege, der fra den kunne hentes, sværger jeg det.” Han tænkte formodentlig paa de mange skønne Daadyr, der var omkring ham, og troede, det var ved dem jeg opfordrede ham at sværge; men i det samme tog han, som man siger, tilbeens af alle Kræfter. „Holdt!” raabte jeg efter ham, idet jeg affjød Pistolen i Lufsten. Han sank til Jorden, men blev hængende med de pyntelige Beenklæder ved en Bust, der ynkkelig sonderrev det ene Knæes grønne Bedækning. Smilende bandt jeg ham mit Lommertørklæde omkring det beskadigede Sted, og sagde: „Nu troer Enhver De virkelig er bleven skudt. Jeg skal Intet sige; men det samme fordrer jeg af Dem, ellers . . .” Han lagde Haanden for Munden, rev sig løs, og borte var han. Saare vel tilmode vandrede jeg i skylende Regn hjem, overbevist om, at jeg af Messeren intet mere havde at frygte med Hensyn til Henriette.

Flere Uger svandt for mig i uforstyrret Nydelse af mine Huusfællers venlige Omgang. Fandt jeg end stundom min Modstander i deres stille Kreds, saa var han dog meget ordknapp, og glemte han undertiden sig selv, behøvede jeg blot at spørge: „Faldt der ikke et Skud?” og — jeg kunde vilse ham om Fingeren. Henriettes sjeldne Vnde i Forening med den Hjertens Godhed, der ved Siden af en af Naturen rigeligen begavet, ikke udannet Aand, stedse skønnere og elskeligere udfoldede sig, gjorde med hver kommende Dag et dybere Indtryk paa mig. Ofte

bemærkede jeg, at hendes Dine med sørmerst Indderlighed vare heftede paa mig, naar jeg, uden at forstaae et Ord deraf, underholdt mig med hendes Svoger om hans Yndlingsstudium, Bogstavregning. Tilstalte jeg hende, da slog hun pludselig rødmende sit Blik til Jorden, som om hun frygtede at have forraadt sig. Bogholderen selv syntes at føle Opmuntring ved min Omgang, og jeg tørde saaledes fra alle Sider haabe, at min Bøn om Pigen vilde blive vel optagen, naar jeg kun havde havt Mod til at yttre den. Men dette svandt stedse igjen, naar jeg blev vaer, hvorofte Henriette, efter at have kastedet et vemodigt Blik paa Børnene, undseelig saae paa mig, som om hun vilde sige: Skil mig ikke fra disse Forladte! —

Endelig nærmede den skønne Fest sig, der kaster sit qvægende Glimt over de mørke Winterdage og oplyser Jordlivets Nat med Himmelens Glands. Jeg havde allerede for længe siden indkjøbt større og mindre Foræringer til mine kjære Naboer, for ogsaa for dem at blive et Fredens og Glædens Bud, og ønskede kun endnu at erfare, paa hvilken Tid Gaverne fra Kristusbarnet skulde fremsættes for de kjære Emaae. Jeg gik i denne Hensigt ned til Henriette, førend det endnu var begyndt at mørknes, bankede sagte paa Døren, og indtraadte, uden at oppebie Svar, i Kammeret. Den skønne Pige, dobbelt yn dig i den simple Dagligstole, stod paa et Bord ved Vinduet, isærd med at ophænge Gardiner. Et uvilkaarligt Skrig undslap hende, da hun saae mig; hun lod Gardinet falde, og vilde stige ned paa den ved Bordet staaende Stol. Men det lange Gardin havde slynget sig om hendes Fodder, og hun tabte

Egebægten. Jeg sprang til og greb den Elskelige i mine Arme. Fast trykte jeg hende til mit Bryst, huldt rødrende saae hun op til mig, og vore Sjele mødtes i et Kys, fuldt af navnløs Fryd. I dette Dieblif indtraadte Bogholderen, der, for at ordne Gaverne til Børnene, tidligere end sædvanlig havde løstrevet sig fra sine Forretninger.

„Min Gud, hvad seer jeg?“ raabte han forbauset, og vidste ikke, om han skulde vredes eller glæde sig.

„Min Brud! svarte jeg: Thi det er Henriette fra dette Dieblif af, om jeg ellers forstaaer at tolke det Sprog Hjertet taler, naar ingen Tone er istand til at fatte, hvad det føler.“

Smilende gennem Taarer stod den hulde Pige ved min Side. Hvilken salig Juleaften tilbragte vi! For at berøve vor Fryd hver en bitter Blandsing ved Synet af de ved Henriettes Bortgang forladte Smaae, meddeelte Bogholderen, efter en kort Betænkning os, at ogsaa han havde en Brud, og just i Aften vilde overrasket os med denne Tidende. Det var Henriettes bedste Veninde, som den Afdøde allerede oftere spøgende havde bestemt hendes Mand til anden Kone; en Pige, vel ikke saa skøn, men ligesaa god og ædel som min Elskede. Destomere maatte det glæde mig at kunne melde Bogholderen, at han, paa min Ubefaling kunde være vis paa den ved Raadstuen vakante Bogholderstjeneste.

*

*

*

Medens jeg skriver dette, staaer min Kone med lille Therese paa Armen bag ved mig, og seer mig

smilende over Skulderen. Jeg viser hende denne Fortællings Overskrift. „Naa, sagde hun: hvor consequente I Mænd dog ere. I dable os, naar vi fortælle vore Veninder vidt og bredt om vore huuslige Sysler, og I undsee Eder ikke ved at foresladre den hele Verden, som kan læse, Eders.“

„Lad det kun være saa, kjære Henriette! svarer jeg: Naar huuslige Scener vorde trykte, behøver kun Den at læse dem, som ikke kjedes derved; men ved en mundtlig Fortælling maa man holde ud, enten man har Lyst dertil eller ikke — ellers er man uhyøflig.“

„Naa, saa gjør hvad Du vil!“ sagde hun, slog mig venlig paa Skulderen, og gik.

Müchler.

Paul Marron.

En Kriminalhistorie fra den sidste Halvdeel af
forrige Aarhundrede.

„3 Dag er det dog en sand Ulykkesdag! sagde den gamle Marron til sin Kone: Først skjar jeg mig i Fingeren, og derpaa bryder jeg mit bedste Hoppesjorn paa en tor Green.“ — „Lad det være Dig en Advarsel ikke at gaae til Kjobstaden i Dag!“ svarte hans bekymrede Kone. — „Du veed, gjen- svarte Manden: at det er i Dag den sidste Auction paa Blomsterzviabler i Toulouse, og kommer jeg ikke derhen, saa maa jeg staae til Skamme den hele lange Vinter for mit Herfskab. Grevinden har hvert Aar de første Tacetter udprungne, og alle de andre Urtegaardsmænd ere derfor misundelige paa min Kunst. Hvis hun ikke kan fremvise saa smukke Blomster i dette Aar paa sin Navnedag, saa kan hun jo troe, at jeg er bleven ligegyldig. Desuden har hun befalet mig, at kjøbe Zviblerne i Dag, og hvor min Bestilling driver mig hen, der gaaer jeg!“ — Mens den livfulde Gamle talte saalunde, havde han taget sin Søndagskjole paa. „Du kommer dog igjen forend Aften?“ spurgte Konen. — „Med Guds Hjelp, ja! Skulde jeg derimod blive opholdt imod Formodning, saa maa Pjerre vande Alting godt. Lev vel, Mar got, og qvæl Dig ikke med Griller!“ — Med glad Sind gik Marron til Toulouse. Det var en smuk Septembormorgen. Solstraalerne spillede i de store Dugdraaber, der funkede paa de hentørrede Græsstraar. En Gjens-

dei ledte ham over en blomsterrig Eng, paa hvilken muntre Børn legede. Dette frydede Oldingen, og han tænkte paa sin egen Bestjæftigelse. Fordybet i Tankerne betraadte han en løsnat Fiel, der laae over en Markgrøft. Han gled og faldt, vel uden at tage nogen Skade, men mærkede dog, da han havde gaaet en Strækning, at han maatte have fortraadt sin ene Fod. En Jæger, som mødte ham, hilste ham venlig med de Ord: „Gangen bliver Eder tung, Gamle! Hold Eder paa Landeveien; Posten fra Avignon kommer paa denne Tid der, og Drengen tager Jer nok med, naar I giver ham et godt Ord. Hvis ikke, saa tryk ham denne Løvdaler i Haanden!“ — „Min Herre! sagde Marron: De er meget deeltagende; men Posten tør ikke optage nogen Fremmed, siden Gaillards Røverbande har ladet sig see her.“ — „Jeg mener dog, at Enhver kan see ved første Diekast, at I ikke ligner nogen Røver!“ gjensvarte Jægeren. — „Mangen Spidsbub seer ligesaa ærlig ud som De og jeg, derfor er man ofte mistroisk, selv mod den braveste Mand. Men det er ligemeget; de gamle Been ville vel bære mig videre, og jeg kommer tidsnok til Auktionen.“

Samtalen var nu indledt. Marron fortalte, at han tjente som Kunstgartner paa Slottet hos Greve d'Allinval, to Mile fra Toulouse. „Er Greven ikke Oberst ved Dragonregimentet?“ spurgte Jægeren. — „Gandske rigtig! Han er netop nu fraværende med sin Eskadron, for at gjøre Jagt paa Gaillards Dævelsengel. O, vi ville nok faae ham!“ — „Mener I?“ — „Parlamentet skal have

udsat en Priis af 4000 Livres paa hans Hoved." — "J havde Lust til at fortjene Pengene — ikke sandt?" — "Jeg onsker ikke de Blodpenge; de vil de ikke bringe mine Børn Belsignelse. Men det maa glæde Enhver, naar Røverkapitainen, der bringer saa megen Vengstelse her i Landet, bliver fanget. Jeg har i Særdeleshed Marsag til at onske det af Hjertet." — "Har da Gaillard gjort Eder saa meget Ondt?" — "Een af os to ere nok sikke for ham. Han røver kun fra de Rige. Men den gode gamle Grevinde er gandske ude af sig selv af Frygt. Siden hendes Hr. Søn forlod Slottet, kommer ingen Søn i hendes Dine. Hver Aften knæler hun og bliver anfaldet af frygtelig Krampe. Hvis J saae det, Herre, saa vilde sandelig Eftersretningen om Gaillards Dod være Eder velkommen." — "J synes at elske Eders Herskab ret høit?" — "Hvis jeg ikke gjorde det, saa var jeg jo flattere end Gaillard. J sjorten Mar har Grevinden været sine Undergivnes Beskytterinde. Da hendes Hr. Gemal levede, gik det mellemstunder haardt til her paa Godsset; han var en streng Hr. Marschal de Camp. Men hun traadte allestider imellem som en god Engel. Derfor frygter Enhver for Røverens Hævn, fordi hendes Søn er draget ud imod ham. Paa en Tid af otte Dage har han afbrændt tre Slotte her i Egnen, og man maa vel nok frygte. Han skal være rovgjerrig og grusom." — "Tro mig, mangan Røver har mere Samvittighed end en Parlamentsherre. Havde J vel Mod til, hvis J erholdt et Sikkerhedskort af Gaillard for Eders Herskab, at bringe det til Hr. Obersten?" — "Herre, J driver Spøg med mig. Hvoledes var det mig

muligt, uden at risikere Livet, at hente et slikt Dokument midt ud af Høvedet?" — „Som J selv siger, har J med Eders Fattigdom jo Intet at frygte af Gaillard, hvis J opsøgte ham, men desto mere af Ketsfærdigheden." — „Nei, derked er der Intet at gøre. Ethvert Barn begriber, at jeg har intet at gøre med det sataniske Djævelspat." — „Ja rigtig, men J kender ikke Justitsens Viltsdom? Hvis Gaillard mødte os her i Bussene og gav Eder et slikt Sikkerhedskort, saa vilde det udlække en slem Mistanke mod Jer, der maaskee inden Aften bragte Jer i Fængsel og strax derpaa paa Galeierne." — „Herre! Hvad siger J? En ærlig Ddning paa tredsindstyve Aar paa Galeierne — det er dog gandske umuligt hos vores fortræffelige Justits!" — „J priser den, som saa mange Andre, indtil J lærer at kende den. — Velan, det glæder mig, at J tør bestaae Doveskyttet af Kjærlighed til Eders Herskab. Vores Veie adskilles her, giv agt og vær flog. Hvis der skeer noget paa Eders Slot, saa raab blot: „Mod os, J Djævelsbørn!" da vilde Røverne strax drage bort igjen." — „O Himmel! J er ingen Røver, J er Gaillard selv?" — „Det kan være Eder ligegyldig. Her er et Kort med hans Underskrift; men det er af Bigtighed, at Hr. d'Allinval erholder det saasnart muligt. Gaillard er ingen almindelig Røver, og har ogsaa begravet en Moder. Greven maa gøre sin Pligt, men den Gamle bør beroliges."

Bestyrtset faldt Marron ned for den Fremmedes Fodder, der med den ene Haand drog en Pistol op af Lommen og med den Anden rakte ham Røret. „Lor jeg tro Eders Ord? raabte Gartneren:

Hvis J har talt Sandhed, saa tilgifs Gud alle Eders Forbrydelser, til Belønning fordi J røres ved en Moders Angest. Jeg skal besøge Kortet inden Aften." — „Ikke sandt, nu fatter J allerede en bedre Mening om den berygtede Gaillard? Nu maa J ile for at naae Postvognen; modtag denne Carolinedaler for Eders Forretning, og hvis J i Dag dritter Kongens Sundhed, saa tænk ogsaa paa den Mand, der giver Eders Herstab mere Sikkerhed for Liv og Gods, end Kongens Parlament og hans Dragoner!" — Med disse Ord forsvandt Jægeren mellem Bussene.

Forbauset og urolig blev den Gamle tilbage, neppe istand til at fortsætte sin Vej. Men jo mere han tænkte paa det Skete, desto usandsynligere forekom det ham, at Gaillard eller En af hans Medskyldige kunde have den Dristighed at tale saaledes ved høilys Dag. Sandsynligere forekom det ham, at en ung Herre af Nabolavet havde gjort det, for at have en Spøg med Grev d'Allinval. Idet han endnu tænkte herpaa, fik han Postvognen at see. Postillonen vilde ikke medtage ham. Forjæves viste han ham Pengene, men denne dreiede af med en drøi Fed, og truede med Pistolen. Da færgede den Gamles Provencalerblod, og ærgerlig anstrængte han nu alle Kræfter for at naae Byen.

Markedsdagen havde forsamlet endeel af de omliggende Landsbyers Indvaanere; især vare Forstædernes Vertshuse besatte. I et af disse hviilte Marron henimod Aften, efter at han havde endt sit Vrinde, og spiste. Med en Ben og Laugsbroder, som sadde ved Bordet, tomte han nogle Flasker Vin. Under Samtalens Løb viste han Denne

en Høbekniv af en ny Opfindelse, som han den samme Dag havde købt af en berømt Knivsmed. Knivens paafaldende Form, som Enhver af de Nærværende roste eller dablede efter sin Anskuelse, foranledigede at flere af Gæsterne besaae den nøie og at den gik gjennem flere Hænder. Iblandt den Mængde Ind- og Udgaende var ogsaa Postillon, som om Morgenen havde nægtet at optage Marron. Næppe saa den gamle Gartner ham, forend Breden atter opluede i hans Bryst. Hefsig bebreidede han det unge Menneske hans Gjerning, og fandt sig især fornærmet derved, at Denne havde truet ham med Pidsken. „Det var Din Lykke, Du unge Laps, raabte han: at jeg ikke havde denne Kniv hos mig i Morges, thi det vilde sandelig ikke have gaaet saa ustraffet hen. Du skal vide, nærvise Knegt, at en gammel Mand lader sig ikke behandle som en Hund!“ — Postillon undskyldte sig med sin Pligt, da det var ham forbudet under Straf at optage nogen Fremmed paa sin Vogn. „Men for at I ikke skal tro, at det er skeet af Uvillie, saa lad os tomme en Glaske Viin sammen, som jeg betaler. Jeg maa snart afsted igjen, thi længer end en halv Time tør jeg ikke blive.“ — Marron rakte ham Haanden, og de drak lystig. De beseglede Freden saa kraftig, at de Begge bleve noget berusede. Postillon fortalte nu, at det var ham slet ikke behageligt, at kjøre ene om Aftenen, da der sandsynlig var Penge og Sager af Værdi i Postskæffen. Man vilde vel medgive ham et Par Dragoner, men de kom først til ham uden for Byen. Berten, der var en gammel Ven af Marron, spurgte nu Denne, om han vilde hjem endnu i Aften til Allinval, hvilket Marron bejaede, og lagde

til, at en udelig Mand og en fattig Dævel som han, gik sikker gennem en heel Skare af Robere. — „Det er Skade, sagde Postillonnen: at jeg maa gjøre en Omvei til Billefranche, for at afgive et Brev til Obersten for Dragonerne, som Præsidenten ønsker at tilstille ham endnu i denne Nat.“ — Nu erindrede Marron sig sit Erinde til Greven, og greb Leiligheden for at udrette det. Strax tilbød han sig, at reise med til Billefranche, naar Postillonnen vilde love at befordre ham den næste Morgen til Allinval. Denne lovede det, og det blev nu aftalt i alle Gæsternes Nærværelse, at Marron skulde vente paa ham udenfor Byens Port. Efter en halv Times Forløb gik Marron, efter at han rolig og ubekymret havde underholdt sig med Verten og Gæsterne, og betalt sin Skyld.

Den følgende Morgen blev hele Toulouse skrækket derved, at Posten var plyndret og Postillonnen røvet. Dennes Legeme havde nogle Dragoner fundet to Mile fra Byen tæt ved Billefranche, med sønderstaaret Strubbe og flere betydelige Saar, i en Grøft. Hesten var løbet derfra med den tomme Karre, og var grebet af Bønderne i Landsbyen Catanat. Med denne Efterretning blev Kriminalretten tillige overgivet to Gjenstande, der kunde lede til Gjerningsmandens Opdagelse. Ved Siden af den Dræbte havde ligget en ny Hæbekniv af en usædvanlig Form, og i selve Postkarren var fundet skjult i Straa et med Blod plettet Lommertørklæde, mærket med Bogstaverne P. M., og paa hvilket saaes Mærket af, at blodige Fingre vare viftede af paa det. — Det Rygte, at Postillonnen var dræbt af Gaillards Bande, var næsten gjendreven ved disse Omstændigheder. Samtalen Aftenen forud i Vertshuset mellem de mange Nærværende, og Kniven som Marron havde

viist dem, udbredte overalt den Mistanke, at han var Morderen. Oldingen var kommen nogle Timer før end Dagens Frembrud til Allinval. Munter og sorgløs havde han fortalt om Middagen sin Kone og Børn enhver Omstændighed paa Reisen; kun havde han tiet om Samtalen med den fremmede Jæger og om Farten til Villerfranche. Han havde strax ladet sig melde hos Grevinden med Bøn om at vorde hørt i et vigtigt Anliggende jo før jo heller. Derpaa havde han mynstret sine Frugtspallier, og lagt Blomster paa en Kurv med Druer og Ferskener, som han havde isinde at give Grevinden. I samme Dieblis traadte en Officeer ind i Haven med en Kommando. Mar:ron gik ham høflig imøde, og spurgte, om han ønskede Qvarteer her med sine Folk, og viste ikke den mindste Uro. Selv da man forkyndte ham og hans hele Familie Arrest, tabte han ikke Fatningen, men beroligede meget mere Sine. Officieren lod sig berøge ved hans Rolighed og Følgagtighed til at lade ham ulænket føre til Toulouse. Derpaa bleve de strengeste Undersøgelser foretagne i Marrons Bolig, og alle hans Papirer og andre mistænkelige Sager medtagne.

Udenfor Byens Port strømmede en Mængde Nysgjerrige til for at see de Fangne. Had og Afsky læstes i Alles Ansigter; Mange skjældte høit, og Bagten havde stor Umage med at forhindre Mis:handling. Enhver troede at være overbevist om, at Marron var Gjerningsmanden til Mordet.

Efter at den Anklagede havde bestemt og udførlig aflagt Beretning om alle hans Forhold, bleve de sædvanlige inquisitoriske Spørgsmaal givne ham: om han vidste eller formodede, hvorfor han var ar:

resteret? — Svaret var: „Alf Dem, mine Herrer, venter jeg Oplosning af denne ubegribelige Gaade!“ — „Ederes frække Halsstarrighed kan jeg bestjæmme paa Stedet!“ raabte Instruktionsdommeren til ham, idet han holdt den med Blod besprøitede Kniv hen for ham. — „J har i Gaar kjøbt en lignende Kniv af Knivsmeden Barruel; hvortil har J brugt den, og hvor er den bleven af?“ — „Den af mig kjøbte Kniv har stor Liighed med denne; men jeg har endnu slet ikke brugt min, og den maa ligge hjemme.“ — „Hvor og naar har J sidst haft Ederes Haves Kniv, og naar lagt den fra Jer?“ — „J Gaaraftes, da jeg var hos Verten Luis, havde jeg den endnu. Men jeg har ikke mistet denne Kniv, som maa findes i mit Huus.“ — „Barruels Udsagn gjendrøver dette Udsagn. Betragt denne Kniv nøie, den er uden al Tvivl Ederes egen. Kjender J ikke det næsten umærkelige Spring ved Hestet, som J i Gaar blev gjort opmærksom paa af Sælgeren?“ — „Ja, det er sandt! Men hvorledes kommer min Kniv i Ederes Hænder?“ — „J erkjender altsaa denne Kniv for Ederes Eiendom; J er overbevist om den første Løgn; vogt Eder for den anden, hvis ikke Pinebænken skal paa Stedet afvinge Eder Sandheden.“ — „Mine Herrer! Jeg kalder Himlen til Vidne paa min Uskyldighed, og at jeg ikke afviger fra min Overbeviisning.“ — „Veed J, hvis Blod det er, som klæber paa dette Jern?“ — „Gud veed det, han veed ogsaa, at det er mig ubekjendt!“ — „Betænk nøie hvad J siger. Har J maaskee laant denne Kniv til Nogen, eller er den stjaalen fra Jer?“ — „Saa maa det være!“ — „For et Dieblisk siden sagde J, at Kniven laae hjemme i

Eder's Huus. J har heller ikke tabt den, og J har jo denne Morgen brugt Eder's sædvanlige Kniv til Hæbearbeidet." — „Det er Sandhed; jeg veed ikke hvortledes Kniven er frakommen mig." — „Naar jeg nu siger Jer, at denne Kniv er funden blodig paa Veien mellem Villefranche og Toulouse, og ved Siden af Postillonnen Anton Bachers Liig, som i Gaar kjørte med Jer hertil og er myrdet undervejs!" — „Hellige Gud! Hvor kunde jeg begaae en saa uhyre Gjerning? Jeg, en tredsindstyveaarig Mand, skulde have overmandet den unge, stærke Karl?" — „Hvor Sagen ligger klar for Diet, kan det ogsaa være lykkedes Mueligheden." — „Himlen kjender min Uskyldighed. Hoo som begaaer en saadan Gjerning, er vel nok saa klog at fjerne et Værktøj fra Stedet, som kunde bringe hani i Mistanke!" — „Forsynet gjør undertiden Misbæderen til Skamme. Bistnok har J ikke vidst eller villet, at denne Kniv skulde blive liggende ved Siden af den Myrdede. J har ved Anstrængelsen med Legemet tabt den i Mørket." — „Mine Herrer! De ere lærde, og kan let gjøre min Enfoldighed til Intet. Men jeg er uskyldig." — „Forgjæves søger J at drage den rolig undersøgende Ret af fra sit Formaal ved Udflugter. Ønsker J endnu flere Beviser, saa ere de her." — Med disse Ord vistes ham Tørklædet, med det Spørgsmaal: hvad de to Bogstaver P. M. skulde betyde? Han tilstod strax, at det var hans Lommetørklæde, og at det var Begyndelsesbogstaverne af hans Navn Paul Marron. Det var blodigt fordi han om Morgenen havde skaaet sin Finger, og da den begyndte at bløde igjen om Aftenen, havde han vasket den med dette Tørklæde.

Marron blev nu opfordret til at fortælle Alt hvad der var hændet ham siden han tog Plads ved Siden af den Dræbte paa Postkarren. Han sagde, at han vilde tale med Dragonchefen Grev d'Allinval, og var kun reist med i denne Hensigt. Underveis havde Postillonen sagt ham, at han var ikke lidet bekymret over Gaillards Bande, fordi han havde Noget i sin Karre, der efter Lyngden at domme maatte være Guld eller Penge. Han var desaaarsag selv noget frygtsom, og de bleve derfor Begge meget glade, da de endnu paa den første halve Mil traf Dragoneskorten. Denne havde bestaaet af tre Mænd i blaa Rejsekapper, hvis Anfører først sagte tilhvidskede Postillonen Varslen. Under de tre Rytteres Ledsa- gelse havde de gjort Rejsen til Villefranche, og de havde alle Fem underholdt dem underveis med liges- gyldige Ting. I Samtalens Løb havde den ene Dragon forstikkret, at Grev d'Allinval var reist den samme Dag hjem til sin Moder. Det gjorde ham derfor ondt, at han var ikke strax gaaet hjem, hvor- paa Ledfageren gjensvarede, at paa en Bivei som gif herfra kunde han paa et Kvarteerstid naae Landeveien fra Toulouse til Allinval. For at rydde al Tvivl afveien var den ene Dragon redet med ham, men som dog snart forlod ham, da Marron forstikkrede nu nok at kunne finde Veien, fordi Maanen var staaet op, og han altsaa ikke lettelig kunde forfælle den rette Vei. Postillonen var fjørt videre med de to andre Dragoner, og han vidste derfor ikke hvad der senere var hændet ham, da han havde allerede forladt ham denne Side Landsbhen Catalan. — Paa den Dræbtes Overskjole manglede en Knap.

Denne Fortælling forekom Ratten en tom Udsigt, da Marron ikke kunde give noget fyldestgørende Svar, hvorfor han vilde i Ratten gjøre den lange Omvei til Villefranche, istedetfor at tage lige til Allinval. Ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at Greven havde slet ikke tænkt paa at forlade Villefranche, og at den Eskorte af Dragoner, som skulde ledsage Posten, var ved en Misforstaaelse først kommet til Toulouse den følgende Morgen, istedetfor om Aftenen. Postillonen kunde altsaa ingen Følge erholde, og Marrons Udsagn syntes atter at være Løgn. Hans Forsvarer søgte vel at gjøre Dragonernes Udeblivelse til Fordeel for ham, idet han viste, hvorlunde Alt lod sig naturlig forklare, naar man antog, at tre Røvere havde spillet Dragonernes Rolle; men man henviste den Hypothese iblandt saadanne, som man griber i Luften. Parlaments-Præsidenten Montcreau forsvarte selv denne Sætning til Fordeel for Marron; man meente ogsaa, at Marron var i Forbindelse med Røverne og frygtede for at tilstaae det. Marrons gode Rygte blev anseet som frembragt ved et hyklerisk Liv, og hans nuværende Frimodighed for Frækhed; og selv Forbøn af Grevinden, der med Iver tog sig af sin gamle tro Tjener, var her til ingen Nytte. Der manglede altsaa blot hans Tilstaaelse for at vorde anseet som Forbryderen, og selv denne ansaaes som en blot Form. Derimod opstod det høist interessante Spørgsmaal: om nemlig Morderen skulde radbræktes fra oven eller fra neden? Thi dette vilde være afhængig af om Mordet var skeet af Hævnjerrighed for det som var skeet forud mellem ham og Karlen, eller af Røvbegjerlighed?

Flere Uger gif hen; Begivenheden havde ingen Virren mere for Nysgjerrigheden, og den Anklagedes Brøde blev fast ikke længere betvivlet. Denne Overbeviisning naaede den høieste Grad, da man ved nyere Undersøgelse i Marrons Bolig fandt hans Brevtaske skjult under en Brændestabel. I samme fandtes skrevet med Blyant de Ord: „Mod os, I Dødsboern!“ og ved Siden deraf laae et Kort, som var underskrevet af Gaillard, og hvis Indhold stikrede Foreviseren mod enhver af hans Røvers Mishandlinger. Forsynet med saadanne Vaaben, triumpherede Marrons Modstander overalt, mens hans ringe Antal af Beskyttere traf sig bestjæmmede tilbage, og selv hans Bestjærmer opgav et hvert Haab.

Da den Anklagede nægtede enhver Forbindelse med Gaillard i næste Forhør derefter, blev Brevtasken foreviist ham. Da styrtede Oldingen til For den, med det Udraab: „O, min Gud!“ Da han igjen kom til sig selv, formaaede han længe ikke at fremføre noget Ord, og hans Forvirring overbeviste de Tilstedeværende om den vaagnende Samvittighed. Han maatte erkjende Brevtasken for hans og ligeledes at han havde skrevet de anførte Ord, i den Hensigt ikke at forglemme dem ved sin Hjemkomst. Nu først fortalte han sin Samtale med Jægeren paa Veien til Toulouse, og maatte ogsaa tilstaae, at Denne havde givet ham en Carolinedaler for at bringe det fundne Kort til Grev d'Allinval. Paa det Spørgsmaal: hvorfor han ikke havde bragt Politiet dette Kort, som naturligtviis maatte gjøre ham høist mistænkt, men fortiet det Hele saalænge, vidste han ikke at retfærdiggjøre sig med andet, end at han

kan havde anseet det Hele for Spøg. Men dette Udsagn gjendrev den Omstændighed, at han havde med saa megen Omhyggelighed nedskrevet de opgivende Ord i sin Brevtaske, skjult den, og fortiet denne Hændelse for sine Egne derhjemme. Med de hvitideligste Eder besvor han sin Uskyldighed og Uvidenhed; men det blev ham nu betydet, at han havde udtømt sine Dommeres Taalmodighed ved sine mange Løgne og Modsigelser. „Saa tag da mit Liv, men piin mig ikke længer! sagde han: Jeg kan ikke tilstaae, hvad der ikke er hændet!“ Ved disse Ord blev han grebet af en heftig Krampe, og maatte bringes tilbage til Fængslet uden Besindelse. Dommerne saae nu i ham en Ekjelm, der var bleven graa under sine Skarnsstykker, og legede med deres Medlidenhed. Han blev nu eenstemmig tilkjendt Pinebænken.

Da den Befragelsesværdige vaagnede i sit Fængsel, saae han det Gruelige i sin Stilling og Umuligheden af at redde sig derfra. Men han besluttede alligevel ikke at vige fra Sandheden, og trøstede sig med Forsynets Hjelp. En vederqvægende Søvn belønnede hans Beslutning.

Ved Midnat blev han pludselig opvaagnet af Elutteren, og fort gennem flere mørke Gange til det hemmelige Værksted, hvor Retfærdighedens Præster forsøge paa deres Viis at bringe Sandheden for en Dag. Skjælvende stod Oldingen mellem to Bøddelknegte, medens Skarpretteren viste ham Rødsfaberne og betydede ham deres Brug. „For sidste Gang, begyndte Dommeren: besværg jeg Eder, Paul Marron, i den Uvidendes og i Rettens Navn, at sige Sandheden og lade af fra Eders forstøffede Sind!“ — „Gud, der kjender min Uskyld

dighed, og som har givet de hellige Martyrer Kraft, vil ogsaa styrke mig!" Saa talte Marron. — „Velan, Du Forhærdede! Da Du ikke vil høre, saa ssee da, hvad Din Trodsighed har beredt Dig!" raabte forbittret Dommeren. — Da reve Knegtene alle Klæderne af Oldingen, han blev nøgen snøret fast til en Stige, og man begyndte at udstrække hans Arme og Been. — „For Guds Skyld! Forbarmelse!" raabte han. Dommeren befalede at holde inde. Da Oldingen havde fattet sig noget, spurgte han, hvad hans Skjebne vilde blive, naar han havde udholdt Pinebænken? — „Jeg er ikke besejret, svarte Dommeren: til at underrette Eder derom. Men viid imidlertid, at I vil blive belagt med en overordentlig Straf, efter det som er skeet, og derpaa tilkjendt Galeierne!" — „Og naar jeg tilstaaer hiin Beskylldning?" spurgte den Anklagede. — „Da staaer det til Kongens Raade at formilde Dødsstraffen, som Loven har sat for sliig Forbrydelse." — „Naar jeg tør tro Eders Ord, saa er Valget ikke tungt. Altsaa, enten Døden eller Galeierne? Jeg takker Dem, min Herre, for denne Underretning. Og hvad vil der saa blive af min Kone og mine Børn?" — „Til Belønning fordi I ikke vil længer tilbageholde Sandheden, vil jeg tilstaae Jer, at der ikke hviler nogen Mistanke paa dem, og at de ere satte i Frihed!" — Ved denne Efterretning strømmede Laarerne ned ad Marrons Kinder, men det var Taknemlighedens og Glædens Laarer. „Skriv De, min Herre, alt hvad De vil! Nu skal jeg ikke længer modsigge Dem!" sagde han med ædel Hengivelse. — „Jeg maa dog forud forrælle Jer, at en senere Gjenkaldelse kan kun skade, men ikke hjælpe." — „Frygt De ikke derfor! Snart er det

forbi med mig i denne Verden!" — Dommeren nedskrev nu en Historie af flere usammenhængende Vetringer, der in compendium indeholdt det: at Marron havde, deels af Hævn, deels af Begjerlighed, dræbt Postillonnen, og nedkastede de røvede Sager i en Mølledam tæt ved Catanat. Det manglede ikke denne Fortælling paa sælsomme Modsigelser, men den stemmede dog i Hovedsagen med de domsmærlige Anskuelser, og det var jo nok. Den udmættede Olding lagde sig paa sit Straaleie, og Dommeren roste ham dygtig fordi han nu var saa villig i at tilstaae, da han den næste Morgen forelagde Retten den saakaldte frivillige Tilstaaelse.

Kommen saavidt, var Processen snart tilende. Vel søgte man forgjæves i Mølledammen efter de røvede Sager, men det var jo indlysende, at disse kunde imens være blevene borte. Overtyder om, at Marron stod i hemmelig Forbindelse med Gaillard, ilte man med at statuere et afstrækkende Exempel. Oldingen blev dømt til at radbrækkes levende fra neden af. Grevinde d'Allinval reiste nu selv til Paris, for at bønfaalde Kongen om Naade. Fjereindstyveaarig Trostaa og Ustraffelighed laae i den ene Vægtstaa, i den anden den tunge Domsmægt. Ludvig den Femtendes milde Sind maatte vige for Retfærdighedens Blodstemme. Han troede, at Retfærdigheden maatte nøie overholdes i hans Land, da Fængslerne og Arresterne vare alle fyldte af Forbrydere, saavelsom Galeierne. Grevinde maatte altsaa reise bort med det svage Haab Justits-Landsloven gav hende, at ville forsøge paa, at udvirke et overordentligt Beviis af Hs. Majestæts

særdeles Naade, fordi hun var med den Ulykkelige opfostret ved samme Diebryst.

Efter otte Dages Forløb erholdt Parlaments: Præsidenten en Rabinetsbefaling, hvis Indhold var: at Forbryderen skulde kun, formedelst særdeles Naade, simpel henrettes; men denne Formildelse først bekiendtgjøres ham paa Skafottet. Alle Anstalter til denne bleve nu gjorde, og hele Toulouse var fuld af Forventning til det blodige Skuespil.

Aftenen førend Henrettelsen overbragte Posten fra Bordeaux et Brev med et tusinde Carolinedaler udi, under Parlaments: Præsidentens Adresse. Til hans største Forbauselse læste han følgende:

„Min Hr. Præsident!

Jeg haaber, at dette Brev kommer tidnok for at skaane Dem og Parlamentet for en Gjerning, der er værre end min Forbrydelse. De er sat til at beskytte Usskyldigheden, og staaer i Begreb med at lade Gartneren Paul Marron usskyldig henrette. Dette Mord, hvori han har slet ingen Deel, er udøvet af tre af mine Undergivne, som jeg skammer mig ved, fordi de imod min Villie have myrdet en Ubevæbnet. Men endnu skjændigere er det, at de have hængt den af dem stjaalne Hævnkniv i Verishuset i Toulouse ved Siden af den myrdede Postkarls Legeme, for derved at kaste Skygge paa en uskyldig Olding. Jeg har selv talt med denne Beklagelsesværdige paa Veien til Toulouse. Jeg kjendte ham ikke; men hans Trofæab gefaldt mig, og jeg benyttede Leiligheden til at udføre mit stolte Indfald: at sætte

min Førfølgers Liv i Sikkerhed, for hvilket hans Moder var bekymret.

Gjerningsmændene af Postrovet vil Bønderne i Catanat overlevere Dyrigheden i disse Dage. Anføreren for denne Forbrydelse, der har mange Mord paa sin Samvittighed, er overbevist om, at hans Sjæl vil smægte mindre i Skjærsilden, naar hans Legeme henbandedes i Galgen. Jeg deler ikke hans Mening, men troer, da der ikke flæber noget Blod ved mine Hænder, og jeg kun har plyndret, fordi Verden udstødte mig derfor, at min Fader døde paa Galeierne, fordi han tog noart Salt, at jeg handler klogere i at reise over Havet og blive en dygtig Landmand. Hvad jeg tager med udgjør ikke saa meget som de høstlagte et tusinde Caroliner, som jeg giver Marron i Erstatning, og beder ham udleveret tilligemed dette Brev den Dag hans Ufkyldighed er erkjendt. — Jeg anbefaler mig allerærbødigst til det høistærede Parlament med den Bøn, ikke at forglemme de i dette Brev gjorte Erfaringer.

Antonio Gaillard,
forhenværende Stratenrøver, kalder Djævelsbarnet."

De tre Røvere bleve strax derpaa grebne, og Marrons Ufkyldighed høitidelig anerkjendt. Glad sluttede han sig nu til sine talrige Lykønskere og Venner. Man førte ham i Triumph til Allinval, bekrandsede ham og sang om ham; Landets Skjønne bare Modelænker a la Marron, hvilke endnu ikke vare blevene gamle, efter at man havde glemt ham og hans Lidelser. — Men værre var det, at man

(26*)

snart glemte den store Lærdom som paatrængte sig
 Enhver ved denne Begivenhed : at den offentlige
 Sikkerhed og Ufkyldighed er udsat for stor Fare,
 naar ikke de Retslærde, ligesom andre dygtige Mænd
 i andre Videnskaber, bestemme Sandhedens Ræn-
 demærke efter vigtige Grundsætninger, men efter de-
 res Overbeviisning af ufuldkomne Tegn, samt af-
 fige Love for Næstens Liv, Ære og Frihed og for-
 glemme den Høje Retsfærdigheds Regel : „En-
 hver bør være ustraffelig saalænge det Modsatte ikke
 er beviist !“

Sternvil.

Rothschilds Kok.

Navnet Rothschild er bekjendt overalt hvor klinkende Mynt har Værdi, hvor man kjender Betydningen af Ordene: Gjeld og Statspapirer. Navnet paa hans Kok er ikke nær saa bekjendt; dog har det ogsaa sin Celebritet, og at denne ikke er ringe, beviser efterfølgende Artikel, som Verden skylder den frisindede engelske Skribentinde, Lady Morgan:

„Jeg kjendte Alt hvad man veed om den store Caremes Bærker, om hans Historie. Jeg vidste, at han er en Etling af den vidtberømte Overkok i Vatikanets usynlige Kjøkken, han, der under Leo den Tiende vandt sit Uldødeligheds-Patent for en Faste-suppe, som han opfandt for Hs. Hellighed, og som erhvervede ham Navnet Jean de Careme, eller Faste; Hans! Ogsaa vidste jeg, at han, Arving af en glimrende Familie-Eiendommelighed, allerede i sin tidlige Ungdom havde forraadt sin store Stams herres Land, ved Opfindelsen af en Sauce piquante, der bærer hans Navn, og som især egnede sig til Fasteretter. Da han havde tilbagelagt sin Provetid under en af sin Lidsalbers berømteste rotisseurs, blev han Elev af den høitpriste Richaut, „fameux saucier de la maison de Condé.“ under hvem han, efter sit eget Udtryk, studerede „la travail des Sauces.“ Perfektioneret i denne vigtige Green af sin Kunst, kom han til Hr. Alsne, hvor han blev Mester i „les belles parties des froids.“ og i de maaskee mindst kjendte og meest kostelige Produktioner af vis

den skabelig Gastronomi. Den moderne Elegances Hødepunkt skal han have vundet under Robert sen. i Bourbon Elysee. Elven af saa store Messiere havde neppe faaet sit Diplom og indtaget Lærestolen, før hans Renommee blev europæisk. Alle Fastlands Tyrster søgte ham, og, liig Titian, afflog han kongelige og keiserlige Indbydelsler til at udøve udenlands den Kunst, der i Fædrelandet havde gjort ham berømt. Blandt andre, afflog han Keiseren af Ruslands Tilbud, og uagtet gjentagne Indbydelsler til at overtage Bestyrelsen af Georg den Fjerdes Kjøkken, forblev han dog kun 8 Maaneder i denne Konges Tjeneste. Bevæggrundene til hans Tilbagekomst vare reenpatriotiske og nationale. „Min heel franske Sjel — sagde han — kan kun leve i Frankrig.“ Det var hans specielle Lykke, i Frankrig at finde en Employ, der forsonede hans Interesse med hans Patriotisme, og holdt ham tilbage i det eneste Land, som var hans Hjerter dyrebart og hans Genius værdigt. Han blev Intendant for Baron v. Rothschilds Kjøkken, og fik en Gage, som ingen europæisk Tyrste kunde betale, selv om Hr. v. Rothschild, uden hvis Hjælp mange Tyrster neppe vilde være istand til at holde Kjøkken, vilde yde sin Bistand dertil.

Der vare to bekjendte Amphitryoner, en Engælænder og en Franskmænd hos os, da Tjeneren bragte mig en Indbydelse til at spise hos Hr. og Fru v. Rothschild. „Hvilken Lykke! raabte min franske Ven: De skal af egen Erfaring lære at kjende Caramels Genius.“ — „I Engelland, sagde mig brittiske Gourmand: bod man umaadelige Cum;

mer for hans Postier paa anden Haand, efter at de havde været paa Regentens Taffel."

Det var en skøn Juli-Aften, da vi fjorte gien, nem de elyseiske Marker til Chateau de Boulogne, Hr. v. Rothschilds skønne Landsted. Vi fandt et stort Selskab af udmærkede Personer fra alle Lande, der i det stemme Kvarteeretid, som gaar foran Madsen, førte en meget usammenhængende og uunderholdende Samtale. Medens jeg talte med Gerard og ventede Rossini, var min Sjæl gandske beejestiget med den udødelige Careme. Gerard var min gamle Ven, Rossini havde jeg alt længe kjendt; men jeg var ogsaa allerede bekjendt med deres Værker. Om Caremes Værker havde jeg ingen Kundskab. Jeg skulde, som han sagde, endnu lære at bedømme hine Forbedringer i hans Kunst, som man skyldte en berømt Praktikers Landsøvn. Ikke uden Bevægelse hørte jeg Bebudelsen: „on a servi!" At lade den Videnskabelighed og den Gransføeraand, der viste sig paa et saaledes arrangeret Bord, vedrøfarets Retfærdighed, vilde kun Den formaae, der i samme Grad havde den Kunst inde, som havde frembragt den. Men det Eiendommelige der ved var, at den var stemmende med Aarstiden og i Tidssalderens Aand. Her var intet Spor af forældede Synsmaader, af Fædrenes Blisdom; ingen stærktfrydrede Retter, ingen Bismag af Cayennepesber, ingen synlig Virkning af hine lave Elementer for den gode gamle Tids Kogekunst — Ild og Vand! Destillationer af de meest udvalgte Kjødarter udgjorde Grundlaget for alle Retter. Med mindre Genius end der var i Kompositionen af dette Middagstafel, har man skrevet Helstedigte. Siddende

ved Hr. Rothschilds Side, tog jeg, efter Suppen — hvo kunde for komme frem med et Ord? — Anledning til at yttre, at jeg følte mig uværdig til en Plads ved et af Careme arrangeret Taffel, at jeg allerede var bekendt med en Mand's Fortjenester, der havde erklæret sig imod „la cuisine épicée et aromatisée,” og at jeg, omendstjondt man beskylder mig for at hælde over til den røde Hue, dog egentlig kun følte Ræd for den hvide Hue. Jeg havde, tilføiede jeg, allerede længe theoretisk nydt Hr. Caremes Bærker, og et praktisk Bekjendtskab med dem havde nu indgydt mig en højere Beundring for hans uforlignelige Talent.

„Nu! svarte Hr. v. Rothschild leende: Han har ogsaa Smag for Deres Bærker, og De seer her et Beviis derpaa.”

Jeg rødmer sandelig, ligesom Stærnes anklagen de Vland, idet jeg foretæller Factum. Hr. v. Rothschild pegede paa et høist opfindelsesrigt architectonisk Værk af Konfekt, paa hvilket mit Navn var at læse i spundet Sukker. Mit Navn i Sukker! I engelske Publicister, som aldrig have skrevet mit Navn anderledes end i Galde — tænker Eder, Lady Morgan skrevet i Sukker! Og det paa et Taffel, som var omgivet af nogle af de store Strykker af den hellige Alliance. Jeg kunde slet ikke fatte mig. I min Bevægelse over denne stolte Udmærkelse formaaede jeg kun at yttre den Bøn, at blive forestillet for den berømte og smigrende Kunstner, og jeg lovede, naar jeg nogenstinde igjen besøgte Verden med Frugterne af mit Studium, at hellige et Blad til hans Ge-

nus, og min Erkjendelse af hans literære og culisnære Fortjenester. Efter Kaffeen blev Caramie kaldet, og forestillet mig i Borgemakket. En fin Mand, fri for alt Pedanteri. Da vi gjensidigen høfligt havde hilset hinanden, gik han, uden Kompliment ud, satte sig i sin Vogn, og kjørte til Paris.

Lorenz Kindeleins Endeligt,

Det er nu tre Aar siden en Forretning førte mig hen til —gaden, en af de længst bortliggende i Residentsen. Allerede var jeg stegen tre Trapper høit i det mig betegnede Huus uden at finde Den, jeg søgte, og med Uergrelse steg jeg uvisommelig op ad den fjerde. Ogsaa her var jeg gaaet feil, og vilde just gaae tilbage, da jeg paa en i Krogen skjult Dør saa en Seddel fastklinet, paa hvilken stod skrevet Navnet Lorenz Kindelein. Dagen iforveien havde Mester Devrients Spil i denne Rolle ført mig til Laarer, og det Navn, som den ulykkelige Poet havde paa Skuepladsen, og som jeg her blev vaer, maatte interessere mig. En Kone, som befandt sig paa Gangen, svarte paa mit Spørgsmaal, hvem denne Kindelein var? — „Det er en gammel Mand, der skriver Vers for det kjære Brød!“ — Jeg erkjendte mig, om han da modtog Besøg, og erholdt det Svar, at jeg kun dristig skulde gaae ind til ham. Jeg bankede da paa Døren. Uplyst

dende Raabet: „Kom ind!“ traadte jeg ind i den lille Stue, og befandt mig, sælsomt nok, hos den Mand, hvis Armod Kagebue saa sandt har skildret. Ved et Bord, besat med de nødvendige Skrive-materialier, et Glas Vand og et Stykke Brød, sad en gammel Mand, med et sygeligt Udseende, paa hvis Ansigt den bitterste Nød udtalte sig. Idet jeg undskyldte, at jeg maaskee forstyrrede ham, blev en Stol rykket frem og venlig spurgt efter min Begjæring. Jeg fortalte ham, at det Navn jeg i Gaar havde læst paa Theatersedlen og i Dag paa hans Dør, førte mig til ham, og erfarede da af den godt modigt smilende Gamle, at jeg i ham saae den samme Person.

„Men, Hr. Kindlein! tiltalte jeg ham: Mig forekommer det underligt, at finde Dem her!“ — „Hvorfor da, min kjære Herre? spurgte han: Det at gjøre Vers indbringer ikke Saameget, at jeg skulde kunne behoe en anden Stue end denne her hos Fru Susanna!“ — „Jeg maa tilstaae, afbrød jeg ham: jeg havde formodet at Deres tilbagevendte Datter havde beredt Dem en sorgfri Alderdom. Idet mindste skulde man troe det efter det Kagebueske Skuespil!“ — „Ak min kjære Herre, det er just det, som ofte bereder mig sorrigfulde Timer! vedblev Kindlein, idet han tørrede sine Næse: Havde salig Hr. Kagebue vidst, at han vilde komme til at bedrøve mig saaledes ved sit Skuespil, saa havde han vist ikke skrevet det!“ — „Det Hele er mig uforklarligt, og De vilde forbinde mig, naar De sagde mig noget Nærmere i den Anledning.“ — „Nu, naar ikke Tiden bliver Dem lang, saa vil jeg

fortælle, kjære Herre, hvorledes jeg er kommen paa Theatret." Jeg bad ham derom og han vedblev:

„Det er nu allerede ti eller tolv Aar siden, at jeg en Dag erholdt et ligesaa tilfældigt Besøg, som det der i Dag blev mig til Deel. Det var den afdøde Hr. v. Røgebue. Han indlod sig i Samtale med mig, og saa fortalte jeg ham da ogsaa min Historie. Nu, De kjender den jo fra Skuepladsen af!" — „Altsaa virkelig Sandhed? spurgte jeg: Hjertelig beklager jeg Dem, ullykkelige Olding!" — „Derfor være De takket, kjære Herre! Ja, ja, Alt forgælig Virkelighed! vedblev den Gamle berøget: „Jeg var i Surinam. En Datter af min Principal, den rige Hr. Brutendorf, hos hvem jeg tjente som Skriver, den skønne Hedevig, som havde fattet megen Godhed for mig, og skulde række en hende forhadt Mand Haanden, giftede sig hemmelig med mig, for at undgaae Elendigheden. Det var vel urigtig handlet af mig, men jeg har maattet bøde meget haardt derfor, meget haardt! Nød og Sorger, og fremfor Alt en sog Samvittighed, som ikke under mig No, indtil Døden venligen vil lede mig over til et skønnere Land. Efter vor Copulation flygtede jeg med min Hedevig bort fra hendes Faders Huus, og levede med hende, som var min venlige Engel, i dyb Forborgenhed, indtil vort Opholdssted blev udforsket, jeg derpaa bragt i Fængsel og behandlet som Nigersøver. Man havde nu vel hængt mig efter de derværende strenge Love, og Gud forlade mig, jeg ønskede det; thi Døden synes mig en Velgjerning. Men det kom ikke til denne Yderlighed; thi en Nat blev jeg af fremmede Folk hentet ud af Fængslet og i al Stilhed bragt

ombord paa et seilfærdiat Skib. Man puttede til mig en lille Kasse med mange Penge i, og tillige en lille Seddel, paa hvilken disse Ord stode: „Jeg følger Dig saasnart jeg kan!“ Det var fra hendes Haand, fra min elskede Hedevigs Haand! — Paa den lille Kasse gav jeg ikke Agt, og den forsvandt — formodentlig havde man stjaalet den fra mig. Destobedre opbevarer jeg min høieste Skat, Seddelen! Den skal ogsaa følge mig i Graven, som vel snart vil modtage mig trætte Vandringsmand, hvis Gud vil! Da vil jeg glædeligen tilraabe min gode Hedevig, som allerede der ovenfra skuer herved paa mig: „Jeg har nu fulgt efter Dig, saasnart den gode Herre Gud vilde tillade det!“ — „Altsaa veed De virkelig, at Deres Hustru ikke mere vandrer blandt de Levende?“ spurgte jeg. — „Hun er død! svarte han med skjælvende Stemme: En lærd Herre, som i længere Tid har opholdt sig i Surinam, saae hende blive nedstøvet i Graven, erfarede derhos vor Historie, opsogte mig her ved sin Tilbagekomst, og bragte mig det sørgelige Budskab.“ — Med Taarer søiede han sagte til: „Dog nei, det er intet Sorgbudskab for mig; — snart, snart seer jeg hende igjen!“

Med det vaade Blik vendt mod Himlen, syntes han at gjøre en kort, stille Bøn. Jeg forstyrrede ham ikke i hans Andagt. Efter en Pause fortsatte han sin Fortælling: „De vil nu vide, min Herre, hvorledes det videre er gaaet mig? — Efter at jeg saaledes, som Hr. v. Røgebue lader mig fortælle, havde erholdt en Opsynsbetjening ved et Fyrtaarn, og igjen tabt den formedelst Sygdom, tog jeg de saa sammensparede Dalere og vandrede til Berlin. Hun:

geren gjorde mig til Poet. Jeg gjorde Bert's om alle de Gjenstande, som man forlangte; om afdøde Skjodehunde, om nyfødte Børn, Bryllupsvers og Gravskrifter, Gratulationer og Condolationer, og saaledes har jeg da hidindtil hjulpet mig igjennem. Har jeg ingen Penge, og Fru Susanna, min Bertinde, ikke vil borge mig, saa hungrer jeg. Til Hungersdød har dog den kjære Gud, som De seer, endnu ikke ladet det komme." — „Og, begyndte jeg her: Deres Datter er altsaa ikke kommen herhen? Kogebue har jo i sit Stykke saa levende skildret Deres Glæde ved Foreningen med Deres Barn; og det skulde ikke være sandt?" — „Det har kun været en dramatisk Frihed af Hr. v. Kogebue! svarte han: Endnu er mit Barn ikke kommet. Da Stykket første Gang blev givet her, havde jeg sparet noget sammen fra min Mund, og gik paa Comedien. Det var min Historie, saaledes som jeg havde fortalt den til Hr. v. Kogebue. Men den Glæde, at see sit Barn igjen, har kun Kindlein i Skuespillet nydt, ikke jeg. Det angreb mig meget haardt. Den fortræffelige Fremstilling opvakte Tvivl hos mig, om jeg ikke virkelig havde fundet mit Barn igjen, og mit Hoved blev noget forvirret af den uopfyldte Glæde. Jeg gjorde i mine Digte tusinde dumme Streger, og skrev Alting bagvendt. Min gamle Kunde, Hr. Geheimeseccretair Tipfel, bestilte hos mig et Fødselsdags-Digt til hans Kone, og jeg tænkte ikke derpaa, førend Dagen kom. Nu kom ilksomt en Tjeneskepige, som havde faaet det Hver fra Hr. Tipfel, der selv maatte gaae i Cancelliet, at overbringe hans Kone Digtet. Men jeg sendte i min Confusion en Afskrift af et Sørgedigt over

Hr. Pupilleraad Waises afdøde Pudel. Det foranledigede da et grusomt Spektakel imellem Ægtefællene. Endelig opklarede det; Hr. Geheimesecretairen anklagede mig for den hele Verden; endnu flere saadanne af mig begaaede Streger bleve omtalte, og man erklærede mig for affindig. Det maa vel ogsaa have været sandt, thi jeg sølte dengang selv, at det ikke var saa gandske rigtigt i mit Hoved. Nu deri var ingen Anden Skyld end Hr. v. Rokebue, der uden Aarsag havde gjort mig altfor lykkelig. Jeg blev bragt i Daarekisten."

"Ulykkelige Mand!" sagde jeg beklagende. —
 „Åh, kjære Herre! svarte Rindlein smilende: Mit Ophold i Daarehuset var ikke saa ulykkeligt, som man vel forestiller sig. Rundt omkring mig saae jeg lykkelige Mennesker, lykkelige i deres Affindighed, lykkelige i deres Indbildning. Og saaledes blev ogsaa jeg lykkelig, gjorde og der ret behagelige Bekjendtskaber. Hr. Jeremias Råglein, hvis Bekjendtskab De formodentlig vil have gjort ved Hr. Weissflog, blev min Intimus, ligesaa Hr. Musik-Director Kreisler. Kjære Herre, det var en Mand! Klogere i sin Affindighed end mange Andre med deres klare Fornuft. Hof en høist snurrig Tyr lærte jeg der at kjende. Han havde været Conditor her i Berlin. Hans Indkomster tilfredsstillede ham ikke, og han, af Naturen noget borneret, ved Andres Overtalelser gjort endnu mere confus, troede, at Amerikaa var Landet Eldorado. Formenende, at man der kunde ryste syltede Frugter af Træerne, og baade saae og høste Marsipan ligesom Hvede, stræbede han sine Penge sammen og gik til Surinam. Forarmet, som mange Lykkejægere, kom han tilbage med

forvirret Forstand, og fandt venstkabelig Optagelse i Daars
rehuset. Den lille Have ved Huset tyktes ham at være
Surinams hyppige Marker. Af alle Træer vilde han
ryste Confiturer, og purrede flittig smaae Stykker Mar-
sipan i Jorden, hvor han da vel tyve Gange om Dagen
saae efter, om Sæden endnu ikke var fremspiret. Han
behagede mig, fordi ogsaa han havde været der, hvor
min Lykke, min Kjærlighed levede. Men denne gode
Tid varede ikke længe! Efter et halvt Aars Forløb
blev jeg, som Lægerne sagde, helbredet løsladt. Af,
Kjære Herre! Saaet i min Barm læges aldrig, kun
Døden er den Læge, som kan hjælpe mig. Saaledes
vedbliver jeg da at leve paa min gamle Viis. Jeg dig-
ter, copierer, fort, min Pen gjør Alt, hvad der inde-
bringer mig Saameget, at jeg kummerlig kan ernære
mig. Uden og ærlig har jeg nu, fremmede Herre,
fortalt Dem Alt. Staaer maastee noget Dem til Tje-
neste, saa er min Pen og min gode Villie beredt. Be-
fal kun!"

„Jeg maa tilstaae Dem, svarte jeg: at kun Nys-
gjerrighed, hvortil Deres bekjendte Navn paa Tøren
forledte mig, førte mig til Dem. Dybt har Deres For-
tælling bevæget mig; den rørte mig allerede, da jeg kun
holdt den for en Theaterdigters Foster. — Tag først
denne Bagatel, som kan tilfredsstille Deres meest
trængende Fornødenheder, og vær overbeviset om, at
jeg vil Deres Vel. For Deres Fremtid skal vorde sør-
get. Jeg vil gjøre, hvad jeg formaaer."

Uden først at afflaae, modtog den arme Mand
med hjertelig Tak og skjælvende Hænder Dukatene, som
jeg gjerne gav ham. Hans Tak var uhyklet, og Taa-
rerne, som glindsede i hans Øie, ikke at betale med
Guldet. Rørt forlod jeg ham med det Løfte, snart at

beføge ham igjen, og da kraftigere understøtte ham. „Gud velsigne Dem!“ var Alt hvad han kunde sige mig med den af Laarer qvalte Stemme.

Den samme Dags Aften gik jeg til det gjæsteventlige Wiinhuus ved Gensd'arme-Torvet. I den lille Bagstue fandt jeg Mænd, som, elskende Livets Nydelse, bære et varmt Mennekehjerte i Brystet. De vrient, lige agtet som Kunstner og Mennekte, oplyvede den fortrolige Kreds af de om ham forsamlede Beundrere og Venner. Gjerne tog jeg Plads, og fortalte dem mit Formiddags-Eventyr. Som jeg havde formodet, tog De vrient Ordet, og tilbød sig at erlægge en maanedlig Gave til den ulykkelige Ddning. Hans ædle Exempel fulgte de Andre, og i kort Tid beløb Subskriptionen sig til saameget, at den stakkels Mand kunde sine øvrige Levedage være sikket for Sorger. Med et Haandtryk takkede jeg Kunstneren, som strax besluttede sig til at gaae med mig til Rindlein næste Morgen. Det skete. Da vi steg op ad den sidste Trappe, lod en lydelig Hullen os imøde. Det var Fru Susanna. Vi spurgte efter Marsagen, og bleve viste ind i Digterens Bærelse. Han var ikke mere! — Som en rolig Aften efter en lummer Uveirsdag laae han paa sit fattige Leie. I hans foldede Hænder befandt sig Seddelen med Herdevigs Ord: „Jeg følger Dig, saasnart jeg kan.“ — En blid Ro havde leiret sig paa hans kummerrynkede Ansigt; et Smil forkyndte, at han var forenet med hende. Vor jordiske Hjælp behøvede han ikke mere. Han var hjulpen! — Hvad vi ikke mere kunde gøre imod den Levende, gjorde vi idetmindste mod hans jordiske Levnninger. Uden Brunk og i Stilhed lode vi ham begrave. Alle de, som paa hiin Aften havde taget Deel i hans Skjebne, fulgte ham til Hvi-

lestedet. — Rogle Ord af Deyrient forhoiede det Rorende ved Høitideligheden, og et sort, simpelt Kors med Kindleins Navn og de Ord: „Jeg har fulgt Dig!“ betegne det Sted, hvor han udhviler fra Livets Møie. Den samme Aften spillede Tydsklands Garrick atter den Ulykkelige's Rolle — hvorledes? — det have Taarerne bevist, der glindsede i Tilskuerens Dine.

Efter en toaarig Gravværelse kom jeg tilbage til Berlin. Den Hølligste venlige Kirkegaard drog mig ogsaa nu hen til sig igjen. Skridende frem imellem Høiene, vendte jeg mig til Kindleins Høilested. Hensjunkte i Bøn, knælte en Herre og en Dame ved Graven. Jeg lærte i Damen at kjende Kindleins Datter, som med sin Mand var hidkommet fra Amerika, for at slutte Faderen i deres Armr. Det var for seent! — Kun Faderens Gravhøi, og paa denne Blomsten: Forglemmigei, havde de fundet; kun den barnlige Kjærligheds Taarer kunde de bringe hans Aske til Offer.

Fr. Tietz.

V a m p y r e n.

Man vilde i Illyrien, Polen og Ungarn udsætte sig for at beskylde for Irreligiositet og Immoralitet, dersom man offentlig vilde nægte Tilværelsen af Vampyrer.

Vampyr falder man en Afdød, der, almindeligvis ved Natterid, forlader sin Grav for at plage de Levende. Ofte udsuger han deres Blod, undertiden trykker han deres Hals sammen, saaledes at han næsten kvæler dem. De, som paa denne Maade blive ombragte af en Vampyr, blive efter deres Død ligeledes til Vampyrer.

I Aaret 1826 gjorde jeg en Fodreise gjennem Borgoroz og overnattede engang i den lille Landsby Barboska. Min Vert var en riig Morlak, der til en lystig Karl, som elskede sin Viinflaske. Han hedte Buck Koglonowisch. Hans Kone var smuk endnu, og hans Datter, en Pige paa sexten Aar, høist elskværdig. Jeg vilde opholde mig der i nogle Dage for at aftegne nogle Ruiner i Nabolaget, og de gjæstvenlige Folk indrømmede mig et Kammer uden at ville modtage Betaling. Dette nødte mig imidlertid til en besværlig Taknemlighed, idet jeg blev tvungen til med min Ven Koglonowisch at blive siddende saalænge tilbords, som det behagede ham. Kun Den, der nogensinde har spiist og drukket med en Morlak, vil kunne sætte sig ind i det Trykkende af en saadan Nødvendighed. En Aften, da Fruentimmerne allerede en Time forud havde forladt os, og jeg for at slippe at drikke,

sang nogle Viser for min Bert, bleve vi pludseligen afbrudte ved et frygteligt Skrig, der kom fra Sovestammeret. Bevæbnede ilte vi ind, og saae der et skrækkeligt Skuespil. Moderen, bleg og med vildt flyvende Haar, holdt den asnægtige Datter, der, endnu blegere, laae henstrakt paa sit Leie. „Min arme Datter!“ udraabte hun den ene Gang efter den anden: En Vampyr! En Vampyr! Min Datter er død!”

Vi bragte imidlertid den stakkels Khawa, saaledes hed Datteren, snart igjen til sig selv, og hun erklærede nu, at et blegt Menneske, indviklet i et Liiglagen, var stegen ind igjennem Blinduet, havde kastet sig hen over hende, bidt og næsten qvælt hende. Ved hendes Skrig var han flygtet, og hun var bleven asnægtig liggende. Hun troede ellers i Vampyren at have kjendt en Person der fra Stedet ved Navn Bircznany, der var død for tiorten Dage siden. Paa Halsen havde hun en liden rød Plet; dog veed jeg ei, hvorvidt denne enten kunde være hende medfødt eller Virkning af et Insectstik. Da jeg yttrede denne Formodning, stødte Faderen mig uventlig tilbage; Datteren græd og vred sine Hænder, idet hun uafstadeligen raabte: „Ak, at jeg skal døe saa ung! At jeg skal døe ugift!“ Moderen harmedes over min Vantro og forsikrede, hun havde seet Vampyren med begge sine Dine, og havde tydelig gjenkjendt Bircznany. Jeg var da nødt til at tie. Alle de Amuletter, der fandtes i Huus og Landsby, bleve hængte Khawa om Halsen, og Faderen svor paa, at han den følgende Morgen vilde lade Bircznany's Liig opgrave og opbrænde i

Kærværelsen af alle hans Beslægtede. Natten gik hen i Ild, og Intet var istand til at berolige dem.

Ved Dagens Frembrud var den hele Landsby i Bevægelse; Mændene vare væbnede med Flinter og Hanscharer, Qvinderne bare gloende Jernredskaber, Børnene Stene og Stofke. Saaledes begav man sig under Skrig og Skjældsord mod den Døde hen til Kirkegaarden, og det var med Nøie, jeg kunde trænge mig frem imellem den rasende Mængde og komme hen til Graven. Opgravningen varede meget længe; thi Enhver vilde tage Deel i Arbeidet, og den Ene stod den Anden i veien. Endelig bestemte de Gamle, at kun to Mand skulde grave. I det Øieblik, da det Klæde, der bedækkede Legemet, blev borttaget, lød et saa frygteligt Skrig, at jeg blev gandske forfærdet. Det kom fra et Fruentimmer, der stod ved Siden af mig, og hvis Udraab: „Det er en Vampyr! Han er ikke opvædt af Drømme!“ viedblikkelig blev skraalet efter af hundrede Mennesker paa eengang. Derpaa fulgte tyve Flinteskud, som knuste Ligets Hoved, hvorefter Ahawa's Fader og de øvrige Slægtninger gjennemstak Legemet med deres lange Knive. Qvinderne optog paa Linned den røde Jugtighed, der flød ud af det ved Skud og Stik sønderrevne Legeme, — for dermed at guide den Syges Hals. Derpaa blev Liget, efter at det forsigtigt var slaaet fast til en Fyrrestamme, bragt hen paa et Baal og brændt under Dands og vilde Skrig.

Den modbydelige Stank drev mig snart bort, og jeg gik hjem til min Bert. Hans Huus var opfyldt af Mennesker, Mændene med deres Piber i Munden, Qvinderne fladdrende Alle paa eengang.

og bestormende med tusinde Spørgsmaale den Syge, som endnu sad der bleg og skjælvende og kun med Anstrengelse kunde svare. Hendes Hals var omhyllet med det i den blodige Fugtighed dyppede Linned.

Endelig forlod Mængden Huset, og jeg blev allene med Familien. Ahawa frygtede saare for Mattens Anbrud og ønskede stedse at have Nogle om sig, der vilde vaage over hende. Da Forældrene efter den foregaaende voldsomme Anstrengelse neppe kunde holde sig opreist, tilbød jeg min Tjeneste som Sygevogter, og blev med Taknemlighed antagen. Jeg vidste, at mit Tilbud hos Morlakerne intet Upassende indeholdt. Aldrig glemmer jeg den Nat, jeg tilbragte hos dette ulykkelige Væsen. Naar et Fodtrin hørtes, naar Vinden tog i Huset, ved den ringeste Lyd zittrede Ahawa. Var hun indslumret, saa havde hun skrækkelige Visioner, og ofte vaagnede hun med et frygteligt Skrig. Undertiden, naar hun mærkede at hendes Dine faldt sammen, sagde hun til mig: „Fald ikke i Søvn, jeg beder Dig! Tag Rosenkrandsen i den ene Haand og Din Hanschar i den anden — og bevogt mig.“ Saa vilde hun atter ikke sove, uden at hun med begge Hænder holdt fast i min Arm. Intet kunde bringe hende ud fra den mørke Idee, der forfulgte hende. Hun havde den største Frygt for Døden og ansaa sig forloren, uagtet al den Trøst, vi gave hende. Efter nogle Dages Forløb var hun bleven meget mager; hendes Læber vare farveløse, hendes store, sorte Dine syntes endnu mere glindsende; i Sandhed, hun var skrækkelig at see. Jeg vilde forsøge

at virke paa hendes Indbildningskraft ved at anstille mig, som om jeg gik ind i hendes Tankegang. Men uheldigvis kunde jeg ikke vinde hendes Tillid, da jeg forhen havde drevet Spot med hendes Lettroenhed. Saaledes kom jeg heller ingen Vel med at give mig ud for en Magier, der kunde helbrede hende; tværtimod skadede disse Forsøg hende mere, og hun blev daglig slettere. Natten før sin Død sagde hun til mig: „Det er min egen Skyld, at jeg døer. Den og Den (hun nævnte mig et Navn) vilde bortføre *) mig. Men jeg vilde ikke og forlangte først af ham en Sølvkjæde. Han gik til Marceffa for at kjøbe en saadan, og imidlertid er Vampyren kommen. „Dog, lagde hun til: hvis jeg ikke havde været hjemme, havde han maaskee myrdet min Moder; og saa er det bedre som det er.“ Den følgende Morgen kaldte hun paa sin Fader, og tog det Løfte af ham, at han selv skulde skjære Halsen over paa hende, for at hun ikke ogsaa skulde blive en Vampyr; af nogen Anden vilde hun ikke det skulde see. Derpaa omfavnede hun sin Moder og bad hende indvie en Rosenfrands ved en Helgens Grav udenfor Landsbyen og bringe hende den. Jeg maatte beundre Bondepigens omme Følelse; thi hun havde aabenbar ingen anden Hensigt dermed, end at bortskjerne Moderen i hendes sidste Diebliske. Derefter modtog hun Sacramentet med Andagt. Efter et Par Timers Forløb blev Aandedrættet

*) For derefter at ægte hende. Paa denne Maade sluttes mange Ægteskaber hos Morlakerne.

stærkere og hendes Dine ubevægelige. Paa eengang greb hun Faderens Arm og gjorde en Bevægelse, som om hun vilde kaste sig til hans Bryst. Hun havde ophørt at leve, efter at Sygdommen havde vedvaret i elleve Dage. — Hvilke Følger af Fordom og Overtroe! Saa Timer efter forlod jeg Landsbyen.

C. Pedrin.

Pladsen de la Cebada i Madrid.

Pladsen de la Cebada er for Madrid, hvad Grevvepladsen er for Paris. Der blive alle Henrettelser fuldbyrdede. Pladsen er omringet af smudsige, uanseelige Huse, og bedækket med sorte, røgede Bouriiker. I Dag ere alle disse Tage fulde af Mennesker, thi paa Pladsens bredeste Side bemærker man tvende Træsoiler, forbundne med hinanden ved en Sværbjælke. Det er Galgen (la Horea), som først denne Morgen blev oprettet, medens sortklædte Mænd gik gjennem Gaderne, kaldte Folk sammen ved Lyden af en liden Klokke, og bade om Gaver og Bønner for de ulykkelige Fordømte. Mod Middag skulde nemlig en ung Pige og hendes Elsker hænges. Pigen tjente og havde bestjaaet sin Herre, Elskeren var Raadgiiver og Hjelper. Det allerringeste Lyverie bliver i Madrid straffet med Galgen.

De Elskende have bedt om den Raade, der ogsaa er blevet dem tilstaaet saavidt, at Præsten endnu for deres Død maa velsigne det Baand, der allerede saa længe inderligt forenede dem. Denne Nat bleve de viede. Hvilket Bryllup? Først Slutteren til Brudesvidne, dernæst Galgen til Brudeseng! Det er gennem en lang Række af Marter at man fører dem til Døden. Paa Fængslets Trappe er oprettet et Alter; der gjøre de Holdt, for at høre Præstens sidste Formaning. Sædvanligen tale de Domte her med de øvrige Fanger, der trænge sig til Gitterne og høre sine Kæde for dem, der nu, allerede forsonet med Himlen, inden sine Tid ville falde som Offere for Jordens Retsfærdighed.

Foran Fængslets Dør venter tvende Vælsker paa dem, for at føre dem til Retterstedet. Naar der en Dag skal finde Henrettelse Sted, saa gaar Rettens Betjente om Morgenen til Toledoporten og vente her paa de Folk, der komme til Torvs, og som sædvanligen ride paa Vælsker. De første af disse Dyr, som Betjentene faaer Die paa, blive anholdte, deres Byrde aflæst, og ført til Fængslet. Først naar Henrettelsesacten er forbi, tør Eiermanden fordrø dem tilbage. De erholde ogsaa en Betaling, men i Forveien skær man det ene Øre op paa Dyrene, paa det man i Fremtiden kan gjenkjende dem, og ikke endnu en Gang benytte dem til samme Tjeneste.

Pladsen fylder sig lidt efter lidt med Nysgjerrige; Soldaterne slutte en Kreds om Retterstedet, og ud af den nærliggende Kirke, hvor han den hele Morgen har bedet, træder en stor, stærk Mand, klædt i brunt Fløiel. Vengstelig viger Folket ved hans Komme tilbage paa begge Sider. Skræk og Afsky baner ham en

bred Bei gennem den tallose Skare. „See Dig for, Antonio!“ raaber en kjærlig Moder. „Christoval, gjør Plads!“ skriger en Fader. „Ines, Ines, giv dog Ugt, hans Kappe har allerede berørt Dig!“ siger en Elsker til sin Pige. Men disse og andre utallige Talemaader og Udraab hører eller iagttager Manden ikke. Nu har han naaet Galgen. Her lægger han Hat og Kappe af, og stiger op ad den store Trappe. Opmærksom betragter han Strikken, der hænger ned fra Tværbjælken. „Alt godt! mumler han halshøit ved sig selv: Nu kunne de komme naar de ville.“ — Det er Skarpreteren.

For en Sol (en Mynt) bliver imidlertid en Mængde Blade solgt blandt Folket, hvorpaa de Bønner findes afstrykte, som de Døgte synge paa deres Bei. Og saa har man ikke glemt at anføre blandt Bønnerne de Afskedsbøtter, som Paven giver dem, der blande deres Bønner med de ulykkelige Synderes. Nu komme de. Man hører allerede en Klokkes dumpe Slag og Hvirvelen paa de Militaars Trommer. Nu bemærker man allerede Træforsæt, der bliver baaret foran de Ulykkelige, ligesom det lange Tøg af bændende Syndere, som ledsage dem med brændende Fakler af grønt Vox.

Konen kommer først. Man maa understøtte hende paa hendes usikre Sæde, thi hun vakler, uvant til at ride, hist og her; men dog svarer hun kraftig sit amen eller credo paa Præstens Formaning. Denne gaaer uafsladeligt ved hendes Side og holder hende hvert Dieblisk Krucifixet for Ansigtet. Hun bærer en hvid Hue ligesom de barmhjertige Søstre, og man bliver derved forhindret fra at see hendes Ansigt, men ikke fra at beundre hendes heilige

sorte Haar, som, opløst i lange Lokker, bedækker hendes Nonnegebandt.

Paa Skafottets Trappe aflægger hun endnu det sidste Skriftemaal, og hører, bedækket af Præstens Kappe, hans sidste Formaning og Trost. Imidlertid binder man hendes Fødder sammen. Nu har Præsten endt. Skarpretteren griber hende under Armene og slæber hende derpaa efter sig op af Trapperne. Hvert Trin tilbagelægger hun saaledes med synlig Smerte, men udraaber desuagtet ved et hvert en Helgens Navn. Præsten, der ledsager hende, siger dem for hende, og hun gjentager Navnene med høi Stemme. — Saa snart Skarpretteren er kommen op, gjør han Holdt, sætter sig paa det øverste Trin og tager den Ulykkeliges Hoved paa sit Skjød. I denne Stilling befæster han Strikken om hendes Hals; derved falder hende Huen af Hovedet, men endnu bedækker Haaret hendes Ansigt; men ogsaa dette stryger hun tilside med Hænderne. Hun er blodung og meget smuk. Noget lig skuer hun hen over det forsamlede Folk, tilstaaer endnu engang, med kjendelige Tegn paa Anger, sin Forbrydelse, og spørger de Omstaaende om de ville tilgive og bede for hende. — „Ja! ja! raaber Folket fra alle Sider: Forladelse for den angrende Synderinde og Bønner for hendes Sjæl.“

Nu begynder Præsten endnu engang sit credo, som gjentages af den Dømt; men pludseligt bryder han af. — „Saa gaae da ind til evig Salighed!“ siger han, og stiger hastig ned af Trappen, thi Skarpretteren har givet ham et Tegn. Bødlen slæber nu den skjønnede Synderinde med sig. Begge falde til Jorden, og dreie sig i en Kredss imels

lem Bjælkerne. Endnu et Dieblif holder han sig fast ved hendes Skuldre, medens hans Knekt hænger sig ved den Ulykkelige's Fødder. Nu har hun fuldt endt, og han springer op. Jeg havde nu længe nok anstillet mine Jagttagelser, og følte ingen Lyst til at fornye dem; jeg bortfjernede mig derfra, saasnart jeg saae den anden Synder komme. Endnu samme Aften komme Munkene og Broderskabet, der have fulgt Synderne til Døden, i festligt Tog, med Fakler til Galgen, tage Legemerne ned og lægge dem i Liigkisten. Naar dette er skeet, sætter Toget sig i Bevægelse til den nærmeste Kirke, og der blive Eigene, under stor Folketrængsel og bestandige Bønner, stødte til den evige Hvile.

Gustav Sellen.

Et interessant Bekjendtskab.

For fire Aar siden befandt jeg mig en Dag tilligemed nogle Venner paa et Gæstgiversted i Leipzig. En aldrende Mand af høi Statur, dog noget høiet, med en brunn luvslidt Kjole paa, treen langsomt ind ad Døren, uden at lukke den efter sig, hang Hat og Stok paa Væggen, hilste os med et let Hovednik, og satte sig ligeoverfor os ved et Bord, hvorpaa der laae franske og italienske Skrifter af historisk Indhold opslagne rundtomkring. Med Hænderne overførs paa Brystet, saae han en Stund stivt og uden at røre sig, ud paa Gaden, og jeg ønskede i dette Nieblik, at jeg havde været en Lavater for at dechiffere dette mærkværdige Physiognomie. Jeg har aldrig seet en Vande, som lignede hans; den gik lige iveiret; hans Hoved var tyndt bedækket med blonde Haar, hans store blaae Øine laae dybt, Næsen fremtraadte paafaldende med en spids Vinkel, medens den lavere Deel af Ansigtet trak sig langt tilbage. Hans paa Siderne og i Nakken fladt nedgaaende Hoved hvilte, som om Hagen blev støttet fra en af Siderne, mere end lodret paa en lang Hals. Hans Ansigt havde dybe Rynker, og tvende Furer ved hans Mund sluttede sig, med et eiendommeligt Udtryk, til Skjægget, der beskyggede Overlæben.

Det var Oberst Gustavson, den dethroniserede Kong Gustav Adolph den Fjerde af Sverrig.

„Det er en besynderlig Regle! sagde Verten til os, da vi gik: Men en hjertensgod Mand. Han

har en umaadelig Formue, men vil ikke tage imod den, og lever af circa 800 Thlr. om Aaret, boer en Trappe iveiret paa No. 3, fører ikke Andet med sig end en Mahognie Støvleknegt, børster hver Morgen selv sine Klæder, vil ikke høre et Ord om sin forrige Stand, og kan desuagtet, mellem os sagt, ikke finde sig i sit Forhold, som det sommer sig et fornuftigt Menneske. Han er til sine Tider saa lunefuld, at intet Menneske kan komme ud af det med ham.

Et Par Dage efter traf jeg atter Oberst Gustavson, gav mig i Samtale med ham, og gjorde saaledes hans nærmere Bekjendtskab. Det var en særegen Følelse at tale, som med min Jevnlige, med en Mand, der, som Welling af en gammel ærværdig Herskerstamme, dengang var den eneste dethroniserede Monark i Europa, og nu, i et Bertshuus stude- rede den Tids Historie, hvori han selv havde spillet en ikke ubetydelig Rolle. I mine Drengaar havde Carl den Tolvte altid været min Yndlingshelt; nu saae jeg ham livagtigt og levende for mig i hans Efterfølger. Begge Konger havde staaet i vor nye Verden som et Par Kæmper fra Middelalderen, og som blege Skikkelser, der bevægede sig i et Element der var dem fremmed. Gyngende frem og tilbage paa sin rørslettede Stol i det Leipziger Bertshuus var Gustavson uforandret den Samme han havde været paa Thronen. Den heftigste Affky for Alt hvad der hedder Forandring opfyldte hans Sjæl. I alle sine Samtaler opstilte han den Sætning, at man burde blive sig selv tro. Gammel og graa foryngedes han, naar han talte om, at Mennesket ikke havde nogen anden Rettesnoer for sit Liv, end

fra Buggen til Graven at forblive sig selv liig. Ligesom den legemlige Verden hylder uforanderlige Love, ligesom Stjernerne uforanderligt rulle ad deres Baner, saaledes er — paastod han — ogsaa i den aandige Verden al sand Stræben kun en Bevægelse fremad i lige Retning, og den hele Tilværelse kun en Udvikling af en indre Kjerne, og et fast Princip. „Som Menneske — sagde han — maa jeg have Grundfættninger, sande eller falske, de maa stedse beherske mine Handlinger. Ydre Forhold bør ikke virke afgjørende paa mig, min Bestemmelse boer i mig, og jeg maa selv bevirke Omstændighederne. Om Verden er paa et Bildtspor, saa maa jeg kæmpe derimod, og hellere gaae under, end blive mig selv utro.“ Om Carnot sagde han: „Han døde som han havde levet. Aldrig sveeg han sine Grundfættninger; Republikaner med Liv og Sjæl, veeg han aldrig saameget som et Haarsbred fra Tiden, og bevarte sit Ideal trofast hos sig indtil sit sidste Andbedræt; netop ligesom Napoleón, hvem Britten vel kunde kaste i Lænker, men aldrig overvinde.“

Dr. Grænkfel.

Et vigtigt Bidrag til Napoleons Historie.

(Af hans Kammer tjener Constants Memoirer.)

Swad jeg her vil fortælle, fortjener Læserens udeelte Opmærksomhed. Jeg bliver Historieſkriver i det Dier: blif jeg vil fortælle en af de mærkeligſte Begivenheder i Keiſer Napoleons Historie: da han vilde forgive ſig i Fontainebleau. Jeg haaber ikke at jeg ſkulde behøve at gjøre nogen Forſikringer om Sandheden deraf; jeg føler Vigtigheden af en ſaadan Opdagelſe altfor meget til, at jeg ſkulde tillade mig at tage noget fra eller lægge noget til. Jeg vil fortælle Begivenheden ſaaledes ſom den er paſſeret, ſaaledes ſom jeg har ſeet den, ſaaledes ſom den gruelige Erindring om den vil være evig præget i min Hukommelſe:

Den 11te April 1814 havde jeg, ſom ſædvanligt, bragt Keiſeren tilſengs, jeg troer endog noget tidligere end ſædvanligt, Klokken omtrent halvvelfve. Jeg laae i et Værelſe oven over Keiſerens, med hvilket det ved en hemmelig Trappe ſtod i Forbindelſe. Jeg ſov temmelig faſt, da jeg ved Midnat blev vaagnet af Hr. Pelard, ſom var Tjenſtgjørende bemeldte Nat. Han ſagde, at Keiſeren længtes efter mig, og da jeg ſlog Døren op, ſaae jeg i hans Anſigt en ſkrækfuld Mine, ſom gjorde mig beſtyret. Imidlertid var jeg ſprunget ud af Sengen, og da jeg gik ned af Trappen ſagde Pelard: „Keiſeren har rørt noget ſammen i et Glas og drukket det.“

Jeg traadte ind til Keiſeren, der laae meget urolig. Han havde været oppe, og lagt ſig igjen,

og da jeg traadte hen til hans Seng, saae jeg paa Gulvet foran Raminen Stykkerne af en liden Pose af Læder og sort Taft. Det var den samme som han siden Felttoget i Spanien sædvanlig bar om Halsen, og som jeg maatte omhyggeligen gjemme fra det ene Felttog til det andet. Havde jeg blot kunnet ahne, hvad den indeholdt! I dette Skiebnesvangre Dieblif opdagedes det. Jeg stod ved Keiserens Hovedpude. „Constant! sagde han til mig, med en snart svag, snart hestig opfarende Stemme: Jeg dør! Jeg kunde ikke taale den Ydmygelse som venter mig — — man har slæbt mine Orne omkring i Skarnet — — De have kjendt mig slet! — — Min stakkels Constant! Du vil sørge over mig, naar jeg er ikke mere til! — — Mar mont har tilføiet mig den sidste Streg, og Berthier har forladt mig — — ogsaa disse mine gamle Venner — — hvem kan jeg da mere lide paa — nei, Ingen — Ingen — — !” Med disse Ord faldt han tilbage igjen paa Hovedpuden.

Da jeg heftede mine Hinde paa Keiserens Ansigt, saavidt som mine Taarer tillod det, saae jeg nogle konvulsiviske Bevægelser. De vare Symptomerne af en Crisis, hvorover jeg hestigen forskrækkedes. Til Lykke medførte den en let Brækning, som endnu gav mig noget Haab. Keiseren havde under disse hans physiske og moralske Lidelser ikke tabt sin Koldblodighed. „Constant! sagde han til mig: Lad Caulaincourt og Yvan kaldes!” Jeg aabnede Døren for at meddele Pelard denne Befaling, uden at forlade Keiserens Værelse. Da jeg igjen kom hen til Sengen, bad jeg ham at tage et kjolende Pulver; men hvormeget jeg end bad, vare

mine Bestræbelser forgjæves. Selv i Nærværelse af Døden havde han den faste Villie at døe. Caulaincourt og Ywan traadte ind. Keiseren gav den Første et Bink at nærme sig til Sengen og sagde: „Caulaincourt! Jeg anbefaler Dig min Gemalinde og mit Barn! Tjen dem saaledes som Du har tjent mig! Jeg lever ikke meget længe.“ —

I samme Dieblis indtraadte en ny Brækning. Jeg forsøgte imidlertid at underrette Hertugen om hvad der var passeret. Han gjættede min Mening mere end han forstod den, thi min Hulsken dæmpede min Stemme saameget, at jeg ikke kunde tydeligt udtale noget Ord. Ywan traadte hen til Sengen og Keiseren sagde til ham: „Troer De, at den Dosis var stærk nok?“ Disse Ord vare en Gaade for Hr. Ywan, der svarte: „Jeg veed ikke, hvad Deres Majestæt mener!“ Men Keiseren taug, og var meget mat.

Alle Tre gjorde vi os nu al mulig Umage for at bringe Keiseren til at drikke en Kop Thee, som jeg i største Hast havde skaffet tilveie. Længe vægrede han sig og sagde: „Lad mig være, Constant! Lad mig være!“ Men endeligen fik vi den dog i ham, Brækningen hørte op, og han faldt i Slummer. De to Herrer listede sig bort igjen, og jeg blev allene hos Keiseren. Han sov i nogle Timer, og da han vaagnede, var han næsten igjen i sin sædvanlige Tilstand, skøndt der i hans Ansigt var Spor af hvad han havde lidt, og da jeg hjalp ham at staa op, talte han ikke eet eneste Ord som i fjerneste Maade kunde have Hensyn paa

denne skrækkelige Nats Begivenheder. Han spiste
 Frokost som sædvanligt, kun noget sildigere end ellers.
 Hans Mine var gandske rolig, og han syntes
 endog saa mere munter end han i lang Tid
 havde været. Var han maaskee fornøiet over at
 have undgaaet Døden? Eller var det fordi han nu
 var kommen til den Overbeviisning at den ikke var
 frygteligere i Sengen end paa Balpladsen? Hvor-
 ledes det end er, saa anseer jeg det som Marsag
 til Keiserens lykkelige Redning, at Giften i den
 Skjebnesvangre Pose havde tabt sin Virkning.

Det blaa Lommetørklæde.

Sidst i Octobermaaned f. A. gjorde jeg en Godt reise fra Orleans til Slottet Vardy. Foran mig marscherede et Regiment af de fremmede Tropper, og jeg fordoblede mine Skridt for at komme det nærmere, da det idet samme dreiede ind paa en af Tyrretræer omgiven Glette. Jeg spurgte en af Officererne, om der skulde exerceres, hvorpaa han gjorde mig bekendt med, at der her skulde holdes Krigsret over en Soldat, som havde besjaalet sin Bertinde, og som formodentlig vilde vorde skudt. Imidlertid havde Regimentet formeret en Quarree, og jeg blev staaende for at see Udfaldet. Midt i Kredsen sad otte Officerer paa Trommer, og Delinqventen blev kaldt frem. Det var en ung smuk Karl, hvis Ansigt røbede megen Gølelse. Med ham fremtraadte ogsaa et Fruentimmer, hans Anklagerinde. Hun skulde først afhøres, men med Hasthed og Bestemthed traadte Soldaten frem og sagde: „Det er overflødigt, Hr. Oberst! Jeg tilstaaer at have fravendt denne Kone et Lommetørklæde.“ — „Hvad! raabte Obersten: Du, Peter? Og jeg har altid holdt Dig for et stikkeligst Menneske!“ — „Jeg har ogsaa altid stræbt, svarte Soldaten: at fyldestgjøre mine Pligter. Men, Hr. Oberst, det skete af Kjærlighed til Marie.“ — „Marie! sagde Obersten: Hvem er den Marie?“ — Da leverede Peter ham et Brev, som Obersten læste saa høit, at jeg kunde høre hvert et Ord; det lød saaledes:

Min kjære gode Peter! Ved Rekruten Arnold, som gaaer herfra til Regimentet, sender jeg Dig dette Brev og en Sækkepung som jeg selv har gjort, til en Erindring om mig. Jeg har maattet tage mig i Agt for Fader, thi han skjælder mig altid ud fordi jeg elsker Dig saa høit, og troer, at Du ei kommer igjen. Ikke sandt, kjære Peter, Du kommer jo igjen? Og om Du end aldrig mere kom igjen saa elsker jeg Dig dog alligevel troe og evigt. Glem ikke den Aften i Areneberg vi blev forlovet, og Du havde taget mit blaa Lommeurklæde op, som Du vilde give mig igjen. Naar faaer jeg det og Dig igjen, min kjære Peter? Det glæder mig saameget, naar jeg hører, at Du agtes af Dine Foresatte, og elskes af de Andre. Men Du har desværre endnu to Aar at tjene i. Stræb at faae Ende paa dem saasnart som muligt, thi saa giste vi os med hinanden, og jeg er steds og for evigt

Din Dig hjerteligen elskende
Marie.

C. S. See til, at Du ogsaa fra Frankrig kan sende mig noget, ikke som om Du behøvede at frygte for at jeg kunde glemme Dig, nei, Himlen bevare mig, men for at kunne bære det paa mit Hjerte. Kys det, Du sender mig, og jeg er overbevist om, at jeg snart skal finde det Sted Du har kysset.

Da Brevet var læst, sagde Peter endvidere: „Arnold har i Gaar bragt mig dette Brev. Jeg kunde hele Natten ikke sove; jeg tænkte paa mit Hjem og paa Marie. Hun vilde saa gjerne, at jeg skulde sende hende noget herfra, og jeg havde ingen Penge. De saa jeg havde samlet fik min stakkels Broder for jeg reiste hjemme fra. I Morges da jeg stod op, aabnede jeg mit Vindue, og saa — et

blaat Lommetørklæde hænge paa en Snor; det lig-
nede gandske Marie's, havde samme Farve og
samme hvide Striber. Jeg forglemte mig selv, tog
det ned fra Snoren, puttede det i Lommen og gik
ud. Saasnart jeg kom paa Gaden fortroed jeg det,
og vilde just gaae tilbage dermed, da Konen her løb
efter mig. Man fandt Lommetørklædet hos mig —
Lovene dømme mig til at skydes. Hr. Oberst, gjør
det, men foragt mig ikke!"

Dommerne vare rørte, og kunde ikke dølge det.
Men da der imidlertid samledes Stemmer, fandt
man, at han var dømt fra Livet. Med koldt Blod
horte Soldaten sin Dom, gik hen til sin Capitain og
bad ham laane sig fire Francs, som han erholdt.
Jeg saa ham gaae hen til Konen, som havde faaet
Tørklædet tilbage, og horte ham sige til hende:
„Her ere fire Francs, Madams, overlad mig Tør-
klædet. Jeg veed ikke om det er mere værd, hvis
saa, troer jeg dog at betale det saa dyrt, at De
vel kan eftergive mig Resten."

Derpaa tog han Lommetørklædet, kysede det og
gav Capitainen det. „Hr. Capitain! sagde han:
Naar De engang kommer tilbage og De kommer
fordi Ureneberg, spørg da om Marie, og giv hende
dette Lommetørklæde, men sige hende ikke, hvor dyrt
jeg har kjøbt det." Derpaa knælte han, bad til Gud,
og gik med bestemte Skridt Døden imøde.

Jeg ikke hørte fra Synet af det blodige Skuespil,
dog hørte jeg, med bankende Hjerter, det Ekko, som blev
mig tilført gennem Skoven. Som om Ruglerne havde
truffet mit eget Hjerter, blev jeg staaende, stiv, rodt,
fæstet, næsten berøvet alle Sandser, Jeg sældte en
medlidende Taare for den trofaste Elsker.

Da jeg gik tilbage igjen saae jeg ved Skovens
Indgang en frisk opkastet Jordhob. Jeg afbrød en
Fyrregreen, gjorde et Kors deraf, og satte det paa den
flakkels Peters Grav. Nu er han maastee glemt
af hele Verden, paa mig og hans Marie nær. Blidt
hvile hans Aske!

L. de Flor.

A B C for Piger.

- A.** Naar Amor har paa Buen lagt
Sin Pii, Dit Hjerte tag i Agt!
- B.** En Blomst, Et Billede hilse tidt,
Naar Munden ei tør tale frit.
- C.** Carmin i Kinden stiger, naar
Et dunkelt Cifferbrev Du saaer.
- D.** Vær dannis steds, Du danske Mo,
Og tro Du elste, leve, døe!
- E.** Vel Eva lukte Eden, men
Os Eva aabner det igjen.
- F.** Forskeren vil kalde Dig;
Hold Farve! Han er fuld af Svig.
- G.** Der staaer — ah, vogt Dig! — Garnet, som
Han har opstilt; Gaf udenom!
- H.** Duer Du til Hustru, Hymen kan
Ei glemme Dig — hist kommer han.
- I.** Skøn Jomfru, øns ei alt for frit,
Thi Idealer flusse tidt.

- B.** Kjærminden voxer skjult og bly,
En ydmyg Dio er altid ny.
- L.** Hvorfor behager Lammet? Svar:
Fordi det ingen Luner har.
- M.** En Modebame frygte maa
I Haaret Myrthen ei at faae.
- N.** Guds Naade er en Stjerne, sat
For Troens Blik i Sorgens Nat.
- O.** Naar, for Orkanens Vælde, veeg
Bedbenden, slyngt om stærken Ceg?
- P.** En Pige elsker Perler jo:
I Hjertets Dyb de bedste boe.
- Q.** Naar Qvinden ei er qvindelig,
Et qvalsuldt Liv hun skaber sig.
- R.** Den blanke Ring, Dig Troskab gav,
Du tro skal bære til Din Grav.
- S.** Det Gaar, Utroskab slog Dig, vil
En Anden læge; staae kun til!
- T.** Thi vorder først Du tyve Aar,
Paa Dalepunktet snart Du staar.
- U.** En Ungmø ofte vælge kan,
Indtil hun ælbes uden Mand.
- V.** Og Mangen har i Løndom hedt
Sin knipske Brippehed begravt.
- W.** En yndig, ydmyg, ynksom Dio
Til Himmel gjør et MenneskLiv.
- Z.** For hendes Fod er Altting lagt,
Hver Zone hylder hendes Magt.
-

Poetisk Efterslet
af
Fr. Sneedorff Birch.

I.

Heltens Klage.

Mens Solen ned bag Skyen duffed'
I koligfriske Sommerqvæl
Og mat sin røde Flamme sluffed'
Stod Helten paa det nøgne Fjeld;
Hans Øie speided' over Boven,
Som brød sit Skum mod Klippen hist
Og speiled' Himmels Blaa foroven
I Aften solens Purpurgnist.

„Saa flyede Du, min Lykkes Stjerne!
Og vee! Du baled' ned i Blod,
Nu staaer jeg ensom i det Fjerne;
Europa grumt sin Helt forlod;
Min Kraft er brudt og knust mit Hjerte,
Det sidste Glimt af Haabet veg,
Og snart vil Livets matte Kjerte
Brat vistes ud i Stormens Leg.“

„O Venner! I som tro mig fulgte
Til Sanct Helena's haarde Fjeld,
I aned' hvad mit Indre dulgte
Og Kampen i den Gangnes Sjæl;
Dog ei min Taare saae I rinde,
Tht jeg som Mand, som Helt har lidt,
Og dog, hvor sandtes nogensinde
Et jordigt Dyrst, der led som mit?“

„Hvad vil Du mig, o Fortids Minde!
 Du stærper Smertens Braad paany,
 Og blinker frem kun for at svinde,
 Et Lyn i uveirsmørke Sky.
 Jeg vil ei meer tilbageffue,
 Kun fremad nu min Tanke gaaer
 Mod Evighedens Tempelbue,
 Hvor Livets Alterkjerte staaer.“

„Saa er det Stores Lod paa Jorden :
 Kun Saa begribe Heltens Værd,
 Naar han er knust af Skjæbnens Torben,
 Da spotte Dværge Kampens Færd ;
 Men lad den frække Asmagt haane,
 Naar jeg har lagt den brudte Stav :
 Erindrings klare Solvermaane
 Dog mildt skal lyse paa min Grav.“

„Jeg seer i Tanken mine Fjender,
 De spotte mig med vilde Skrig,
 Dog kun den store Hjertefjender,
 Kun han formaaer at dømme mig :
 Ei smaalig Udselshed skal rive
 Hvert Blad af Heltens Laurbærkrands,
 Og ei til Haan mit Navn skal blive
 I Tidens vilde Volgebands.“

Saa klager han, da Maanen stille
 Bag Skyens Bjerger steg i Ost,
 Dens Straaler ømt hans Sorg formilde
 Og dæmpe Stormen i hans Bryst,
 Og Fredens Engel mild ham koler
 Med soale Palmegreen i Haand,
 Og salig Veemod Hjertet føler,
 Som løser det af Smertens Baand,

Som Voldsharpeklang det hæver :
 „Snart flygter bort den skumle Nat,
 Hver Laage, som for Dødt søøver
 For Sandheds Sol skal svinde brat,
 Ved den sin Fakkell Sag a tænder
 Og lyser over Tidens Hav,
 Og agtet selv af Dine Fjender,
 Dit Navn skal trodse Død og Grav!“

II.

September.

Klar og frisk Septemberrdagen
 Stiger over Jorden frem,
 End har ikke Dødens Lagen
 Dækket Jordens Blomsterhjem,
 Dog sin Farve Somren flister,
 Flygtende for Vintrens Drot,
 Og fra Grenen Lovet vifter
 Rødt og brunt, og gult og blaat.

Flyver bort, I visne Blade!
 Endt er Eders Blomstertid,
 Snart skal Isens Pandserplade
 Dække Jorden sølverhvid;
 I en evig rastløs Glen
 Tidens snare Bølge gaaer,
 Livet flygter bort liig Pilen,
 Som omsider Maalet naaer.

Lad kun Vintren grusom drage
 Hver en Blomst af Flora's Haar!

Ei bedrøvet vil jeg klage,
 At hvad Jordens er forgaaer;
 Lad det svinde, lad det flygte,
 Lig en Træfuglsværn i Høst;
 Ei paa det jeg Haabet bygte,
 Som end gløder i mit Bryst,

Men at ogsaa det skal svinde,
 Som jeg i mit Hjerte bar,
 At jeg ikke fast kan binde
 Tankens lette Vinge-par;
 At hvad dybt mit Hjerte søler
 Synker ned i Glemsels Skjød —
 Denne Tanke — vee! den søler
 Kjendtlig min Begeistrings Glød.

Mon da Skjæbnen evig vrister
 Mig fra Glædens Straalevald,
 Slukkes alle hine Gnister,
 Som jeg slog af Fortids Fjeld?
 Skal de aldrig mere lue
 Klart for mig i Livets Nat,
 Naar fra Himlens mørke Bue
 Vemods Maane lyser mat?

Som Herakles dristig kæmpe
 Jeg med Livens Slange vil;
 Aldrig skal den Grumme dæmpe
 Med sit Skum min Tankes Ild,
 Skal ei rane mig de Frugter,

Som af Livets Træ jeg brød,
 Til den Snyger sine Bugter
 Ind i Evighedens Skød.

Hver Erindring, som den røved'
 Mig i Kampens vilde Dyst,
 Mens den bugted' sig i Støvet,
 Finder jeg paa Lysets Kyst;
 Engle række mig imøde
 Mine tabte Minders Krands,
 Og som Perler skal de gløde
 I en evig Solberglands.

